

bestseler #1 Njujork tajmsa

Sandra Braun

*Ako volite oštroumne
romantične trilere, nikako
nemojte propustiti ovaj
roman Sandre Braun...*

– Booklist



Najskrivenije tajne

*Sjajno, zabavno štivo sa
mnogo preokreta koji će
vas držati u neizvesnosti.*

– Kirkus Reviews

NAJSKRIVENIJE TAJNE

Sandra Braun

1.

Ne vrišti toliko zbog bubašvabe koliko zbog slomljenog nokta. Bubašvaba je smešna. Nokat je propast. Na njenom savršeno manikiranom i nalakiranom noktu sada stoji krater veličine i oblika Velikog kanjona.

Aleks udara bubašvabu presavijenim kartonom na kom je odštampan oskudni jelovnik motelske kuhinje. Na obe strane je reklama za meksičke specijalitete petkom, te kantri bend Četiri jahača koji zabavlja goste u baru Srebrna mamuza, od sedam uveče do ponoći.

Bubašvaba uspeva da šmugne pod drvenu komodu jer ju je Aleks promašila za ceo kilometar. „Srediću te kasnije.“

Lak za nokte pronalazi na dnu nesesera koji zapravo i kriv za štetu, jer je noktom zakačila metalnu kopču dok se raspakivala. Istog trenu je odnekud izmislila bubašvaba da odmeri novu stanarku sobe broj 125. Njena soba se nalazi u prizemlju motela Vestener, treća vrata od automata za led i sokove.

Kad dovede nokat u red, Aleks se još jednom kritički odmerava u ogledalu toaletnog stočića. Važno je da ostavi dobar utisak. Biće zapanjeni kad saznaju ko je ona. Naravno, Aleks će to potkrepiti i svojim izgledom.

Želi da zaneme, da ostanu i bez reči i bez odbrane.

Nesumnjivo će praviti poređenja. To ne može da spreči; samo da u toj prljavoj igri ne izvuče deblji kraj. Aleks će dati sve od sebe da joj ne nađu nijednu manu. Ipak je ona kćerka Seline Gajter.

Brižljivo je birala šta će za ovu priliku obući. Sve na njoj - odeća, nakit, šminka - sve je diskretno i poslovno. Kompletan efekat je skrojen, ali ne previše napadan, elegantan ali ne trendi; Aleks odiše profesionalizmom koji ne umanjuje njenu ženstvenost.

Njen cilj je da ih prvo zadivi, a onda da ih iznenadi onim što ju je prvenstveno dovelo u Persel.

Do pre samo dve nedelje, gradić od trideset hiljada stanovnika bio je usamljena tačka na mapi Teksasa. U njemu je živelo ljudi koliko zečeva i guštera. Tek nedavno se gradska poslovna politika pomerila s nule, ali samo neznatno. Kad Aleks obavi posao zbog kog je došla, Persel će verovatno pokrivati vesti od El Pasa do Teksarkane.

Zaključivši da na njen izgled ne može da utiče više ništa, osim možda božjeg prsta ili nekog skupog zahvata plastične hirurgije, Aleks kači tašnu o rame, grabi aktovku i, uverivši se da je ponela ključ od sobe, zatvara vrata s brojem 125.

Tokom vožnje do grada provlači se kroz dve školske oblasti. Saobraćajni špic u Perselu počinje po završetku nastave. Roditelji dolaze po svoju decu, odvozeći ih dalje kod zubara, na časove klavira ili u tržne centre. Neki bi već stigli kući da ne mile zakrčenim ulicama grada. Aleks u suštini ne smeta taj stani-kreni sistem vožnje. Kašnjenje joj zapravo pruža priliku da malo razgleda grad.

Crne i zlatne zastavice lepršaju sa nadstrešnice iznad ulaza u srednju školu. Na karikaturi crni panter kezi se opakom čeljusti, dok ispod nje piše SKOK PREDATORA. Malo dalje, na zelenom travnjaku stadiona, ragbi tim vredno trenira. Instrumenti školskog orkestra sevaju na suncu, vežbajući melodiju koju će svirati na poluvremenu utakmice u petak uveče.

Prilično bezbrižne aktivnosti, zaključuje Aleks. Za trenutak se kaje zbog dolaska na ovu misiju, pitajući se koliko će njen ishod uticati na stanovnike ovog grada. Ali brzo odbacuje osećaj krivice, podsetivši sebe zašto je tu. Pregršt odbijanja, kao i grube optužbe njene bake, urezane su u njenu svest, zato ne želi nijednog trenutka da zaboravi šta ju je dovelo u Persel. Ne može sebi da priušti ni tračak sentimentalnog kajanja.

Centar grada je skoro sasvim pust. Mnoge robne kuće i firme s pogledom na gradski trg su zatvorene. Tabli za prodaju firmi je previše da bi se mogli izbrojati.

Izlozi, donedavno puni svakojake robe, sada su išarani grafitima. Na vratima napuštene perionice još uvek stoji rukom ispisan natpis. Neko je prežvrllao prva dva slova, pa sada piše: 3 ŠULJE ZA \$1.00. Najverniji pokazatelj ekonomskog kolapsa.

Aleks parkira ispred okružnog suda i ubacuje kovanice u parking-metar. Zgrada suda je podignuta od crvenog granita, iskopanog u obližnjem kamenolomu i dovučenog železnicom u Persel još pre devedeset godina. Italijanski kamenoresci su fasadu ukrasili statuama ljudi i životinja na svakom slobodnom mestu, dajući svoj doprinos tom skupom zdanju. Sudnica deluje pomalo kitnjasto ali dovoljno raskošno, sa sve kupolom umesto krova i zastavom države Teksas, koja se vijori na severcu.

Budući da je prethodnih godinu dana radila u gradskoj većnici Ostin, Aleks nije impresionirana državnim ustanovama. Odlučnim korakom penje se uza stepenice i otvara teška vrata. Unutra je zapahnuje miris memle. Farba sa zidova se ljušti, što je znak opšteg očaja. Šarene pločice su napukle i njihove pukotine liče na izbrazdane staračke dlanove.

Tavanica je visoka. Hodnicima duva promaja, noseći miris rastvora za dezinfekciju, prašnjavih registara i parfema koji nosi sekretarica okružnog javnog tužioca. Ona diže upitan pogled kad Aleks uđe u njenu kancelariju.

„Zdravo, draga. Izgubila si se? Dobra ti je kosa. Volela bih da mogu moju tako da skupim u punđu. Baš su ti male uši. Moje su klempave kao kod slona. Je l' se ti to farbaš ili si prirodno crvenkasta?“

„Da li je ovo kancelarija okružnog javnog tužioca Čestejna?“
„Naravno, draga. Zašto ti treba? Danas je malo zauzet.“

„Dolazim iz javnog tužilaštva okruga Trevis. Mislim daje gospodin Harper već zvao u moje ime.“

Sekretarica prestaje da žvaće žvaku. „Ti? Očekivali smo muškarca.“ „Pa, kao što vidiš...“ Aleks širi ruke.

Sekretarica deluje zabezeknuto. „Gospodin Harper je mogao da spomene da mu je asistent žena a ne muškarac, ali“, uzdiše sekretarica, mlatarajući rukama, „znaš i sama kakvi su muškarci. Uzgred, ja sam Imodžen. Hoćeš kafu? Taj kompletić ti je ekstra. Iako se danas nose kraće suknjice.“ Ne želeći da zvuči osorno, Aleks učtivo pita: „Da li su stranke već stigle?“ U tom trenutku, muški smeh dopire s druge strane zatvorenih vrata. „Eto ti odgovor, draga“, kaže Imodžen. „Verovatno je neko ispričao masan vic da smanji napetost. Svi izgaraju od želje da čuju šta je povod ovog sastanka. Čemu tolika tajnovitost? Gospodin Harper nije hteo gospodinu Čestejnu reći šta će njegov asistent u Perselu, iako su prijatelji još od koledža. Je l' to ima neke veze sa dozvolom za kockanje za ME?“ „ME?“

„Minton Enterprajzis“, pojašnjava Imodžen, čudeći se što joj to ne zvuči poznato.

„Bolje da me više ne čekaju“, taktično kaže Aleks, vešto izbegavši odgovor na Imodženino pitanje.

„Bože, šta mi je danas. Brbljam ko navijena. Šta reče, draga, jesi li za kafu?“

„Ne, hvala.“ Aleks prati Imodžen do vrata. Puls joj se ubrzava. „Izvinite.“ Imodžen prekida razgovor, promolivši glavu u kancelariju. „Stigao je asistent državnog javnog tužioca Harpera. Iznenadićete se.“ Imodžen okreće jarko našminkane oči prema Aleks, namigujući joj veštačkom trepavicom. „Izvoli, draga.“

Aleks se u sebi priprema za najvažniji sastanak u svom životu i smireno ulazi u kancelariju.

Po opuštеноj atmosferi koju tamo zatiče, zaključuje da su okupljeni očekivali muškarca. U trenutku kad pređe preko praga i Imodžen za njom zatvori vrata, muškarac za radnim stolom skače sa svoje stolice. Gasi cigaretu u debeloj, staklenoj pepeljari i uzima svoj sako sa naslona stolice.

„Pet Čestejn“, predstavlja se, pružajući ruku. „Više nego iznenađen. Moj prijatelj Greg Harper je uvek imao oko za lepe žene. Nimalo me ne čudi što u njegovom osoblju radi ovako zgodna žena.“

Njegova seksistička opaska joj pojačava nervozu, ali Aleks ne reaguje. Umesto toga, nakrivljuje glavu, odobravajući ovaj Čestejnov kompliment. Ruka koju prihvata u čvrst stisak toliko je nakićena zlatnim prstenjem da bi se njim mogla ukotviti jahta. „Hvala vam što ste organizovali ovaj sastanak, gospodine Čestejn.“

„Nikakav problem, nikakav problem. Drago mi je da sam na usluzi i tebi i Gregu. Zovi me Pet.“ Hvata je za lakat i okreće prema drugom muškarcu, koji je danas tu kako bi izneo stav suprotan njenom. „Ovo je gospodin Angus Minton i njegov sin.“

„Gospodo“, klima glavom Aleks. Prvi susret oči u oči sa starijim muškarcem na nju ostavlja neobično snažan utisak. Preplavljuje je mešavina radoznalosti i netrpeljivosti. Žarko želi da te plave oči prouči i optuži. Umesto toga, Aleks ućtivo pruža ruku.

Šaka koja obuhvata njenu puna je žuljeva. Njegovo drmusanje bi moglo da se nazove grubim da nije širokog osmeha koji ga prati.

„Drago mi je, gospođice. Dobro došli u okrug Persel.“

Lice Angusa Mintona je izborano i preplanulo od jarkog letnjeg sunca, očigledan dokaz višegodišnjeg rada na otvorenom. Njegove inteligentne plave oči svetlucaju dok je gledaju, zračeći neobičnom toplinom. Glas mu je čist i Aleks pretpostavlja da bi proizveo zvonak smeh. Pivski stomak je jedini znak njegovog hedonizma. Zahvaljujući širokim plećima, starac

deluje snažno i fizički spremno. Ni znatno mlađi i krupniji muškarci ne bi se upustili u tuču s njim, pre svega zato što odiše autoritetom. Uprkos tome, Angus Minton ima nevin pogled crkvenog dečaka.

Stisak njegovog sina je nešto blaži, ali ništa manje srdačan. Dok podjednako čvrsto drmusu Aleksinu ruku, samouvereno se predstavlja: „Ja sam Junior Minton. Drago mi je.“

„I meni.“

Ne deluje kao da ima četrdeset tri, naročito kad se smeška. Njegovi pravilni zubi sevaju belinom, formirajući đavolski slatke rupice na obrazima, nagoveštavajući da je ovo osmeh za svaku priliku. Oči su mu za nijansu tamnije od očevih ali podjednako nestašne, drsko zarobivši njen pogled, kao da su sami u prostoriji. Aleks povlači ruku pre nego što je Minton mlađi pusti.

„A ono tamo je Rid Lambert.“

Aleks se okreće prema muškarcu kog do maločas nije ni primećivala. Razmetljivog držanja, ovaj sedi zavaljen u krajnjem uglu kancelarije. Noge su mu ispružene i prekrštene, tako da su vrhovi njegovih kaubojki upereni ka tavanici dok se bezobrazno ljulja na stolici. Ruke su mu skrštene na ogromnoj šnali od kaiša. Razdvaja ih tek toliko da s dva prsta dodirne obod svog kaubojskog šešira. „Gospođice.“

„Gospodine Lambert“, hladno uzvraća Aleks.

„Evo, sedite ovde“, kaže Čestejn, pokazujući na stolicu. „Je li vam Imodžen ponudila kafu?“

„Jeste, ali sam je ljubazno odbila. Volela bih da odmah predemo na stvar, ako nije problem.“

„Naravno. Juniore, dovući stolicu. Anguse sedi.“ Čestejn pokazuje starcu glavom na stolicu. Kada svi posedaju, okružni javni tužilac se vraća za svoj radni sto. „Dakle, ovako, gospođice... dodavola, zaboravih vaše ime.“

Aleks oseća radoznale poglede svih prisutnih na sebi. Pravi dramatičnu pauzu, znajući da će njeno ime izazvati oprečne reakcije. Želi sve da ih registruje. Posebno je zanima ona Rida Lamberta. Međutim, on sedi njoj iza leđa i kaubojski šešir mu skriva veći deo lica.

Aleks duboko uzdiše i kaže: „Ja sam Aleksandra Gajter. Selinina kćerka.“ U kancelariji nastaje muk.

Vidno zapanjen, Pet Častejn konačno pita: „A ko je Selina Gajter?“ „Nek sam proklet“, mrmlja Angus, srozavajući se u stolici, poput izduvane igračke.

„Selinina kćerka? Blagi bože, ne mogu da verujem“, šapuće Junior. „Ne mogu da verujem.“

„Hoće li mi neko objasniti o čemu se ovde radi?“ zahteva Pet Častejn, još uvek zbunjen. Međutim, niko ne obraća pažnju na njega.

Mintonovi otvoreno pilje u Aleks, tražeći na njenom licu neku sličnost sa njenom pokojnom majkom, koju odlično poznavali. Krajičkom oka, Aleks primećuje da se vrhovi Lambertovih čizama više ne ljuljaju. Kolena mu se savijaju dok se uspravlja u stolici.

„Gde si bila svih ovih godina?“ pita je Angus.

„Koliko je prošlo?“ dodaje Junior.

„Dvadeset pet“, odgovara Aleks. „Imala sam samo dva meseca kad se baka Grejam odselila odavde.“

„Kako ti je baka?“

„Trenutno je u staračkom domu u Vaku, umire od raka, gospodine Minton.“ Aleks ne primećuje ni tračak saosećajnosti na njegovom licu. „U komi je.“

„Žao mi je.“

„Hvala.“

„Ali gde ste živeli svih ovih godina?“

Aleks izgovara ime grada u centralnom Teksasu. „Tu sam provela ceo svoj život - ili bar otkad znam za sebe. Tamo sam završila srednju školu i upisala pravni fakultet. Prošle godine sam diplomirala.“

„Pravni fakultet? Zamisli to. Bogami, biće od tebe nešto, Aleksandra. Zar ne, Juniore?“

Junior Minton joj poklanja svoj najšarmantniji osmeh. „Baš tako. Uopšte nisi onakva kakvu te pamtim“, izazivački će on. „Sećam se da si imala pune gaće i ni dlaku na glavi.“

S obzirom na pravi razlog ovog sastanaka, Aleks ovaj flert nimalo ne prija. Na njeno olakšanje, Pet Čestejn ponovo interveniše. „Ne bih da remetim ovaj dirljiv susret, ali još uvek mi ništa nije jasno.“

Angus ga prosvetljuje. „Selina je bila Juniorova i Ridova školska drugarica. U stvari, njih troje su bili najbolji drugovi. Skoro nerazdvojni.“ A onda mu preko lica preleće senka i starac odmahuje glavom. „Selina je umrla tako mlada. Jadnica.“ Koristi trenutak da se sabere. „Elem, ovo je prvi put da čujem nešto o Aleksandri otkad se njena baka, Selinina majka, odselila i odvela je sa sobom.“ Smešeći se, pljeska se po butinama. „Nek sam proklet ako mi nije drago što si se vratila u Persel.“

„Hvala vam, ali...“ Aleks otvara svoju aktovku i iz nje vadi žuti koverat. „Nisam se vratila, gospodine Minton. Službeno sam ovde.“ Predaje koverat okružnom javnom tužiocu, koji ga zbunjeno gleda.

„Službeno? Kad me je Greg pozvao i pitao za pomoć okružnom tužilaštvu, nije spomenuo ponovno otvaranje slučaja.“

„Sve je tu“, kaže Aleks, pokazujući glavom na koverat. „Predlažem da ga temeljno proučite i upoznate se sa svim detaljima. Greg Harper traži punu saradnju i pomoć vašeg tužilaštva i lokalnih advokatskih agencija, gospodine Čestejn. Uverava me da ćete mi pružiti punu saradnju tokom istrage.“ Zatvara svoju aktovku i ustaje, zaputivši se prema vratima.

„Tokom istrage?“ Okružni javni tužilac Čestejn skače na noge. Mirtonovi takođe.

„Da niste vi iz komisije za igre na sreću?“ pita Angus. „Rekli su da ćemo biti detaljno ispitani pre nego što dobijemo dozvolu za kockanje, ali bio sam ubeđen da smo prošli.“

„Ja sam mislio da je to gotova stvar, osim formalnosti“, dodaje Junior. „Koliko znam, jeste“, odgovara Aleks. „Moja istraga nema veze sa komisijom za igre na sreću, niti sa dobijanjem dozvole za konjske trke.“ Trenutak kasnije, kada još uvek ne dobije objašnjenje, Čestejn pita: „Dobro, hoću li konačno saznati o čemu se radi, gospođice Gajter?“ Aleks se uspravlja i odgovara: „Ponovo otvaram slučaj ubistva od pre dvadeset pet godina. Greg Harper je tražio vašu pomoć, gospodine Čestejn, budući da je zločin počinjen u okrugu Persel.“

Dok govori, Aleks gleda Angusa i Juniora u oči. Naposljetku skreće pogled ka Ridu Lambertu. „Došla sam da otkrijem ko je od vas ubio moju majku.“

2.

Aleks skida svoj sako i baca ga na motelski krevet. Pod pazuhom ima vlažne fleke i kolena joj klecaju. U stomaku oseća mučninu. Scena kod

okružnog javnog tužioca uznemirila ju je više nego što želi sebi da prizna.

Kancelariju Peta Čestejna je napustila visoko podignute glave. Nije koračala prebrzo, ali nije se ni vukla. Sekretarici Imodžen se nasmešila, znajući da je sve vreme prisluškivala s druge strane vrata, jer su joj oči bile iskolačene i usta razjapljena od čuda.

Aleks je svoj govor prethodno uvežbala i u pravom trenutku ga savršeno izrecitovala. Sastanak je prošao onako kako je isplanirala i sada oseća ogromno olakšanje.

Dok sa sebe skida ostatak odeće, razmišlja o tome kako bi volela da je najgore prošlo, ali ono tek dolazi. Tri muškarca koja je danas upoznala neće odglumiti svoju smrt. Moraće opet da se suoči s njima, ali tada im više neće biti tako drago što je vide.

Angus Minton deluje dobroćudno kao sam Deda Mraz, ali Aleks zna da niko na njegovom mestu ne može da bude tako bezazlen kao što se on pravi. Angus važi za najbogatijeg i najmoćnijeg čoveka u okrugu. Takav status nije stekao rukovođenjem porodične firme. Taj će se boriti svim raspoloživim sredstvima da sačuva ono što je stekao za života.

Junior je šarmer koji ume sa ženama. Godine su ga mazile. Promenio se od dečaka kakvog Aleks pamti sa bakinih fotografija. Zgodan je, i toga je svestan. Aleks bi lako mogla da se zaljubi u njega, kao što bi i lako mogla da ga osumnjiči za ubistvo.

Rid Lambert joj je najveća misterija. Za razliku od ostale dvojice, njega nije uspela ni u oči da pogleda. Odrasli Rid deluje mnogo grublje i snažnije od dečaka Rida sa fotografija iz bakine kutije. Na osnovu njenog prvog utiska, Rid Lambert je mračan, neprijateljski nastrojen i opasan tip.

Aleks je sigurna da je to jedan od ljudi koji su učestvovali u ubistvu njene majke.

Selinu Gajter nije ubio optuženi Badi Hiks. Njena baka Merl Grejam joj je to od najranijeg detinjstva utvila u glavu.

„Aleksandra, sama odluči kako ćeš da isteraš pravdu“, skoro svakodnevno je pričala Merl. „Bar toliko možeš da učiniš za svoju majku.“ U tom trenutku bi obično sa čežnjom pogledala u jednu od brojnih uramljenih fotografija svoje kćerke, kojih je bilo po celoj kući. Njena baka bi gorko zaplakala i Aleks više nije mogla ničim da je oraspoloži.

Sve do pre nekoliko nedelja, Aleks nije znala koga Merl sumnjiči za Selinino ubistvo. Međutim, to saznanje je bilo najteži trenutak u Aleksinom životu.

Reagujući na hitan poziv iz staračkog doma, Aleks je tog dana odjurila u Vako. U zgradi je bilo tiho, besprekorno čisto. Na sreću, Merlina penzija može da pokrije taj komoditet. Uprkos profesionalnom osoblju i luksuzu kojim odiše, ustanova ipak odiše starački; očaj i trulež lebde u njenim hodnicima.

Tog hladnog, kišnog popodneva, Aleks su obavestili da je njena baka u kritičnom stanju. Ušla je u njenu sobu i prišla bolničkom krevetu. Merlino telo je bilo drastično propalo od njihovog poslednjeg susreta, nedelju dana ranije, ali njene oči su bile žive. Doduše, sijale su nekako zloslutno.

„Ne prilazi mi“, zarežala je Merl. „Neću da te vidim. Za sve si ti kriva!“

„Za šta, bako?“ upitala je Aleks. „Q čemu to govoriš?“

„Neću da te vidim.“

Postiđena ovim odbijanjem, Aleks je pogledom potražila doktora i bolničarku. Slegli su ramenima, ne shvatajući o čemu se radi. „Zašto si onda tražila da dođem? Doputovala sam čak iz Ostina.“

„Ti si kriva što je mrtva. Da nije bilo tebe...“ Merl je bolno prostenjala i svojim beskrvnobelim prstima stegnula pokrivač.

„Misliš da sam ja odgovorna za njenu smrt?“

Merl je otvorila oči. „Da“, prosiktala je.

„Ali bila sam samo beba, novorođenče“, pobunila se Aleks, očajnički obilazujući usne. „Kako sam mogla...“

„Pitaj njih.“

„Koga, bako? Koga da pitam?“

„One koji su je ubili. Angusa, Juniora i Rida. Ali kriva si ti... ti... ti...“

Aleks su morali da izvedu iz sobe, nekoliko minuta nakon što je Merl pala u duboku komu. Bakine optužbe su je porazile; odjekivale su u njenoj glavi i kidale joj dušu.

Ako je Merl svih tih godina smatrala odgovornom za Selininu smrt, kako onda objasniti to što ju je odgojila. Aleks se oduvek pitala zašto je baka Grejam nikad nije naročito volela. Šta god da je postigla, Aleks kao da nikad nije bila dovoljno dobra da bi osvojila srce svoje bake. Znala je da nikad neće biti talentovana i harizmatična kao devojčica sa fotografija, koje je Merl gledala sa čežnjom.

Aleks se nije ljutila na svoju majku. Naprotiv, idealizovala ju je i obožavala sa slepim entuzijazmom deteta koje raste bez roditelja. Neprestano se trudila da bude dobra u svemu u čemu je bila i Selina, ne samo da bi bila dostojna da se nazove njenom kćerkom nego iz očajničke potrebe da zasluži bakinu ljubav i odobravanje. Zato su je zapanjile ove optužbe sa umirućih usana njene bake.

Doktor joj je taktički nagovestio da će gospođa Grejam blagovremeno biti skinuta sa aparata za održavanje života. „Trenutno ne možemo više ništa da učinimo, gospođice Gajter.“

„Možete, i te kako“, obrecnula se Aleks sa žustrinom koja ga je šokirala. „Možete da je održavate u životu. Moram da idem. Bićerno u kontaktu.“

Odmah po povratku u Ostin, počela je da istražuje slučaj ubistva Seline Grejam Gajter. Provela je besane noći proučavajući transkripte i sudsku dokumentaciju pre nego što se obratila svom šefu, javnom tužiocu okruga Trevis.

Greg Harper je premestio cigaretu s jednog kraja usana na drugi. U sudnici, Greg je otrov za optužene, lažljive svedoke i prevrtljive sudije. Priča preglasno, puši previše, pije i nosi skupa odela s još skupljim cipelama od krokodilske kože.

Nedovoljno je reći da je egomanijak bez ukusa. Greg Harper je lukav, ambiciozan, okrutan, nemilosrdan, bogohulan i dovoljno perfidan

da sebi prokrči put na političkoj sceni, što mu i jeste životni cilj. Iskreno veruje u sistem nagrađivanja i priznavanja urođenog talenta. Zato je Aleks deo njegovog tima.

„Hoćeš ponovo da otvoriš slučaj ubistva, star dvadeset pet godina?“ upitao je kada mu je iznela razlog svog dolaska. „Zašto?“

„Zato što je žrtva moja majka.“

Greg je po prvi put u životu postavio pitanje na koje je već znao odgovor - ili ga je bar slutio. „Bože, Aleks, žao mi je. Nisam imao pojma.“ Slegnula je ramenima. „Pa, nije to nešto čime se čovek hvali, zar ne?“ „Kada se to desilo? Koliko si imala godina?“

„Bila sam beba. Ne sećam je se. Imala je samo osamnaest godina kada je ubijena.“

Greg je svojom dugom, koščatom šakom prešao preko svog još dužeg i još koščatijeg lica. „Da li se taj slučaj zvanično vodi kao nerešen?“ „Ne baš. Osumnjičeni je uhapšen i optužen, ali je slučaj prekinut bez suđenja.“

„U redu, pojasni, ali budi kratka. Imam zakazan ručak sa državnim tužiocem“, rekao je. „Imaš deset minuta. Počni.“

Kad je završila, Greg se namrštio i zapalio novu cigaretu starom, dogorelom skoro do filtera. „Dodavola, Aleks, što nisi rekla da su Mintonovi umešani. Tvoja baka stvarno veruje daje jedan od njih ubio tvoju majku?“

„Ili njihov prijatelj, Rid Lambert.“

„Kako god, je F ti rekla koji bi mogao da bude njihov motiv?“

„Ništa konkretno“, odgovorila je Aleks, odbivši da mu kaže kako je Merl navela upravo nju, Aleks, kao jedini motiv. „Navodno je Selina bila bliska sa svom trojicom.“

„Zašto bi je onda ubili?“

„To i hoću da saznam.“

„O državnom trošku?“

„Slučaj je isplativ, Greg“, hladno je uzvratila.

„Ali sve što imaš je intuicija.“

„Ovo je jače od intuicije.“

Greg je neodobravajuće frknuo. „Sigurna si da to nije samo lična stvar?“

„Naravno da nije“, skoro uvređeno je rekla. „Moji razlozi su isključivo pravni. Da je Badi Hiks izašao na suđenje i da ga je porota proglasila krivim, ne bih ni obraćala pažnju na bakine reči. Ali slučaj nije rešen.“ „Kako to da nije digla dževu odmah posle ubistva?“

„Navodno nije imala novca i zazirala je od pravnih mahinacija. Osim toga, ceo događaj joj je isisao energiju. Ono malo što je preostalo uložila je u odgajanje mene.“

Aleks je tek tada postalo jasno zašto ju je baka usmerila u pravne vode. Zato što se to od nje očekivalo. Aleks je s najboljim ocenama završila školu i među prvih deset s najvišim prosekom diplomirala pravo na teksaškom univerzitetu. Bila je to profesija koju je Merl izbrala, ali na sreću, to je i oblast kojoj je Aleks pronašla sebe. Njen radoznali um je

uživao u rešavanju komplikovanih zadataka. Bila je spremna za ono što je čeka.

„Baka je bila mlada udovica sa tek rođenom unukom“, pojasnila je Aleks. „Malo toga je mogla da kaže na Hiksovom saslušanju. Skupila je ono malo novca, spakovala se i napustila grad. Nikada se nije vratila.“ Greg je pogledao na svoj ručni sat a zatim, uglavivši cigaretu u kraj usna, ustao i navukao svoj sako. „Ne mogu ponovo da otvorim slučaj ubistva bez ijednog dokaza ili konkretnog razloga. To znaš. Nisam te zaposlio zato što si glupa. Mada moram da priznam da to tvoje oblo dupence ima neke veze s tim.“

„Hvala.“

Nije skrivala gađenje prema njegovom seksizmu, previše drskom da bi zvučao neiskreno. „Slušaj, Aleks, ovo što tražiš od mene nije bezazleno“, rekao je. „S obzirom na to ko je sve upetljan, stvar je prilično delikatna. Pre nego što se uvalim u nevolju, moram da imam nešto više od tvoje intuicije i bakinog trabunjanja.“

Aleks gaje ispratila do vrata njegove kancelarije. „Daj, Greg, poštedi me pravne terminologije. Misliš samo na sebe.“

„Prokleta si u pravu. Volim samo sebe.“

Njegovo priznanje nije joj ostavilo prostora za manevrisanje. „Bar mi dozvoli da istražujem ovo ubistvo kad ne radim na aktuelnim slučajevima.“

„Dobro znaš koliko smo pretrpani. Ne postizemo ni ovo što imamo.“ „Radiću prekovremeno. To neće ugroziti moje druge obaveze. Znaš da neće.“

„Aleks...“

„Molim te, Greg.“ Videla je da bi najviše želeo da se povuče, ali nije smela da kapitulira, osim pred definitivnim ne. Njena prethodna istraga je probudila interesovanje državnog tužioca i sudskog veštaka, kao i

njenu očajničku želju da dokaže da njena baka nije u pravu i da opere sebe od njenih optužbi. „Ako uskoro nešto ne otkrijem, dići ću ruke i više nikada nećeš čuti za ovaj slučaj.“

Greg se zagledao u njeno napeto lice. „Zašto svoje frustracije ne lečiš seksom, kao i svi normalni ljudi? Bar pola muškaraca u ovom gradu bi ti pomoglo u tome, i oženjenih i slobodnih.“ Aleks je nastavila tužno da ga gleda. „U redu. Pobedila si. Možeš malo da njuškaš, ali samo u slobodno vreme. Obrati mi se kad nađeš nešto konkretno. Ako mislim da poberem glasove, ne smem da ispadnem budala, ni ja ni oni koji rade za mene. Sad još kasnim na ručak. Zdravo.“

Njeni aktuelni slučajevi su bili teški, a vremena za rešavanje majčino ubistvo nije imala puno. Pročitala je sve do čega je uspela da dođe - novinske članke, policijske izveštaje i transkripte saslušanja Badija Hiksa - sve dok nije zapamtila relevantne činjenice.

Ukratko: gospodin Badi Hiks, koji je mentalno zaostao, uhapšen je nedaleko od mesta zločina jer mu je odeća bila isprskana krvlju žrtve. U trenutku hapšenja, u posedu je imao hirurški instrument kojim je najverovatnije izvršio ubistvo. Zatvoren je, ispitan i optužen. Nekoliko dana kasnije je saslušan. Sudija Džozef Volas je Hiksa proglasio nesposobnim za suđenje i poslao ga u državnu psihijatrijsku ustanovu.

Isprva je izgledalo kao lak slučaj. Malo je nedostajalo da Aleks poveruje Gregu, kad je otkrila sumnjivu grešku u transkriptu Hiksovog saslušanja. Nakon kraćeg istraživanja opet se obratila Gregu, naoružana overenom pismenom izjavom.

„Evo.“ Trijumfalno je bacila fasciklu na njegov radni sto.

Greg se namrštio. „Ne budi tako samouverena i, zaboga, prestani da mi razbacuješ stvari po stolu. Opasno sam mamuran“, prosiktao je kroz oblak duvanskog dima. Cigaretu je prestao da pučka samo da bi uzeo veliki gutljaj crne kafe. „Kako si provela vikend?“

„Svakako produktivnije od tebe. Čitaj.“

Nevoljno je otvorio fasciklu i preleteo mutnim pogledom po tekstu. „Hmm.“ Prvih nekoliko redaka je bilo dovoljno da mu zaokupi pažnju.

Zavalivši se u stolici, podigao je noge na ivicu svog radnog stola i brižljivo pročitao celu stranicu. „Je li ovo lekarski nalaz iz psihijatrijske ustanove u koju je smešten Hiks?“

„Bio. Umro je pre nekoliko meseci.“

„Zanimljivo.“

„Zanimljivo?“ uzviknula je Aleks, razočarana tako mlakom reakcijom. Ustala je i zaobišla Grega, zastavši iza njegove stolice. „Badi Hiks je proveo dvadeset pet godina u toj bolnici bez ikakvog razloga.“

„To još uvek ne znaš. Ne donosi preuranjene zaključke.“

„Njegov poslednji psihijatar rekao je da je Badi Hiks bio primer strpljenja. Nikada nije pokazao nikakve znake nasilničkog ponašanja. Ni u najavi. Nije imao seksualni nagon i po mišljenju stručnjaka nije bio sposoban da poćini zloćin ubistva. Priznaj da ti sad deluje sumnjivo.“ Greg je proćitao ostale izveštaje, a zatim promrmljao: „Da, vrlo sumnjivo, ali dobro znaš da to nije dovoljno.“

„Žao mi je, ali neću moći da iznesem konkrećniji dokaz. Slučaj je star dvadeset pet godina. Samo se nadam da će to sudiji biti dovoljno. Priznanje pravog ubice je iluzorno - zato što sam ubećena, daleko više od obiće sumnje, da Badi Hiks nije ubio moju majku. Postoji i mogućnost izvoćenja svedoka.“

„Ne postoji, Aleks.“

„Zašto?“

„Dobro si obavila domaći zadatak, ali ubistvo se dogodilo u štali na ranću Angusa Mintonu. Na spomen njegovog imena trese se zemlja u tom okrugu. On je velika zver. Ako je i postojao oćevidac, taj ne bi sve-

dočio protiv Mintona, jer bi tako ugrizao ruku koja ga hrani. Minton je vlasnik desetak najuspešnijih preduzeća u oblasti koja se očajnički bori za dah, ekonomski govoreći.

„A to nas uvodi u drugu osetljivu oblast, zapravo više osetljivih oblasti.“ Greg je otpio još kafe i zapalio novu cigaretu. „Državna komisija za igre na sreću Mintonu je upravo dala zeleno svetlo za izgradnju hipodroma za okrug Persel.“

„Svesna sam toga. Kakve to veze ima?“

„To ti meni kaži.“

„Nikakve!“ zaurala je.

„Dobro, verujem ti. Ali ako počneš da sipaš optužbe i klevete na račun jednog od omiljenih teksaskih sinova, šta misliš kako će reagovati guverner? On je proketo ponosan na svoju komisiju za igre na sreću. Želi da se lepo okoristi od kladenja. Bez kontroverzi. Bez zluradih novinara. Bez mutnih radnji. Sve mora da bude čisto kao suza.

„I ako mu sad neki prepametni islednik pomrsi konce, pokušavajući da poveže nekog kome je on lično dao blagoslov sa ubistvom koje se dogodilo pre dvadeset pet godina, mnogo će se naljutiti. A još ako taj islednik radi za ovu kancelariju, šta misliš ko će nagrabusiti? Ja!“

Aleks nije htela da se svađa. Umesto toga, mirno je rekla: „U redu. Daću otkaz i uradiću to na svoju odgovornost.“

„Bože, kako si teška. Nisi mi dozvolila da završim.“ Pritisnuo je dugme za interfon i svojoj sekretarici naredio da donese još kafe. Dok ju je ova unosila, zapalio je još jednu cigaretu.

„S druge strane“, nastavio je Greg, duvajući dim kroz nos, „ne podnosim onog skota što živi u guvernerskoj vili. Ne krijem to i netrpeljivost je obostrana, iako taj kućkin sin neće to da prizna. Najviše bi me usrećilo da ga vidim na kolenima. Možeš li da ga zamisliš kako

objašnjava zašto je jedan od njegovih omiljenih saradnika povezan sa ubistvom?“ Zakikotao se. „Uzbudim se kad samo pomislim na to.“

Aleks se zgrozila Gregovim motivima ali se isto tako poradovala što će joj odobriti zahtev. „Znači da mogu otvoriti slučaj?“

„Slučaj je ostao nerešen zato što Hiks nikada nije izveden na suđenje.“ Greg je naglo spustio noge sa stola, ispravivši stolicu. „Moram da ti kažem - činim ovo protiv sebe i samo zato što verujem tvojim instinktima. Sviđaš mi se, Aleks. Dokazala si da vrediš još kad si kao studentkinja došla ovde na praksu. Osim zbog te slatke guze, korisno je imati te u blizini.“

Pogledao je u njene papire na svom stolu i prstima dodirnuo ivicu fascikle. „Mislim da si još uvek nepoverljiva prema tim ljudima i gradu uopšte. Ne kažem da je to bez osnova, ali na tome ne možeš da gradiš slučaj. Da nema ovog izveštaja psihijatra, glatko bih odbio tvoj zahtev. Dakle, dok budeš tamo gde tumaraju bizoni, jeleni i antilope, imaj na umu da je i moje dupe u procepu.“ Podigao je glavu i nevino se zagledao u nju. „Nemoj nešto da zajebeš.“

„Idem u zapadni Teksas?“

„Pa, tamo je mesto zločina, zar ne?“

„Jeste, ali šta ćemo s mojim ostalim slučajevima?“

„Prebaciću ih studentima na praksu i zatražiću odlaganje. U međuvremenu ću razgovarati sa okružnim javnim tužiocem u Perselu. Zajedno smo studirali pravo. Idealan čovek za taj tvoj slučaj. Ne previše bistar, ali oženjen lepoticom, zato ima naglašenu potrebu za udovoljavanjem. Pitaću ga da ti odobri potrebnu pomoć.“

„Ne preteruj. Ne želim da me tamo najave.“

„U redu.“

„Hvala ti, Greg“, iskreno je rekla.

„Ne tako brzo“, uzvratio je, minirajući njen entuzijazam. „Ako se tamo uvališ u nevolju, odreći ću te se. Državni tužilac ne krije da sam njegov naslednik. Hoću taj položaj, a uz njega najbolje ide zgodna, pametna plavuša kao šef jednog od odeljenja. To glasači vole.“ Zatim je podigao svoj od duvana požuteli kažiprst. „Ali ako tamo zabrljaš, nikad te više neću poznavati, lutka. Jasno?“

„Beskrupulozan si.“

Greg se krokodilski nacerio. „Ne voli me ni rođena majka.“ „Poslaću ti razglednicu.“ Okrenula se prema vratima.

„Čekaj. Još nešto. Imaš trideset dana.“

„Šta?“

„Trideset dana da nešto iskopaš.“

„Ali...“

„Toliko mogu da izdržim a da se ostali domoroci ne uzbune. Duže je nego što će te tvoj instinkt i klimavi nalog poslužiti. Uzmi ili ostavi.“ „Uzimam.“

Greg nije znao da je Aleks imala mnogo veći razlog za žurbu, lični razlog. Htela je da saopšti ime Selininog ubice svojoj baki pre nego što ova umre. Nije joj bilo važno što njena baka leži u komi. Nadala se da će joj to nekako dopreti do svesti. Tako će njen poslednji uzdah biti spokojan i tada će konačno pohvaliti svoju unuku.

Aleks se nagnula preko Gregovog radnog stola. „Znam da sam u pravu. Izvešću ubicu pred sud, i kada to učinim, dobiću njegovu presudu. Budi siguran u to.“

„Da, da. U međuvremenu saznaj kakav je seks sa pravim kaubojem. I vodi zapisnik. Hoću detalje o pištoljima, mamuzama i tome slično.“

„Perverznjaku.“

„Kučko. I nemoj da zalupiš... dodavola!“

Aleks se sada sa smeškom priseća tog razgovora. Nije je toliko vredao njegov seksizam, jer je dolazio od uvaženog profesionalca. Uprkos razuzdanoj prirodi, Greg Harper je bio njen mentor i prijatelj od onog leta kad je upisala pravni fakultet pa sve do zaposlenja u njegovoj kancelariji. Sada se zbog nje upušta u rizik i ona to iznad svega ceni.

Čim je nagovorila Grega, nije gubila vreme. Sređivanje papirologije, raščišćavanje radnog stola i pakovanje uzelo joj je samo jedan dan. Napustila je Ostin rano, s kratkom posetom staračkom domu. Merlino stanje je bilo nepromenjeno. Aleks im je ostavila broj telefona motela Vesterner, za slučaj da nešto krene po zlu.

Sada iz svoje motelske sobe telefonira okružnom javnom tužiocu kući.

„Gospodina Čestejna, molim vas“, kaže ženi koja odgovara na poziv.

„Nije kod kuće.“

„Gospodo Čestejn? Veoma je važno da razgovaram s vaŹim muŹem.“

„Ko je to?“

„Aleks Gajter.“

Sledi prigušeni smeh. „Znači ti si ta, a?“

„Molim?“

„Koja je optuŹila Mintonove i Źerifa Lamberta za ubistvo. Pet je bio van sebe kad je stigao kući. Nikad ga nisam videla tako...“

„Samo časak“, prekida je Aleks bez daha. „Jeste li rekli *Źerifa* Lamberta?“

Šerifova kancelarija nalazi se u suterenu zgrade okružnog suda. Po drugi put u poslednjih nekoliko dana, Aleks parkira na mestu predodređenom za plaćanje parking-mesta i ulazi u zgradu.

Rano je i na šalterima nema mnogo posla. U sredini velikog lavirinta od pultova i stakla smeštena je policijska stanica, ni po čemu drugačija od ostalih. Iznad nje lebdi oblak duvanskog dima. Nekoliko uniformisanih policajaca stoji oko stola, na kom se puši bokal kafe. Kad ugledaju Aleks, razgovor naglo zamire. Jedan po jedan, okreću glavu i odmeravaju je. Aleks se najednom oseća kao jedina žena na planeti muškaraca. Očigledno je da u policiji okruga Persel ne postoji politika ravnopravnosti polova.

Pribravši se, Aleks učtivo kaže: „Dobro jutro.“

„Jutro“, odgovaraju horski.

„Ja sam Aleks Gajter. Moram da razgovaram sa šerifom.“ Ovo je sasvim suvišno, jer svi već znaju ko je ona i zašto je tu. Vest brzo putuje u gradiću kao što je Persel.

„Da li vas šerif očekuje?“ pita jedan od policajaca nakon što ispljune sažvakani duvan u praznu konzervu od pasulja.

„Primiće me“, samouvereno kaže Aleks.

„Da vas ne šalje možda Pet Čestejn?“

Aleks je jutros opet pokušala da ga dobije, ali joj je gospođa Čestejn rekla da je već otišao na posao. Zvala je i tamo, ah niko nije odgovarao na poziv. Ili je još uvek bio na putu, ili je vešto izbegava. „On zna zašto sam ovde. Je li šerif tu?“ pomalo nervozno pita ona.

„Mislim da nije“, kaže jedan.

„Ja ga nisam video“, kaže drugi.

„Jeste, tu je“, nabusito će treći. „Malopre je došao.“ Klima glavom prema hodniku. „Zadnja vrata s leve strane.“

„Hvala“, uzvraća Aleks sa usiljenim smeškom i odlazi niz hodnik. Svesna njihovih pogleda na svojim leđima, odlučno kuca na šerifova vrata.

„Da?“

Rida Lamberta zatiče za radnim stolom od masivnog drveta, koji je verovatno star koliko i temelj zgrade. Noge je prekrstio na ivici stola. Kao i juče, ležerno je zavaljen u stolicu.

Njegov kaubojski šešir i kožna, krznom postavljena jakna, vise na čiviluku u uglu kancelarije, između visokog prozorčića i zida na kom su fotografije traženih zločinaca zalepljene širokim selotejpom. Šerif u rukama drži okrnjenu šolju sa kafom.

„O, dobro jutro, gospođice Gajter.“

Aleks zatvara vrata, dovoljno jako da se mat staklo na njima zatrese. „Zašto mi juče nisi rekao?“

„Pa da pokvarim iznenađenje?“ odgovara on sa smeškom. „Kako si saznala?“

„Sasvim slučajno.“

„Znao sam da ćeš doći, pre ili kasnije.“ Šerif spušta noge i uspravlja se. „Ali nisam pretpostavljao da će to biti ovako rano.“ Ustaje i pokazuje na jedinu slobodnu stolicu u prostoriji, a zatim prilazi stočiću sa kafomatom. „Može kafa?“

„Gospodin Čestejn bi mi rekao.“

„Pet? Nema šanse. Kad se stvari iskomplikuju, naš okružni tužilac se obično utronja.“

Aleks se hvata za čelo. „Kakav užas.“

Šerif ne čeka da odgovor na njegovu ponudu za kafu, puneći šolju sličnu njegovoj. „Mleko, šećer?“

„Ovo nije prijateljska čajanka, gospodine Lambert.“

Šerif spušta šolju sa crnom kafom na ivicu radnog stola, tik ispred nje, i vraća se svojoj stolici. Drvo škripi pod njim kada se ponovo zavalj u naslonjač. „Mnogo komplikuješ.“

„Zaboravio si zašto sam ovde?“

„Nijednog trenutka, ali zar te obaveze sprečavaju da popiješ kafu? Ili se uzdržavaš iz religioznih razloga?“

Aleks frustrirano spušta tašnu na radni sto, prilazi stočiću sa kafe-matom, uzima kašiku mleka u prahu i sipa u svoju šolju.

Kafa je vruća i jaka - baš kao i šerifov pogled - ali daleko bolja od bučkuriša koji je jutros popila u restoranu motela. Ukoliko ju je sam skuvao, onda zna da je u pravu. Ali šerif ionako deluje vrlo sposobno. Zavaljen u svojoj stolici, ne odaje utisak čoveka umešanog u ubistvo. „Kako ti se sviđa Persel, gospođice Gajter?“

„Nisam dovoljno dugo tu da bih imala neko mišljenje.“

„Ma daj. Kladim se da si ga imala i pre nego što si došla.“

„Zašto tako misliš?“

„Zato što ti je ovde umrla majka. Logično.“

Nervira je njegova prezriva opaska o smrti njene majke. „Nije umrla tek tako. Ubijena je. Brutalno.“

„Sećam se“, smrknuto uzvraća šerif.

„Da. Ti si našao telo, zar ne?“

Rid spušta pogled na svoju šolju i dugo zuri u njen sadržaj pre nego što je prinese usnama. A onda je iskapljuje kao da je viski.

„Jesi li ti ubio moju majku, gospodine Lambert?“

Budući da prethodnog dana nije videla njegovu reakciju, želi da to učini sada.

On naglo diže glavu. „Ne.“ Naginje se napred, oslonivši se laktovima na sto i gledajući je u oči. „Da ne okolišamo više, važi? Shvati to odmah i

poštedi nas oboje suvišne gnjavaže. Ako hoćeš da me ispitaš, tužioče, moraćeš da me odvučeš pred porotu.“

„Odbijaš da sarađuješ u mojoj istrazi?“

„Nisam to rekao. Ova kancelarija će ti biti na raspolaganju prema Petovom nalogu. Lično ću ti pomoći koliko god mogu.“

„Zato što si tako dobar?“ sarkastično će Aleks.

„Ne, nego zato što hoću da se vratiš u Ostin gde pripadaš, i ostaviš prošlost u prošlosti, gde pripada.“ Ustaje da dopuni svoju šolju i preko ramena dodaje: „Zašto si stvarno došla?“

„Zato što Badi Hiks nije ubio moju majku.“

„Kako znaš? Rekao ti je?“

„Nije mogao. Mrtav je.“

Po njegovoj reakciji zaključuje daje ovo za njega novost. Šerif prilazi prozoru i dugo gleda napolje, zamišljeno srčuci kafu. „Nek sam proklet. Ubogi Bad je pokojni.“

„Ubogi Bad?“

„Tako su ga svi zvali. Mislim da niko nije znao kako se preziva sve do Selinine smrti, kad su novine objavile priču.“

„Kažu da je bio je mentalno zaostao.“

Rid klima glavom. „Jeste. I imao je govornu manu. Jedva smo razumeli šta govori.“

„Je li živio s roditeljima?“

„S majkom. I ona je bila poluluda. Umrkla je ubrzo nakon njegovog hapšenja.“

Šerif ne odvraća pogled od prozora, leđima okrenut prema njoj. Njegova silueta je vitka i visoka, širokih ramena i uskih bokova. Farmerke mu dobro stoje. Predobro. Aleks ukoreva sebe što to primećuje.

„Ubogi Bad se po gradu vozikao na triciklu“, nastavlja Rid. „Mogla si na kilometar da ga čuješ kako dolazi. Ta šklopocija je pravila užasnu buku. I stalno je sa sobom vukao neke drangulije. Izgledao je kao beskućnik. Devojčice bi vrištale kad bi ga ugledale. Dečaci bi ga ismevali i maltretirali.“ Odmahuje glavom. „Tužno.“

„Umro je u psihijatrijskoj bolnici, optužen za zločin koji nije počinio.“ Njen komentar ga tera da se okrene. „Nemaš nikakav dokaz da nije.“ „Naći ću dokaz.“

„Ne postoji.“

„Zašto si tako siguran? Da ga nisi uništio onog jutra kada si tobože našao Selinino telo?“

Duboka bora se urezuje između njegovih obrva. „Zar nemaš pametnija posla? Gomile važnijih nerešenih slučajeva? Zašto si uopšte otpočela ovu istragu?“

Aleks mu daje isti razlog koji je dala i Gregu Harperu. „Pravda nije zadovoljena. Badi Hiks je nevin. Preuzeo je krivicu za tuđi zločin.“ „Moj, Juniorov i Angusov?“

„Da, jednog od vas trojice.“

„Ko ti je to rekao?“

„Baka Grejam.“

„Ah, sad mi je već jasnije.“ Šerif zatiče palac za kopču svog kaiša, puštajući da mu se preplanuli prsti nemarno saviju iznad rajsferšlusa. „Dok ti je sve to pričala, je li spomenula koliko je bila ljubomorna?“

„Baka? Ljubomorna na koga?“

„Na nas. Juniora i mene.“

„Rekla mi je da ste vas dvojica i pelina bili kao tri musketara.“

„Ali joj se to nije svidalo. Je li ti rekla koliko je razmazila Selinu?“ Nije morala. Skromna kuća u kojoj je Aleks odrasla bila je pravo sve- tilište posvećeno njenoj pokojnoj majci. Šerif primećuje da se namrštila i sam

odgovara na svoje pitanje. „Vidim da gospođa Grejam ti ni to nije spomenula.“

„Misliš da sam ovde iz lične osvite?“

„Da, mislim.“

„E pa nisam“, breca se Aleks. „Verujem da postoji dovoljno rupa u ovom slučaju da bi se istraga ponovila. Tako misli i okružni tužilac Harper.“

„Onaj egomanijak?“ frkće šerif. „Taj bi optužio i rođenu majku zbog ulične preprodaje ako bi ga to približilo mestu državnog tužioca.“ Aleks zna da je ovaj komentar dčlimično tačan i zato napada iz drugog ugla. „Kada se gospodin Čestejn bolje upozna sa činjenicama, složiće se da je napravljen veliki propust u pravnom sistemu.“

„Pet je juče prvi put čuo za Selinu. Trenutno je zauzet procesiranjem ilegalaca i narko-dilera.“

„Okrivljuješ me što želim da isteram pravdu? Da je tvoja majka nasmrtno izbodena u konjušnici, zar ti ne bi učinio sve što je u tvojoj moći da ubicu stigne zaslužena kazna?“

„Ne znam. Moja keva je odapela p'e nego što sam stigao da je upamtim.“ Aleks oseća ubod empatije koji je sasvim suvišan. Nije ni čudo što Rid na slikama deluje preozbiljno i pogled mu je stariji nego kod njegovih vršnjaka. Nikad nije pitala baku zašto je to tako.

„Ovo je neodbranjiva situacija, gospodine Lambert. Ti si jedan od osumnjičenih.“ Aleks ustaje i uzima torbu. „Hvala na kafi. Izvini na smetnji ovako rano. Od sada ću se obraćati lokalnoj policijskoj stanici za pomoć.“

„Čekaj malo.“

Aleks, koja je već na vratima, zastaje i okreće se. „Šta je?“

„Nema policijske stanice.“

Zaprepašćena ovom informacijom, Aleks gleda kako šerif poseže za svojom jaknom i šeširom, zatim prilazi vratima i otvara ih, propuštajući je prvu napolje.

„Hej, Sem, izlazim. Biću prekoputa.“ Njegov pomoćnik klima glavom. „Ovuda“, kaže Aleks, hvatajući je za lakat i vodeći je prema malom, četvrtastom liftu na kraju hodnika.

Zajedno ulaze unutra. Vrata se škripavo zatvaraju. Zvuk metalnih sajli nije nimalo utešan. Aleks se nada da će preživeti ovo putovanje. Pokušava da se koncentriše na slučaj, iako je savršeno svesna zgodnog muškarca pored sebe. Rid Lambert stoji toliko blizu da im se odeća dodiruje, dok pogledom šara po njoj.

„Ličiš na Selinu.“

„Znam.“

„Po stasu i manirima. Samo ti je kosa malo tamnija i ima crveni sjaj. Selina je imala smeđe oči, a tvoje su plave.“ Rid proučava njeno lice. „Ali sličnost je neverovatna.“

„Hvala ti. Mislim da je moja majka bila lepa žena.“

„Svi su tako mislili.“

„I ti?“

„Naročito ja.“

Lift se zaustavlja uz trzaj. Aleks gubi ravnotežu i naslanja se na njega. Rid je hvata za mišice i pomaže joj da se uspravi, što traje prilično dugo jer, kad se razdvoje, Aleks oseća vrtoglavicu i gubitak daha.

Izlaze na prvom spratu. Rid navlači jaknu i vodi je prema zadnjem izlazu. „Moja kola su ispred“, kaže ona kad izbiju na ulicu. „Trebalo bi da doplatim parking.“

„Nema veze. Ako ti napišu kaznu, imaš prijatelje na visokim položajima.“

Njegov osmeh otkriva dva niza savršenih zuba i efektniji je od onog Juniora Mintona, jer izaziva komešanje u dnu njenog stomaka. Čudno, predivno i zastrašujuće.

Ridov kez naglašava bore na njegovom licu. Ima četrdeset tri godine, ali deluje mlađe zahvaljujući čvrstoj, muževnoj strukturi kostiju. Tamnoplava kosa mu je nemarno razbarušena, otkrivajući da ne robuje frizerskim trendovima. Rid stavlja svoj crni kaubojski šešir, spuštajući obod skoro do obrva, koje su za nijansu tamnije od kose.

Oči su mu zelene. Aleks je to primetila čim je ušla u njegovu kancelariju. Reagovala je kao što bi reagovala svaka žena na zrelog, potentnog muškarca. Samo što ovaj nema ni stomak ni podvaljak. Fizički deluje bar dve decenije mlađe od svojih vršnjaka.

Aleks podseća sebe da je zastupnica tužilaštva države Teksas i da bi Rida Lamberta trebalo da posmatra iz ugla pravnice a ne obične žene. Uostalom, mnogo je stariji od nje.

„Je l' ti jutros ponestalo čistih uniformi?“ pita ona dok prelaze ulicu. Rid na sebi ima košulju od džinsa - staru, izbledelu i usku - uvučenu u farmerke u rodeo stilu. Jakna mu je od smeđe kože, kratka do pojasa poput bombarderske. Krzno kojom je postavljena i izvrnuta na širokoj kragi verovatno je od kojota. Čim izađu na sunce, Rid vadi svoje tamne naočari, toliko tamne da mu potpuno zaklanjaju oči.

„Nekad sam se užasavao uniformi, a kad sam postao šerif, stavio sam svima do znanja da me nikada neće videti u njoj.“

„Zašto si se užasavao?“

Rid se suvo smeška. „Zato što sam se obično trudio da joj uteknem.“
„Bio si nestašan?“

„Divalj.“

„Kršio si zakon?“

„Često.“

„Šta te je promenilo? Religijsko iskustvo? Strah? Noć provedena u zatvoru? Obrazovna reforma?“

„Ništa od toga. Jednostavno sam shvatio da ću, ako prestignem zakon, prestići i one koji ga krše.“ Sleže ramenima. „Činilo se kao prirodan izbor karijere. Gladna?“

Pre nego što joj da priliku da odgovori, Rid otvara vrata restorana B&B, aktivirajući kravlje zvonce koje visi iznad njih. Ovo je mesto gde se sve dešava, očigledno. Svaki sto s crvenom plastificiranom površinom i hromiranim nogarima - popunjen je. Rid je vodi do jedinog praznog, pored zida.

Dok koračaju, pozdravi doleću sa svih strana, od preduzetnika, farmera, kauboja, lokalnih kicoša i sekretarica. Svi su prepoznatljivi po odeći, jer nose čizme. Svi osim sekretarica. Aleks prepoznaje Imodžen, sekretaricu Peta Čestejna. Kad prođu pored njenog stola, ona šapatom

pojašnjava svojoj sagovornici ko je Aleks. Prostorijom se širi žamor, jer ta vest putuje neverovatnom brzinom.

Nema sumnje da se mikrokosmos Persela svakog dana okuplja u restoranu B&B na jutarnjoj kafići. Stranac 11 njemu je vest, ali povratak kćerke Seline Gajter je udarna vest. Aleks se oseća kao gromobran, jer zaista privlači sva električna strujanja. Neka od njih su, čini joj se, prilično neprijateljska.

Sa džuboksa svira neka ljubavna balada. Dopunjuje je sapunica sa dotrajalog crnobelog televizora u uglu. Tri šljakera za susednim stolom diskutuju o muškoj impotenciji. Zakon o zabrani pušenja na javnom mestu očigledno ne važi u Perselu, jer je dim toliko gust da se može seći nožem. Restoranom dominira miris pržene slanine.

Konobarica u ljubičastim pantalonama i zlatnoj bluzi prilazi njihovom stolu, spuštajući dve šolje s kafom i tanjir svežih krofni. Namigujući

Ridu, cvrkuće: „Bro jutro šerife“, pre nego što otperja u kuhinju gde kuvar vešto prevrće pržena jaja dok mu cigareta visi sa usana.

„Posluži se“, kaže Rid.

Aleks uzima krofnu, još uvek toplu i prelivenu šećernom glazurom, koja joj se topi na jeziku. „Imam utisak da su te očekivali. Je li ovo tvoj sto? Imaš li standardnu porudžbinu?“

„Vlasnik restorana se zove Pit“, odgovara on, pokazujući glavom na kuvara. „Nekad me je hranio svakog jutra pre škole.“

„Velikodušan čovek.“

„Nije to radio iz milosrđa“, hladno uzvraća Rid. „Posle škole sam čistio njegov restoran.“

Aleks shvata da gaje ubola u živac. Rid Lambert je osetljiv povodom svog detinjstva bez majke. Uostalom, nije trenutak za izvlačenje informacija. Ne kada su sve oči uprte u njih.

Rid s uživanjem žvaće krofne, zalivajući ih crnom kafom, ne razbacujući se ni hranom, ni vremenom, ni snagom. Jede kao da danas neće ručati.

„Ovde je baš puno“, komentariše Aleks, nesvesno ližući glazuru sa prstiju.

„Jeste. Starosedeoci kao ja ne zalaze u nove tržne centre, gde su restorani brze hrane puni klinaca i slučajnih prolaznika. Ako nekog tražiš, naći ćeš ga u restoranu B&B. Angus će verovatno svratiti. Sedište firme ME je odmah iza ugla, ali on sve poslove vodi odavde.“

„Pričaj mi o Mintonovima.“

Rid uzima poslednju krofnu, zaključivši da je Aleks neće pojesti. „Bogati su, ali to ne pokazuju. Ovde ih svi vole.“

„Ili ih se plaše.“

„Možda neki“, dodaje on, sležući ramenom.

„Ranč je njihov jedini izvor prihoda?“

„Jeste, ali im ne pripada generacijama. Angus ga je sagradio ni od čega, na pustopoljini od prašine i vetra.“

„Šta oni tačno rade tamo?“

„U suštini se bave uzgojem trkačkih konja. Najbolje američke loze. Nekad imaju i do sto pedeset grla. Spremaju ih za trke.“

„Vidim, dosta znaš o tome.“

„Imam dva trkačka konja. Smestio sam ih na njihov ranč.“ Pokazuje na njenu polupraznu šolju. „Ako si završila, hteo bih nešto da ti pokažem.“ „Šta?“ pita Aleks, iznenađena naglom promenom teme.

„Malo iznenađenje.“

Izlaze iz restorana, ali tek nakon što se Rid oprostio od svih gostiju. Ne plaća doručak, već dobija salutiranje od kuvara Pita i tapšanje po ramenu od nasmejane konobarice.

Ridovo poslovno vozilo, kamionet 'blejzer', parkiran je ispred zgrade suda, na prostoru rezervisanom za njega sa naznačenim imenom. On otključava vrata i pomaže Aleks da se popne na suvozačko mesto, a zatim i sam seda za volan. Posle kratke vožnje skreće za ugao i zaustavlja pred omanjom kućom. „Stigli smo.“

„Gde?“

„Ovde je živela tvoja majka.“ Aleks okreće glavu i zuri u kućerak pored puta, dok Rid priča: „Komšiluk više nije isti. Kuća je propala. Ovde je nekad bilo drvo, tu gde je pločnik malo ulegnut.“

„Da, sećam se sa fotografija.“

„Osušilo se pre nekoliko godina, pa su ga posekli. Eto“, nastavlja Rid, paleći ponovo motor, „mislio sam da će te zanimati.“

„Hvala ti“, kaže Aleks, i dalje gledajući u kuću i kad 'blejzer' krene niz ulicu. Bela fasada je posivela. Vrelo letnje sunce je izbledelo

tamnocrvene nadstrešnice iznad prozora. Kuća deluje neugledno, ali je Aleks gleda dok joj se ne izgubi iz vida.

Tu je živela s majkom prvih nekoliko meseci svog života. U tim sobama ju je Selina dojila, kupala, oblačila i uspavljivala. Tom kućom je odjekivao njen plač. Ti zidovi su slušali kako se njena majka zaklinje na ljubav svom novorođenčetu.

Aleks se ničeg ne seća, naravno. Ali zna da je bilo tako.

Smirujući uzburkane emocije, nastavlja razgovor započet u restoranu B&B. „Zašto su Mintonovi toliko zagriženi za te konjske trke?“

Rid je gleda iskosa kao daje sišla s uma. „Zbog novca, čega bi drugog?“ „Ali zašto kad ga imaju u izobilju?“

„Novca nikad dosta“, uzvraća Rid s gorkim smeškom. „Siromašni kao ja to najbolje znaju. Pogledaj.“ Rukom pokazuje na zatvorene prodavnice duž ulice kojom se voze. „Vidiš li one prazne izloge i obaveštenja o stečaju? Sa padom naftnog tržišta pao je i ovaj grad. Svi su radili u naftnoj industriji.“

„Shvatam.“

„Stvarno? Sumnjam“, prezrivo će Rid. „Ovom gradu su potrebne konjske trke da bi preživeo. Ono što mu ne treba je plavooka, crvenokosa advokatica u bundi, koja njuška i unosi pometnju.“

„Došla sam da istražim ubistvo“, podseća ga Aleks, zapanjena ovom neočekivanom uvredom. „Konjske trke, dozvola za kladenje i lokalna ekonomija nemaju nikakve veze s tim.“

„Imaju, i te kako. Ako uništiš Mintonove, uništićeš ceo okrug.“ „Ako se dokaže da su Mintonovi krivi, onda su sami sebe uništili.“ „Slušaj, gospođice, nećeš otkriti nikakve nove dokaze o ubistvu svoje majke. Samo ćeš doneti nevolje. Ne očekuj da će ti stanovništvo izaći u susret. Niko neće reći ništa protiv Mintonovih, zato što im budućnost zavisi od njih i njihovih konjskih trka.“

„A na prvom mestu su odanost i zavet ćutanja.“

„Baš tako!“

„Zašto?“ navaljuje ona. „Kakve veze Mintonovi imaju s tobom? Da nisi bio u njihovoj konjušnici pre nego što si 'otkrio' telo moje majke? Šta si uopšte radio tamo“

„Ono što i svakog dana. Izbacivao konjsku balegu iz štale. Tada sam radio za Angusa.“

Aleks je zatečena. „Jao, nisam znala.“

„Još puno toga ne znaš. I bolje bi ti bilo da se kloniš nevolje.“

Uz škripu kočnica Rid zaustavlja 'blejzer' na parkingu ispred suda, tako naglo da Aleks skoro pada sa sedišta. „Ostavi se prošlosti, gospodice Gejter. To ti je moj savet.“

„Hvala, šerife. Imaću to na umu.“

Aleks izlazi iz kamioneta, zalupivši vratima za sobom.

Rid tiho psuje, gledajući je kako korača pločnikom. Voleo bi da se opusti i uživa u pogledu na te divno izvajane noge i zanosno njihanje bokovima i sve ostalo što je primetio još juče, kada je ušla u kancelariju Pet Čestejna. Međutim, njeno ime ubija svaku želju za iskonskim, muškim užitcima.

Selinina kćerka, razmišlja on, vrteći glavom u neverici. Nije ni čudo što ga Aleks toliko privlači. Njena majka je bila njegova srodna duša, od prvog razreda osnovne škole, kada ju je neki drski klinac zadirkivao što više nema tatu.

Znajući koliko boli gubitak jednog roditelja, Rid je skočio u Selininu odbranu. Pretukao je drznika, kao i mnoge druge narednih godina. Više niko se nije usudio da je dira pored Rida, njenog zaštitnika. Između njih je uspostavljena neraskidiva veza. Njihovo prijateljstvo bilo je čudesno i jedinstveno, sve dok se nije pojavio Junior i sve pokvario.

Sada je ta osećanja u njemu ponovo uzburkala zastupnica državnog tužioca iz Ostina. Rida ne iznenađuje to, koliko jačina nabujalih emocija. Kad je umrla, Selina je još uvek bila devojčica. Njena kćerka Aleksandra je otelotvorenje žene kakva jednog dana postala, da je poživela.

Rid bi najviše voleo da ovo interesovanje pripiše nostalgiji, dirljivom podsećanju na njegovu ljubav iz detinjstva. Ali lagao bi sebe. Ako je potrebno da opiše prirodu svog interesovanja za Aleks, dovoljno je bilo da prepozna prijatno peckanje u svojim preponama dok ju je posmatrao kako liže svoje šećerom umazane prste.

„Dođavola“, psuje on. Prema ovoj ženi oseća isto što je osećao prema njenoj majci, malo pre nego što je nađena mrtva u štali.

Kako je moguće da dve žene, s razmakom od dvadeset pet godina, imaju isti uticaj na njegov život? Ljubav prema Selini ga je skoro uništila. Njena kćerka predstavlja identičnu pretnju. Ako počne da kopa po prošlosti, samo bog zna kakve će nevolje izazvati.

Rid namerava da u dogledno vreme zameni svoj šerifski položaj onim koji će ujediniti bogatstvo i status. Svakako ne želi da mu budućnost zaseni istraga jednog zločina iz prošlosti.

Nije se svih ovih godina toliko trudio da bi mu sada sve iskliznulo iz ruku. Skoro veći deo života je proveo nadoknađujući ono što je propustio u detinjstvu. Pošto mu je ugled nadohvat ruke, neće ustuknuti i dopustiti da Aleksino njuškanje podseti narod na njegovo poreklo. Ova ambiciozna advokatica mogla bi da ga upropasti ako je na vreme ne zaustavi.

Oni koji tvrde da materijalna dobra nisu važna, zapravo su oni koji imaju svega u izobilju. Rid nikada ništa nije imao. Sve dosad. Spreman je da učini sve kako bi zaštitio svoj imetak.

Dok korača prema zgradi sudnice, proklinje dan kada se Aleksandra Gajter rodila, baš kao što ju je i tada proklinjao, pre dvadeset pet godina.

Istovremeno, ne može da se ne zapita jesu li njena pametna usta dobra za još nešto osim za optužbe u pravnom žargonu.

Kladi se u svoju sledeću pobedu na trkama da jesu.

4.

Sudija Džozef Volas je najbolja mušterija Prerijskog dragstora kada je u pitanju lek protiv gorušice. Dok ustaje od stola, starac zna da će do kraja večeri popiti bar dve pilule. Njegova kćerka Stejsi mu je skuvala ručak

—kao što to čini svakoga dana, osim nedeljom, kad sudija ruča u kantri klubu. Stejsine knedle, lagane i meke kao uvek, valjaju se po njegovom stomaku poput loptica za golf.

„Nešto nije u redu?“ brižno pita ona, primetivši da se njen otac trlja po stomaku.

„Nije ništa.“

„Piletina sa knedlama je jedno od tvojih omiljenih jela.“

„Ručak je bio izvrstan. Samo sam danas nešto nervozan.“

„Uzmi pepermint.“ Stejsi mu dodaje staklenu činiju sa bombonama, koja uvek stoji na stočiću od trešnjinog drveta. Sudija uzima jednu, odmotava crveno-beli celofan i stavlja je u usta. „Imaš li neki poseban razlog zbog čega si nervozan?“

Stejsi se brine o ocu otkad joj je majka umrla, pre nekoliko godina. Ona je kćerka jedinica, već zašla u srednje godine, ali nikad nije razvila ambiciju da napreduje dalje od domaćice. Pošto nema muža i decu, potpuno se posvetila svom ocu.

Stejsi nikad nije bila lepotica, a sada joj ni godine više ne idu u prilog. Opis njenih fizičkih atributa bio bi besmislen, jer je oduvek bila obična. Uprkos tome, njen položaj u Perselu smatra se dobrostojećim.

Sve važne ženske zajednice u gradu imaju njeno ime na spisku. Nedeljom predaje veronauku pri metodističkoj crkvi, subotom posećuje stanare staračkog doma, utorkom i četvrtkom igra bridž sa devojkama. Njen raspored je uvek prebukiran. Oblači se skupo i s ukusom, mada prilično staromodno za svoje godine.

Stejsina etikecija je besprekorna, držanje otmeno, a narav blaga. Životna razočaranja nosi sa stilom plemkinje i zbog toga je vredna divljenja. Svi misle daje srećna i zadovoljna, a zapravo su u teškoj zabludi.

Sudija Volas, pticoliki čovečuljak, navlači svoj teški kaput i prilazi vratima. „Sinoć me zvao Angus.“

„Je l’? Šta je hteo?“ pita Stejsi, dižući kragu očevog kaputa kako bi ga zaštitila od vetra.

„Juče je u grad stigla kćerka Seline Gajter.“

Stejsine ruke se naglo koče i ona uzmiče korak, gledajući svog oca u oči. „Kćerka Seline Gajter?“ ponavlja ona pištavim glasom kroz blede usne. „Sećaš se bebe? Mislim da se zvala Aleksandra.“

„Da, sećam se Aleksandre“, zamišljeno će Stejsi. „Ona je u Perselu?“ „Od juče. Sad je odrasla žena.“

„Zašto mi to nisi rekao sinoć, kad si došao?“

„Kasno si se vratila sa one večere. Već sam bio u krevetu. Znao sam da si umorna, a i nisam hteo da te opterećujem.“

Stejsi se naglo okreće i užurbano skuplja prazne celofanske omote od bombona. Njen otac ima ružnu naviku da ih ostavlja za sobom. „Zašto bi me opteretio iznenadni dolazak Selinine kćerke?“

„Nemam pojma“, uzvraća sudija, zadovoljan što ne mora da je gleda u oči. „S druge strane, ceo grad je verovatno uzburkan.“

Stejsi se okreće, gužvajući celofanski omot belim prstima. „Zašto bi bio?“ Sudija pokriva usta rukom dok kiselo podriguje. „Ona je zastupnica javnog tužioca iz Ostina.“

„Selinina kćerka?“ zapanjeno će Stejsi.

„Kakav paradoks, a? Ko bi rekao da će jedno siroče dotle dogurati? Merl Grejam ju je sama podigla.“

„Još uvek mi nisi rekao šta će ona u Perselu? Je li u poseti?“

Sudija odmahuje glavom. „Bojim se daje posao u pitanju.“

„Da to nema neke veze sa kockarskom dozvolom za Mintonove?“ Sudija skreće pogled i nervozno namešta dugmad na svom kaputu. „Ne, došla je, ovaj, ima nalog državnog tužioca da ponovo otvori slučaj ubistva njene majke.“

Stejsine grudi se neznatno uležu i ruka traži nešto za šta bi se uhvatila kako ne bi pala.

Sudija se pravi da ne primećuje šok svoje kćerke. „Naterala je Peta Čestejna da joj ugovori susret sa Mintonovima i Ridom Lambertom. Prema Angusu, svečano je objavila da će dati sve od sebe da nađe ubicu svoje majke.“ „Šta? Je li ona blesava?“

„Ne, prema Angusovoj priči. On tvrdi da je oštroumna, sposobna i ozbiljna.“

Stejsi se nemoćno spušta na naslon kauča i hvata se za potiljak. „Kako je Angus reagovao?“

„Znaš Angusa. Njega ništa ne može da poljulja. Čini se da ga sve to ludo zabavlja. On smatra da nema razloga za brigu - jer ona nema dokaze koje bi iznela pred porotu. Ubogi Bad je krivac.“

„Ne bih baš bila tako sigurna“, mrmlja Stejsi, ustajući u njegovu odbranu. „Nisi imao razloga da Ubogog Bada smestiš u bolnicu.“

„Svake godine sam čitao godišnje izveštaje lekara koji su ga lečili. Ta ustanova je kuća za luđake. Jedna od najboljih psihijatrijskih bolnica u državi.“ „Tata, niko ne pokazuje prstom na tebe. Zaboga, dovoljno je pročitati tvoj sudijski dosije. Preko trideset godina rada. Tvoja reputacija je besprekorna.“

Sudija miluje kćerku po kosi. „Ne sviđa mi se što je ovo iskrslalo baš sada. Možda bi trebalo ranije da odem u penziju, a ne da čekam svoj rođendan.“ „Ne dolazi u obzir, časni sudijo. Ostaćeš u svojoj stolici dok ne budeš spreman za penziju, ni dana pre. Neće tebe tamo neka advokatica, tek izašla iz klupe, da svrgne s položaja.“

Uprkos ovako srčanom izlivu podrške, Stejsine oči otkrivaju strah. »A, je li ti Angus rekao... kako izgleda? Liči li na Selinu?“

„Liči.“ Sudija prilazi vratima i otvara ih. Pre nego što izađe, preko ramena dodaje: „Angus kaže daje lepša.“

Stejsi ostaje dugo da sedi na drvenom naslonu kauča, zagledana u jednu tačku, potpuno zaboravivši na pranje sudova.

„Sudijo Volas, dobar dan. Ja sam Aleks Gajter.“

Predstavljanje nije potrebno. Čim je ušao u svoju kancelariju, odmah ju je prepoznao. Gospođa Lipskomb, njegova sekretarica, klimnula je glavom prema stolici na suprotnom zidu gde je sedela mlada žena - od

dvadeset pet, ako je dobro sračunao - otmenog držanja i urođene elegancije, koju je očigledno nasledila od svoje majke.

Sa Selinom nije imao nikakav odnos, ali je znao sve o njoj zahvaljujući Stejsi. Devojčice su bile školske drugarice tokom jedanaestogodišnjeg školovanja. Uprkos Stejsinoj tinejdžerskoj ljubomori, još uvek pamti lik devojčice čijoj lepoti su se divili svi dečaci iz razreda, uključujući i dvojicu s kojima je bila nerazdvojna: Juniora Mintona i Rida Lamberta.

Previše puta je Stejsino srce bilo slomljeno zbog Seline. Samo iz tog razloga, sudija ju je prezreo. A pošto je Aleks njena kćerka, automatski mu je antipatična.

„Drago mi je, gospođice Gajter.“

Sudija Volas prihvata njenu nežnu ruku, ali je ne drži ni časak duže nego što to nalaže poslovna učtivost. Malo mu je teško da ovu mladu, modernu ženu prihvati kao svoju koleginicu. Više mu prijaju advokati koji nose bele košulje i siva odela, a ne suknje i bunde. Iskusni članovi advokatske komore mogu da nanjuše blagi miris duvanskog dima i kožom uvezanih knjiga, ali ne i delikatni ženski parfem.

„Je li vas okružni javni tužilac Čestejn obavestio o razlogu moje posete?“

„Jeste. Jutros. A sa Angusom sam se čuo sinoć.“

Aleks nakrivljuje glavu u stranu, kao da joj je ova informacija zanimljiva i vredna pamćenja za budući razvoj situacije. Sudija se grize za jezik.

Angus Minton je u bio u pravu. Aleksandra Gajter je lepša od svoje majke. Mnogo lepša. Kad pomeri glavu, sunčevi zraci joj se presijavaju na kosi, praveći crvenkasti odsjaj. Krzno sa okovratnika bunde miluje joj obraze, naglašavajući njen predivan ten boje zrele kajsije. Stejsi ima sličnu bundu, ali njeno lice, kada je obuče, poprima boju hladnog pepela.

„Sudijo Volas, smem li nakratko da uđem u vašu kancelariju?“ uđtivo pita Aleks.

On tobođe gleda na ručni sat. „Bojim se da nemam vremena. U stvari, samo sam svratio po poruke. Ostatak dana mi je prebukiran.“ Gospođica Lipskomb iznenađeno otvara usta, nemo potvrđujući da sudija lađe.

Aleks za trenutak spušta pogled na svoje cipele. „Ne volim da insistiram, ali moram. Veoma je važno da odmah započnem ovu istragu. Pre nego što nastavim dalje, trebaće mi vaša potvrda nekih činjenica. Neće vam oduzeti puno vremena.“ Krajevi njenih usana se krive u zanosan smešak. „Vašu saradnju duboko će ceniti moje kolege u Ostinu.“

Sudija Volas nije glup; ali nije ni Aleks. S njim nema nadmudrivanja, ali ona bi mogla da ga ocrni pred državnim javnim tužiocem, koji je u čvrstoj sprezi sa vlašću u prestonici.

„U redu. Uđite.“ Sudija skida kaput, pokazujući svojoj sekretarici da zadrži sve pozive, a zatim prati Aleks u svoju kancelariju. „Sedite.“ „Hvala.“

Stomak ga boli kao da mu je u želudac sleteo meteor. Već je popio dve tablete protiv kiseline, ali izgleda da ne pomažu. Aleks, s druge strane, ne deluje nimalo uzrujano. Seda prekoputa njegovog radnog stola i graciozno skida svoju bundu.

„Izvolite, gospođice Gajter“, žurno kaže sudija. „Šta vas zanima?“ Aleks otvara svoju aktovku i iz nje vadi svežanj papira. Sudija suspreže uzdah. „Pročitala sam transkript saslušanja Badija Hiksa i imam nekoliko pitanja u vezi s njim.“

„Kao na primer?“

„Čemu tolika žurba?“

„Molim?“

„Badi Hiks je optužen za ubistvo prvog stepena i zadržan u okružnom zatvoru u Perselu bez kaucije. Saslušanje tri dana kasnije.“

„Pa?“

„Nije li to malo prekratko za tako tešku optužbu?“

Sudija se zavaljuje u svoju kožom tapaciranu stolicu, poklon od njegove kćerke, nadajući se da će tim gestom donekle impresionirati mladu advokaticu. „Možda je sudski rezime bio pretrpan, pa sam pokušao da ga raščistim. Ili je možda bilo malo vremena, pa sam brzo reagovao. Ne sećam se. Bilo je to pre dvadeset pet godina.“

Aleks spušta pogled na beležnicu na svom krilu. „Naredili ste samo dvojici lekara da pregledaju gospodina Hiksa.“

„Njegova bolest je bila očigledna, gospođice Gajter.“

„U to ne sumnjam.“

„Blago rečeno, bio je gradska luda. Ne bih da zvučim grubo, ali bio je retardiran i svi su to tolerisali. Narod nije obraćao pažnju na njega, ako znate na šta mislim. Jednom rečju, bio je bezopasan...“

„Bezopasan?“

Sudija se opet grize za jezik. „Sve dok nije ubio vašu majku.“ „Nijedna porota ga nije proglasila krivim.“

Sudija Volas oblizuje suve usne. „Naravno.“ Pokušava da izbegne njen prodoran pogled i sabere misli. „Smatrao sam da su dva stručna lekarska mišljenja sasvim dovoljna.“

„Verovatno bih se složila sa vama da ta dva mišljenja nisu kontradiktorna.“ „Ili da žrtva u ovom slučaju nije vaša majka.“

Aleks se kostreši. „Pravicu se da ovo poslednje nisam čula, sudija Volas.“ „Pa zar se ne radi upravo o tome? Ili vi, iz nekog meni nepoznatog razloga, dovodite u pitanje moj integritet i potcenjujete moju presudu od pre dvadeset pet godina?“

„Ako nemate šta da krijete, onda nemate razloga da verujete da će moja pitanja ugroziti vašu savršenu reputaciju, zar ne?“

„Nastavite“, ukočeno kaže sudija.

„Dva lekara se pred sudom nisu složila oko psihičkog stanja gospodina Hiksa u noći kada je ubijena moja majka. To me je prvo zaintrigiralo. Nakon konsultacije sa državnim javnim tužiocem Harperom, zaključila sam da slučaj treba ponovo istražiti.

„Jedan lekar je smatrao da Hiks nije sposoban da izvede tako krvav zločin. Drugi je smatrao da jeste. Sudijo Volas, zašto niste zatražili mišljenje trećeg?“

„Nije bilo potrebno.“

„Ne slažem se sa vama.“ Aleks za trenutak ćuti, a onda diže pogled ka njemu. „Igrali ste golf sa lekarom koji se izjasnio u korist optužbe. Drugi lekar je bio van grada. Tada se prvi i poslednji put pojavio pred vašim sudom kao stručni svedok.“

Lice sudije Volasa postaje crveno od besa. „Ako sumnjate u iskrenost, gospođice Gajter, predlažem da i sami razgovarate s obojicom.“

„Pokušala sam. Nažalost, obojica su pokojni.“ Aleks hladno presreće njegov neprijateljski pogled. „Međutim, razgovarala sam s poslednjim lekarom koji je lečio gospodina Hiksa. On tvrdi da ste kaznili pogrešnog čoveka i to mi je dao napismeno.“

„Gospođice Gajter.“ Sudija se pridiže sa stolice, udarajući dlanovima o svoj radni sto. Ljut je, ali ujedno i ranjiv. Spašava ga lako kucanje na vratima. „Da?“

U kancelariju ulazi šerif Lambert.

„Ride!“ Aleks nimalo ne iznenađuje kad mu sudija pohita u susret i primi ga u zagrljaj. Očigledni mu je drago što ga vidi. „Uđi, uđi.“ „Gospođica Lipskompf reče da si zauzet, ali kada mi je rekla s kim si, ubedio sam je da ću biti od koristi.“

„Kome?“ pita Aleks.

Rid primiče stolicu njenoj i seda, zatim skreće svoj zeleni pogled ka njoj. „Svakome kome je to potrebno.“

Aleks odlučuje da ignoriše dvosmislenost njegovih reči, nadajući se da će on ignorisati rumenilo njenih obraza.

„Gospođicu Gajter zanima zašto sam gospodina Hiksa proglasio nesposobnim za suđenje. Budući da ga nije poznavala, ne može ni da prihvati činjenicu da je taj čovek bio u stanju da razume optužbe protiv njega, a kamoli da pomogne svojoj odbrani.“

„Hvala, sudijo Volas“, nestrpljivo će Aleks, „prihvatam tu činjenicu, samo mi nije jasno zašto ste to uradili tako brzo.“

„Nije bilo potrebe za odlaganjem“, kaže sudija, očigledno sigurniji u Ridovom prisustvu. „Već sam vam rekao daje većina ljudi u ovom gradu jedva tolerisala Hiksa. Vaša majka je uvek bila ljubazna prema njemu. Ubogi Bad se lepio za nju, na patetičan način. Siguran sam da joj je često dosadivao, prateći je svud unaokolo, poput vernog kućeta. Zar ne, Ride?“ Šerif klima glavom. „Selinu nije davala da ga neko zadirkuje u njenoj blizini. Voleo je da joj poklanja cveće, kamenčiće i slično. Uvek mu se zahvaljivala kao da joj je poklonio dijamante.“

„Pretpostavljam da je Ubogi Bad njenu dobrotu tumačio kao naklonost“, nastavlja sudija Volas. „Te noći ju je pratio do Mintonovih štala i, ovaj, pokušao na silu da je privoli na ljubav.“

„Silovao ju je?“ zapanjeno pita Aleks.

„Pa da“, odgovara sudija. „A kad ga je izgrdila, nije mogao da podnese odbijanje, i...“

„Izbo je nožem trideset puta“ sarkastično završava Aleks.

„Terate me da budem neosetljiv, gospođice Gajter.“ Džo Volas je prekorno gleda.

Aleks skršta noge. Njene najlonke proizvode šuštav zvuk koji skreće šerifovu pažnju. Ona hvata njegov pogled, ali se trudi da ga ignoriše, nastavljajući s ispitivanjem nervoznog sudije.

„Da nešto razjasnimo: vaša pretpostavka je da to nije ubistvo s predumišljajem već iz strasti?“

„Kao što rekoste, pretpostavka.“

„U redu, ali zarad argumenta, recimo da je tako. Ako je Badi Hiks bio isprovociran i reagovao iz besa i nekontrolisane požude, zar ne bi upotrebio vile, grabulje ili već nešto slično? Šta je radio sa skalpelom ako u štalu nije ušao s namerom da je ubije?“

„Odgovor je jednostavan“, kaže Rid, skrećući Aleksin pogled. „Tog dana se oždrebila kobila. Porodaj je bio težak, pa smo zvali veterinara.“

„Kakve sad to veze ima?“ pita ona.

„Pa nije da nema. Doktor Kolins, veterinar, doneo je sa sobom instrumente. Skalpel mu je verovatno nekako ispao. Pretpostavljam da ga je Ubogi Bad spazio i uzeo. To je najlogičniji zaključak.“

„Ne baš, šerife Lambert.“

„Zašto? Kao što rekoh, Ubogi Bad je skupljao svakojako đubre.“ „Rid je u pravu, gospodice Gajter“, dodaje sudija Volas. „Pitajte svakog. Nešto sjajno, kao hirurški instrument, sigurno bi mu privuklo pažnju odmah po ulasku u štalu.“

„Je li bio u štali tog dana?“ pita Aleks šerifa.

„Jeste. Mnogi ljudi su tog dana obišli štalu, uključujući i Ubogog Bada.“ Aleks mudro odlučuje da se ovoga puta malo povuče i pregrupiše snage. Zahvaljuje se sudiji i napušta kancelariju. Šerif je prati napolje. Kad ostanu sami, ona se okreće prema njemu.

„Od sada pa nadalje, zamolila bih te da ne budeš tutor onima koje ispitujem..“

Šerif na licu namešta nevinu masku. „Zar sam to radio?“

„Znaš ti dobro da jesi. Nikad nisam čula gluplji izgovor za ubistvo. Pojela bih svakog advokata koji bi ovim branio svog klijenta.“

„Hmm, zanimljivo.“

„Zanimljivo?“

„Da.“ Rid joj poklanja još jedan arogantan osmeh. „Mislio sam da si jedna od onih koje traže dobru klop.“

Krv joj udara u glavu. Aleks to pripisuje besu. „Jesi li ti ikada ozbiljan?“ Njegova uobraženost se naglo topi. „Naravno da jesam, tužioče“, še- retski odgovara Rid. „1 te kako.“

„Smiri se, Džo.“ Angus Minton se zavaljuje u svoju crvenu kožnu fotelju. Voli ovu fotelju. Njegova žena Sara Džo je mrzi.

Kad spazi Juniora na vratima svoje sobice, pokazuje mu rukom da uđe. Zatim, pokrivši slušalicu bežičnog telefona, šapuće: „Džo Volas je malo nervozan.“

„Slušaj Džo, brzopleto donosiš zaključke i bespotrebno se nerviraš“, kaže u slušalicu. „Ona samo radi svoj posao. Uostalom, njena majka je žrtva. E sad, to što ima diplomu pravnog fakulteta i posao istražitelja, daje joj krila. Znaš kakve su današnje mlade karijeristkinje.“

Za trenutak sluša svog sagovornika, a onda smrknuto ponavlja: „Dođavola, Džo, smiri se, hoćeš li? Samo drži jezik za zubima i sve će brzo da prođe. A Selininu ćerku ostavi meni. To jest *nama*“, dodaje, namigujući Junioru.

„Za nekoliko nedelja će se vratiti u Ostin podvijenog repa među onim lepim, dugim nogama, i reći svom šefu da se zeznula. Dobićemo našu dozvolu za kockanje, trkačka staza će biti gotova u roku, ti ćeš otići u penziju sa savršenim prošekom i u ovo vreme sledeće godine smejaćemo uz piće.“

Kad završi razgovor, Angus baca telefon na drugi kraj stola. „Bože, kakav pesimista. Kao da mu je Selinina ćerka navukla omču na onaj zbrčkani vrat i zategla užu. Donesi mi pivo, hoćeš li?“

„Lepak je u hodniku, hoće da te vidi.“

Ova informacija nimalo ne popravlja Angusovo raspoloženje. „Bestraga. Ali bolje ikad nego nikad. Zovi ga.“

„Ne budi grub prema njemu. Drhti od straha.“

„I treba da drhti posle onog što je uradio“, gundā Angus.

Junior se vraća dve sekunde kasnije. Lepak Hikam ide za njim, glave povijene i gužvujući kaubojski šešir u rukama. Nadimak je dobio pošto je zbog opklade popio celu flašu univerzalnog lepka. Pravo ime mu je odavno zaboravljeno. Taj događaj se verovatno odigrao u srednjoj školi, jer je Lepak završio obrazovanje pre dobijanja diplome.

Nekoliko godina je bio rodeo jahač, ali nedovoljno uspešno. Nagrade koje je dobio bile su zanemarljive i ubrzo se odao alkoholu, kocki i ženama. Njegov posao na ranču Mintonovih bio mu je prvi ozbiljan posao i traje skoro trideset godina, na veliko iznenađenje svih. Angus je tolerisao Lepkove povremene ispade, ali ovoga puta je rančer preterao.

Angus ga pušta da se znoji nekoliko beskrajnih sekundi, pre što drekne: „Dakle?“

„Ang... Anguse“, muca Lepak, „znam šta ćeš da kažeš. Zajebo sam nešto veliko, ali kunem se bogom da nisam hteo. Znaš kako kažu: sve mačke su crne u mraku. Nek sam proklet ako s konjima nije isto tako. Naročito posle nekoliko čašica.“ Nelagodno se ceri, otkrivajući nekoliko preostalih, krnjavih zuba.

Angusu ovo nije nimalo smešno. „Pogrešio si, Lepak. Nisam to hteo da kažem, nego ovo: otpušten si!“

Junior ustaje sa svoje fotelje. „Tata!“ Ali ga Angus ućutkuje pogledom. Lepkovo lice bleđi. „Ne misliš valjda ozbiljno, Anguse. Radim za tebe skoro trideset godina.“

„Dobićeš poštenu otpremninu - mnogo veću nego što zaslužuješ.“ „Ali...“

„Ništa ali. Zatvorio si mladog pastuva sa deset ždrebica. Šta da je neku zaskočio? Ne daj bože onu Argentinku. Znaš li ti koliko ona vredi

—preko pola miliona. Ako njoj nešto zafali...” Angus nervozno šišti. „Čoveče, ne smem to ni da zamislim. Da te je neko drugi uhvatio, izgubio bih milione i reputaciju. Ovaj ranč bi otišao u propast.“

Lepak teško guta. „Daj mi još jednu šansu, Anguse. Obećavam da ću...” „Čuo sam to i pre. Žao mi je. Pokupi svoje stvari i čisti se do kraja nedelje. Javiću računovođi da ti napiše ček.“

„Anguse...”

„Zbogom, Lepak, i srećno.“

Stari kauboj molećivo gleca u Juniora, ali zna da mu više niko ne može pomoći. Junior ne diže svoj pogled. Lepak se konačno okreće i nevoljno izlazi napolje.

Tek kad začuje zatvaranje vrata, Junior ustaje i prilazi frižideru, ugrađenom u drveni regal. „Ne mogu da verujem da si ga otpustio“, ogorčeno kaže.

„Nemam drugog izbora.“

Junior dodaje ocu flašu piva i otvara svoju. „Je li to bilo neophodno? Zar nisi mogao još malo da ga grdiš ili da mu rebneš od plate? Zaboga, tata, ko će sad da ga zaposli?“

„Trebalo je o tome ranije da misli, pre nego što je zatvorio pastuva u pogrešnu štalu. Ma pusti sad to. Nije mi bilo lako da ga otpustim. Predugo radi za mene.“

„Pogrešio je, dešava se.“

„Još gore, uhvaćen je!“ urla Angus. „Ako misliš da vodiš ovaj posao, momče, moraš da imaš čeličnaja. Gajenje konja nije zabava, znaš. To je mnogo više od izvođenja klijenata na večere i flertovanje s njihovim

ženama i ćerkama.“ Angus uzima veliki gutljaj piva. „Nego, da se vratimo na Selininu ćerku.“

Junior rezignirano prihvata oćevu odluku iako se ne slaŹe s njom. Spušta se na stolicu i nagiñje flašu. „Šta kaŹeš, podbola je matorog DŹoa, a?“ „Aha. Mala ne gubi vreme. DŹo se usro. Plaši se da njegova besprekorna karijera ne ode u kanalizaciju.“

„Šta je Aleksandra htela od njega?“

„Raspitivala se zašto je Ubogi Bad proglašen nesposobnim za suđenje. Riđ je otišao da izbavi DŹo;i, što je pametan potez.“

„Riđ?“

„Taj nikad ne spava, je F da?“ Angus skida ćizme i pušta ih da padnu na pod. Giht na nozi mu zadaje mnogo muka. Dok masira bolnu kost, gleda u svog sina. „Šta misliš o toj devojci?“

„Isto što i DŹo. Predstavlja pretnju. Smatra da je jedan od nas ubio Selinu i odlučna je da otkrije koji.“

„I meni se tako ćini.“

„Naravno, ne zna ništa.“

„Naravno.“

Junior oprezno gleda u svog oca. „Bistra je.“

„Kao pćelica.“

„A ima i atribute.“

Otac i sin praskaju u smeh. „Ćavolski je zgodna“, priznaje Angus. „Na majku.“

Juniorov smeh naglo prestaje. „Da, na majku.“

„Još uvek ti nedostaje, a?“ Angus proućava lice svog sina. „Ponekad.“

Starac uzdiše. „Ne verujem da gubitak tako bliske prijateljice moŹe da proće bez posledica. U protivnom, ne bi bio ćovek. Ali glupo je da ćezneš za istom Źenom i posle toliko godina.“

„Preboleo sam je“, uverava ga Junior. „Kad sam shvatio kako neke stvari funkcionišu.“ Dodiruje rajsferšlus svojih pantalona, dodajući: „Posle toga više nikad nije neuposlen.“

„Ne pričam o tome“, breca se Angus. „Svako može tu da se snađe. Pričam o tvom životu. Zavet nije mala stvar. Selinina smrt te je duboko pogodila. Jedva si se povratio. U redu, to je razumljivo.“

Angus odguruje držač za noge svoje fotelje i uspravlja se, uperivši prst u Juniora. „Ali previše odugovlačiš, momče. Onda se nisi pošteno zaljubio. Pogledaj Rida. On je Selininu smrt teško podneo, ali ju je brzo preboleo.“

„Otkud znaš da ju je preboleo?“

„Jesi li ga ikad video da cmizdri?“

„Ali ja sam taj koji ima tri žene, ne Rid.“

„Zar se time ponosiš?“ urla Angus. „Rid je svoj život posvetio nečemu. Važna mu je karijera...“

„Karijera?“ prekida ga Junior uz prezrivi frktaj. „Jaka karijera šerifa u ovoj zabiti.“

„A šta je za tebe karijera? Zavlačenje pod ženske suknje do kraja života?“ „Ovde dajem sve od sebe“, uzvraća Junior. „Jutro sam proveo na telefonu s uzgajivačem u Kentakiju. Malo mu fali da kupi onog pastuva od Lukavog Dodžera.“

„Da, i šta je rekao?“

„Da će ozbiljno razmisliti.“

Angus ustaje iz fotelje, ne skrivajući oduševljenje. „Sjajna vest, sine. Čuo sam daje taj starkelja opasan igrač. On je dobar ortak sa Bankijem Hantom. Hrani njegove konje kavijarom i sličnim glupostima, svaki put kad pobede. ‘ Angus pljeska Juniora po leđima i razbarušuje mu kosu kao da ima tri a ne četrdeset tri godine.

„Kako god“, nastavlja Angus, uozbiljivši se, „to samo dokazuje koliko malo fali da izgubimo dozvolu za kockanje pre nego što se mastilo osuši. Jedan mali skandal i gotovi smo. Nego, šta ćeš da radiš s Aleksandrom?“ „Šta s njom?“

Angus šepajući odlazi do frižidera po novo pivo. „Ne možemo da je otpremimo tek tako“, kaže, otvarajući flašu, „moramo nekako da je ubedimo da smo nevini. Primerni građani.“ Sleže ramenima. „A pošto to jesmo, onda neće biti teško.“

Junior prepoznaje kad se točkici u mozgu njegovog oca okreću. „Kako ćemo to da izvedemo?“

„Ne mi - ti. Potrudi se malo.“

„Misliš...“

„Zavedi je.“

„Daje zavedem?“ zapanjeno će Junior. „Ne liči mi na idealnu kandidatkinju za zavođenje. Siguran sam da me ne podnosi.“

„Onda se potrudi da to promeniš. Prvo je nateraj da te podnese... a onda je zavedi. Učinio bih to sam da imam odgovarajuću opremu.“ Zaverenički namiguje svom sinu. „Ali ta *neprijatna* dužnost tebi sigurno neće pasti.“

Junior mu uzvraća osmehom. „Naprotiv. Biće mi zadovoljstvo.“

6.

Kapije groblja su otvorene. Aleks vozi kroz njih. Nikad nije bila

na grobu svoje majke, ali zna broj parcele. Našla ga je u gomili papira tokom selidbe bake u starački dom.

Nebo iznad groblja deluje neprijateljski hladno. Sunce tone na zapadnom horizontu kao ogromna narandžasta lopta, jarka poput mesinga. Grobnice bacaju duge senke po mrtvoj travi.

Pomoću diskretnih putokaza, Aleks locira parcelu, parkira kola i izlazi napolje. Koliko može da zaključi, jedini je posetilac groblja. Na periferiji grada, severni vetar duva jače, hučeći skoro zlokobno. Ona zadiže okovratnik svoje bunde i kreće stazom između grobova.

Iako se pripremila za potragu groba svoje majke, nije se pripremila za ono što će tamo videti.

Majčin grob neočekivano iskrsava pred njom. Aleks impulsivno želi da se okrene i ode, kao da se dogodilo nešto nemilo i strašno. Kamena nadgrobna ploča nije viša od šezdeset centimetara. Verovatno je ne bi ni primetila da ne sadrži ime, datum rođenja i datum smrti njene majke. I ništa više. Nema posvete, ni potpisanih. Samo sarkastične činjenice. Zbog toga joj se srce steže. Selina je bila previše mlada da bi je ovako srozali na nivo anonimnosti.

Aleks se spušta na kolena. Majčin grob je donekle odvojen od ostalih i smešten na blagu uzvišicu. Telo njenog dede je iz Vijetnama otpremljeno u Zapadnu Virdžiniju, kao što nalaže pravilnik američke vojske. Deda Grejam, koji je poginuo kada je Selina bila mala, sahranjen je u svom rodnom gradu. Selinin grob je samo njen.

Kamena ploča je hladna pod dodirom. Aleks prstima dodiruje slova majčinog imena, a onda spušta ruku na travu, kao da će tu napipati majčino srce. Suludo je misliti da bi tako mogla da komunicira sa natprirodnim, jer jedino što oseća jeste bockanje suve trave na dlanu.

„Majko“, šapuće Aleks. „Mama. Mamice.“ Reči joj se valjaju preko jezika kao neki strani jezik. Nikada ih pre nije izgovorila.

„Zaklela te je da ćeš je prepoznati samo po glasu.“

Aleks se munjevito okreće, spuštajući ruku na usplahireno srce.
„Uplašio si me. Otkud ti ovde?“

Junior Minton se spušta na kolena pored nje i polaže buket svežeg cveća na grob. Za trenutak ćuti, a onda okreće glavu prema Aleks i tužno se osmehuje.

„Instinkt. Zvao sam motel, ali niko nije dizao slušalicu u tvojoj sobi.“
„Kako si znao gde sam odsela?“

„U ovom gradu svi znaju sve o svakom.“

„Ali niko nije znao da idem na groblje.“

„Logika. Pokušao sam da zamislim sebe u tvojoj koži. Ako ti smetam, otići ću.“

„Ne. U redu je.“ Aleks vraća pogled na ime isklesano u hladnom, sivom kamenu. „Nikad nisam bila ovde. Baka Grejam je odbijala da me vodi.“ „Tvoja baka nije topla i darežljiva žena.“

„Nije.“

„Je li ti majka nedostajala kad si bila mala?“

„Veoma. Naročito kad sam krenula u školu i shvatila da sam jedina u razredu koja nema majku.“

„Mnoga deca ne žive sa svojim majkama.“

„Ali bar znaju da je imaju.“ Ovo je tema o kojoj ne želi da govori ni sa najbližim prijateljima, a kamoli sa Juniorom Mintonom, ma koliko joj se umiljato smeškao.

Aleks dodiruje cveće koje je doneo, milujući latice crvene ruže. U poređenju sa sivim kamenom, kao da je sačinjeno od toplog somota boje krvi. „Da li često donosite cveće na grob moje majke, gospodine Minton?“ Junior ne odgovara sve dok ga Aleks ne pogleda. „Bio sam u porodilištu kada si se rodila. Video sam te pre nego što su te okupali.“ Osmeh mu se širi, topao i razoružavajući. „Zar ne misliš da bismo mogli da pređemo na ti?“

Nemoguće je podići bedem protiv tog osmeha. Istopio bi i najtvrde gvožđe. „Onda me zovi Aleks“, uzvraća ona, smešeći se.

Pogled mu klizi niz njeno telo. „Aleks. Sviđa mi se.“

„Stvarno?“

„Misliš na ime?“

„Ne, nego što često donosiš cveće ovde.“

„A, to. Samo praznikom. Angus i ja obično donesemo nešto na njen rođendan, Božić, Uskrs. Rid takode. Delimo troškove za održavanje groba.“ „Imate li neki poseban razlog za to?“

Junior je začuđeno gleda, a onda jednostavno odgovara: „Svi smo voleli Selinu.“

„I dalje verujem da ju je jedan od vas ubio“, tiho kaže ona. „Pogrešno veruješ, Aleks. Ja je nisam ubio.“

„A tvoj otac? Da nije on?“

Junior odmahuje glavom. „Voleo je Selinu kao rođenu kćerku. Tako se i ophodio prema njoj.“

„A Rid Lambert?“

Junior sleže ramenima, kao daje ovaj razgovor suvišan. „Pa, Rid...“ „Šta?“

„Rid nije mogao da je ubije.“

Aleks se ušuškava bundom. Sunce je zašlo i sve je hladnije. Kad progovori, dah joj se ledi ispred lica. „Danas sam bila u gradskoj biblioteci, čitala sam članke lokalnih novina.“

„Nešto o meni?“

„O, da. Iz perioda kad si igrao za Pantere.“

Dok se Junior smeje, vetar mu zadiže plavu kosu. Svetlija od Ridove, i svakako bolje stilizovana, primećuje Aleks. „To mora daje fantastičan tekst.“ „Jeste. Ti i Rid ste bili vođe tima.“

„Baš tako.“ Junior savija jednu ruku, pokazujući bicepse. „Bili smo nepobedivi, pravi razbijači.“

„U prvoj godini, moja majka je proglašena za kraljicu utakmice. Postoji slika na kojoj je Rid ljubi, na poluvremenu.“

Aleks se osećala čudno dok je proučavala tu fotografiju. Nikada je pre nije videla. Iz istog razloga njena baka odlučila je da je ne čuva sa ostalim slikama, možda zato što je poljubac Rida Lamberta na njoj bio nedoličan i posednički. Napoljuljan masom koja kliče sa tribina, obgrlio je Selinu oko struka i spustio joj poljubac na obraz blago zavaljene glave. Izgledao je kao osvajač, uprkos blatnjavao ragbi opremi, držeći kacigu u jednoj i devojk u drugoj ruci. Nakon višeminutnog piljenja u tu fotografiju, Aleks je skoro osetila taj poljubac.

Sada se vraća u stvarnost, govoreći: „Ti si se sprijateljio sa mojom majkom i Ridom nešto kasnije, zar ne?“

Junior bere vlat trave i počinje da je gnječi prstima. „U prvom srednje. Do tada sam pohađao privatnu osnovnu školu u Dalasu.“ „Svojevoljno?“

„Voljom moje majke. Nije htela da usvajam navike dece običnih radnika i rančera, pa me je otpremila u Dalas.“

„Moje školovanje je bilo izvor stalnih sukoba između mojih roditelja. Konačno, kad sam stasao za srednju školu, otac je udario šakom o sto i rekao da je vreme da upoznam i druge ljude osim 'malih blelih lcopi-lana' iz privatne škole. Te jeseni me je upisao u ovdašnju srednju školu.“ „Kako je tvoja majka to podnela?“

„Ne tako dobro. Bila je protiv te odluke, ali nije mogla ništa da učini. Tamo odakle je ona...“

„Odakle je?“

„Iz Kentakija. Njen otac je svojevremeno bio najbolji uzgajivač konja u državi. Osvojio je trostruku krunu.“

„Kako je upoznala tvog oca?“

„Angus je otišao u Kentaki da kupi kobilu. Usput je upoznao moju majku i doveo je ovde. Živeli su zajedno preko četrdeset godina, ali ona nikad nije odstupila od uvreženih pravila porodice Prešli. Jedno od njih je bilo moje školovanje u privatnoj školi.

„Tata ne samo što me je vratio u Persel, nego je insistirao da igram ragbi. Treneru se ta ideja nije mnogo svidela, ali ga je tata potkupio obećavši da će dati novac za nove dresove ako me primi, i tako...”

„Angus Minton je pravi čudotvorac.“

„U to možeš da se kladiš“, kaže Junior kroz smeh. „Taj ne prihvata NE kao odgovor. Tako je bilo i sa mojim ragbijem. Uopšte nisam imao talenta i prvog dana treninga umalo da me izbace. Naravno, ostali dečaci me nisu prihvatili.“

„Zato što si bio najbogatiji u gradu?“

„Nimalo lak posao, ali neko mora i to da radi“, odgovara Junior sa kežom. „Dakle, te noći kad sam se vratio kući i rekao tati da mrzim ovu srednju školu i ragbi iz dna duše, priznao sam mu da više volim male blede kopilane nego nasilnike kao što je Rid Lambert.“

„Šta je bilo onda?“

„Mama je šiznula. Tata je odlepio. A onda me je odveo napolje da se dobacujemo loptom sve dok mi dlanovi nisu prokrvarili od hvatanja.“

„Strašno!“

„Ne baš. Činio je to za moje dobro. Znao je, iako ja nisam, da ragbista mora da živi za svoj sport... Hladno ti je?“

„Nije.“

„Sigurno?“

„Da.“

„Hoćeš da podemo?“

„Ne, hoću da nastaviš priču.“

„Je li ovo zvanično ispitivanje?“

„Samo razgovor“, odgovara Aleks, dovoljno žustro da izmami njegov osmeh.

„Bar stavi ruke u džepove“, predlaže Junior, hvatajući je za ruku i uvlačeći je u duboki džep njene bunde. Aleks se ne dopada ovaj intimni gest. Prilično drsko od njega i, s obzirom na okolnosti, krajnje neprikladno.

„Znači, uklopio si se u ragbi tim“, kaže Aleks, odlučivši da ignoriše njegov dodir.

„Kao rezerva, da, ali nikada nisam zaigrao na utakmici. Sve do regionalnog takmičenja.“

Junior spušta glavu i smeška se. „Gubili smo s četiri razlike. Jedan gol nije bio dovoljan. Do kraja utakmice bilo je ostalo nekoliko sekundi. Imali smo loptu, ali predaleko od gola. Oba primača bila su nam povređena u prethodnim četvrtima.“

„Blagi bože.“

„Kao što rekoh, ragbi je ovde omiljeni sport. I tako, dok su zvezdu iznosili na nosilima, trener je pogledao prema klupi i uzviknuo moje ime. Umalo se nisam upiškio od sreće.“

„Šta se onda desilo?“

„Skinuo sam trenerku i istrčao na teren. Jedino je moj dres bio čist. Naš kvoterbek...“

„Rid Lambert.“ Aleks zna iz novinskog članka.

„Moj večiti rival. Glasno je opsovao kad me je ugledao, i još glasnije kad sa mu rekao da me je trener poslao. Pogledao me je u oči i rekao: 'Slušaj, smotanko, ako ti bacim prokletu loptu, ima da je uhvatiš.'“

Za trenutak, Junior ćuti, udubljen u sećanja. „Nikada to nisam zaboravio. Rid je zapravo tada postavio uslov.“

„Uslov?“

„Našeg prijateljstva. Morao sam da dokažem da sam mu prijatelj. Tad ili nikad.“

„Zar je to bilo toliko važno?“

„Nego šta. U školi sam bio dovoljno dugo da znam kakve će biti posledice ako izneverim Rida. Nisam to smeo da priuštirim.“

„Uhvatio si loptu, zar ne?“

„Nisam. Uprkos svemu, nisam uspeo. Rid mi je bacio ovde“, Junior pokazuje na svoje grudi, „tačno između brojeva na dresu. S trideset pet jardi. Trebalo je samo da je uhvatim i odnesem preko gol-linije.“ „Uspeo si, zar ne?“

Njegov smešak se širi. „Jesam. Tako je sve počelo.“

„Tvoj otac je sigurno bio presrećan.“

Junior zabacuje glavu, smejući se. „Da. Preskočio je ogradu i istrčao na teren. Podigao me je sa zemlje i vrteo nekoliko minuta.“

„A tvoja majka?“

„Moja majka! Ta ni u ludilu ne bi došla na utakmicu. Ragbi je za nju divljački sport.“ Junior se kikoće. „Što nije daleko od istine. Ali tada mi nije važno šta bilo ko misli, osim tate. Te noći je bio ponosan na mene.“ Plave oči mu neobično sijaju.

„Nije poznavao Rida, ali ga je zagrlio i čestitao mu. Tada je započelo i njihovo prijateljstvo. Ubrzo zatim, Ridov tata je umro i on se preselio na naš ranč.“

Junior zamišljeno ćuti. Aleks ga pušta sećanjima. Kad konačno diže glavu, Junior je odmerava je od glave do pete.

„Bože, kako ličiš na Selinu“, tiho kaže. „Ne toliko fizički koliko po izrazu. I ona je bila odličan slušalac.“ Dodiruje joj kosu. „Volela je da sluša. Tako je druge terala da joj otvaraju dušu. Umela je satima da sedi i sluša.“ Junior nevoljno povlači ruku.

„Je l' te to privuklo kod nje?“

„Ne, zaboga“, odgovara on sa osmehom. „Privuklo me je to što sam bio napaljeni školarac. Kad sam je prvi put ugledao u školskom hodniku, oduzela mi je dah. Bila je prelepa.“

„Znači, jurio si za njom?“

„Hej, bio sam glup, ali ne i lud.“

„A to što si bio ludo zaljubljen u nju?“

„Selina je pripadala Ridu“, breca se Junior. „U to nije bilo sumnje.“ Zatim ustaje. „Bolje da krenemo. Sigurno si se smrzla. Uostalom, noću je sablasno na groblju.“

Aleks, još uvek zbunjena njegovom poslednjom izjavom, pušta da joj pomogne da ustane. Dok sa suknje otresa suvu travu, opet primećuje buket cveća. Zeleni celofan u koji su umotane ruže suškavo leprša na vetru. „Hvala na cveću, Juniore.“

„Nema na čemu.“

„I hvala što brineš o grobu.“

„Iskreno, danas sam došao s posebnim razlogom.“

„O?“

„Aha“, uzvraća on, hvatajući je za obe ruke. „Da te pozovem kod nas na piće.“

7 .

Očekivali su je. Zaključuje to onog trena kada je Junior uvede u dvospratnu kuću Mintonovih na njihovom ranču. Želeći da upozna ambijent u kom žive, Aleks je oberučke prihvatila Juniorov poziv.

Međutim, kad zakorači u dnevnu sobu, ne može a da se ne zapita je li izmanipulisana. Njenu rešenost da ostane na oprezu momentalno iskušava Angusov ulazak u prostoriju i srdačno drmusanje ruke.

„Junior te je ipak ubedio da dođeš“, kaže on, prihvatajući njenu bundu i bacajući je Junioru u ruke. „Okači ovo, hoćeš li?“ Ne čekajući njenu reakciju, Angus nastavlja. „Nisam znao kako ćeš protumačiti poziv. Drago mi je što si pristala.“

„Drago mi je što sam ovde.“

„Odlično“, zaključuje starac, trljajući ruke. „Šta ćeš da popiješ?“ „Belo vino, molim vas“, odgovara Aleks. Njegove plave oči su tople, ali pronicljive. Kao da njima može da prozre njenu nesigurnost, brižljivo zamaskiranu samopouzdanjem.

„Belo vino? Ne podnosim ga. To je kao da piješ gazirani sok. Moja žena to pije. Ona samo što nije sišla. Sedi ovde, Aleksandra.“

„Više voli da je zovu Aleks, tata“, sugeriše Junior, pridruživši se Angusu za šankom kako bi sebi smučkao viski i vodu.

„Aleks, a?“ Angus joj daje čašu belog vina. „To ime pristaje ženi advokatu.“ Prija joj ovaj indirektan kompliment. Zahvaljuje mu se na njemu i na vinu. „Zašto ste me pozvali?“

Angusu se ne dopada njena direktnost, ali joj ipak odgovara. „Previše je vode prošlo ispod mosta da bismo i dalje bili neprijatelji. Hoću da te bolje upoznam.“

„Zato sam i došla, gospodine Minton.“

„Angus. Zovi me Angus.“ Koristi trenutak da prouči njeno lice. „Zašto si odlučila da budeš advokat?“

„Da bih mogla da istražim ubistvo moje majke.“

Odgovor joj izleće spontano, što zapanjuje ne samo Mintonove nego i nju. Aleks nikada pre nije rekla šta joj je cilj. Merl Grejam joj je sistematski usadila odlučnost.

Posle ove javne priznaje, Aleks shvata da je sama sebi najsumnjivija. Baka Grejam ju je ionako proglasila najodgovornijom za majčinu smrt. Ukoliko ne dokaže suprotno, moraće s ovom krivicom da se nosi do kraja života. U Persel je došla da sa sebe očisti tu ljagu.

„Očigledno umeš sa recima, mlada damo“, primećuje Angus. „To mi se sviđa. Okolišanje je gubljenje vremena.“

„Slažem se“, uzvraća Aleks, opomenuvši sebe da vreme neumitno teče. Angus pročišćava grlo. „Nemaš muža? Decu?“

„Ne.“

„Zašto?“

„Tata“, opominje ga Junior, kolutajući očima, postiden očevom netaktičnošću.

Aleks to nimalo ne vređa, naprotiv, zabavlja je. „U redu je, Juniore. Navikla sam na ovakva pitanja.“

„Imaš li odgovor na njih?“ insistira Angus, uzimajući gutljaj piva. „Nedostatak vremena i želje.“

Starac frkće. „Mi ovde imamo vremena napretek, ali nemamo dovoljno želje.“ Strelja Juniora pogledom.

„Tata misli na moje propale brakove“, pojašnjava Junior.

„Brakove? Koliko ih je bilo?“

„Tri“, priznaje on, praveći pokajničku grimasu.

„I nijedno unuče“, gundā Angus poput mrzovoljnog medveda, uperivši prst u svog sina. „Iako dobro znaš kako se to radi.“

„Kao i uvek, Anguse, tvoje ponašanje u društvu je patetično.“

Sve troje se okreću prema vratima na kojima stoji starija žena. Aleks je pokušavala da zamisli Angusovu ženu - snažnu, pragmatičnu i dovoljno prgavu da se nosi s njim. Naravno, morala bi da bude žilava, sposobna da jaše konje i provodi više vremena u štali nego u salonu lepote.

Međutim, gospođa Minton je sušta suprotnost. Sitne građe i nežnih crta lica, neodoljivo podseća na drezdensku figurinu. Plava kosa, prošarana sedim vlasima, diskretno je uvijena oko njenog bledeg lica, ispod kog svetluca niska bisera. Na sebi ima vunenu haljinu slezove boje, koja se njiše oko njenog vitkog tela dok prilazi stolici na kojoj sedi Aleks.

„Dušo, ovo je Aleks Gajter“, kaže Angus, očigledno smekšan primedbom svoje žene. „Aleks, moja supruga Sara Džo.“

Sara Džo Minton zvanično klima glavom. „Gospođice Gajter, zadovoljstvo mi je.“

„I meni.“

Lice joj se vedri i tanke usne se krive u blistav osmeh kad prihvati čašu belog vina od svog sina, koji to čini bez podsećanja. „Hvala, mili.“ Junior se saginje i ljubi majku u obraz. „Je li prošla glavobolja?“

„Ne sasvim, ali popodnevna dremka je pomogla. Hvala na brizi.“ Pruža ruku i miluje mu obraz. Ruka joj je mlečnobela, primećuje Aleks, delujući nežno i lomljivo poput cveta pred oluju. Sara Džo se potom obraća svom mužu: „Moraš li o razmnožavanju da pričaš u dnevnoj sobi kad je to tema za štalu?“

„U mojoj kući ću pričati šta ja hoću“, odgovara Angus, iako ne pokazuje ni trunku srdžbe.

Junior, očigledno navikao na njihovo prepucavanje, praska u smeh i dodaje majci stolicu, postavljajući je pored Aleksine. „Nismo ni pričali o razmnožavanju, majko. Tata je samo spomenuo moju nesposobnost da sa svojim bivšim ženama obezbedim naslednika.“

„Imaćeš decu sa pravom ženom kad za to dođe vreme“, uzvraća Sara Džo, gledajući u Angusa i Juniora. Zatim se okreće prema Aleks. „Ako sam dobro čula, nikada se nisi udavala, je li tako gospođice Gajter?“ „Tako je.“

„Čudno.“ Sara Džo pijucka svoje vino. „Tvojim majci nije manjkalo muško društvo.“

„Aleks nije rekla da joj manjka muško društvo“, ispravlja majku Junior. „Samo je izbirljiva.“

„Da, izabrala sam karijeru pre braka i porodice. Zasad, naravno.“ Obrve joj skaču kada joj nešto padne na pamet. „Je li moja majka ikad pokazala interesovanje za karijeru?“

„Ne da ja znam“, odgovara Junior, „iako mislim da su sve devojčice u našem razredu prošle kroz fazu čežnje da se udaju za holivudskog glumca.“

„Rodila me je tako rano“, kaže Aleks, skoro sa žaljenjem. „Možda su je prerani brak i beba sprečili da razvije karijeru.“

Junior stavlja prst pod njenu bradu i podiže je, sve dok ga Aleks ne pogleda u oči. „Selina je sama tako odlučila.“

„Hvala ti što tako misliš.“

Junior nevoljno spušta ruku. „Nikad nije pokazivala želju da bude nešto više od supruge i majke. Sećam se dana kad smo baš o tome razgovarali. Trebalo bi i ti da se sećaš, tata. Bilo je leto, toliko vrelo da ste ti i Rid uzeli slobodan dan pošto je on očistio štalu. Nas troje smo odlučili da odemo na izlet, na staro jezero, sećaš se?“

„Ne.“ Angus ustaje i odlazi po drugo pivo.

„Ja se sećam“, zamišljeno će Junior, „kao da je bilo juče. Raširili smo ćebe pod magnolijom. Lupe nam je spakovala domaće tortilje. Kada smo ih smazali, opružili smo se na ćebet, Selina između Rida i mene, i gledali u nebo kroz retke grane magnolije. Sunce nam je grejalo pune stomake.“

„Posmatrali smo ptice kako lete i kovali plan da ih lovimo, ali nas je mrzelo. Samo smo tako ležali, lenji i pospani, i pričali o tome šta ćemo raditi kad odrastemo. Ja sam rekao da želim da postanem plejboj svet-

skih razmera. Rid je rekao da će on u tom slučaju otvoriti kompaniju koja proizvodi kondome i obogatiti se. Nije mu bilo važno šta će raditi, dok god je bogat. A Selina je želela da bude samo supruga.“ Junior zastaje i gleda u svoje ruke. „Ridova supruga.“

Aleks zapanjeno diže pogled.

„Kad spomenu Rida“, dobacuje Angus, „mislim da mu čujem glas.“

8.

Lupe, domaćica Mintonovih, uvodi Rida u kuću. Aleks se okreće prema vratima baš u trenutku kad se ovaj na njima pojavi. Juniorovo otkriće još uvek joj odjekuje u glavi.

Aleks je od bake Grejam saznala da su Rid i Selina bili zaljubljeni. Fotografija na kojoj je on grli i ljubi u obraz to i potvrđuje. Međutim, nije znala da se njena majka i udala za njega. Šok na njenom licu je jasno vidljiv.

Rid ulazi u dnevnu sobu. „Kako divan prizor.“

„Zdravo, Ride“, kaže Junior, stojeći iza Aleks, što najednom deluje previše intimno i porodično iz njoj neobjašnjivog razloga. „Otkud ti? Šta ćeš da popiješ?“

„Uđi.“ Angus mu maše rukom. Sara Džo se pravi da ga ne vidi, što intrigira Aleks, budući da je nekada živeo tu, kao član porodice.

Rid odlaže jaknu i šešir na stolicu i prilazi šanku da uzme piće od Angusa. „Došao sam da obiđem svoju kobilu. Kako je?“

„Dobro je“, uverava ga Angus.

„Odlično.“

Sledi neprijatna tišina dok svi zamišljeno ispijaju svoje piće. Angus naposljetku kaže: „Šta si još naumio, Ride?“

„Došao je da vas upozori da pazite šta mi pričate“, odgovara Aleks. „Isto ono što je sudija Volas učinio danas.“

„Kada mi neko postavi direktno pitanje, sam na njega odgovaram, tužioče“, breca se Rid. Iskapljuje svoje viski u jednom gutljaju i spušta

čašu na šank. „Vidimo se kasnije. Hvala za piće.“ Rekavši to, izleće iz kuće, grabeći jaknu i šešir u hodu.

Na iznenađenje svih, Sara Džo se prva oglašava nakon što se Ridom zalupe ulazna vrata. „Koliko vidim, uopšte se nije promenio.“

„Ah, znaš kakav je Rid, majko“, Junior sleže ramenima. „Hoćeš još vina?“ „Molim te.“

„Popijte piće ovde“, kaže Angus. „Hoću nasamo da popričam s Aleks. Dodi, mala, i ponesi svoju čašu“, predlaže joj.

Aleks ustaje sa stolice i izlazi u hodnik, sluteći o čemu se radi. Tamo koristi priliku da razgleda oko sebe. Zidovi su pokriveni crvenim tapetama i uramljenim fotografijama trkačkih konja. Sa tavanice visi ogroman španski luster. Nameštaj je taman i glomazan.

„Sviđa ti se moja kuća?“ pita Angus, primetivši njen radoznali pogled. „Veoma.“

„Sam sam je projektovao i podigao kada je Junior bio još u pelenama.“ Aleks pretpostavlja da je Angus i sam dekor išao kuću. Ništa u njoj ne odražava ličnost Sare Džo. Verovatno joj nije bila ni pružena prilika za to.

Kuća je nesvakidašnje ružna, ali sav taj kič i neoprostivo loš ukus ima neki šarm, svojstven Angusu Mintonu.

„Pre ove kuće, Sara Džo i ja smo živeli u čuvarskoj kolibi. Sunce se probijalo kroz daske na zidovima. Zimi smo se smrzavali, a leti kuvali.“ Aleks se ovaj čovek u početku nije sviđao. Delovao je nabusito i

arogantno. Međutim, s mladom Sarom Džom bi verovatno saosećala, budući da je spram njega bila kao egzotičan cvet, nežna, prefinjena i ugladena. Aleks nikad ne bi mogla da se navikne na ovakav život i prava je misterija zašto Angus ili Sara Džo veruju suprotno.

Gospodin Minton je uvodi u svoju sobu, obloženu drvetom i verovatno najmuževniju prostoriju u kući. Losovi i jeleni sa zidova zure u nju svojim staklastim očima. Ostatak prostora popunjen je fotografijama trkačkih konja sa trofejima u rukama džokeja. Neke su novijeg datuma, a neke decenijama stare.

Tu je i nekoliko pušaka i revolvera, zatim državna zastava u uglu i uramljeni poster na kom piše: „Da pođem i dolinom senke smrti, neću se bojati... jer sam najopakiji kauboj u dolini.“

Čim zakorače u sobu, Angus pokazuje na ugao. „Dođi ovamo. Hoću nešto da ti pokažem.“

Aleks ga prati do stola pokrivenog belim stolnjakom. Angus ga svečano podiže.

„Blagi bože!“

Ono što otkriva jeste maketa konjskog trkališta. Ni najmanji detalj nije izostavljen, od obojenih sedišta na tribinama, preko pokretnih kapija na startu do dijagonalnih pruga na parkingu.

„Hipodrom Persela“, ponosno kaže Angus. „Shvatam da samo radiš ono što smatraš da treba, Aleks. Poštujem to.“ Najednom zvuči odbojno i hladno. „Ali ti ne shvataš koliko je ovde uloženo.“

Aleks skršta ruke na grudima. „Zašto mi to govorite?“

Bez suvišnog ohrabrenja, Angus se baca u opširan opis izgradnje trkačke staze i svih njenih prednosti. Neće se štedeti ni na čemu i ceo kompleks će biti prvoklasan, od štala do toaleta.

„Biće to jedini vrhunski hipodrom u krugu od petsto, između Dalasa, Fort Vorta i El Pasa. Sjajno svratište za putnike i turiste. Već zamišljam Persel kao novi Las Vegas, za manje od dvadeset godina, velegrad iznikao iz pustinje poput naftne bušotine.“

„Da to nije malo previše optimistično?“ skeptično će Aleks.

„Pa, možda malo. Ali tako su skeptici pričali kad sam započeo svoj ranč. Ubrzo sam sagradio prvu stazu za vežbanje i izvadio projekte za zatvoreni bazen za konje. Kao što vidiš, skepticizam me ne dotiče. Moraš da sanjaš ako želiš da ti se dogode velike stvari. Zapamti šta sam ti rekao“, Angus diže kažiprst, naglašavajući svaku reč. „Ako dobijemo dozvolu za kockanje i izgradnju trkačke staze, grad Persel će procvetati.“

„Ovde to ne žele svi, zar ne? Neki bi voleli da zajednica ostale mala.“ Angus odmahuje glavom. „Pre nekoliko godina ovaj grad je cvetao.“ „Zahvaljujući nafti?“

„Da. Bilo je deset bušotina. *Deset*. Više nego u ijednom drugom mestu ove veličine. Bili smo najbogatiji grad u okrugu. Trgovci su imali pune ruke posla. Agenti nekretnina takođe. Svi su profitirali.“ Angus zastaje da udahne vazduh. „Hoćeš nešto da popiješ? Pivo? Kolu?“ „Ništa, hvala.“

Angus vadi pivo iz frižidera, otvara flašu i otpija nekoliko velikih gutljaja. „A onda je cena nafte je drastično pala“, nastavlja on. „Mislili smo da je to samo privremeno.“

„Do koje mere vas je naftno tržište oštetilo?“

„Imam pozamašan procenat u nekoliko bušotina i jednu kompaniju za preradu prirodnog gasa. Hvala bogu te nisam uložio više nego što sam mogao da izgubim. Nisam prekinuo druge poslove da bih investirao u naftnu industriju.“

„Ipak, taj pad cene nafte je sigurno izazvao određene finansijske poteškoće. Zar se niste uzrujali zbog toga?“

Angus odmahuje glavom. „U životu sam dobio i izgubio više mili- ona nego što ti imaš godina, mlada damo. Siromaštvo me ne potresa. Doduše, zabavno je biti bogat, ali siromaštvo je uzbudljivije. Prepuno je izazova.

„Sara Džo se ne slaže sa mnom“, dodaje starac kroz uzdah. „Njoj novac uliva sigurnost i zato ga štedi. Nikad nisam pipnuo njene pare ili Juniorovo nasleđstvo. Obećao sam joj da neću.“

Priča o nasleđstvu je strana Aleks. Ona ništa nije nasleđila. Merl Grejam ju je podigla od svoje plate u telefonskoj kompaniji i kasnije od skromne penzije. Zahvaljujući odličnom uspehu u školi, Aleks je zaradila stipendiju za univerzitet u Teksasu. Za odeću i hranu radila je preko studentske zadruge, kako ne bi opterećivala baku.

Tokom studija je takođe primala finansijsku pomoć, jer joj je prošek ocena bio impresivan. Trenutno joj rad u javnoj službi ne omogućava luksuzan život, ali ne žali se. Zapravo, već nedeljama je peče savest što je sebe nagradila bundom za mukotrpan rad. Redak izlet u ekstravaganciju koji je sebi prvi put priuštila.

„Imate li dovoljno kapitala da finansirate hipodrom?“

„Ne.“

„A Minton Enterprajzis?“

„Ne sasvim. Oformili smo grupu investitora, pojedinaca i firmi, koje će profitirati nakon realizacije projekta.“

Angus se zavaljuje u svoju crvenu fotelju i pokazuje joj rukom na drugu. „Tokom naftnog procvata, svima se osladio novac. Ovde su ljudi alavi.“ „Nimalo laskav opis stanovnika Persela - grupa pohlepnih lovatora koji čekaju da prožderu kockarski novac.“

„Nisu pohlepni“, ispravlja je Angus. „Svi će dobiti svoj deo, počev od glavnih investitora pa do momaka koji toče gorivo na pumpi. Na hipodromu će svi zaraditi. Zamisli škole, bolnice i gradske ustanove koje će biti podignute od gradskog profita.“

Starac se nagnje napred i steže pesnicu, kao da grabi nešto nevidljivo. „Zato je ovaj projekat toliko važan. Dići će se Persel opet na noge, i više od toga.“ Njegove plave oči svetlucaju od uzbuđenja. „Možeš li to da zamisliš?“

„Nisam idiot, gospodine Minton, ovaj, Anguse“, ispravlja se. „Shvatam koliko će hipodrom doprineti ekonomiji okruga.“

„Zašto onda ne obustaviš tu smešnu istragu?“

„Zato što nije smešna“, uvređeno će Aleks.

Angus je dugo posmatra, odsutno se češujući po obrazu. „Odakle ti uopšte ideja da sam ja ubio tvoju majku? Ona i Junior su bili najbolji drugovi. Svakoga dana je visila u ovoj kući. Doduše, ne toliko posle udaje, ali pre svakako jeste. Nisam mogao da naudim toj devojčid.“

Aleks želi da mu veruje. Uprkos činjenici da je osumnjičen za taj zločin, istinski mu se divi. Na osnovu svega što je pročitala i prikupila kroz ovaj razgovor, Angus je počeo od nule i uspeo da sagradi imperiju.

Njegova odsečnost je skoro simpatična. Veoma je ubedljiv, ali Aleks neće upasti u njegovu zamku. Njeno divljenje prema Angusu ne može da nadjača njenu potrebu za saznanjem ko je ubio njenu majku.

„Ne mogu da prekinem istragu“, kaže Aleks. „Čak i da hoću, Pet Čestejn...“

„Slušaj“, prekida je Angus, prilazeći joj. „Ako zatrepćeš tim krupnim okicama i kažeš mu da si pogrešila, garantujem ti da se do sutra neće ni sećati zašto si dolazila ovde.“

„Ali ne bih...“

„U redu, prepusti Peta meni...“

„Anguse“, seče ga ona. „Ne razumete.“ Kad konačno zadobije njegovu pažnju, Aleks nastavlja: „Kao što vi verujete u svoj hipodrom, tako i ja

verujem da je ubistvo moje majke ostalo nerazrešeno. Nameravam da to isteram do kraja.“

„Iako bi to ugrozilo budućnost celog grada?“

„Ma dajte“, smeje se Aleks. „Ispada kao da otimam hleb od gladne dece.“

„Ne doslovno, ali...“

„*Moja* budućnost je takođe ugrožena. Neću se smiriti dok ne razrešim ovaj slučaj.“

„Da, ali...“

„Hej, vas dvoje, vreme je za pauzu.“ Junior iznenada otvara vrata i promalja glavu unutra. „Imam sjajnu ideju, Aleks. Što ne bi ostala na večeri?“ „Proklet bio, Juniore“, grmi Angus, udarajući pesnicom po rukohvatu fotelje. „Zar ne vidiš da pričamo o poslu? Koliko puta sam rekao da me ne prekidaš kad sam na sastanku. Preterao si.“

Junior teško guta. „Izvini, tata. Nisam znao da je toliko ozbiljno.“ „Pa jeste, boga mu poljubim. Vidiš da smo...“

„Anguse, molim vas, u redu je“, upada Aleks. „U stvari, drago mi je što nas je prekinuo. Tek sad vidim koliko je sati. Moram da krenem.“ Aleks ne može da podnese da odrastao muškarac trpi grdnje svog oca. Skoro da oseća sramotu zbog obojice.

Angus je obično dobre naravi, ali ne uvele. Ume da plane kad se naljuti. Aleks je upravo bila svedok njegovog kratkog fitilja koji nije stigao da izgori.

„Ispratiću te“, ukočeno predlaže Junior.

Aleks se rukuje s Angusom. „Hvala vam što ste mi pokazali model hipodroma. Niste uspeali da me odvratite od istrage, ali ste mi pojasnili neke stvari. Imaću to na umu dok budem radila na slučaju.“

„Nama možeš da veruješ. Mi nismo ubice.“

Junior je prati do ulaznih vrata. Nakon što joj pridrži bundu, Aleks se okreće da ga pogleda. „Bićemo u kontaktu, Juniore.“

„Nadam se da hoćemo.“ Prinosi njenu ruku usnama i ljubi je, zatim okreće njen dlan nagore i tu spušta poljubac.

Aleks brzo povlači ruku. „Flertuješ li sa svakom ženom koju upознаš?“ „Naravno.“ Poklanja joj razoružavajući osmeh. „Jesam li te šarmirao?“ „Ni najmanje.“

Njegov osmeh nestaje, otkrivajući joj da Junior nije siguran u sebe, baš kao ni ona. Posle kratkog pozdrava, Aleks odlazi.

U njenim kolima je hladno. Telo joj drhti, uprkos bundi. Dok se udaljava od kuće Mintonovih, primećuje pomoćne zgrade s obe strane drumu. Štale. U jednoj od njih gori prigušeno svetlo. Ispred je parkiran Ridov 'blejzer'. Aleks impulsivno zaustavlja kola i izlazi napolje.

Spavaća soba Sare Džo identična je onoj u njenom rodnom u Kentakiju, od svilenih draperija do persijskih čilima. Po izgradnji kuće, dozvolila je Angusu da sve prostorije opremi glomaznim, tamnim nameštajem i crvenom kožom, i da svuda okači svoje lovačke trofeje, ali pod uslovom da se ne meša u dekorisanje njene sobe.

Angus je pristao. Štaviše, noću mu prijaju njene ženstvene, tričave sitnice. Da je želeo da se oženi kaubojkom, ne bi išao čak u Kentaki da nađe sebi ženu.

„Majko, mogu li da uđem?“ Junior promalja glavu posle kraćeg kucanja.

„Naravno, mili.“ Sara Džo se smeška, vidno ushićena ovom posetom.

Junior je zatiče na krevetu, zavaljenu u satenske jastuke, obučenu u čipkastu spavaćicu sa debelim slojem skupocene noćne kreme na licu. U rukama drži knjigu, verovatno biografiju nekog stranog državnika za kog Junior nikad nije čuo, baš kao ni za zemlju iz koje potiče. Ali njegova majka jeste.

Sara Džo skida naočari za čitanje, odlaže knjigu i tapše rukom po satenskom pokrivaču. S kratkim odmahivanjem glavom, Junior ostaje da stoji kod vrata. Ruke zavlači u džepove, zveckajući sitninom u njima, odbijajući da se povinuje ritualu pred spavanje iz detinjstva.

Odavno je prerastao poljubac za laku noć, ali njegova majka insistira na njemu. Duboko bi je uvredilo kada bi joj to uskratio. On i Angus se zato trude da Saru Džo ničim ne povrede, što im pričinjava ogroman napor.

„Ovde uvek lepo miriše“, primećuje on, nemajući šta drugo da kaže. Grdnja koju je progutao pred Aleks još uvek ga boli. Nestrpljiv je da što pre izađe iz kuće i poseti jedan od noćnih klubova, gde neće morati da porazmisli o svojim problemima.

„Mirišljavi prah. Držim ga u svim fiokama i ormarima. Kad sam bila mala, imali smo služavku koja ga je pravila od suvog cveća i bilja. Mirisao je božanstveno“, zamišljeno priča Sara Džo. „Sad moram da ih naručujem. Veštački su namirisani, ali i dalje su neodoljivi.“

„Kakva je knjiga?“ Junioru brzo dosadi priča o mirišljivom prahu.

„Prilično zanimljiva.“

Junior sumnja u to, ali se ipak osmehuje majci. „Super. Drago mi je da ti prija.“

Sara Džo sluti njegovo melanholično raspoloženje. „Šta se desilo, mili?“

„Ništa.“

„Vidim po tebi da nešto nije u redu.“

„Ništa nesvakidašnje. Tata me izribao što sam ga prekinuo u razgovoru sa Aleks.“

Sara Džo pravi tužnu grimasu. „Tvoj otac još uvek nije naučio da se kontroliše u tuđem društvu. Ako može da izbací gosta iz dnevne sobe usred koktela, onda može i da te izriba što ga prekidaš u razgovoru.“

Sara Džo odmahuje glavom, kao da bi tim gestom mogla da odagna tugu svog sina. „A o čemu su to njih dvoje razgovarali?“

„Mislim daje o smrti njene majke“, nehajno uzvraća Junior. „Ništa važno.“

„Siguran si? Večeras su svi bili tako napeti.“

„Ako bude razloga za brigu, tata će to srediti, kao i uvek. Ne opterećuj se.“

Junior nema nameru da priča majci o Aleksinoj istrazi. Dobro zna da Sara Džo ne podnosi uznemirujuće teme, i zato je toga pošteđena.

Angus pred njom nikad ne razgovara o poslu, naročito ako nešto ne ide po planu. Sara Džo se razočara kad njihovi konji ne pobede na trkama, ali voli da slavi kad trijumfuju. Osim toga, ni ranč ni ostale porodične kompanije nimalo je ne zanimaju.

U stvari, Sara Džo jedino zanima njen sin Junior. Ova žena neodoljivo podseća na prelepu lutku, zatvorenu u sterilnoj sobi, koja se ne izlaže svetlosti ili drugim štetnim elementima - posebno ne životu.

Junior voli svoju majku, ali shvata da ona nije dovoljno voljena. S druge strane, Angusa svi vole. Nekoliko supruga njegovih prijatelja se druže s njom, ali čisto iz društvene obaveze. Da nije njih, Sara Džo verovatno ne bi imala nijednu prijateljicu u Perselu. Ona se zapravo nikad ne trudi da učvrsti prijateljstvo. Za nju je lokalno stanovništvo vulgarno i prosto, ali ona ne skriva svoje mišljenje o njima. Savršeno je srećna u svojoj raskošnoj sobi, okružena finim, nežnim stvarima koje voli i koje najbolje razume.

Junior zna da je njegova majka predmet podsmeha i ogovaranja. Priča se čak i da pije. Što nije tačno, ako se izuzmu dve čaše vina pre večere. Oni koji ne razumeju njenu osetljivu dušu smatraju je čudnom. Drugi jednostavno veruju da je luda.

Istina, većim delom dana je rasejana, kao da još uvek proživljava nezaboravne trenutke iz svog privilegovanog detinjstva. Sara Džo se nikad nije oporavila od prerane smrti svog voljenog brata, za kojim je bila u žalosti i u vreme kada je upoznala Angusa.

Junior se ponekad pita da li se udala za njegovog oca samo da bi pobegla od tih nemilih sećanja. On ne vidi drugi razlog zašto bi to dvoje ljudi ikada sklopilo brak.

Juniora obično zanima samo dobar provod, međutim, večerašnja gošća ga je zaintrigirala toliko da svoju majku pita za mišljenje o njoj. „Kako ti se čini?“

„Ko, Selinina kćerka?“ odsutno uzvraća Sara Džo, blago skupljajući obrve. „Lepa je, fizički mislim, ali onako kitnjast stil ne pristaje ženi njenog senzibiliteta.“

Sara Džo zamišljeno dodiruje čipkasti rub svoje jastučnice. „Prilično je napadna, zar ne? Mada, daleko ozbiljnija od svoje majke. Selina je bila obična guska, bog mi je svedok. Stalno se smejala.“ Za trenutak ćuti, kao da osluškuje smeh u daljini. „Ne sećam se da sam je ikada videla a da nije bila nasmejana.“

„Ja jesam, mnogo puta. Nisi je tako dobro poznavala.“

„Čedo moje. Koliko si samo patio kad je umrla. Znam kako je izgubiti nekog koga voliš. Beskrajna tuga.“

Njen dotada tihi glas naglo se pojačava i crte lica se naprasno izoštravaju. „Juniore, ne smeš dozvoliti Angusu da te posramljuje, posebno ne pred drugim ljudima.“

Njen sin sleže ramenima. Opet su na porodičnom terenu. „Nije to učinio namerno. Navikao je.“

„E pa odvikni ga. Mili, kako ne shvataš“, nastavlja Sara Džo, „on želi da budeš isti takav. Angus razume samo jedan ton - naređivački.“

„On ne ume da priča meko i učtivo kao mi. S njim moraš da razgovaraš grubo da bi te razumeo, kao što to čini Rid. Angus se ne bi usudio da podvikne Ridu kao što podvikuje tebi, zato što ga poštuje. A poštuje ga zato što Rid s njim ne cvrkuće.“

„Tata misli da je Rid bezgrešan. Do danas je verovao da je Rid napustio kompaniju. Više bi voleo da mu on vodi poslove nego ja. Šta god da radim, kao da mu nije po volji.“

„Nije tačno!“ buni se Sara Džo, najednom pokazujući više duha nego nedeljama unazad. „Angus je ponosan na tebe, samo ne ume to da pokaže. Takav je čovek. Grub i neotesan. Teško je stekao sve što danas ima. Zato želi da i ti budeš takav.“

Junior se ceri, stežući pesnice. „U redu, majko, sutra ujutro ću se potući s njim.“

Sara Džo se kikoće. Juniorov smisao za humor je uvek razgali. „Ne budi tako bukvalan, iako bi Angus voleo takvog da te vidi.“

Smeħ je idealan za kraj ove posete. Junior grabi tu priliku, želeći majci laku noć uz obećanje da će pažljivo voziti, i odlazi. Na stepenicama sreće Angusa koji u ruci nosi svoje čizme i hramlje. „Kada ćeš kod doktora da ti pogleda taj prst?“

„Prokleti doktori, samo uzimaju pare, a nemaju pojma o životu. Najbolje da ga odsečem sekirom i rešim problem zasnagda.“

Junior se ceri. „U redu, samo nemoj da krvariš po tepihu. Majka će poludeti.“

Angus se smeje i sav njegov bes nestaje. Kao da se epizoda u njegovoj sobi nikad nije ni dogodila. Spušta ruku na Juniorovo rame i kratko ga steže. „Znao sam da mogu da se oslonim na tebe. S ovom devojkom je ispalo onako kako sam se nadao. Posejaćemo joj seme sumnje. Ako je pametna, a verujem da jeste, odustaće od istrage pre nego što napravi još veću štetu.“

„A ako neće?“

„Onda ćemo i to nekako resiti“, smrknuto odgovara Angus. Zatim se osmehuje i sa simpatijom pljeska sina po obrazu. „Laku noć, momče.“

Junior posmatra kako njegov otac hramlje kroz hodnik. Bolje raspoložen, počinje da zvižduće dok silazi niza stepenice. Angus se ovoga puta neće razočarati u njega. Sviđa mu se zadatak koji je dobio.

Njegova iskustva sa ženama su legendarna. Izazov koji mu Aleks predstavlja samim tim pojačava njegovu želju za osvajanjem. Ta žena je prokleta lepa. I da mu Angus nije naredio, verovatno bi se upustio u ovu avanturu. Čisto iz zabave.

Naravno, trebaće mu malo vremena da osmisli dobru strategiju. U međuvremenu će se pozabaviti manje teškim izazovima. Odmerava se u velikom ogledalu u hodniku i zadovoljno izlazi napolje.

9.

Poput kuće, štale Mintonovih sagrađene su od kamena. Iznutra su iste kao i sve koje je Aleks do tada videla. Samo što su ove besprekorno čiste. Konji su raspoređeni u boksovima duž zidova, odeljenim širokim prolazom. Vazduh je topao i pomalo opor. Miriše na seno i konje.

Prigušene sijalice između boksova omogućavaju Aleks da vidi kuda ide - prema jarkom svetlu koje gori na sredini štale. Dok prolazi pored prostorije sa konjskom opremom i vrata na kojima piše FIZIKALNA TERAPIJA, kroz široki otvor vidi okruglu prostoriju sa stubom oko kog može da vežba nekoliko konja istovremeno.

Pre nego što ugleda Rida, čuje njegov tihi, duboki glas. Zaintrigirano viri unutra. On čuči pored jednog konja i svojim krupnim šakama masira mu zadnju nogu. Glava mu je pognuta u stranu dok se koncentriše na zadatak. Verovatno prstima opipava osetljivo mesto, jer konj frkće i pokušava da ustukne.

„Oooo, oooo.“

„Šta mu je?“ pita Aleks.

Rid se ne okreće, niti ičim pokazuje da je iznenađen njenim prisustvom. Kao da je sve vreme znao da je tu. Pažljivo spušta konjsku nogu i ustaje, tapšući životinju po leđima. „Ovoje kobilu.“ Okreće glavu da je pogleda i Aleks vidi da se osmehuje. „Zar ne umeš da uočiš razliku?“ „Ne iz ovog ugla.“

„Zove se Fensi.“

„Slatko.“

„Odgovara joj. Misli da je pametnija od mene i od bilo koga. Istina, pametnija je nego što bi trebalo. Trči prebrzo i predaleko, što izaziva povrede.“ Rid zahvata šaku žita i pušta kobilu da mu jede iz ruke.

„Sad mi je jasno. To se zapravo odnosi na mene“, izaziva Aleks, ali on samo sleže ramenima. „Da li to da shvatim kao pretnju?“

„Shvati kako hoćeš.“

Opet igra reči s dvostrukim značenjem, zaključuje Aleks. Ali ovoga puta se neće upecati. „Koja je to vrsta konja?“

„Bremenita. Ovo je štala za kobile.“

„I sve ih držite ovde?“

„Daleko od ostalih, da.“ Kobilu mu njuškom dodiruje grudi i on se smeška, češkajući je iza ušiju. „Mame i mladunci unose nemir u štalu.“

„Kako to?“

Rid sleže ramenima, kao da nema pravo objašnjenje. „Verovatno kao i porodilište u bolnici. Svi pomalo šiznu oko novorođenčadi.“

Rid miluje kobili stomak. „Ovo joj je prvi put pa je malo nervozna. Juče se uznemirila tokom šetnje i povredila metatarzalnu kost.“

„Kad joj je termin?“

„Na proleće. Ima još vremena. Daj mi ruku.“

„Molim?“

„Ruku.“ Naslutivši njeno oklevanje, Rid je nestrpljivo uzima za ruku i dovodi do kobile. „Pipni.“

Šakom pokriva njenu, spuštajući je na kobilina leđa. Dlaka joj je oštra i kratka, ali vitalnost i snaga mišića pod njim je i te kako opipljiva.

Životinja tiho frkće i pravi nesiguran korak napred, ali je Rid umiruje. Štala najednom deluje skućeno. Plodan miris novog života koji raste u kobiljem stomaku kao da umanjuje sve oko sebe. „Topla je“, mrmlja Aleks, bez daha.

„Naravno.“

Rid se približava Aleks i pomera njenu ruku niže, preko blago zaobljenog stomaka. Aleks tiho skiči od iznenađenja kad pod kožom oseti pokret.

„Mrda se.“ Rid je toliko blizu da joj dahom pomera kosu na potiljku. Aleks oseća miris njegove kolonjske vode, pomešan sa štalskim.

Još jedan udarac u njen dlan mami joj smeh oduševljenja. Iznenadena je podjednako kao Rid. „Nemiran je.“

„Rodice mi pobednika.“

„Tvoja je?“

„Da.“

„A otac?“

„Debelo sam platio njegove usluge, ali vredelo je. Zgodan pastuv sa Floride. Fensi se odmah zaljubila. Mislim da joj je bilo žao kad se završilo. Možda, kada bi on stalno bio u blizini, ne bih morao da brinem o njenom zdravlju.“

Pritisak na Aleksine grudi je toliki da jedva diše. Malo joj nedostaje da prisloni obraz uz kobilin stomak dok je uspavljuje Ridov baršunasti glas. Na sreću, razum preovladava pre nego što izvede nešto tako šašavo.

Aleks konačno povlači ruku i okreće se. Rid stoji toliko blizu da im se odeća dodiruje. Zato je prinuđena da zabaci glavu unazad kako bi ga pogledala u oči.

„Imaju li svi vlasnici konja pristup štalama?“

Rid uzmiče jedan korak, omogućivši joj da pride vratašcima.

„Pošto odavno radim za Mintonove, pretpostavljam da mi veruju.“

„Koje je rase?“ pita Aleks, vrativši se na prvobitnu temu.

„Kvorter*.“

„Četvrt čega?“

„'Četvrt čega?' Hahaha...“ Rid se grohotom smeje. „E, ova ti je dobra. Četvrt čega?“ On popušta lanac kojim je kobila bila privezana za metalnu alku na zidu, a zatim se pridružuje Aleks izvan štale, pažljivo zatvarajući vratašca za sobom. „Ti baš ne znaš ništa o konjima, a?“

„Očigledno ne“, cedi Aleks kroz stisnute usne.

Rida zabavlja njena nelagodnost, ali samo nakratko. Podigavši obrve, pita je: „Sama si došla na ideju da svратиš ovde?“

„Junior me pozvao na ranč.“

„Ah, jasno.“

„Staje jasno?“

„Taj uvek mora prvi da overi novu slobodnu žensku u gradu.“

Aleks udara krv u glavu. „Nisam slobodna za Juniora, ni za bilo koga drugog. I nisam ženska.“

Rid je podsmešljivo odmerava od glave do pete. „Ne, naravno da nisi. Previše si advokat, a premalo žena. Da li se ikad opuštaš?“

„Ne kad radim na slučaju.“

„I večeras uz piće?“ prezrivo pita on. „Radila si na slučaju?“

„Tako je.“

„Neobične metode istrage upražnjavate u okrugu Travis.“ Rid joj okreće leđa i odlazi na drugi kraj štale.

„Čekaj! Hoću da ti postavim nekoliko pitanja.“

„Pozovi me na sud“, dobacuje preko ramena.

„Ride!“ Impulsivno trči za njim i hvata ga za rukav kožne jakne. Rid se zaustavlja i spušta pogled na njene prste, zgrčene oko meke kože vremešne jakne, a zatim se polako okreće, streljajući je svojim zelenim očima.

Aleks pušta njegov rukav i uzmiče. Ne plaši se, samo je zatečena. Nije nameravala da ga pozove po imenu i svakako ne da ga dodirne, naročito ne posle onog u štali.

Nervozno oblizuje usne. „Htela bih da popričam s tobom. Molim te. Nezvanično. Nešto me zanima.“

„Poznata mi je ta tehnika, tužioče. I sam je koristim. Uvlačiš se osumnjičenima u nadi da će spustiti masku i otkriti ono što misliš da kriju.“ „Nije tako. Hoću samo da razgovaramo.“

„O čemu?“

„O Mintonovima.“

„Šta s njima?“

Stojeći blago raširenih nogu, Rid zavlači ruke u džepove farmerki i uspravlja se. Jakna mu se zateže na grudima u klasičnom stavu ponosnog mušjaka. Aleks to uzbuđuje i istovremeno iritira. Svojski se trudi da smiri hormone. „Da li su po tebi Angus i Sara Džo u srećnom braku?“ Rid trepće i kašlje. „Kako molim?“

„Ne gledaj me tako. Pitam za tvoje mišljenje, ne moraš da analiziraš.“ „Kakve veze to ima s bilo čim?“

„Sara Džo nije vrsta žene kojom bi se oženio čovek kao Angus.“ „Suprotnosti se privlače.“

„To je stereotip. Jesu li... bliski?“

„Bliski?“

„Da, bliski ili intimni.“

„Nikad nisam razmišljao o tome.“

„Sigurno jesi. Živiš ovde.“

Quarter (eng) - četvrtina; quarter horse (eng) - američka rasa trkačkog konja. (Prim, prev.)

„Moj mozak očigledno ne radi na istoj frekvenciji kao tvoj.“ Rid joj prilazi jedan korak i spušta glas u šapat. „Ali mogli bismo da se uskladimo.“ Aleks ne naseda na provokaciju koja je pre proizvod njegovih namera a ne zavodenja. „Spavaju li zajedno?“

„Valjda. Ne tiče me se šta rade u svom krevetu. U stvari, ne zanima me. Jedino me zanima moj krevet. Što te to zanima?“

„Zato što mene ne zanima.“

Rid se smeška. „Zanima te, a?“

„Ne volim kada mi se ulizuju, gospodine Lambert, samo zato što sam žena tužilac.“

„Onda prestani to da budeš.“

„Žena?“

„Tužilac.“

Aleks u sebi broji do deset. „Da li Angus vidi druge žene?“

U njegovim zelenim očima vidi iskru iritacije. Ridovo strpljenje je na izmaku. „Izgleda li ti Sara Džo kao strastvena žena?“

„Ne“, odgovara Aleks.

„Veruješ li da Angus ima zdrav seksualni apetit?“

„Ako je u rangi s njegovim ostalim apetitima onda DA.“

„Eto ti odgovor.“

„Da li njihov odnos zabrinjava Juniora?“

„Otkud ja znam? Pitaj njega.“

„Odgovorio bi mi nekim neozbiljnim komentaram.“

„Što bi u prevodu značilo da se ne mešaš u stvari koje te se ne tiču. Ali ja nisam fin kao on. Umukni, ženo.“

„Ali moram da znam.“

Rid vadi ruke iz džepova i skršta ih na grudima. „Jedva čekam da čujem objašnjenje.“

Aleks ne dozvoljava da je njegov sarkazam poljulja. „Odnos njegovih roditelja može da objasni zašto Junior iza sebe ima tri propala braka.“ „Ni to te se ne tiče.“

„Tiče me se.“

„Zašto?“

„Zato što je Junior voleo moju majku.“

Ove reči odjekuju u tihoj štali. Rid trza glavom, kao daje primio neočekivani udarac u bradu. „Ko ti je to rekao?“

„On.“ Aleks primećuje promenu na njegovom licu i tiho dodaje: „Rekao je da ste je obojica voleli.“

Rid dugo zuri u nju a onda sleže ramenima. „Na ovaj ili onaj način. Pa?“ „Pa, je li to razlog što Juniorovi brakovi nisu uspeli? Zato što još uvek svojoj majci osvetljava put?“

„Nemam pojma.“

„Probaj da objasniš.“

„U redu.“ Rid arogantno nakrivljuje glavu u stranu. „Ne verujem da je Selina imala ikakve veze sa Juniorovom brakovima. On jednostavno ne može da povali drugu a da ga kasnije ne peče savest, i da bi je umirio, ženi se svakih nekoliko godina.“

Njegova izjava trebalo je da je uvredi, i uspela je u tome. Ali Aleks to prikriva sledećim pitanjem: „Zašto misliš da bi ga pekla savest?“

„Genetika. Njegovim venama teče krv južnjačkih kavaljera. Savest mu je vrlo osjetljiva kada su žene u pitanju.“

„A tvoja?“

Šeretski osmeh mu igra u uglovima usana. „Moja savest je uvek čista.“

„Čak i posle ubistva?“

Osmeh nestaje i lice mu se mrači. „Nosi se odavde.“

„Jesi li se ikada ženio?“

„Ne.“

„Zašto?“

„Ne tiče te se. Imaš li još neko pitanje, tužioče?“

„Imam. Pričaj mi o svom ocu.“

Rid spušta ruke na bokove i upućuje joj hladan pogled. Aleks nastavlja: „Znam da ti je otac umro još dok si išao u školu. Junior mi je danas spomenuo. Posle toga si se doselio ovde.“

„Morbidno si radoznala, gospodice Gajter.“

„Nisam radoznala, samo tražim činjenice relevantne za slučaj.“ „Kako da ne. Relevantne kao Angusov seksualni život.“

Aleks ga seče pogledom. „Zanimaju me motivi, šerife Lambert. Kao oficir bi trebalo to da prepoznaš, zar ne? Jesi li ikad čuo za motiv ili mogućnost?“ Ridove oči postaju još hladnije. „Hoću da ustanovim kako si se osećao u noći kada je ubijena moja majka.“

„Kakve to veze ima s mojim ocem?“

„Možda nikakve, ali ti mi kaži. Ako je nevažno, zašto si onda toliko osjetljiv?“

„Je F ti Junior spomenuo kako je moj otac umro?“ Kad Aleks odmahne glavom, Rid ogorčeno frkće. „Baš me čudi. Gnusni detalji još uvek kruže gradom, a prošle su godine i godine.“

Rid se saginje kako bi im oči bile u visini. „Ugušio se u sopstvenoj bljuvotini, previše pijan da bi sebe spasao. Tako je. Išćudavaj se. I ja sam

bio užasnut kad me je direktor škole pozvao sa časa da mi to saopšti.“ „Ride.“ U pokušaju da zaustavi njegovu sarkastičnu bujicu, Aleks diže ruku, ali je on odguruje u stranu.

„Ne! Ako toliko želiš da iskopaš sve priče, evo ti. Ali pazi se, lutka, ova je gadna.

„Moj otac je bio gradski pijanac, predmet gađenja i podsmeha, bezvredni, patetični izgovor za ljudsko biće. Kad je umro, nisam ni plakao. Likovao sam. Bio je klošar koji nikada ništa nije učinio za mene, osim što me je sramotio. Njemu je to, naravno, bilo svejedno. Tikvan - tako me je zvao, naročito kada bi me ldepio po glavi. Smetao sam mu.

„Ali, kao i svaka budala, pretvarao sam se i priželjkivao da smo porodica. Stalno sam ga zvao da dođe i gleda me kako igram. Jedne noći se pojavio na utakmici. Pijan. Napravio je scenu, saplevši se o sedište i pocepavši jednu zavesu. Kada je pao, hteo sam u zemlju da propadnem. Rekao sam mu da više nikad ne dolazi. Mrzeo sam ga. *Mrzeo*“, kaže kroz zube.

„Nisam mogao da pozovem drugove kući, jer je ličila na svinjac. Jeli smo iz konzervi. Nisam znao da postoji posuđe na stolu i čisti peškiri u kupatilu dok to nisam video u kućama druge dece. Trudio sam se da bar u školi izgledam pristojno.“

Aleks žali što je prokrvarila ovu ranu, ali joj je ujedno drago što se Rid konačno otvorio. Njegovo detinjstvo će objasniti mnogo toga o njemu. Međutim, ova tužna priča se ne uklapa u sliku koju ima o njemu.

„Čula sam da si u školi bio kolovođa i da su ostali klinci u tebe gledali kao u boga. Diktirao si pravila i raspoloženje.“

„Teško sam se za to izborio“, otkriva Rid. „U školi su me ismevali, svi osim Seline. A onda sam porastao, očvrsnuo i naučio da se bijem. Igrao sam prljavo. Prestali su da me zadirkuju. Shvatili su daje bolje biti Ridov prijatelj nego neprijatelj.“

Prezrivo uvrće usnu i nastavlja: „Ovo će te oboriti s nogu, gospođice. Bio sam lopov. Krao sam sve što se jede ili što bi mi bilo od koristi. Moj otac nije mogao da zadrži nijedan posao. Sam je trošio sve što zaradi, uglavnom na alkohol. Na kraju je digao ruke od posla. Živeli smo od mojih honorarnih poslića koje sam radio posle škole i od onog što sam uspeo da ukradem.“

Aleks je nema od čuda. Rid to zna, zato joj sve ovo i govori. Želi da se i ona oseti rdavo i neuko, ali ne sluti koliko su im detinjstva zapravo slična. Jedina razlika je u tome što ona nikad nije oskudevala u hrani. Merl Grejam joj je omogućila sve osim ljubavi. Aleks je odrasla osećajući se podređeno i nevoljeno. „Žao mi je, Ride“, saosećajno mu kaže.

„Ne želim tvoje sažaljenje“, breca se on. „Niti bilo čije. Takav život me je ojačao i hvala mu na tome. Rano sam naučio da se brinem o sebi, jer nije bilo nikog ko bi to činio. Oslanjam se samo na sebe i ne verujem ljudima. Proklet sam, ali rešen da nikad ne padnem nisko kao moj otac.“ „Preteruješ, Ride. Preosetljiv si.“

„Samo hoću da ljudi zaborave da je Everet Lambert ikada postojao. Neću da me povezuju s njim. Nikad više.“

Gnevno škrguće zubima i grabi Aleks za revere bunde, privlačeći je sebi. „Imao sam tu nesreću da budem njegov sin pune četrdeset tri godine. Pošto je narod konačno to zaboravio, dolaziš ti, počinješ da zapitkuješ o mrtvima i podsećaš ljude da sam ponikao iz blata.“

Odguruje je od sebe, toliko jako da je prinuđena da se uhvati za vratašca da ne bi pala. „Sigurna sam da ti niko ne pripisuje neuspehe tvoga oca.“ „Ma nemoj? Očigledno ne poznaješ mentalitet provincije. Ali upознаćeš ga, vrlo brzo, kad počnu da te upoređuju sa Selinom.“

„Neće mi smetati. Volim poređenja.“

„Jesi li sigurna?“

„Da.“

„Čuvaj se. Kad te sateraju u ćorsokak, bolje bi ti bilo da znaš šta te tamo čeka.“

„Možeš da budeš malo jasniji?“

„Postoje dve mogućnosti. Ili joj nisi dorusla, ili ćeš otkriti da to što si ista kao ona i nije tako sjajno.“

„A šta ti misliš?“

Rid klizi pogledom niz njeno telo. „Jedan pogled na tebe, kao nekada na nju, muškarca podseća na ono što jeste. I obilato to koristiš, baš kao nekada ona.“

„Šta to znači?“

„Znači da nije bila svetica.“

„Nisam ni očekivala da jeste.“

„Nisi?“ slatko pita Rid. „Mislim da jesi. Verujem da u svojoj glavi imaš viziju majke nadajući se da će je Selina ispuniti.“

„Koješta!“ Njeno žustro poricanje zvuči detinjasto i neuverljivo. Nešto mirnije, Aleks dodaje: „Istina, baka Grejam je obožavala Selinu. Odrasla sam u uverenju da je bila sve što bi mlada žena trebalo da bude. Ali sada sam i sama žena, dovoljno zrela da shvatim da je moja majka bila od krvi i mesa, sa vrlinama i manama, kao i svi drugi.“

Rid za trenutak proučava njeno lice. „Zapamti šta sam ti rekao“, preteći kaže. „Bolje spakuj svoju skupu odeću i advokatska dokumenta, i vrati se u Ostin. Ostavi prošlost na miru. Niko u Perselu ne želi da se seća tih nemilih događaja - naročito sada kada im se smeši dozvola za kockanje. Radije bi ostavili Selinu da leži u ovoj štali nego...“

„U ovoj štali?“ zaprepašćeno će Aleks. „Moja majka je ubijena ovde?“ Jasno joj je da se Ridu ovo omaklo. On psuje u bradu pre nego što joj hladno odgovori: „Jeste.“

„Gde? U kom odeljku?“

„To nije važ...”

„Pokaži mi! Dosta mi je tvojih vrdanja i nepotpunih odgovora. Pokaži mi gde ste našli telo tog jutra, šerife.“ Poslednju reč izgovara sporo i naglašeno, podsećajući ga na zakletvu da će služiti narodu i štititi ga.

Bez reči, Rid se okreće i velikim koracima odlazi prema vratima. Kod drugog boksa naglo zastaje. „Ovde.“

Aleks mu sporo prilazi. Kad stane tik do njega, okreće glavu prema praznom boksu. U njemu nema ni sena ni konja, samo ogoljen i besprekorno čist pod. Vratašca su skinuta jer je nenastanjen. Deluje nevino, skoro sterilno.

„Nijedan konj nije smešten ovde otkad se to dogodilo“, dodaje Rid. „Angus ima tu sentimentalnu crtu.“

Aleks pokušava da zamisli krvavi leš na podu od pločica, ali joj to ne polazi za rukom. Upitan pogled vraća na Rida. Koža lica kao da mu je zategnutija i vertikalne bore oko usana su dublje nego trenutak ranije, kad je bio ljut. Poseta sceni zločina očigledno mu teško pada, ma koliko se trudio da to prikrije.

„Ispričaj mi sve. Molim te“, tiho kaže Aleks.

Posle kraćeg oklevanja, Rid počinje. „Ležala je dijagonalno, s glavom u uglu i nogama ovde.“ Čizmom pokazuje to mesto. „Bila je krvava, po kosi, odeći, svuda.“ Čak i detektivi iz odeljenja za ubistva s više emocija komentarišu ubistva. Ridov glas je prazan i monoton, ali mu je zato lice iskrivljeno od bola. „Oči su joj bile otvorene.“

„Koliko je bilo sati?“ promuklo pita Aleks.

„Kad sam je našao?“

Ona klima glavom, otkrivši da je glas izdaje.

„U zoru. Oko šest i trideset.“

„Šta si ti radio ovde u to doba dana?“

„Štalu obično počinjem da čistim u sedam. Tog jutra sam došao ranije zbog kobile.“

„Ah, da, one koja se oždrebila dan ranije. Znači, došao si da obideš nju i ždrebe?“

„Tako je.“

Suze joj sijaju u očima kad pogleda u Rida. „Gde si bio prethodne noći?“ „Napolju.“

„Cele noći?“

„Posle večere, da.“

„Sam?“

Rid iritirano skuplja usne. „Ako želiš odgovore, izvedi me pred sud.“ „I hoću.“

Dok prolazi pored njega na putu prema izlazu iz štale, Rid je hvata za ruku i privlači sebi. Oseća se moćno i muževno. „Gospođice Gajter“, reži joj na uho, „budi pametna. Prekini istragu. Ako to ne učiniš, neko će sigurno stradati.“

„Ko, na primer?“

»Ti.“

„Kako?“

Rid se ne pomera s mesta, samo naginje svoje telo prema njenom. „Postoji bezbroj načina.“

Ovo je pretnja, suptilna ali direktna. Rid je fizički sposoban da usmrti ženu, a emotivno? Očigledno ima nisko mišljenje o ženama, ali prema Juniorovoj priči, voleo je Selinu Grejam. Štaviše, malo je nedostajalo da je oženi. Možda su svi, uključujući i Rida, tu mogućnost prihvatili zdravo za gotovo, sve dok se Selina nije udala za Ala Gajtera i zatrudnela.

Aleks ne želi da veruje da je Rid ubio njenu majku pod bilo kojim okolnostima, i svakako ne veruje da je on ubio Selinu zbog nje. Rid je

šovinista, ali ne i ubica. Ne izgleda tako. Ili je ovo samo njena slabost prema plavokosom muškarcu sa zelenim očima, u uskim farmerkama i iznošenoj kožnoj jakni sa krznanim okovratnikom, koji kaubojke nosi sa stilom, koji miriše muževno i ima harizmu tipične muškarčine?

Rid Lambert je sve to.

Iznervirana načinom na koji joj uzburkava čula, Aleks se oslobađa njegovog stiska i prilazi vratima.

„Nemam nameru da prekinem istragu sve dok ne saznam ko je ubio moju majku i zašto. Čekala sam ceo svoj život da to otkrijem i ništa me u tome neće zaustaviti.“

10.

Rid ispaljuje rafal psovki čim Aleks izade napolje. Lepak Hikam ga čuje sa svog skrivenog mesta i uglu štale. Nije mu bila namera da prisluškuje njihov razgovor. Kada je nešto ranije ušao unutra, samo je tražio tamno i toplo mesto gde će u samoći izlečiti povređeni ponos i obuzdati ozlojeđenost prema svom bivšem gazdi uz flašu jeftinog viskija koji voli da sisa kao da je majčino mleko.

Međutim, sada je njegova turobnost nestala i već u glavi kuje lukav plan. Kad je trezan, Lepak je samo malo nastran; kad je pijan, on je zao.

Jedva se suzdržavao dok je slušao razgovor šerifa i one devojčure iz Ostina. Tako mu boga, Selinina kćerka je zaista došla da istraži ubistvo svoje majke.

Zahvaljujući njoj i dobrom bogu, u kog Lepak nikad nije ni verovao, pružena mu je jedinstvena prilika da se osveti Angusu i onom njegovom beskorisnom sinu.

Kao mazga, ceo život je na ovom ranču rintao za bednu platu. Lu- deo je kad Angus ne bi imao da ga isplati, ali je ćutao i trpeo, čekajući bolja vremena. Za tog skota išao je i u vatru i vodu, i ovo mu je hvala za sve? Izbačen je s posla i iz barake, koja mu je zadnjih trideset godina bila jedini dom.

Ali sreća se osmehnula Lepku Hikamu. Ako odigra kako treba, mogao bi konačno da zaradi nešto para za svoj 'penzioni fond'. Rida Fej, njegova trenutna ljubavnica, većito mu prebacuje što joj ne kupuje poklone. „Šta će mi švaler kad od njega nemam nikakve koristi, osim uzbuđenja što varam muža?“ stalno mu zvoca.

Novčana nadoknada biće šlag na torti. Osveta je tako slatka. Angusa odavno niko nije udario tamo gde ga najviše boli.

Lepkovo nestrpljenje je na ivici u trenutku kada Rid završi pregled kobile i napusti štalu. Sačekavši još nekoliko minuta, uveravajući se da je potpuno sam, stari rančer izlazi iz svog skrovišta. U tamnom hodniku prilazi zidnom telefonu, proklinjući konja koji rže nedaleko od njega. Osim neizmerne zlobe, hrabrost ga nikad nije krasila.

Prvo zove informacije, zatim brzo ukucava broj pre nego što ga zaboravi. Možda još nije stigla, nervozno razmišlja nakon što recepcioneru naredi da ga spoji s njenom sobom. Aleks se javlja posle petog zvona, blago zadihana kao da je trčala.

„Gospođica Gajter?“

„Da, ko je to?“

„Ne znaš me, ali ja znam tebe i to je dovoljno.“

„Ko je to?“ zahteva Aleks, iako to Lepalc tumači kao blefiranje.

„Znam sve o ubistvu tvoje majke.“

Lepak se zadovoljno ceri, uživajući u neprijatnom muku s druge strane žice.

„Slušam“, naposljetku kaže Aleks.

„Ne mogu sada da pričam.“

„Zašto ne?“

„Zato što ne mogu.“

Riskantno je ulaziti u detalje preko telefona. Neko može da podigne slušalicu negde na ranču i prisluškuje. Tada bi sve palo u vodu.

„Zvaću te opet“, obećava Lepak.

„Ali...“

„Zvaću te.“

Lepak prekida vezu, uživajući u semenu sumnje koje je posejao. Njena majka se šepurila unaokolo kao da je vlasnica ranča. Celo leto ju je pohotno gledao razgolićenu na bazenu sa Juniorom i Riđom. Oni bi je pipkali i zvali to grubom igrom. Ali Selina je bila previše fina da bi ikada bacila pogled na Lepka. Zato se nije nimalo potresao kad su je našli mrtvu. Nije se mešao tamo gde mu nije mesto i obuzdavao se najbolje što je mogao.

Seća se te noći kao da je bilo juče. To je tajna koju čuva svih ovih godina. Sada je vreme da je obelodani. Izgara od želje da toj zastupnici javnog tužioca ispriča sve što zna.

11.

„Čekaš da mi uručiš kaznu za parkiranje?“ pita Aleks kad izađe iz svojih kola i zaključa ih. Jutros se oseća veselo, uprkos anonimnom telefonskom pozivu od sinoć. Možda je ono bio očevidac ubistva njene majke, a možda samo neko s uvrnutim smislo za humor.

Ukoliko je bio iskren, onda bi bilo tragično optužiti Rida Lamberta za ubistvo. Izgleda tako zgodno dok stoji naslonjen na parking-metar. U

stvari, pošto je parking-metar blago nakrivljen udesno, možda je on naslonjen na Rida.

„Trebalo je da se predomislim jer imaš previše mozga, ali pošto sam ja dobar momak...” Preko parking-metra prebacuje platneni pokrivač na kom štampanim slovima piše GRAD PERSEL - JAVNO VOZILO. „Ponesi ovo sa sobom i ubuduće ga koristi. Uštedećeš sitninu.“

Rekavši to, okreće se i odlazi prema zgradi suda. Aleks ga sustiže. „Hvala, šerife.“

„Nema na čemu.“ Zajedno se penju uza stepenice i ulaze unutra. „Idemo u moju kancelariju“, kaže on. „Hoću nešto da ti pokažem.“ Radoznala, Aleks odlučuje da ga prati. Sinoć su se rastali posle burne svađe, zato Rid jutros želi da se iskupi gostoprimstvom. Zaključivši da mu to nije u prirodi, Aleks i dalje sumnja u njegove prave motive.

Kad siđu u policijsku stanicu, svi prisutni prekidaju svoje poslove da bi pogledali u njih dvoje. Scena podseća na smrznuti ekran detektivskog filma. Rid sporo ali značajno preleće pogledom preko sobe. Aktivnosti se odmah nastavljaju. Nije izgovorio nijednu reč, ali njegov autoritet je

očigledno neprikosnoven. Zaposleni prema njemu gaje ili strah ili poštovanje. Aleks bi pre rekla da je ovo drugo.

Rid otvara vrata levo od stepenica i propušta Aleks prvu unutra. Ona ulazi u omanju kancelariju bez prozora i vedrine. Unutra je hladno kao u ledari. Radni sto je toliko ruiniran da izgleda kao da je sačinjen od metalnih opiljaka. Njegova površina je umrljana mastilom, izbušena sitnim rupicama i okrnjena duž ivice. Na stolu stoje pepeljara puna opušaka i crni telefon. Za stolom je okrugla stolica bez naslona, koja Aleks ne uliva nimalo poverenja.

„Ako hoćeš možeš da koristiš ovu kancelariju“, kaže Rid. „Iako si sigurno navikla na otmenije uslove rada.“

„U stvari, moj odeljak u Ostinu nije mnogo veći od ove kancelarije. Kome da zahvalim za ovo?“

„Gradu Perselu.“

„Ali neko je sigurno došao na tu ideju. Ti, Ride?“

„Šta i da jesam?“

„Ništa“, uzvraća ona i s naporom izvlači reč koja se od nje očekuje, „hvala.“

„Nema na čemu.“

Trudeći se da uguši animozitet koji se razvio između njih, Aleks šaljivo kaže: „Pošto smo u istoj zgradi, mogu da motrim na tebe.“

Rid otvara vrata i zastaje na njima. „Naprotiv, tužioče, ja mogu da motrim na tebe.“

Aleks spušta olovku i trlja hladne ruke. Električna grejalica koju je kupila u gvoždari podešena je na maksimalnu temperaturu, ali bez mnogo efekta. Njena mala kancelarija podseća na mračan i vlažan podrum.

Aleks se nešto ranije snabdela kancelarijskim materijalom: beležnicama, olovkama, nalivperima i držačima za papir. Većinu tih stvari je dovukla iz svoje motelske sobe.

Opet proverava je li grejalica na maksimumu i iznova čita svoje beleške. Celo popodne je provela uređujući ih prema profilima osoba upletenim u slučaj.

Prvi na spisku je Angus. Nažalost, beleške o njemu nisu konkretne i baziraju se na činjenicama. Prelistala ih je najmanje deset puta. Uglavnom su to prazna naklapanja i pretpostavke. Ono malo činjenica saznala je tek po dolasku u Persel. Dosad je uludo trošila novac od poreznika, jer je prošlo skoro nedelju dana a da nije mrdnula s mesta.

Zasad će ostaviti otvorene opcije. Prvo mora da ustanovi motive. Sve stoje dosad saznala jeste da su sva tri muškarca obožavala Selinu. Obožavanje teško može da bude motiv za ubistvo.

Nema ništa - ni dokaze, ni konkretnog osumnjičenog. Sigurna je da Badi Hiks nije ubio njenu majku, ali još uvek nije ni blizu otkrića ko je to učinio.

Posle razgovora sa Angusom, Juniorom i Ridom, Aleks je ubeđena da će otvoreno priznanje zločina biti ravno čudu. Pokajanje i iskupljenje ne uklapaju se u njihove lične profile. Baš kao ni svedočenje jednog protiv drugog. Odnost među njima je čvrsto ukorenjena, iako je evidentno da njihovo prijateljstvo više nije čvrsto kao nekada. Je li Selinina smrt razbila njihov klan ili ih je još više povezala?

Aleks se iskreno nada da je anonimni pozivar od pre neko veće zapravo očevidac ubistva njene majke. Danima je čekala na njegov drugi poziv, ali se nije dogodio. Pouzdan indikator da je to bila samo neslana šala.

Navodno su se samo Ubogi Bad i Selina te noći zadesili u štali. Ubogi Bad je pokojni. Ubica nije progovorio. A Selina...

Aleks najednom zastaje. Njena majka nije mogla da progovori - bar ne u bukvalnom smislu - ali je *mogla* nešto važno da poruči.

Od ove pomisli joj se grči utroba. Dlanovima pokriva čelo i sklapa oči. Je li imala dovoljno hrabrosti za to?

Aleks razmatra mogućnosti, ali ostaje bez ideje. Treba joj dokaz, a postoji samo jedno mesto gde bi mogla da ga nađe.

Pre nego što se predomisli, gasi grejalicu i napušta kancelariju. Izbegavajući lift, penje se uza stepenice u nadi da će sudiju Volasa zateći u njegovom kabinetu.

Nervozno gleda na ručni sat. Uskoro će pet. Ne želi da ovo odloži za sutra. Sada je rešena da to istera na čistac, jer kasnije možda neće biti tako sigurna u sebe.

Hodnici na drugom spratu su prazni. Porote su raspuštene kućama, a suđenja prekinuta do sutra. Njeni koraci glasno odjekuju dok korača

prema Volasovom kabinetu, tik pored prazne sudnice. Njegova sekretarica je na svom radnom mestu, nimalo oduševljena što je vidi.

„Moram odmah da razgovaram sa sudijom.“ Aleks je zadihana od penjanja uza stepenice.

„Sudija se sprema da krene kući“, odgovara gospođica Lipskomb bez trunke žaljenja. „Ali mogu da vam zakažem...“

„Da nije od vitalne važnosti, ne bih mu smetala u ovo doba.“

Aleks ne može da uplaši sekretaričin kritički pogled, kao ni teatralni uzdah koji ispušta dok ustaje od stola i prilazi vratima Volasove kancelarije. Posle diskretnog kucanja ulazi unutra i za sobom zatvara vrata. Aleks nestrpljivo šetka po hodniku dok se ova ne vrati.

„Pristao je da vas primi. Budite kratki.“

„Hvala.“ Aleks žurno ulazi u kancelariju.

„Šta je sad, gospođice Gajter?“ pita sudija Volas čim je ugleda na vratima. Starac je već obukao kaput, spreman za polazak. „Imate ružnu naviku da dolazite bez najave. Kao što vidite, krenuo sam kući. Moja kćerka Stejsi ne voli da me čeka za večerom, i bilo bi nepristojno od mene da to učinim.“

„Izvinjavam se, sudijo. Kao što vaša sekretarica reče, stvar je hitna.“ „Dakle?“

„Možete li da sednete?“

„Mogu i da stojim. Šta hoćete?“

„Hoću da izdate sudski nalog za ekshumaciju tela moje majke.“ Sudija seda u svoju fotelju. Tačnije, zapanjeno se stropoštava u nju, zagledan u Aleks.

„Šta ste rekli?“ šišti on.

„Dobro ste me čuli, sudijo Volas, ali ponoviću još jednom, ako treba.“ On odmahuje rukom. „Ne. Blagi bože, ne. Loše mi je i od prvog puta.“ Spušta šake na kolena i nastavlja da pilji u nju, očigledno procenjujući koliko je ozbiljna u svojoj nameri. „Zašto želite da učinite nešto tako gnusno?“

„Ne *želim*. Moram. Verujte, nikada to ne bih tražila od vas da ekshumaciju ne smatram neophodnom.“

Povrativši se od prvobitnog šoka, Volas joj pokazuje na stolicu. „Sedite i objasnite mi svoje razloge.“

„Zločin je počinjen ali ja ne mogu da nađem dokaze o krivici.“

85

„Rekao sam vam da nećete“, uzvikuje on. „Niste me slušali. Uleteli ste ovde i izrekli neosnovane optužbe zarad osvete.“

„Nije tačno“, hladno uzvraća Aleks.

„Tako sam ja shvatio. Šta Pet Čestejn ima na to da kaže?“

„Okružni javni tužilac je nedostupan. Navodno je uzeo nekoliko dana od odmora i otišao u lov.“

Sudija frkće. „Sviđa mi se kako čovek razmišlja.“

Aleks taj potez deluje kukavički, poludela je kada ju je gospođa Čestejn obavestila o tome. „Hoćete li mi dozvoliti da potražim dokaz, sudijo?“

„To nije dokaz“, breca se on.

„Ostaci moje majke mogu da ih pruže.“

„Nakon ubistva je izvršena obdukcija. Zaboga, to je bilo pre dvadeset pet godina.“

„Uz dužno poštovanje prema tadašnjem isledniku, koji možda nije potražio odgovore kada je uzrok smrti bio tako očigledan. Znam odličnog forenzičara u Dalasu. Možemo da ga zovemo. Ako nešto postoji, on će to naći.“

„Garantujem da neće“, uverava je sudija.

„Vredi pokušati, zar ne?“

Starac se grize za donju usnu. „Uzeću vaš zahtev u razmatranje.“ Aleks prepoznaje odbijanje između redova. „Zamolila bih za odgovor već večeras.“

„Žao mi je, gospođice Gajter. Jedino što mogu jeste da razmislim preko noći i da vam ujutro saopštim svoju odluku. U međuvremenu se nadam da ćete se predomisлити i povući zahtev.“

„Neću.“

Sudija ustaje. „Umoran sam, gladan i prokleta zbunjen. Stavili ste me u vrlo nezgodan položaj.“ Optuživački pokazuje prstom na nju. „Ne volim zbrku.“

„Ni ja. Volela bih da ovo nije neophodno.“

„Pa i nije.“

„Jeste“, tvrdoglavo će Aleks.

„Na duge staze ćete zažaliti što ste ovo tražili od mene. Sada mi oduzimate dragoceno vreme. Stejsi će se brinuti. Laku noć.“

Sudija maršira iz kancelarije. Nekoliko sekundi kasnije, gospođica Lipskomb se pojavljuje na vratima, ne skrivajući bes. „Imodžen kaže da donosite samo nevolje.“

Aleks prolazi pored nje i silazi u hladnu kancelariju u suterenu, ali samo da bi pokupila svoje stvari. Vožnja do motela traje duže nego obično, jer upada u saobraćajni špic. Da bi stvar bila još gora, počinje da pada kiša.

Znajući da će je mrzeti, opet da izlazi iz sobe i usput kupuje porciju pržene piletine. Kada je servira na okrugli sto pored prozora, shvata da je meso hladno i da ima ukus kartona. Aleks obećava sebi da će ubuduće kupovati voće i žitarice, ne bi li uravnotežila ishranu. A možda bi mogla i buket svežeg cveća, čisto da uveseli ovu sumornu motelsku sobu. Ozbiljno razmišlja da skine sa zida grozomornu sliku toreadora. Oči je bole od zalepršanog crvenog ogrtača i zabalavljenog bika.

Nemajući više volje za čitanje beležaka, pali televizor. Na kanalu HBO gleda komediju koja joj donekle skreće misli s posla. Posle filma oseća se mnogo bolje, pa odlučuje da se okupa.

Tek što izađe iz kade i umota mokru kosu peškirom, začuje kucanje na vratima. Brzo navlači dugu kućnu haljinu i, dok vezuje ućkur oko struka, viri kroz ključaonicu.

Odškrine vrata tek toliko da se zategne lanac. „Šta je sad? Odbor za dobrodošlicu?“

„Otvaraj vrata“, naređuje šerif Lambert.

„Zašto?“

„Reći ću ti kad uđem.“ Aleks se ne pomera. „Hoćeš li da otvoriš ili ne?“ „Možemo i ovako da razgovaramo.“

„Otvaraj ta prokleta vrata“, urla Rid. „Smrzo sam se.“

Aleks skida lanac i otvara mu, gledajući kako otresa sneg sa čizama i jakne. Rid ulazi unutra i upitno je odmerava od glave do pete. „Očekuješ nekog?“

Aleks skršta ruke na grudima, pokazujući mu koliko je njegovo pitanje neumesno. „Je li ovo privatna poseta ili...“

„Nije.“ Rid zubima skida jednu pa drugu kožnu rukavicu. Otresa kaubojski šešir o butinu i provlači prste kroz kosu.

Rukavice ubacuje u šešir koji spušta na sto, a zatim seda na Mnlii u Pogled mu pada na ostatke njene večere. Uzima batak, grize ga i žvaćući pita: „Šta, ne voliš prženu piletinu?“

Tako zavaljen u stolici izgleda kao da će ostati celu noć. Aleks ostaje da stoji, osećajući se obnaženo u bademantilu, iako je pokriva od grla do nožnih članaka. Motelski peškir oko glave svakako ne ide u prilog njenom samopouzdanju.

Ipak, svojski se trudi da zvuči ravnodušno. „Ne, ne volim prženu piletinu, ali mi je izgledalo zgodno. Nisam htela da jedem napolju.“ „Mudra odluka po ovom kijametu. Drumovi postaju neprohodni.“ „To si mogao da mi kažeš i preko telefona.“

Ignorišući njenu opasku, Rid se nagine u stranu i pored nje gleda u televizor na kom se dvoje ljubavnika strasno miluje. Kamera izbliza prati usne muškarca koje klize po ženskim grudima.

„Nije ni čudo što si ljuta kad sam te prekinuo.“

Aleks besno pritiska crveno dugme na daljinskom upravljaču, gaseći televizor. „Nisam to gledala.“

Kad se opet okrene prema njemu, hvata njegov šeretski osmeh. „Otvaraš li vrata svakom muškarcu koji pokuca?“

„Otvorila sam ti tek kad si opsovao.“

„Aha. Znači, pali te kad frajer priča prljavo?“

„Imaš najviši policijski čin u ovom okrugu. Ako tebi ne mogu da verujem onda kome mogu?“ Više bi verovala trećerazrednom prodavcu polovnih automobila u zelenom odelu nego Ridu Lambei tu. „1 je li to bilo neophodno?“

On prati njen pogled prema kožnoj futroli sa pištoljem ispod njegovog pojasa. Rid proteže svoje duge noge i skršta ih na člancima, gledajući u Aleks između vrhova svojih zašiljenih kaubojki. „Nikad se ne zna kada će zatrebati.“

„Je li uvek napunjen?“

Rid okleva, spuštajući pogled na njene grudi. „Uvek.“

Više ne misli na pištolj u svojoj futroli, konačno shvata Aleks. Najednom joj je neprijatno. Još uvek bosonoga, premešta se s noge na nogu i oblizuje suve usne. Tek tada shvata je skinula šminku, što dodatno pojačava njenu nesigurnost. To i njegov prodoran pogled.

„Zašto si došao? Šta to nije moglo da sačeka jutro?“

„Nagon.“

„Nagon?“ ponavlja ona promuklo.

Rid gipko ustaje sa stolice i prilazi joj, zaustavivši se samo nekoliko centimetara od nje. Ogrubelu ruku uvlači pod njen bademantil, objumivši joj vrat. „Da, nagon“, šapatom kaže. „Nagon da te obuzdam.“

Uz frustrirani frktaj, Aleks sklanja njegovu ruku i uzmiče. Rid pojašnjava: „Sudija Volas me zvao večeras i ispričao o sudskom nalogu koji tražiš od njega.“

Aleksino ustreptalo srce usporava ritam. „Zar u ovom gradu ne postoji diskrecija?“

„Ne baš.“

„Verovatno bi mi ponudili i maramicu pre nego što kinem.“

„U centru pažnje si. Ali ne očekuješ valjda da će ti to pomoći u iskopavanju leša?“

„Zvučiš neozbiljno.“

„Pa zar nije?“

„Ne misliš valjda da bih skrnabila grob svoje majke da to nije od vitalne važnosti za istragu o njenom ubistvu?“ srdito pita ona. „Zaboga, misliš li da mi je bilo lako da uopšte izgovorim takav zahtev? I zašto je sudija našao za shodno da to podeli sa tobom? Od svih ljudi baš s *tobom*?“
„A što ne sa mnom? Zato što sam osumnjičen?“

„Da!“ uzvikuje ona. „Sam razgovor o ovom slučaju nije etički.“
„Zaboravljaš da sam ja šerif?“

„Nikad to ne zaboravljam. Ali to i dalje nije razlog da mi sudija Volas radi iza leđa. Zašto si toliko protiv iskopavanja ostataka moje majke? Plašiš se da će forenzičari otkriti nešto što si pokušao da sakriješ?“ „Sudija neće odobriti tvoj zahtev.“

„Ma nemoj mi reći! Koga to pokušava da zaštiti zapečaćenim kovčegom?“

„Tebe.“

„Mene?“

„Selinino telo je nemoguće ekshumirati. Kremirano je.“

.

1 2

Rid ne zna zašto se odlučio da piće popije u najgoroj kafani pored autoputa, kad kod kuće ima flašu dobrog viskija. Možda zato što mračna, zadimljena atmosfera u birtiji odgovara njegovom smrknutom raspoloženju.

Oseća se grozno.

Šankeru daje znak da mu dopuni čašu. Kafana Poslednja šansa jedna je od onih gde se piće doliva, tako da gosti tokom cele večeri piju iz iste čaše.

„Hvala“, mrmlja Rid, zagledan u svoju čašu.

„Je F ovo neka vrsta prismotre?“ pita šanker s glupim kežom.

Rid odvaja pogled od čaše i zamišljeno zuri u šankera. „Došao sam samo na piće. Nemaš ništa protiv?“

Glupi kez pada sa šankerovog lica. „Ne, naravno, šerife.“ Vraća se nasred šanka i nastavlja razgovor sa dvojicom raspoloženih gostiju.

Rid primećuje ženu koja sedi na drugom kraju kafane. Bilijarski sto su zauzela tri lokalna momka. Pripadaju grupici sirovih galamdžija koji žive za kavgu. Trenutno su mirni kao bubice.

Lepak Hikam i Rida Fej Tarner sede zagrljeni za susednim stolom. Rid je jutros u B&B-u čuo da je Angus otpustio starog rančera. Lepak je napravio neoprostivu grešku, ali Rid smatra da je otkaz preoštra kazna. Utehu je, očigledno, našao u naručju svoje nove ljubavi. Rid im se po ulasku u kafanu ljubazno javio, ali su mu jasno stavili do znanja da žele da budu ignorisani, baš kao što i oni ignorišu sve oko sebe.

Mirno veče u Poslednjoj šansi odgovara šerifu, i iz profesionalnih i iz ličnih razloga. Prvi viski je iskapio u nekoliko velikih gutljaja, ni ne osetivši ga. Drugi pijucka nešto sporije jer želi da mu traje duže. Tako će kasnije otići kući. Ne voli samoću, i zato vreme ubija za šankom. Tako će je lakše podneti. Bar večeras.

Viski počinje da mu greje utrobu i otupljuje čula. Božićni ukrasi iznad šanka kao da svetlucaju jače i lepše. Sumorna atmosfera kafane više nije tako primetna kroz isparenja od viskija.

Osećajući se bolje, Rid odlučuje da mu je to poslednje piće za večeras. Razlog više da uživa u njemu. Nikad se ne obeznanjuje od alkohola. Nikad. Previše puta je očistio očevu bljuvotinu da bi to činio i za sobom. Kao klinac je razmišljao kako će, kad poraste, biti zatvorenik ili monah. U opticaju su bili i astronaut, baštovan, radnik u zoološkom vrtu i lovac na krupnu divljač. Sve, samo ne pijanac. Jednog takvog je već imao u porodici, i to mu je bilo previše.

„Zdravo, Ride.“

Zvuk senzibilnog, ženskog glasa prekida ga u kontemplaciji nad čašom. On diže glavu i prvo što vidi je par bujnih dojki ispod tesne, crne

majice, na kojoj drečavocrvenim slovima piše: ROĐENA LOŠA. Farmerke su joj toliko uske da jedva seda na barsku stolicu. Pritom uspeva da očese Ridovu mišicu grudima. Namerno. Njen osmeh blista poput cirkona na prstenu, ali je daleko od iskrenog. Ime joj je Glorija, priseća se Rid, u poslednjem trenutku.

„Zdravo, Glorija.“

„Častiš pivo?“

„Može.“ Dovikuje šankeru porudžbinu i preko ramena opaža grupicu iz koje se Glorija izdvojila da bi mu prišla.

„Ne obraćaj pažnju na njih“, kaže mu, koketno ga pljeskajući po ruci.

„Svaka devojka je slobodna posle deset.“

„Žensko veče?“

„Hmm.“ Prislanja grlić pivske flaše na svoje napućene usne s debelim slojem sjaja, i otpija gutljaj. „Krenule smo u Abilejn da vidimo novi film Ričarda Gira, ali se vreme pogoršalo, pa smo odlučile da ostanemo u gradu. Šta ti radiš večeras? Jesi li na dužnosti?“

„Bio sam. Ali više nisam.“ Neraspoložen za razgovor, vraća se svom viskiju.

Glorija nema nameru tako lako da ga pusti. Pribija se uz njega koliko joj to barska stolica dozvoljava i prebacuje ruku preko njegovih ramena. „Siroti Rid. Mora da je grozno zujati po gradu, večito sam.“

„Posao mi je da zujim po gradu.“

„Znam, ali opet...“ Njen pivski zadah mu miluje uho. „Nije ni čudo što si večito namršten.“ Dugim, nalakiranim noktom dodiruje duboku boru između njegovih obrva. Rid trza glavom kao oparen. Glorija povlači ruku i tobože uvređeno cvili.

„Čuj, izvini“, mrmlja on. „Ovo vreme me ubija i imao sam loš dan. Umoran sam.“

Umesto da je ohladi, Gloriju ovo ohrabruje. „Možda mogu da te oraspoložim, Ride“, cvrkuće s nestašnim osmehom. „U stvari, volela bih.“ Opet se lepi za njega, češuci mu svojim nabreklih grudima mišicu. „Zaljubljena sam u tebe još od osnovne škole. Nemoj mi reći da to nisi znao“, mazno dodaje.

„Ne, nisam znao.“

„Da, ali tada si bio zauzet. Kako se zvala ona devojka? Što ju je onaj luđak ubio u štali?“

„Selina.“

„Jeste. Bio si s njom, zar ne? Kad sam krenula u srednju, ti si već bio na faksu. Posle sam se udala i rodila decu.“ Glorija ne primećuje da ga njena priča uopšte ne zanima. „Naravno, muž me davno napustio, a deca su odrasla, mogu da se brinu o sebi. Pa, možda je ovo prilika da priznam koliko sam bila zaljubljena, zar ne?“

„Možda.“

Glorija se naginje napred, ne oslanjajući se više na barsku stolicu. „Možda je vreme i ti to priznaš, Ride.“

On spušta pogled na njene grudi, izazovno priljubljene uz njegovu mišicu. Tvrde bradavice joj se ocrtavaju pod majicom. Nekako mu njena napadnost nije ni približno izazovna kao Aleksina nevinost. Znajući da se ispod ovde crne majice krije samo Glorija, Rid ne može da se ne zapita šta se krije ispod Aleksinog belog bademantila.

Ova žena ga ne uzbuđuje, nimalo. Pita se zašto. Glorija je lepa žena. Crna kovrdžava kosa joj uokvirava lice, naglašavajući tamne oči koje iskre pohotom. Usne su joj razdvojene i vlažne, ali njega iz nekog razloga ne mame. Možda zato što su namazane tamnocrvenim ružom. Rid ih nevoljno upoređuje s Aleksinim usnama bez trunke šminke, ali i dalje ružičastim, vlažnim i primamljivim bez imalo truda.

„Moram da idem“, najednom kaže Rid. Skida čizme sa prečage u dnu svoje barske police i ustaje, vadeći iz džepa novčanicu kojom će pokriti svoja dva viskija i njeno pivo.

„Ali mislila sam...“

„Bolje se vrati kod svojih drugarica, inače ćeš propustiti žurku.“ Nekoliko momaka već se pridružilo ženama koje otvoreno pokazuju svoj apetit za dobrim noćnim provodom. Te dve grupe idu jedna s drugom kao mraz i jutro. Svako odlaganje njihovog stapanja dodatno pojačava čežnju. Nažalost, nagoveštaj seksa je ovde pao na nivo procene robe na stočnoj pijaci.

„Drago mi je što sam te video, Glorija.“

Rid navlači šešir do obrva i odlazi, hvatajući usput razočaranje na njenom licu. Aleksino lice je imalo isti izraz neverice i tuge kad joj je saopštio da je njena majka kremirana. Začuvši to, Aleks se nemoćno naslonila na zid, grčeći revere svog bademantila, kao da se štiti od neke napasti. „Kremirana?“

„Tako je.“ Video je kako njeno lice blede i oči poprimaju staklast sjaj. „Nisam znala. Baka mi je to prećutala. Nije mi palo na pamet...“ Glas joj je utihnuo. Rid je ostao nem i nepomičan, svestan da joj je potrebno vreme da preradi taj delić informacije.

U sebi je proklinjao Džoa Volasa što mu je dao tako neprijatan zadatak. Sudija ga je nešto ranije kukavički pozvao, moleći za savet. Kada mu je Rid sugerisao da Aleks mora da zna istinu, ovaj je to protumačio kao njegovu ponudu da to učini sam, na svoju odgovornost.

Aleksina utrnulost nije trajala dugo. Čula su joj naprasno oživela, kao da je jednom mišlju povratila svest. „Zna li to sudija Volas?“ upitala ga je.

Rid se seća kako je ravnodušno slegnuo ramenima. „Pa on me je pozvao i požalio se da od njega zahtevaš nemoguće, bez obzira na sudski

nalog.“ „Ako je znao za kremaciju, zašto mi to odmah nije rekao?“ „Pretpostavljam da nije hteo da napravi scenu.“

„Naravno“, promrmljala je, „spomenuo je da ne voli scene.“ Aleks ga je bezizražajno pogledala. „Zato je poslao tebe da obaviš taj prljavi posao. Tebe scene ne dotiču.“

Progutavši komentar, Rid je navukao rukavice i stavio šešir. „Eto, preživela si. Hoćeš li biti dobro?“

„Već jesam.“

„Ne deluješ mi dobro.“

Njene plave oči bile su pune suza i usne su joj blago drhtale. Obgrlila je sebe oko pojasa, kao da se jedva drži na nogama. Tada je pozeleo da je privije uz sebe, njenu vlažnu kosu, bademantil, bose noge, sve.

U tom trenutku je krenuo napred i pre nego što je shvatio šta radi, razdvojio je njene ruke. Opirala se, kao da želi da pokrije krvavu ranu. Pre nego što je stigla da se odupre, objmio je rukama i privukao je sebi. Bila je mokra, topla, mirišljava i tako krhka u svom bolu. Činilo se da vene pod njegovim dodirima. Ruke su joj mlitavo visile niz bokove.

„O bože, ne dozvoli da opet prolazim kroz ovo“, prošaputala je i grudi su joj zadrhtale. Spustila je glavu na njegova pleća i ubrzo je osetio njene suze kroz tanku košulju. Prislonio je obraz uz njenu glavu. Vlažni peškir se odmotao i pao na pod. Na licu je osetio mokru, mirišljivu kosu i telo mu je prostrelila sirova pohota, toliko jaka da se sada pita kako joj je uopšte odoleo.

Odmah je otišao, osećajući se užasno što je uopšte morao da joj saopšti tako ružnu vest, a onda da se išunja kao zmija. Ostanak s njom nije dolazio u obzir. Njegova želja daje zagrliti nije bila iz plemenitih namera, bar tu nije mogao sebe da prevari. Hteo je njenu zahvalnost. Hteo je da odagna nakupljeni bol i vrelin poljupcima povрати njen osmeh.

Sada, Rid psuje dok vozi svoj 'blejzer' niz drum, u suprotnom smeru od svoje kuće. Susnežica se mrzne na vetrobranu pre nego što je brisači obrišu. Rid vozi prebrzo za ovako otežane vremenske uslove - asfalt je pokriven tankim slojem klizavog leda - ali on vozi dalje.

Previše je mator za ovo. Otkud njemu tako bujne seksualne fantazije? Nije maštao još od detinjstva, kada su on i Junior onanisali nad duplericama. Ne seća se kada su mu poslednji put erotske fantazije bile ovako žive.

Smetnuvši s uma ko je Aleks, zamislio je kako joj prstima razdvaja bademantil i pod njim napipava glatku, meku kožu; tvrde, ružičaste bradavice, svilenkastu, tamnu kosu. Bedra su joj sigurno čvrsta, a udolina između njih vlažna i topla.

Psujući sebi u bradu, Rid za trenutak sklapa oči. Aleks nije *bilo koja* žena, osamnaest godina je mlađa od njega. Ona je Selinina kćerka, a on je dovoljno star da joj bude otac, za ime boga. Ali nije. Iako je mogao biti.

Ova misao mu donekle hladi glavu, ali ništa ne može da smekša tvrdu erekciju među njegovim preponama.

Rid zaustavlja kamionet na pustom parkingu, gasi motor i izlazi napolje. Penje se uza stepenice i pokušava da otvori vrata, ali otkriva da su zaključana. Kuca šakom, ne skidajući rukavicu.

Posle dužeg vremena, otvara mu žena raskošnog poprsja. Na sebi ima dugi, beli, satenski penjoar, koji bi izgledao kao venčanica da joj sa ugla usana ne visi crna cigareta. U rukama drži debelu, žutu mačku, milujući joj negovano krzno. Žena i mačka zure u Rida.

„Otkud ti ovde?“ pita ona.

„Zašto većina muškaraca ovde dolazi, Nora Gejl?“ Nepristojno prolazi pored nje i ulazi unutra. Daje u pitanju bilo ko drugi, dobio bi metak u čelo iz njenog pištolja, koji uvek nosi skriven u pojasu.

„Ako nisi primetio, večeras nema posla, pa smo ranije zatvorili.“

„Otkad to smeta tebi i meni?“

„Otkad si počeo da me iskorištavaš. Kao sada.“

„Ne budi nakraj srca.“ Već je na vrhu stepenica, hitajući prema njenim privatnim odajama. „Nisam došao da pričam nego da se zabavim. Hoću samo seks, važi?“

Podbočivši se, Nora Gejl koluta očima, dovikujući mu sarkastično: „Imam li vremena da pustim mačku napolje?“

Aleks ne može da spava i budna je kad zazvoni telefon. Prilično je kasno, što je dodatno uznemirava. Umesto da upali lampu na noćnom stočiću, u mraku napipava slušalicu i javlja se. „Halo?“ Glas joj je promukao od plakanja. „Halo?“ ponavlja.

„Gospodice Gajter?“

Srce joj skače od uzbuđenja, ali se obuzdava. „Opet vi? Nadam se da ćete sada da pričate, sada kada ste me probudili.“ Od Grega je naučila da se neodlučni svedok najlakše podstiče umanjivanjem značaja onoga što bi mogao da kaže.

„Ne zanosite se, mlada gospodice. Ja znam nešto što vi ne znate. Nešto loše.“

„Kao šta?“

„Kao ko je ubio vašu majku.“

Aleks se fokusira na ravnomerno disanje. „Blefirate.“

»Jok.“

„Onda kažite. Ko je to učinio?“

„Mislite da sam glup, a? Mislite da Lambert nije ozvučio taj telefon?“ „Gledali ste previše filmova.“ Aleks ipak sumnjičavo zagleda telefonsku slušalicu u svojoj ruci.

„Znate li gde je kafana Poslednja šansa?“

„Naći ću je.“

„Sutra u jedanes’.“

„Kako ću vas prepoznati?“

„Ja ću prepoznati vas.“

Pre nego što Aleks stigne da još nešto izusti, njen anonimni sagovornik prekida vezu. Ona seda na ivicu kreveta, zagledana u tamu. Priseća se Ridovog upozorenja da se pripazi. Kroz glavu joj proleću užasne stvari koje bi mogle da zadese ženu. U vreme kad ponovo legne u krevet, dlanovi joj se znoje, a san još dugo ne dolazi na oči.

13.

„Nikad nećeš pogoditi šta je sad naumila.“

Šerif okruga Persel prinosi usnama šolju iz koje se puši kafa, kratko duva i srće. Vrela tečnost mu prži jezik. Ne mari. Potrebna mu je doza kofeina, ma u kom obliku.

„O kome pričamo?“ pita on pozornika koji stoji na dovratku njegove kancelarije i kezi mu se. Ne voli igre pogađanja, a posebno jutros nije raspoložen za njih.

Pozornik trza glavom u pravcu drugog krila zgrade. „Naša mlada tužiteljka svetloplavih očiju, čvrstih sisica i dugih nogu“, pojašnjava pozornik, mljackajući ustima, kao da aludira na nešto slasno.

Rid sporo spušta noge sa ivice svog radnog stola. Oči mu hladno sevaju. „Misliš na gospođicu Gajter?“

Policijskog pozornika ne krasi zavidan broj sivih moždanih ćelija, ali zna da je preterao. „Aha. Na nju mislim, šerife.“

„Pa?“ smrknuto pita Rid.

„Onaj grobar, gospodin Dejvis, on, upravo je zvao. Skuplja joj papire. Ona je sada tamo, pretura po njegovim registrima i sve.“

„Što?!?“

„Da, šerife, tako je rekao. Ljut je zato što...“

„Zovi ga i reci mu da stižem.“ Rid već navlači svoju jaknu i verovatno bi na putu do vrata srušio svog pomoćnika da se ovaj nije pomerio u stranu.

Nepopustljiv je kada su u pitanju škole i većina firmi u gradu. Sneg mogu podneti, ali debeli sloj leda koji pokriva sve je ozbiljna stvar. Nažalost, šerifova kancelarija se nikad ne zatvara.

Gospodin Dejvis ga sačekuje na vratima, nervozno lomeći ruke. „Preko trideset godina sam u ovom poslu, ali nešto ovako - šerife Lambert - nikad nisam doživeo. Nestajali su mi kovčezi. Pljačkali su mi kasu. Ali nikad...“

„Gde je ona?“ urla Rid, prekidajući grobarevu žalopojku.

Ovaj pokazuje rukom na vrata. Rid prilazi i otvara ih. Aleks zatiče za radnim stolom, udubljen u papire. „Šta, kog đavola, radiš ovde?“ „Dobro jutro, šerife.“

„Odgovori na pitanje.“ Rid sa treskom zatvara vrata i prilazi stolu. „Zbog tebe imam histeričnog grobara za vratom, mlada damo. Kako si uopšte dospela ovde?“

„Dovezla sam se.“

„Ne možeš da se vozikaš po ovakvim drumovima.“

„Kao što vidiš, mogu.“

„Šta je sve ovo?“ Gnevnim pokretom ruke, Rid pokazuje na fascikle razbacane po stolu.

„Izveštaji gospodina Dejvisa iz godine kada je moja majka ubijena. Dozvolio mi je da ih pregledam.“

„Naterala si ga.“

„I ti to radiš.“

„Onda si ga zaplašila. Je l' ti tražio sudski nalog za pretres?“

„Nije.“

„Imaš li ga?“

„Nemam. Ali mogu da ga nabavim.“

„Ne bez opipljivog razloga.“

„Hoću dokaz da telo Seline Gajter nije sahranjeno u onom grobu.“

„Zašto ne učiniš nešto razumnije, uzmeš lopatu i baciš se na kopanje?“

Ovo učutkuje Aleks. Potrebno joj je nekoliko sekundi da se povрати.

Naposletku kaže: „Jutros si zle volje. Loša noć?“

„Da. Imao sam seks, ali nisam uživao.“

Aleks spušta pogled na pretrpan sto. „Jao, baš mi je žao.“

„Što sam imao seks?“

Ona diže pogled. „Ne, nego što nisi uživao.“

Za trenutak zure jedno u drugo. Ridovo lice deluje grubo i isklesano poput planinske vrleti, ali to je i dalje najlepše lice koje je Aleks ikada sreła.

Kad god su zajedno, nevoljno je svesna njegovog tela i kako deluje na nju. Zna da je fizička privlačnost neumesna i nemoralna s profesionalne, a i lične tačke gledišta. Ovaj čovek je prvo pripadao njenoj majci.

Ipak, previše često žudi za njegovim dodirom. Sinoć je požešla da je duže drži u svom naručju. Na sreću, bio je dovoljno razuman da ode iz njene sobe.

Aleks se pita kuda li je otišao. Gde i kada je vodio ljubav bez uživanja? Je li to bilo pre ili posle posete njenoj sobi? Zašto mu nije prijalo?

Nekoliko trenutaka prolazi pre nego što Aleks spusti glavu i nastavi da pretura po fasciklama. Ne podnoseći kad ga ignorišu, Rid prilazi bliže i hvata je za bradu, dižući njeno lice sebi. „Rekao sam ti da je Selina kremirana.“

Aleks skače na noge. „Tek *pošto* ste ti i sudija Volas usaglasili priče. To mi je malo sumnjivo.“

„Umišljaš stvari.“

„Zašto Junior nijednom nije spomenuo da je Selina kremirana kad me je video na njenom grobu? Možda je stvarno sahranjena tamo. Hoću da pretresem sve ove papire.“

„Zašto bih te lagao?“

„Da bi sprečio ekshumaciju.“

„Opet, zašto? Kako to može meni da naudi?“

„Mogu da te osude na doživotnu robiju“, uzvraća Aleks, „ako forenzičari utvrde da si je ubio.“

„Ali...“ Ostavši bez teksta, Rid udara šakom o sto. „Jesu li te to učili na pravnom fakultetu - da se hvataš za slamku kad više nemaš za šta da se uhvatiš?“

„Upravo tako.“

Rid se rukama oslanja o sto i unosi njoj u lice. „Ti nisi advokat, ti si lovac na veštice.“

Aleks se srce steže. Njena potraga ima primesu očaja koji joj ostavlja gorak ukus u ustima. Umesto da mu odbrusi, ona seda na stolicu i spušta ruke na otvorenu fasciklu.

Okrenuvši glavu u stranu, za trenutak gleda u zimski pejzaž. Gole grane platana ukrašene su ledenicama. Snežna kiša dobuje po prozoru.

Nebo i sve ispod njega je mrtvo i sivo. Obrisi su nejasni. Svet je jednobojan - bez svetlosti i senki.

Neke stvari, međutim, ostaju crne i bele. Iznad svega, tu je zakon. „To bi možda bilo tačno da nije izvršen zločin, Ride“, mirno kaže Aleks, okrećući glavu prema njemu. „Ali jeste. Neko je te noći ušao u štalu i ubio moju majku.“

„Skalpelom. Tačno“, prezrivo dodaje on. „Možeš li da zamisliš Angus, Juniora ili mene kako baratamo hirurškim instrumentom? Zašto je ne bismo ubili golim rukama? Zadavili je?“

„Zato što ste dovoljno lukavi. Jedan od vas je to učinio kako bi izgledalo kao da je zločin izvršio mentalno poremećen čovek.“ Aleks diže dlanove na svoje grudi i pita ga: „Da si na mom mestu, zar ne bi želeo da znaš ko je to učinio i zašto? Voleo si Selinu. Ako je nisi ubio...“ „Nisam.“

„Onda, zar ne želiš da znaš ko jeste? Ili se plašiš da će se ispostaviti da je njen ubica neko koga vidiš?“

„Ne, ne želim da znam“, iskreno odgovara Rid. „1 dok ne nabaviš sudski nalog...“

„Gospodice Gajter?“ Gospodin Dejvis promalja glavu i ulazi unutra. „Da nije ovo ono što tražite? 'Jašao sam je u magacinu.“ Daje joj fasciklu, a zatim uzmiče pred Ridovim smrknutim pogledom.

Aleks čita ime odštampano na vrhu. Načas gleda u Rida, a onda otvara fasciklu. Posle kraćeg čitanja prvih nekoliko redova, tone u stolici i promuklo kaže: „Ovo je potvrda o njejoj kremaciji.“ Grudi joj se stežu dok sklapa fasciklu i zamišljeno dodaje: „Zašto mi to baka nikad nije spomenula?“ „Možda je smatrala da nije važno.“

„Sačuvala je sve, Selininu očću, nakit, sitnice. Zašto nije uzela i pepeo?“ Naginje se napred i nalakćije na sto, oslonivši glavu na šake. Stomak joj se grči i prve suze počinju da joj peku oči. „Bože, kako je ovo morbidno. Ali moram da znam. *Aforam*.“

Posle nekoliko dubokih **uziaha**, ponovo otvara fasciklu i počinje da lista razne formulare. Kod jednog, oštro udiše vazduh.

„Šta je to?“

Aleks vadi papir iz fascikla i pruža ga Ridu. „Ovo je račun o svim troškovima majčine sahrane, uključujući i kremaciju.“

„Pa?“

„Pogledaj potpis.“

„Angus Minton“, zamišljeno čita Rid.

„Nisi znao?“ On odmahuje glavom. „Izgleda da je Angus sve platio, želeći da to niko ne sazna.“ Aleks drhtavo uzdiše i upitno gleda u Rida.
„Pitam se zašto.“

Na drugom kraju grada, Stejsi Volas ulazi u prostoriju koja služi kao očeva radna soba. Zatiče ga za radnim stolom, udubljenog u knjigu iz oblasti prava. „Sudijo Volas“, doziva ga sa simpatijom, „ako si uzeo slobodan dan, onda neka i bude slobodan.“

„Nije zvanično slobodan“, gunda on, gledajući preko naočara kroz prozor. „Moram da završim ovaj tekst. Ovo je idealna prilika, jer na poslu za to nemam vremena.“

„Previše radiš i previše brineš.“

„To što mi govoriš moj čir mi je već rekao.“

Stejsi oseća daje njen otac uzrujan. „Šta ne valja?“

„Ona Gajterova.“

„Selinina kćerka? Još uvek te muči?“

„Juče je došla u moj kabinet, zahtevajući sudski nalog za ekshumaciju tela njene majke.“

„Gospode bože!“ uzvikuje Stejsi, hvatajući se svojom bledom rukom za vrat. „Ta žena je sam đavo.“

„Đavo ili ne, morao sam da odbijem zahtev.“

„E, neka si.“

Sudija odmahuje glavom. „Nisam imao izbora. Telo je kremirano.“ Stejsi jedan trenutak razmišlja. „Da, sećam se. I, kako je podnela tu vest?“ „Ne znam. Rid joj je saopštio.“

„Rid?“

„Zvao sam ga sinoć. Sam se ponudio. Verovatno je teško podnela.“

„Znaju li Angus i Junior za to?“

„Valjda znaju. Rid im je sigurno rekao.“

„Moguće“, mrmlja Stejsi. Nakon kraćeg ćutanja ustaje i pita: „Hoćeš li nešto da jedeš?“

„Ništa pre doručka, hvala ti.“

„Možda čaj?“

„Ne sada.“

„Kakao? Zašto si tako...“

„Stejsi, rekao sam hvala“, breca se starac, nestrpljivije nego što je nameravao.

„Izvini, smetam ti“, snuždeno kaže ona. „Gore sam ako ti budem trebala.“

Sudija odsudno klima glavom i vraća se svojoj stručnoj knjizi u crnoj, kožnom povezu. Stejsi tiho zatvara vrata. Rukom se pridržava za ogradu dok se penje u svoju sobu. Ne oseća se dobro. Stomak joj je otečen i bolan. Jutros je dobila menstruaciju.

Odavno je prevalila četrdesetu, a još uvek pati od menstrualnih tegoba, kao da je u pubertetu. Mislila je da će joj mesečni odlivi lakše pasti ali oni su samo još jedan podsetnik da je žena. Nema decu koja bi joj tražila pare za užinu ili pomoć u domaćim zadacima. Nema muža koji bi je pitao šta sprema za večeru i koji bi zahtevao seks kad padne noć.

Danju ne pati što njenom životu manjka sav taj veličanstveni haos. Kao što se neki ljudi redovno mole, tako Stejsi nabraja blagodeti života koji joj je uskraćen. Ali kao i svaka žena, Stejsi žudi za čoporom dece koja trčkaraju po kući, i čezne za mužem koji bi joj u dugim noćima milovao ustreptalo telo.

Poput monahinje koja se iznova preispituje, Stejsi prilazi svom pisaćem stolu, otvara treću fioku i vadi foto-album ukrašenih korica. Prelistava ga pažljivo, kao svetinju - požuteli novinski papir sa njenom

slikom, mala, četvrtasta papirna maramica sa njenim imenom, ispisanim srebrnim slovima u uglu, osušena ruža.

Stejsi prevrće plastične stranice, zureći u fotografije umetnute u njih. Ljudi poziraju pred oltarom koji je tokom godina ostao nepromenjen.

Posle skoro sat vremena mazohističkog sanjarenja, Stejsi zatvara foto-album i vraća ga na isto mesto. Zatim skida papuče, pazeći da ne pokvari besprekorno zategnut pokrivač i spušta se na krevet, prigrlivši jastuk na grudi i spuštajući ga u dno svog stomaka, kao da je ruka ljubavnika.

Vruće, slane suze teku joj niz obraze. Ona šapuće ime, zadihano i žurno. Rukom se trlja po međunožju ne bi li odagnala bol praznine iz utrobe, onaj koji prima njegovo telo, ali ne i njegovu ljubav.

14.

„Hej, otkud vas dvoje?“ uzvikuje Junior, gledajući zbunjeno čas u Aleks, čas u Rida. Zatim, zapahnut naletom vetra, sklanja se s vrata i poziva ih unutra. „Uđite, uđite. Nisam očekivao posetu po ovom kijametu. Ride, ti nisi pri zdravoj pameti, čim Aleks dovlačiš čak ovamo.“

Na sebi ima stare farmerke, iscepane na kolenima, pamučni džemper i bele čarape. Izgleda kao da je maločas ustao iz kreveta. U jednoj ruci drži šolju iz koje se puši kafa, a u drugoj jeftin džepni roman. Kosa mu je razbašurena, a a lice neobrijano.

Kad se povrati od iznenađenja što ih vidi na svom kućnom pragu, Junior na licu namešta osmeh. Aleks konačno shvata zašto ga nije glas velikog zavodnika. Deluje opušteno, imućno, seksi, bezbrižno i samozadovoljno. Njegov lagani osmeh otkriva da je prekinut u nečemu u čemu je uživao.

„Nisam je dovukao ovde“, uvređeno će Rid, „nego obrnuto.“

„Htela sam da dođem sama“, breca se Aleks.

„Ali ja nisam hteo da postaneš još jedan statistički broj sa auto-puta u mom okrugu“, uzvraća on. Zatim se okreće prema Junioru, koji zabavljeno posmatra ovu razmenu. Rid dodaje: „Da skratim priču, dovezao sam je ovde jer je navalila da dođe, i nisam hteo da usput ubije - sebe ili nekog drugog. I evo nas.“

„Pa, drago mi je što ste došli“, iskreno će Junior. „Pomirio sam se s tim da ću provesti još jedan dosadan dan, sam sa sobom. U dnevnoj sobi sam založio lepu vatricu i taman krenuo da skuvam punč. Upadajte.“

Ulazi u hodnik i preko ramena dodaje: „Izvini, Ride, ali znaš kakva je majka u vezi s podovima. Bolje izuj čizme.“

„Zabole me. Je li Lupe u kuhinji? Umilostivicu je da mi spremi neki doručak.“ Ne obraćajući pažnju na besprekorno čiste podove Sare Džo, šerif maršira kroz kuću kao da oduvek živi tu.

Aleks ga zapanjeno posmatra kako odlazi. „Je li rekao *umilostivicu*?“ pita ona Juniora.

„Ma pusti, nešto je neraspoložen“, nehajno kaže Junior. „Treba da ga vidiš kakav je kad je mnogo ljut. Lupe će ga srediti, ona zna da mu spremi jaja na njegovi omiljeni način. Posle toga biće miran ko odojče.“ Aleks skida bundu, puštajući da je Junior pridrži. „Nadam se da te ne prekidam u nečemu.“

„Bože sačuvaj. Stvarno mi je drago što ste došli.“ Neobavezno je grli oko ramena. „Hajde da...“

„U stvari“, kaže Aleks, skidajući njegovu ruku sa sebe, „ovo je zvanična poseta.“

„Posao, a?“

„Da, od izuzetne važnosti. Je li Angus tu?“

„U svojoj sobi je.“ Osmeh mu ne pada s lica, samo postaje izveštačen. „Je li zauzet?“

„Ne verujem. Hajde, povešću te.“

„Izvini što te odvajam od knjige.“

Junior spušta pogled na korice knjige s tropskim motivima u svojoj ruci. „Nema veze. Ionako je dosadna.“

„O čemu je?“

„Stara priča o bludnom Holivudu iza kulisa, iz muškog i ženskog ugla.“ „Oho-ho!“ zaintrigirano će Aleks, glumeći interesovanje. „Mogu li da je pozajmim kad završiš?“

„Bolje nemoj“, odgovara Junior. „Pa da ispadne kako podrivam moral maloletnice? Neće moći.“

„Nisi mnogo stariji od mene.“

„U poređenju sa Ridom i sa mnom, ti si prava beba“, kaže joj i otvara vrata od očeve sobe. „Tata, imamo društvo.“

Angus diže pogled sa svojih novina. U nekoliko sekundi na njegovom licu se smenjuju iznenađenje, frustracija i oduševljenje.

„Zdravo, Anguse. Izvinite što vas ometam ovako rano.“

„Nema problema. Ionako nema mnogo posla. Konji se ne treniraju po smrznutoj zemlji.“ Ustaje iz svoje crvene kožne fotelje da joj poželi dobrodošlicu. „Ulepšala si mi sumorno jutro, zar ne, Juniore?“

„Već sam joj to rekao.“

„Ali kao što ja rekoh Junioru“, žurno će Aleks, „ovo nije privatna poseta.“

„Je li? Izvoli sedi.“ Angus joj pokazuje na kanabe od crvene kože. „Odoh ja...“

„Ne, Juniore, volela bih da ostaneš“, kaže Aleks pre nego što ovaj ode. „Ovo se tiče svih nas.“

„U redu, pričaj.“ Junior prilazi drugoj fotelji i zavaljuje se u nju. „Juče sam razgovarala sa sudijom Volasom.“ Aleks primećuje napetost na licima svojih domaćina, ili joj se to samo učinilo.

„Iz nekog posebnog razloga?“ pita Angus.

„Htela sam da ekshumiram telo moje majke.“

Reakcija je ovoga puta nepogrešiva. „Zaboga, devojko, otkud ti ideja da tako nešto učiniš?“ zapanjeno će Angus.

„Aleks.“ Junior je hvata za ruku i spušta na svoju butinu. „Da nisi malo preterala? To je... to je gnusno.“

„Slučaj je gnusan“, podseća ga ona, povlačeći ruku. „Uostalom, verovatno već znaš da je to neizvodljivo. Moja majka je kremirana.“

„Tako je“, potvrđuje Angus.

„Zašto?“ Njene oči su bistre i neobično plave u polumračnoj sobi. U njima sija plamen iz kamina, delujući optuživački.

Angus se vraća u svoju fotelju i snuždeno skuplja ramena. „Tada se činilo kao najbolje rešenje.“

„Ne vidim kako.“

„Tvoja baka je planirala da napusti grad s tobom čim se to obavi. Nije krila svoje namere. Odlučio sam da kremiram Selinu, misleći da će Merl želeti da ponese njene, ovaj, ostatke sa sobom.“

„Odlučili ste? S kojim pravom, Anguse? Ko vas je ovlastio? Zašto ste vi odlučili kako će Selina biti sahranjena?“

Starac skuplja obrve. „Ne misliš valjda da sam je kremirao kako bih uništio neke dokaze?“

„Ne znam!“ uzvikuje Aleks, ustajući i prilazeći prozoru. Pred njom se prostiru štale u kojima se konji hrane, timare i treniraju. Detaljno je istražila Minton Enterprajzis. Angus je uložio milione u ovaj objekat. Je li njegova ćudljivost posledica rizika u koji se upustio ili nečiste savesti?

Aleks konačno okreće glavu. „Morate da priznate da to iz ove perspektive izgleda pomalo čudno.“

„Samo sam hteo da oslobodim Merl Grejam te odgovornosti. Smatrao sam da je to moja dužnost budući da je njena kćerka ubijena na mom

posedu. Merl je poludela od bola i morala je da brine o tebi. Ako ti to što sam učinio sada deluje sumnjivo, onda nek sve ide dodavola. Isto bih postupio i da se tako nešto danas dogodi.“

„Sigurna sam da vam je baka Grejam bila zahvalna na tom nesebičnom gestu.“

Angus je hladno gleda. „Ali bi ti volela da veruješ da je taj gest bio krajnje nesebičan.“

Aleks mu uzvraća pogled. „Da, volela bih.“

„Cenim tvoju iskrenost.“

Za trenutak u sobi vlada neprijatan muk koji narušava samo pucketanje vatre. Aleks prekida tišinu. „Pitam se zašto baka nije uzela mamin pepeo.“

„I ja sam se to pitao. Verovatno zato što nije mogla da se suoči sa njenom smrću. Urna je opipljiv dokaz nečeg što nije mogla da prihvati.“ Znajući koliko je baka opsednuta Selininim životom, ovo objašnjenje je vrlo prihvatljivo. Osim toga, dok se Merl ne probudi iz kome i ne odgovori na nekoliko pitanja, Aleks nema drugog izbora nego da veruje Angusu.

Starac odsutno masira nožni palac kroz čarapu. „Njen pepeo nisam mogao da stavim u mauzolej. Nikad nisam podnosio grobnice. Sablasne su. Naježim se od same pomisli na njih. Jednom sam bio u Nju Orleansu. Svi one mermerne ploče iznad zemlje... užas.“

Angus zgroženo odmahuje glavom. „Ne plašim se umiranja, ali kad dođe taj dan, hoću opet da budem deo života. Pepeo pepelu. To je prirodan ciklus.“

„I tako mi se činilo najboljim da kupim parcelu i zakopam Selinin pepeo u zemlju na kojoj je odrasla. Možda misliš da sam senilni starac, Aleks, ali tako mi je bilo najlogičnije. O ovome ne pričam s drugima, jer me je malo stid. Previše sam sentimentaln.“

„Zašto niste rasuli pepeo negde?“

Angus se povlači za ušnu resicu, smišljajući odgovor. „Palo mi je na pamet, ali sam pretpostavio da ćeš se ti jednog dana pojaviti i poželeti da vidiš gde ti je sahranjena majka.“

Aleks se raspoloženje srožava, zajedno sa držanjem. Spušta glavu i gleda u svoje kožne čizmice, još uvek vlažne od susnežice. „Sigurno mislite da sam zao duh što želim da otvorim majčin grob. Rid tako misli.“ Angus odmahuje rukom. „Rid brzopletu zaključuje i ponekad nije u pravu.“

Aleks drhtavo uzdiše. „Ovoga puta jeste. Verujte, o tome nije lako ni razmišljati, a kamoli to tražiti. Samo sam mislila da bi produžena forenzička istraga mogla da baci novo svetlo...“

Glas joj se gubi. Više nema ni volje ni snage da nastavi. Juče je mislila da će joj ekshumacija omogućiti potreban fizički dokaz. Međutim, ispostavilo se da nije ni korak bliže istini, i sve što mora da pokaže za svoje napore jeste traumatični preokret kom je izložila sebe i sve oko sebe.

Angusovo objašnjenje zvuči prokleta istinito i naivno. Plaćanje svih troškova sahrane i kompletna organizacija predstavlja dobro delo zarad rasterećenja njene bake od finansijskih i svih ostalih odgovornosti.

Aleks istinski želi da veruje u to. Kao Selinina kćerka oseća se počastvovano. Ali kao tužilac je i dalje praznih ruku, frustrirana i sumnjičavija nego ikad.

„Jesi li spremna za povratak u grad?“

Rid stoji na vratima, naslonjen na dovratnik, premeštajući čačkalicu s jednog kraja usta na drugi. Možda je dobro doručkovao, ali po njegovom glasu Aleks zaključuje da mu se raspoloženje nije popravilo.

„Spremna sam ako ćeš biti tako ljubazan da me povezeš.“

„Onda idemo. Što pre se vratim na posao, to bolje. Neko mora da zavodi red u ovom gradu.“

„Kad si već tu, što ne provedeš dan pored kamina?“ Junior predlaže Aleks. „Možemo da napravimo kokice. Selina je to volela. Nagovorićemo Lupe da nam ispeče kolače. Mogu ja kasnije da te vratim, taman kad se drumovi raščiste.“

„Zvuči sjajno, hvala ti, ali imam puno posla.“

Junior molećivo cvili, ali Aleks ostaje nepoljuljana. Mintonovi ispraćaju nju i Rida do vrata. Nisu videli Saru Džo. Doduše, i da je znala za goste u svojoj kući, verovatno ne bi sišla da ih pozdravi.

Angus očinski grli Aleks dok je prati kroz hodnik i tiho kaže: „Znam da ti je teško, mala.“

„Jeste.“

„Ima li novosti o baki?“

„Svaki dan zovem, ali nema promene.“

„Pa, javi ako nešto treba, jesi li čula?“

Aleks ga zbunjeno gleda. „Anguse, zašto ste tako dobri prema meni?“ „Zato što si Selinina ćerka, zato što mi se sviđaš i, najvažnije, zato što nemamo šta da krijemo.“

Kada joj se osmehne, Aleks shvata od koga je Junior nasledio sav svoj šarm. On i Rid koračaju udubljeni u razgovor. Aleks uspeva da čuje Rida kako kaže: „Sinoć sam sreo školsku drugaricu u Poslednjoj šansi.“ Aleks izoštrava sluh na spomen kafane u kojoj i sama ima zakazan sastanak.

„Je li?“ zainteresovano će Junior. „Koju?“

„Gloriju. Zaboravio sam joj prezime. Crna kovrdžava kosa, tamne oči, velike sise.“

„Glorija Tolbert. Kako izgleda?“

„Napaljeno.“

Junior se giohotom smeje. „Takva je Glorija. Ta se zadovoljava samo jakim muškim dozama.“

„Ti bi trebalo da znaš“, prezrivo će Rid.

„Pričaj, mangupe. Šta se desilo sinoć? Jesi li ostavio Gloriju sa osmehom na licu?“

„Znaš da nikad ne pričam o tim stvarima.“

„Ta tvoja navika me izluđuje.“

Aleks se okreće u trenutku kada Junior šaljivo udari Rida po stomaku. Pesnica mu odskače kao da se odbila o bubanj.

„Zar je to najbolje što umeš?“ izaziva ga Rid. „Priznaj, Mintone. Slabiji si.“

„Nema šanse.“ Junior ćuška Rida u glavu, ali ovaj istovremeno čizmom sapliće Juniora. Zajedno padaju na stočić u hodniku, umalo pre- vrnivši keramičku vazuu.

„Momci, prekinite pre pre nego što nešto ne razbijete“, naređuje Angus, obraćajući im se kao da su školarci.

Aleks i Rid navlače svoje kapute i on otvara vrata, propuštajući studen unutra. Junior molećivo gleda u Aleks, govoreći: „Sigurno nećeš da ostaneš ovde, gde je fino i toplo?“

„Bojim se da ne mogu“, odgovara ona.

„Baš bez veze. Onda zbogom.“ Steže joj ruku i ljubi je u obraz.

Otac i sin posmatraju kako Rid pridržava Aleks duž zaleđene staze do njegovog 'blejzera'. Otvara joj vrata i obilazi kola kako bi seo za volan. „Brrr“, kaže Junior, zatvarajući ulazna vrata. „Jesi li za punč, tata?“ „Ne još“, odgovara Angus, naprasno ozbiljan. „Prerano je za žestoko piće.“

„Otkad ti brineš u koje doba dana ćeš piti?“

„Ulazi ovamo. Hoću da razgovaramo.“ Hramajući ne bi li poštedeo svoj palac napora, Angus uvodi sina u svoju sobu. „Pojačaj tu vatru, hoćeš li?“

Kad plamen proguta nekoliko novih cepanica, Junior se okreće prema svom ocu. „O čemu se radi? Nadam se da nije reč o poslu. Uzeo sam slobodan dan koji mi sleduje“, kaže, zevajući i protežući se kao mačka. „Aleks Gajter.“

Junior spušta ruke i mršti se. „Kako je bila zapenila oko one sahrane, jesi li video? Ali ti si je lepo ohladio.“

„Samo sam joj rekao istinu.“

„Zvučalo je kao ubedljiva laž.“

„Hoćeš li da se uozbiljiš više?“ breca se Angus.

Junior zbunjeno gleda u oca. „Ozbiljan sam.“

„Slušaj me dobro“, strogo kaže Angus, pokazujući prstom u svog sina. „Samo budala bi se smejala njenoj volji da istera ovo do kraja. Koliko god da je lepa i zgodna, ona je samo posao. Deluje ranjivo, ali nije. Čvrsta je kao don kada je u pitanju ovaj slučaj ubistva.“

„Svestan sam toga“, smrkuto kaže Junior.

„Pitaj Džoa Volasa ako mi ne veruješ.“

„Hoću. Samo mi je teško da je shvatim ozbiljno kad izgleda onako kako izgleda.“

„Ma nemoj? Koliko vidim, ti još uvek ništa ne radiš povodom toga.“

„Pozvao sam je ovde na piće i došla je.“

„I šta si još uradio osim toga?“

„Šta hoćeš da uradim? Da je vodim za ručicu kao napaljeni tinejdžer? Da joj kupujem cveće i bombonijere?“

„Da, dodavola!“

„Ona ne pada na te fazone“, firkće Junior, „iako bih to mogao da izvedeni bez trunke emocija.“

„Slušaj me, momče. Imaš dolbar život. Svake godine voziš novog 'jaguara' i nosiš veliki, dijamantski 'roleks', ideš na skijanje, ronjenje i kladiš se na konje kad god poželiš, i to na veliko. Ali, ako ova mala istera

svoje, propašćemo. Baš tako“, sike starac, pročitavši izraz na licu svog sina. „U tom slučaju ćeš tražiti nov posao, po prvi put u životu.“

Angus obuzdava svoju narav i nastavlja nešto mirnijim tonom. „Nema šanse da iskopa bilo kakve dokaze. Mislim da je svesna toga. Zato gađa naslepo, nadajući se da će nešto uspeti da ubode. Umoriće se, pre ili kasnije.“

Junior se grize za usnu i zabrinuto kaže: „Verovatno želi suđenje koliko i mi hipodrom. To će joj bitti odskočna daska u daljoj karijeri.“ „Prokletstvo“, gunda Angus. „Dobro znaš šta mislim o tome. Ne sviđa mi se to o karijeri. Žene nisu pristale u sudnici.“

„Nego gde? U spavaćoj sobi?“

„Šta je tu loše?“

Junior se prezrivo smeje. „Nemam ništa protiv, ali milioni zaposlenih žena sigurno imaju.“

„Aleks možda ne radi dugo u pravosuđu. Ne bi me iznenadilo da joj karijera zavisi od ishoda ove istrage.“

„Kako to misliš?“

„Znam sve o Gregu Harperu. Ambiciozan je i vidi sebe u stolici glavnog državnog tužioca. Voli kad njegovi ljudi stvari postižu ubeđivanjem. Ako sam ga dobro procenio, poslao je Aleks da ovo uradi jer je namirisao krv, našu krv. Ukoliko se ne izvučemo, on će likovati i pobrinuti se da njegovo ime bude glavna vest, jer će ostati u ljubavi sa guvernerom. Namazaće mu nos govnama, baš kao i komisiji za izdavanje dozvola za kockanje. S druge strane, ako Aleks ne uspe da istera pravdu, Harper će nagrabusiti. Da do toga ne bi došlo, radije će je najuriti. A mi ćemo je dočekati raširenih ruku“, završava Angus, gestikulirajući svojim košćatim rukama.

„Vidim, sve si smislio“, primećuje Junior.

Angus frkće. „Nego šta. Neko mora da se usredsredi i na nešto više od sadržaja njenog grudnjaka.“

„Mislio sam da je to moj posao?“

„Da, ali ne smeš samo da balaviš iz daleka. Ljubavna veza je nešto najbolje za Aleks.“

„Otkud znaš da već nije zauzeta?“

„Za razliku od tebe, ja stvari ne prepuštam slučaju. Potrudio sam se da saznam sve o njoj. Slobodna je.“

„Vidi ti njega, lukavog jarca“, ceri se Junior, iskreno zadivljen.

„Sine, moraš da znaš koje karte ima saigrač, inače ti dobitna kombinacija ništa ne vredi.“

Dok vatra u kaminu veselo pucketa, Junior razmišlja o očevim recima. A onda diže pogled i pita ga: „Kuda misliš da me ta ljubavna veza odvede? U brak?“

Angus pljeska Juniora po kolenu. „Zar bi to bilo toliko loše?“

„Znači da odobravaš?“

„Što da ne?“

Junioru nije do smeha. Prilazi vatri, dalje od očevog dodira i zavereničkog osmeha, i odsutno džara vatru.

„Iznenaden sam“, tiho kaže. „Smatrao si da Selina nije dobra za mene. Poludeo si kad sam ti rekao da hoću da se oženim njome.“

„Pobogu, imao si osamnaest godina!“ uzvikuje Angus. „Selina je bila udovica sa bebom.“

„Da. Sa bebom Aleks. A pogledaj je sad. Mogla bi da mi bude pastorka.“ Angusove obrve se spajaju u jednu. Više ne uspeva da obuzda svoj gnev. „Ima tu i drugih stvari.“

Junior se naglo okreće. „Kojih stvari?“

„Bilo je to pre dvadeset pet godina, drugo vreme, druga osoba. Aleks nije njena majka. Lepša je i ima mnogo više mozga. Da si upola muškarac

kao što bi trebalo da budeš - kada bi bar jednom mislio svojom glavom, a ne glavićem - shvatio bi koliko vredi imati takvu ženu pored sebe.“ Junior crveni od besa. „Sve ja to shvatam. Samo hoću da budem siguran pre nego što se upustim u sve to. Verovao ili ne, voleo sam Selinu. Ako se upustim u vezu sa Aleks, mogao bih lako da se zaljubim u nju. Ali stvarno. Ne za tebe, ne za firmu, nego za sebe.“

Junior prilazi vratima, ali, na Angusovo oštro dozivanje, zastaje i okreće se. Više iz navike.

„Odbijaš ovu lekciju, je li momče?“

„Da“, priznaje Junior. „Svoj sam čovek. Ne trebaju mi tvoji saveti. Znam kako treba sa Aleks ili sa bilo kojom drugom ženom.“

„Ma nije valjda?“ prezrivo že Angus.

„Jeste, valjda.“

„Zašto si je onda danas prepustio Ridu?“

Na spratu, Sara Džo prisluškuje ovaj razgovor. Kad Junior utrči u dnevnu sobu, ona čuje zveket čaša i tiho zatvara vrata svog svetilišta i leđima se naslanja na njih. Grudi joj se dižu i spuštaju u teškom uzdahu.

Opet ista priča.

Od ovog košmara kao da nema spasa. Junior će opet da se zaljubi, ovoga puta u Selininu kćerku, koja će se isprečiti između njega, njegovog oca i njegovog najboljeg prijatelja. Istorija se ponavlja. Opet kaos u kući, i sve to zbog jedne devojke.

Sara Džo zna da to ovoga puta ne bi podnela. Ubeđena je u to. Prvi put nije uspela da zaštiti Juniora od ljubavne patnje, a izgleda da neće ni ovoga puta.

Zbog toga joj se srce slama.

Mogli su da je odžepare, siluju ili ubiju, ili sve to zajedno, u Poslednjoj šansi. Povrh toga, rizikovala je vožnju do tamo i nazad. Srećom, ostala je neozleđena, osim proključalog besa.

Aleks ulazi u svoju motelsku sobu, spušta tašnu i kaput na stolicu, ljuta na sebe što skreće sa istrage. Greg Harper bi jedva dočekaao da sazna za njenu grešku.

Tog popodneva ga je pozvala. Nije bio oduševljen njenim dosadašnjim otkrićima, sugerišući joj, ponovo, da se vrati u Ostin i pomiri sa prošlošću. Podsetila ga je na trenutak kada joj je dodelio ovaj zadatak. Gregovo nezadovoljstvo njenim radom jedan je od razloga što je Aleks toliko uložila u večerašnji tajni sastanak. Njen šef će promeniti mišljenje kad mu obezbedi svedočenje očevica ubistva njene majke.

Čim je parkirala ispred Poslednje šanse, znala je da večer ne obećava mnogo. Iznad ulaza je treptala teksaska zvezda kojoj su nedostajale tri sijalice. Posle kraćeg oklevanja ušla je unutra.

Svi su odmah skrenuli pogled prema njoj. Muškarci su gadan soj. Lepe se za nju kao kojoti za sveže meso. Žene su još gadnije, ne skrivaju netrpeljivost prema konkurenciji. Aleks je bila u iskušenju da se okrene i pobegne, ali je podsetila sebe zbog čega je došla i odlučno prišla šanku.

„Belo vino, molim vas.“

Ovo je izmamilo kez svih koji su bili dovoljno blizu da je čuju. Uzevši čašu sa šanka, sela je za prvi slobodan sto, zauzevši mesto s kog se pruža pogled na celu prostoriju. Dok je pijuckala vino, osmatrala je lica oko sebe, pokušavajući da dokuči koje od njih pripada glasu s druge strane telefonske veze.

A onda je, na svoje zaprepašćenje, shvatila da neki od muškaraca to tumače kao ohrabrenje da joj priđu. Brzo je spustila pogled na svoju čašu,

moleći boga da joj se njen obaveštajac što pre pridruži i poštedi je neprijatnosti. Ujedno se užasavala susreta s njim. Ukoliko je pripadao gostima kafane, slutila je da joj poznanstvo s njim neće nimalo prijati.

Bilijarske kugle su zveckale i sa džuboksa je diskretno svirao kantri-rok. Aleks je udisala vazduh zasićen duvanskim dimom, osećajući se kao pasivni pušač više nego ikad. I dalje je sedela sama.

A onda je jedan gost sišao sa barske stolice i krenuo u njenom pravcu. Usput je zastao kod džuboksa da ubaci novčić i odabere svoju kombinaciju pesama, zatim kod bilijarskog stola, da prokomentariše loš udarac nekog od igrača.

Njegovo šetkanje po kafani izgledalo je bezazleno. Odao ga je samo pogled, koji je previše često leteo prema Aleks. Utroba joj se zgrčila. Instinkti su joj govorili da će uskoro prići njenom stolu.

I bilo je tako. Sednuvši na ivicu susednog stola, kauboj joj se osmehnuo i potegao gutljaj iz svoje pivske flaše. „Čekaš nekog?“

Glas mu je zvučao drugačije, ali opet, tokom oba razgovora je šaputao. „Dobro znaš da čekam“, hladno je odgovorila. „Zašto ti je toliko trebalo da prideš?“

„Skupljao sam hrabrost“, odgovorio je, uzimajući još jedan gutljaj piva. „Sad kad sam tu, jesi li za ples?“

„Ples?“

„Da, ples. Znaš, jedan-dva.“ Grlicem flaše zadigao je obod svog šešira i prostrelio je užarenim pogledom.

Aleks je osetila prve trnce panike. „Mislila sam da ćemo razgovarati.“ Zbunjenost na njegovom licu brzo je smenio šeretski osmeh. „Razgovaraćemo o čemu god oćeš, lutko.“ Spustio je flašu na sto i pružio joj ruku. „Moj kamion je odmah ispred.“

Bože, pa ovo je običan, napaljeni kauboj, zaključila je. Nije znala da li da se smeje ili da vrisne. Žurno je skupila svoje stvari i pohitala prema vratima. „Hej, kuda ćeš? Čekaj!“

Aleks je ostavila zblanutog kauboja, kao i sve goste u Poslednjoj šansi.

Sada, dok šetka po pohabanom tepihu svoje motelske sobe, proklinje sopstvenu naivnost. Ne bi je čudilo da su Rid ili jedan od Mintonovih platili nekom dokonom kauboju da je pozove i namerno skrene sa istrage. Utom se oglašava telefon, prenuvši je iz turobnih misli. „Halo?“ „Misliš da sam lud?“ šišti poznati glas.

„Gde si ti?“ gnevno pita ona. „Čekala sam te u onoj birtiji skoro sat vremena.“

„Zašto je šerif bio tamo?“

„Šta to pričaš? Rid nije bio tamo.“

„Slušaj, gospodice, znam šta sam video. Stigao sam baš kada si ulazila unutra. Rid Lambert te je pratio. Naravno, prvo je produžio putem, a onda zaokrenuo i vratio se. Nisam se zaustavljao. Ne bi valjalo da nas Lambert vidi zajedno.“

„Rid me je pratio?“

„Jašta je. Nisam se uzdao ni u kakav zakon, posebno ne u Lamberta koji mi diše za vrat kad god te pozovem. Blizak je s Mintonovima. Razmišljam da dignem ruke od ove proklete stvari.“

„Nemoj. Čekaj“, brzo kaže Aleks. „Nisam imala pojma daje Rid bio u blizini. Naći ćemo se na nekom drugom mestu. Sledeću put ću se pobrinuti da me ne prati.“

„Hmm...“

„Ali, ako to što imaš da mi kažeš nije tako važno...“

„Gospodice, video sam ko je to učinio.“

„Gde možemo da se nademo? I kada?“

Saopštava joj ime kafane, koje zvuči još ozloglašenije od Poslednje šanse. „Ovoga puta ne uzlazi unutra. Biću u crvenom kamionetu, parkiranom sa severne strane.“

„Doći ću, gospodine... kako rekoste da se zovete?“

„Nisam rekao“, kaže i prekida vezu. Aleks glasno psuje i skače s kreveta, prilazeći prozoru. Zavesa sklanja pokretom nalik toreadoru u koridi.

Ispred motela vidi samo svoj automobil i nijedan drugi. Navlači zavesu i vraća se telefonu, gnevno birajući poznati broj. Toliko je ljuta na Rida što je uplašio svedoka da se sva trese.

„Šerifova kancelarija.“

„Dajte mi šerifa Lamberta.“

„Već je otišao“, obaveštavaju je. „Je li hitno?“

„Znate li gde je?“

„Kod kuće, valjda.“

„Koji je tamo broj, moliću?“

„Ne bismo smeli da dajemo te informacije.“

„Ovde gospođica Gajter. Moram da razgovaram sa šerifom Lambertom što pre. Važno je. Mogu da ga potražim kod Mintonovih, ali ne bih da ih uznemiravam.“

Sam spomen ovako važnih imena čini čuda. Aleks odmah dobija Ridov telefonski broj. Namera joj je da stane na put šerifovoj navici da je prati. Njena odlučnost nestaje kad joj se na telefon javi ženski duboki glas.

„Traži te neka žena“, kaže Nora Gejl, dodajući Ridu slušalicu, izvijajući svoje savršeno iscrtane obrve. On je upravo uneo drva i spušta ih pored kamina. Briše ruke o svoje farmerke, ignorišući Norin upitan pogled dok preuzima slušalicu od nje.

„Da? Lambrecht ovde.“

„Aleks je.“

Rid okreće leđa svojoj gošći. „Šta hoćeš?“

„Hoću da znam zašto si me sinoć pratio?“

„Kako znaš da sam to bio ja?“

„Pa... videla sam te.“

„Nisi. I šta si uopšte radila u onoj kafančini?“

„Popila piće.“

„I to baš u Poslednjoj šansi?“ prezrivo će Rid. „Dušo, teško se uklapaš u taj ambijent. Rezervisan je za šljakere i seljake koji traže zabavu zajedno sa nezadovoljnim domaćicama. Ili si otišla tamo u potrazi za seksom, ili na neki tajni sastanak. Šta od toga?“

„Ništa. Išla sam poslovno.“

„Znači da se vidiš s nekim. S kim? Ako si pametna reći ćeš mi, Aleks, jer se taj neko uplašio kad me je video.“

„Znači, priznaješ da si me pratio?“ pita ona ali Rid tvrdoglavo ćuti. „To je jedna od mnogih tema koje ćemo da pretresemo sutra ujutro.“ „Žao mi je. Sutra ne radim.“

„Ali važno je.“

„To je tvoje mišljenje.“

„Gde ćeš biti?“

„Rekao sam ne, tužioće.“

„Nemaš izbora.“

„Imam, i te kako. Sutra nisam na dužnosti.“

„E pa ja jesam. Gde ćeš biti?“

Rid psuje i nervozno uzdiše, trudeći se da ga ona čuje. „Ako zemlja smekša, biću na hipodromu Mintonovih.“

„Naći ću te.“

Bez ijedne reči, Rid spušta slušalicu. Ukebala ga je i on to zna. Čuo je njeno oklevanje kad ju je pitao kako zna da ju je pratio. Ko god da je

imao sastanak s njom, uplašio se. Ali ko? Junior? Neverovatno je koliko mu se ova ideja ne dopada.

„Ko je to bio?“ pita Nora Gejl, nameštajući svoju bundicu od nerca oko ramena. Bluza ispod nje ima bezobrazno dubok dekolte, obilato popunjen. Na njemu svetluca ogrlica od dragog kamenja, sa velikim, okruglim priveskom od opala.

Nora vadi crnu cigaretu iz svoje zlatne tabakere. Rid uzima mali zlatni upaljač i nudi joj vatru. Nora graciozno obujmljuje dugim prstima njegovu šaku. Njeno skupoceno prstenje se presijava na plamenu. „Hvala, šećeru.“

„Nema na čemu.“ Rid baca upaljač nazad na kuhinjski sto i vraća se u svoju stolicu prekoputa njene.

„To je bila Selinina kćerka, zar ne?“

„Šta i da jeste?“

„Ah.“ Nora pući svoje nakarminisane usne i izbacuje duvanski dim prema tavanici. „Sigurno joj gore uši.“ Zatim, spuštajući ruku nadole, cigaretom pokazuje na pismo koje leži na stolu. „Šta misliš o ovome?“

Rid uzima pismo i drugi put ga čita, iako mu je poruka bila savršeno jasna i prvi put. Upućeno je Aleksandri Gajter, sa predlogom da odmah prekine istragu i povuče sve optužbe izrečene protiv Angusa Mintona, Juniora Mintona i Rida Lamberta. Svaki od njih je opisan u najlepšem svetlu. Pismo potpisuje grupa uglednih građana, zabrinuta za svoje cene kolege koji su se ni krivi ni dužni zadesili u ovim nesrećnim okolnostima. U tekstu se navodi i da njena istraga ugrožava poslovne interese grada i celog okruga, zahtevajući od nje da odmah prekine istragu i omogućiti im neometano poslovanje od kod zavisi ekonomski procvat njihovog društva.

Posle drugog čitanja, Rid presavija pismo i ubacuje ga u koverat, adresovan na Aleksin motel. Ne komentariše njegov sadržaj. Umesto toga, pita Noru: „Sama si ga napisala?“

„Pokupila sam par ideja.“

„Zvuči kao jedna od tvojih genijalnih umotvorina.“

„Ja sam ozbiljna poslovna žena. Valjda znaš. Ljudima se svidela, pa sam je sproveda u delo. Zajedno smo sročili konačnu verziju. Htela sam da i ti kažeš svoje mišljenje pre nego što joj ga pošaljemo.“

„A zašto?“

„Pa, ti si s njom proveo najviše vremena. Mogao bi da predviđiš kako će reagovati kad ga pročita.“

Rid za trenutak proučava Norino bezizražajno lice. Lukava je kao lisica. Ne bi bila ovako bogata da je priglupa ili nemarna. Ridu je draga, oduvek. Na obostrano zadovoljstvo, redovno se krešu, ali joj i dalje ne veruje.

Nahriniti nekog kao što je ona vrednim informacijama bilo bi ne samo nemoralno nego i suludo. Dovoljno je mudar da to zna. Nori će trebati mnogo više od raskošnog dekoltea da bi mu razvezala jezik.

„Možeš i sama da pretpostaviš kako će reagovati“, nehajno uzvraća Rid. „Verovatno neće ni reagovati.“

„Što znači?“

„Što znači da se neće spakovati i otići u Ostin kad ovo pročita.“

„Hrabra devojka, a?“

Rid sleže ramenima.

„Tvrdoglava?“

On se sarkastično smeška. „Moglo bi se reći, da. Proketo je tvrdoglava.“ „Zanima me ta devojka.“

„Zašto?“

„Zato što se namrštiš svaki put kad joj spomenem ime.“ Nora duva dim prema tavanici, ne skidajući pogled s njegovog lica. „I sad se mrštiš, šećeru.“

„Navika.“

„Liči li na majku?“

„Ne naročito“, kratko odgovara Rid. „Ima nekih sličnosti.“

Norin osmeh je spor, podmukao, mačji. „Zabrinjava te ta mala, je li?“ „Naravno da me zabrinjava“, breca se on. „Pokušava da me strpa u zatvor. Zar to tebe ne bi zabrinulo?“

„Samo ako bih bila kriva.“

Rid stiska vilice. „U redu, pročitao sam tvoje pismo i dao svoje mišljenje. Zašto sad ne tornjaš to dupe iz moje kuće?“

Nepoljuljana njegovim besom, Nora ležerno gasi cigaretu u njegovoj metalnoj pepeljari, ustaje i zakopčava bundu. Zatim skuplja svoje cigarete, upaljač i pismo za Aleks, ubacujući ih u svoju tašnicu. „Gospodine Ride Lamberte, iz iskustva znam da i te kako cenite moje dupe.“

Ridov bes splašnjava. Smejući se grabi Noru za jedan guz i mrmlja: „Cenim, nego šta.“

„Prijatelji?“

„Prijatelji.“

Kad se okrenu jedno prema drugom, ruka joj klizi niz njegov stomak i zaustavlja se na međunožju. Čvrsto je i nabreklo, ali ne u punoj erekciji. „Noć je hladna, Ride“, cvrkuće Nora Gejl. „Hoćeš da ostanem?“

On odmahuje glavom. „Dogovorili smo se da ću ja po to dolaziti kod tebe, u korist prijateljstva.“

Ona se ljupko joguni. „Zašto smo se tako dogovorili?“

„Zato što sam ja šerif, a ti vodiš javnu kuću.“

Njen smeh je dubok i seksi. „U pravu si, šećeru. Najbolju i najprofitabilniju u državi. Uostalom, onomad videh da si se lepo počastio.“ Zdušno mu masira prepone kroz farmerke, ali bez konkretnih rezultata. „Da, hvala ti.“

Smeškajući se, Nora sklanja ruku i okreće se prema vratima, dobacujući mu preko ramena: „Što si onoliko žurio? Nisam te videla onako uzbuđenog još od kada si čuo za nekog vojnika u El Pasu, po imenu Gajter.“ Ridove zelene oči poprimaju tamniju nijansu. „Nisam žurio. Bio sam napaljen.“

Nora se znalački smeška i tapše ga po obrazu obraslom čekinjama. „Moraćeš malo bolje da lažeš, Ride, ako misliš mene da prevariš. Znam te predugo i predobro.“ Glas joj se stišava kad zakorači u tamu iza njegovih vrata. „Svrati ponekad, šećeru, čuješ li?“

16.

Susnežica prestaje, ali i dalje je veoma hladno. Komadi tankog leda krčkaju pod Aleksinim čizmama dok pažljivo korača od parkinga prema hipodromu. Jarko sunce, koje se danima krilo iza oblaka, skoro je zaslepljuje. Nebo je nestvarno plavo, prošarano belim pravolinijskim tragovima koje prave avioni. Bela je i ograda na ranču Mintonovih, koja deli štale od trkališta.

Zemlja između šljunkovitog drumca i hipodroma je neravna. Tragovi od guma su s godinama utrli permanentnu stazu, blatnjavu na mestima gde je sunce otopilo led.

Aleks je obukla farmerke i stare kaubojke, u skladu s ambijentom, iako na rukama ima kožne rukavice, koje povremeno diže ka licu i greje svojim dahom. Iz džepa bunde vadi tamne naočari i stavlja ih. Kroz njih

može neometano da posmatra Rida, oslonjenog na ogradu, usredsređenog u merenje vremena konjima koji pojedinačno tutnje stazom.

Aleks koristi trenutak dok je još neprimećena da ga malo bolje osmotri. Umesto kožne pilotske jakne, Rid na sebi ima dugi mantil svetle boje. Jedna noga mu je podignuta na najnižu pregradu, otkrivajući mu vitku, mišićavu butinu. Aleks primećuje da su mu kaubojke stare i iznošene, a farmerke uske i izbledele na kolenima i preponama. Kod ovog poslednjeg utroba joj čudno treperi.

Rid je zglobovima oslonjen o vrh ograde tako da mu šake vise sa druge strane. Na njima su kožne rukavice, iste one kojima ju je privukao na sebe pre neko veče. Seća se koliko joj je prijao njihov dodir na njenim leđima, iako ih je od golotinje delila debela tkanina. U jednoj

ruci drži štopericu, istoj onoj kojom ju je milovao po glavi, privijenoj na njegove grudi.

Rid nosi kaubojski šešir koji je imao kad ga je prvi put videla, navučen skroz do obrva. Tamnoplava kosa mu nemirno pada na okovratnik mantila. Kad okrene glavu, Aleks primećuje njegov oštar i pravilan profil. Na njemu nema ni trunke neodlučnosti ili kontura. Svaki put kad izdahne, dah mu se ledi na usnama, kojima je poljubio njenu mokru kosu i kojima joj je pričao o Selini.

„Puštaj“, dovikuje radnicima. Glas mu je muževan kao i crte lica. Svaki put kad progovori ili gestikulira, donji deo njenog stomaka reaguje.

Konjski topot se pojačava dok se zahuktali konji vraćaju trkačkom stazom. Pod kopitama im leti grumenje blatnjave zemlje, a iz nozdrva purnjaju beličasti oblačci daha.

Kad jahači uspore iz galopa u kas i skrenu prema štalama, Rid jednom od njih dovikuje: „Džindžer, kako ide?“

„Krotio sam ga. Živahan je.“

„Daj mu slobodu. Voli da trči. Prošetaj ga pa optrčite jedan krug.“ „U redu.“

Sićušni jahač, za kog je Aleks isprva mislila da je žensko, bičem dodiruje obod svoje jahačke kape i vraća snažnog konja nazad na trkalište. „Kako se zove?“

Rid naglo okreće glavu i strelja Aleks svojim zelenim pogledom. Oči su mu u senci šešira, ali njoj ne promiče neznatan smešak u njima. „Jahačica?“

„Ne, konj.“

„Ah, zove se Dupla Kruna.“

Aleks staje pored njega i nadlakćuje na ogradu. „Je li tvoj?“

„Jeste.“

„Šampion?“

„Donosi mi neku siću.“

Aleks posmatra jahačicu, zgurenu na sedlu. „Iskusna je“, primećuje ona. „Nije lako upravljati onolikim konjem.“

„Džindžer je jedna od Mintonovih najboljih džokeja.“ Skreće pogled ka konju baš u trenutku kad životinja projuri pored njih u punom galopu. „Tako, tako“, šapuće Rid. „Prolazi kao profesionalac.“ Oduševljeno kliče kad Dupla Kruna protutnji dalje, savršeno koordiniranog rada mišića, pokretljivosti i snage.

„Bravo“, pohvaljuje Rid jahačicu kad ponovo dovede konja.

„Bolje?“

„Za nekoliko sekundi.“

Rid šapuće konju nekoliko reči ohrabrenja, tapšući ga sa simpatijom, očigledno govoreći jezikom koji životinja razume. Pastuv živahno klima glavom i maše repom, znajući da ga u štali čeka nagrada u vidu doručka.

„Izgleda da se dobro razumete“, primećuje Aleks.

„Bio sam tu kad je začeo. Bio sam tu kad se oždrebio. Mislili su da je faličan i hteli da ga ubiju.“

„Zašto?“

„Nije udisao dovoljno kiseonika.“ Rid odmahuje glavom, gledajući kako konj ulazi u štalu. „Ali ja nisam tako mislio. I bio sam u pravu. Njegova loza je obećavala vrhunski kvalitet, i pokazalo se da je tako. Nikad me nije razočarao. Uvek trči iz sve snage, čak i kad je okružen boljim konjima.“

„Dobar razlog da budeš ponosan za njega.“

„Tako nekako.“

Aleks ne može da zavara njegova usiljena ravnodušnost. „Da li konji uvek ovako treniraju?“

„Ne, danas samo slobodno trče, da vidimo kako reaguju jedni na druge. Dvaput nedeljno galopiraju duž cele staze. Tada im upoređujemo tempo i korak, a dvaput ih samo šetamo.“

Rid prilazi osedlanom konju, vezanom za stub ograde. „Kuda ćeš?“ pita ona.

„Kući.“ Skače u sedlo s gipkošću iskusnog kaubojca.

„Moram da pričam s tobom“, dovikuje Aleks.

Rid se saginje i pruža joj ruku. „Penji se.“ Pod obodom šešira, njegove zelene oči je izazivaju.

Aleks namešta svoje tamne naočari i prilazi konju sa usiljenom samouverenošću koju zapravo ne oseća.

Hvatanje Ridove ruke je najteži deo, jer je on nakon toga povlači bez vidnog napora. Aleks lako uleže u prostor između njegovih butina i kosog naslona sedla. Međutim, kada Rid potera konja, Aleks se grčevito hvata za njegova široka leđa da ne bi pala. Zatim oprezno spušta ruke

na njegov pojas, obujmivši ga. S naporom kontroliše misli, koje uporno lete ka njegovom izlizanom međunožju.

„Je l' ti toplo?“ pita on preko ramena.

„Jeste“, laže ona.

Mislila je da mu mantil služi samo za razmetanje. Tako nešto je videla samo u filmovima Klinta Istvuda. Ali sada shvata daje skrojen kako bi zaštitio butine jahača od zime.

„S kim si se sinoć videla?“

„Ne tiče te se, Ride. Zašto si me pratio?“

„Imam svoje razloge.“

Ćorsokak. Aleks odlučuje da se povuče. Zasad. Ima gomilu pitanja koja želi da mu postavi, ali teško je usredsrediti se na zadatak kad joj se bokovi stalno sudaraju s njegovim na drmusavom konju. Tako joj iz usta izleće prvo pitanje koje joj pada na pamet. „Kako to da si se toliko zbližio s mojom majkom?“

„Odrasli smo zajedno“, odgovara Rid. „Sve je počelo na školskom igralištu i s vremenom preraslo u iskreno drugarstvo.“

„Koje nikad niste pokvarili?“

„Ne. Nekoliko puta smo se čak igrali doktora.“

„Misliš 'pokazaću ti moju ako mi ti pokažeš tvog'?“

Rid se ceri. „Očigledno si se i ti igrala doktora.“

Aleks ne grize mamac, znajući da je to zamka. „Pretpostavljam da ste s vremenom prerasli tu fazu.“

„Više se nismo igrali doktora, ali smo pričali o svemu. Između mene i Seline nije bilo tajni.“

„Zar to nije odnos koji obično postoji između dve devojčice?“

„Uglavnom, ali Selina nije imala puno drugarica. Sve su bile ljubomorne na nju.“

„Zašto?“ Aleks već zna odgovor, i pre nego što Rid slegne ramenom, očešavši ga pritom o njenu dojku. Ona s naporom proširuje pitanje: „Zbog tebe, zar ne? Zbog prijateljstva s tobom?“

„Možda. I zbog činjenice daje bila daleko najlepša u gradu. Devojčice su je smatrale konkurencijom, a ne saveznicom. Drži se“, upozorava je pre nego što navede konja u jarugu.

Po zakonu inercije, Aleks se naslanja na njegova leđa, instinktivno pojačavajući stisak oko njegovog struka. Rid stenje. Aleks ga pita: „Šta je?“

„Ništa.“

„Zvučiš... nelagodno.“

„Da si muško i da sediš na konju koji ide nizbrdo, i ti bi stenjala kada da ti se muškost prignječi u sedlu.“

Joj.“

„Bem ti“, psuje on ispod glasa.

Sve dok opet ne izbiju na ravno, među njima vlada neprijatna tišina koju remeti samo klepet konjskih kopita po tvrdoj zemlji. Da bi prikrla svoj stid i zaštitila lice od hladnog vetra, Aleks zariva lice u flanelski okovratnik njegovog mantila. Posle kraće pauze kaže mu: „Znači da se moja majka tebi ispovedala.“

„Da. Kad bi ćutala, znao bih da nešto ne valja. Jednom nije došla u školu. Zabrinuo sam se i za vreme velikog odmora otišao njenoj kući. Tvoja baka je bila na poslu. Selinu sam zatekao kako plače. Uplašio sam se i odbio da je ostavim samu dok mi ne ispriča šta se dogodilo.“

„I, šta se dogodilo?“

„Imala je prvu menstruaciju.“

„Oh.“

„Koliko sam shvatio, gospoda Grejam ju je ubedila da toga treba da se stidi. Ispričala joj je neke stravične priče o Evinoj kletvi i slične nebuloze.“ Rid ne skriva neodobravanje. „Je li tebe tako vaspitavala?“

Aleks odmahuje glavom, ne dižući je s njegovog okovratnika. Vrat mu je topao i miriše na njega. „Ne tako strogo. Možda je doživela prosvetlje-

nje u vreme kad sam ušla u pubertet.“ Tek kad Rid zaustavi konja i sjaše, Aleks shvata da su stigli do omanje kuće. „Da se vratimo na Selinu?“ „Utešio sam je i rekao da je to normalno, da nema razloga za brigu i da je zvanično postala žena.“ Rid omotava uzde oko stuba.

„Je li upalilo?“

„Mislim da jeste. Prestala je da plače i...“

„I...?“ Aleks ga podstiče da nastavi, svesna da Rid izostavlja najvažniji deo priče.

„I ništa. Prebaci nogu.“ Diže ruke da joj pomogne, hvatajući je oko struka svojim snažnim, sigurnim rukama.

„Bilo je još nešto, Ride.“

Aleks grabi rukave njegovog mantila. Usne su mu skupljene u ravnu, tvrdoglavu crtu. Deluju odlučno i krajnje muževno. Aleks se seća fotografije na kojoj ljubi Selinu. Kao i uvek, stomak joj se diže i spušta poput morskog talasa.

„Poljubio si je, zar ne?“

Rid nevoljno sleže ramenima. „Poljubio sam je i pre.“

„Ali to je bio vaš prvi pravi poljubac, zar ne?“

Rid je pušta, prilazi malom tremu i otvara vrata. „Ulaziš ili ne?“ dovikuje preko ramena. Zatim nestaje u kućici, ostavljajući otvorena vrata.

Obeshrabrena ali radoznala, Aleks ga prati. Ulazna vrata vode direktno u dnevnu sobu. Levo se nalazi proširenje sa trpezarijom i kuhinjom. Hodnik sa suprotne strane verovatno vodi u spavaću sobu, odakle dopire zvuk preturanja po stvarima. Aleks odsutno zatvara vrata, skida naočari i rukavice, i razgleda oko sebe.

Kućica nosi pečat neženje. Nameštaj je u funkciji udobnosti i hedonizma, nikako dekorativnosti. Rid je ostavio svoj šešir na stolu, a mantil

—rukavice bacio na stolicu. Ostale površine su čiste, ravne i jednostavne. Samo je polica sa knjigama pretrpana, kao da su na njoj mesto našle sve kućne stvarčice. U ćoškovima tavanice ima paučine, obasjane sunčevim zracima koji se probijaju kroz prašnjave venecijanere.

Rid se vraća, noseći pilotske naočare, i zatiče je kako zuri u paučinu. „Lupe šalje svoju rođaku jednom mesečno da počisti. Odavno nije bila.“ Ovo više liči na objašnjenje nego na izvinjenje. „Hoćeš kafu?“

„Može.“

Rid odlazi u kuhinju. Aleks nastavlja da korača po sobi ne bi li povratila cirkulaciju u smrznutim nogama. Pažnju joj privlači trofej na jednoj od polica za knjige. 'Najbolji igrač' ugravirano je u dnu, zajedno sa Ridovim imenom i datumom.

„Je li ovo prava boja?“ pita on, stojeći tik iza nje. Kada se okrene, Aleks vidi da u rukama drži šolju kafe za nju. Setio se da doda mleka.

„Da, hvala.“ Nakrivivši glavu prema trofeju, pita ga: „Tvoja završna godina?“

„Hmm.“

„Kakva čast.“

„Valjda.“

Aleks primećuje da ovu reč koristi kad želi da okonča razgovor na tu temu. Zagonetka joj je u svim ostalim aspektima. „Misliš da to nije neka čast?“

Rid seda u fotelju i pruža noge. „Iza mene je bio ceo tim. I ostali nominovani igrači bili su podjednako dobri.“

„Kao Junior?“

„Između ostalih, da“, odgovara Rid, najednom nabusit.

„Ali nagradu si dobio ti, ne Junior.“

Rid je pronicljivo gleda. „A to je kao važno?“

„Ne znam. Je li?“

Rid se prezrivo smeje. „Prekini te advokatske igre i kaži šta si htela.“ „Dobro.“ Aleks se naginje preko naslona kauča i gledajući ga u oči pita: „Je li Juniora uvredilo to što si ti proglašen najboljim igračem?“ „Pitaj njega.“

„Možda i hoću. Pitaću i Angusa ako treba.“

„Angus je u noći dodole nagrada bio tako ponosan.“

„Samo što je umesto njegovom sinu trofej za najboljeg igrača uručen tebi.“

Ridovo lice postaje kamena maska. „Mnogo sereš, znaš.“

„Sigurna sam da je Angus bio ponosan na tebe, srećan zbog tebe, ali ne očekuj da verujem kako mu ne bi bilo draže da je Junior dobio trofej.“ „Veruj u šta hoćeš. Svejedno mi je.“ Rid iskapljuje svoju šolju u tri gutljaja i spušta je na stočić pred sobom, a zatim ustaje. „Spremna?“ Aleks odlaže svoju šolju, ali ne mrda s mesta. „Zašto te toliko pogađa ta tema?“

„Ne pogađa me, smara me.“ Unosi joj se u lice. „Ovaj trofej, star dvadeset pet godina, običan je komad gvožđurije koji skuplja prašinu.“ „Zašto ga onda čuvaš sve ove godine?“

Rid prolazi prstima kroz kosu. „Iskreno, više mi ništa ne znači.“ „Ali onda ti je značio.“

„Vrlo malo. Nedovoljno da dobijem sportsku stipendiju za koju sam računao da će mi otplatiti koledž.“

„Šta si uradio?“

„Upisao sam koledž.“

„Kako?“

„Pozajmio sam novac.“

„Državni?“

„Ne, privatni“, žučno odgovara Rid.

„Ko ti je pozajmio – Angus?“

„Pa šta? Vratio sam mu do poslednje pare.“

„Odrađujući?“

„Dok nisam otišao iz ME.“

„Zašto si otišao?“

„Zato što sam mu otplatio dug i hteo sam da radim nešto drugo.“ „To je bilo ubrzo posle koledža?“

Rid odmahuje glavom. „Posle avijacije.“

„Bio si u avijaciji?“

„Četiri godine na obuci za oficire tokom koledža, a posle u aktivnoj službi. Šest godina sam bio u plavcima. Od toga, dve sam proveo bombardujući Vijetnam.“

Aleks nije imala pojma da je Rid bio u ratu, ali je trebalo da pretpostavi. Stalno zaboravlja koliko on zapravo ima godina. „Je li i Junior bio u vojci?“

„Junior u ratu? Možeš li to da zamisliš?“ Smeje se. „Ne, nije. Angus je povukao neke veze i prebacio ga u rezerviste.“

„Zašto nije i tebe?“

„Nisam to tražio od njega. Hteo sam da idem u avijaciju.“

„Da bi naučio da pilotiraš?“

„Već sam leteo. Pilotsku dozvolu sam dobio pre vozačke.“

Aleks za trenutak zamišljeno ćuti. Informacije stižu brže nego što uspeva da ih obradi. „Jutros si pun iznenađenja, znaš li to? Nisam znala da umeš da letiš.“

„Nema razloga da to ne znaš, tužioče.“

„Kako to da nemaš nijednu sliku u uniformi?“ pita ona, pokazujući na policu sa knjigama.

„Ne sviđa mi se ono što sam radio tamo. Ratne godine želim da zaboravim.“ Odmiče se od nje, uzima svoj šešir, rukavice i mantil. Prilazi vratima i graciozno ih otvara.

Aleks i dalje ne mrda s mesta. „Kako ste ti i Junior podneli tih šest godina razdvojenosti? Sigurno vam je bilo teško.“

„Šta to treba da znači? Misliš da smo pederi?“

„Ne“, nestrpljivo uzvraća ona. „Mislila sam kao prijatelji, koji su pre toga bili skoro nerazdvojni.“

Rid zatvara vrata i spušta svoje stvari. „Do tada smo se već bili navikli na razdvojenost.“

„Zajedno ste proveli četiri godine na koledžu“, naglašava Aleks. „Nismo. Pohađali smo tehnički u Teksasu istovremeno, ali pošto je on bio oženjen...“

„Oženjen?“

„Nisi znala?“ izazivački će Rid. „Junior se oženio odmah po završetku srednje škole.“

Ne, Aleks nije znala. Nije imala pojma da se Junior upustio u brak odmah posle srednje škole, odnosno, ubrzo nakon Selinine smrti. Čudan tajming.

„Onda ste ti i Junior dugo bili razdvojeni.“

„Tako je“, odgovara Rid.

„Je li smrt moje majke imala neke veze s tim?“

„Možda. Nismo to... spominjali.“

„Zašto?“

„Kako zašto? Pa bilo je teško, zar ne?“

„Zašto ti je bilo teško da budeš blizu Juniora i da pričaš o Selininoj smrti?“ „Zato što smo oduvek bili trio. A onda je jedno od nas iznenada otišlo. Više to nije bilo to.“

Aleks procenjuje isplati li se forsirati ovu temu i zaključuje da bi trebalo. „Da, bili ste trio, ali ako se neko tu nije uklapao, onda je to bio Junior, ne Selina. Je li tako? Ti i ona ste bili nerazdvojni duo pre nego što ste postali trio.“

„Okani me se, prokleta ženska glavo“, grmi Rid. „Ne znaš ništa o meni.“ „Nema potrebe da se ljutiš, Ride.“

„Nema? Pokušavaš da oživiš moju prošlost, od prvog poljupca do ragbi trofeja koji ne vredi pišljiva boba. Kako da se ne ljutim?“

„Većina ljudi uživa da se priseća prošlosti.“

„Ja ne uživam. Moja prošlost pripada prošlosti.“

„Zato što je bolna?“

„Delimično.“

„Zar je bolno sećati se prvog poljupca sa mojom majkom?“

Rid prilazi sofi i grabi Aleks za bokove, stežući ih svojim velikim šakama. Glas mu postaje tih i baršunast kao svila. „Taj poljubac te baš mnogo zanima, je li?“

Aleks zapanjeno i bez reči gleda u njega.

„Pa, kad te toliko zanima kako ljubim, možda će biti najbolje da to lično iskusiš.“

Uvlači ruke pod njenu bundu, sve dok mu se ne sretnu na njenim leđima, i uz mali trzaj je privlači sebi. Aleks gubi dah, zaječavši nečujno pre nego što Rid sagne glavu i pokrije usnama njene.

Isprva je toliko zatečena da ne reaguje. Kad shvati šta se događa, odlučno steže pesnice na njegovim grudima. Pokušava da odmakne glavu ali je on jednom rukom fiksira u tom položaju. Usne mu umešno gnječe njene, a onda njegov jezik prodire dublje. Poljubac je snažan i istraživački. Aleks oseća neodoljivu grubost njegovog jezika kao kontrast svilenkastoj mekoti njene duplje.

Možda joj se otima jecaj iznenađenja i želje. Možda joj telo postaje savitljivo pod njegovom čvrstinom. Možda gladno reži iz dubine grla. A možda ona sve to samo umišlja.

Ali ne umišlja lepršavi treptaj u svom međunožju, ukružene bradavice svojih grudi i toplinu koja se u njenom stomaku topi kao puter.

Nepogrešiv je taj redak i predivan ukus njegovih usta, miris vetra i sunca u njegovoj kosi.

Rid diže glavu i gleda je zamućenim očima. U njenim vidi zbunjenost koju i sam oseća, ali smešak koji mu krivi uglove usana je ironičan. „Čisto da se ne osećaš prevarenom“, kaže joj.

Na njene vlažne usne spušta nekoliko lakih, brzih poljubaca, a zatim preko njih prelazi jezikom, nežno i sugestivno. A onda vrhom jezika bocka ugao njenih usana, izazivajući talase uzbuđenja u njenom stomaku. Zatim joj opet otvara usta i uvlači jezik u njih. Aleks mu nekontrolisano uzvraća. Njegove ruke šaraju po njenim leđima, bokovima, gru dima. Lako joj gnječi dojke, pojačavajući u njoj čežnju za milovanjem.

Umesto toga, Rid spušta ruke na njenu zadnjicu, obujmivši joj guzove —privlačeći njene kukove svojim. Pokreti jezikom se poklapaju s pokretima kukova. Aleks oseća kako vlaži, žudeći za zadovoljenjem, nesvesno potiskujući svaki otpor.

Pre nego što se potpuno prepusti slatkome uživanju i padne pod njegove čini, Rid je naglo pušta. Lice mu je još uvek blizu kad prošapuće: „Zanima li te šta obično radim dalje?“

Aleks uzmiče jedan korak, proklinjući sebe što se našla na ivici potpune predaje. Nadlanicom briše njegov poljubac sa svojih usana. Rid frkće i prezrivo kaže: „Tako sam i mislio.“ Stavlja naočari i šešir, navlačeći obod skoro do očiju, i dodaje: „Od sada, tužioče, savetujem ti da unakrsno ispitivanje sačuvaš za sudnicu. Bezbednije je.“

Derikova gostionica je umnogome gora od Poslednje šanse. Aleks joj prilazi s juga i čim zađe za ugao vidi zardali, izlupani, crveni kamionet. Preplavljuje je olakšanje. Već je bila odlučila da neće čekati svedoka ukoliko ga ne zatekne na dogovorenome mestu.

Prilikom napuštanja svog motela, pobrinula se da je niko ne prati. Smešna joj je ova igra mačke i miša, ali rešena je da po svaku cenu

porazgovara sa čovekom koji tvrdi da je video ubistvo njene majke. Ako se ispostavi da je ovaj susret samo njegov pokušaj da unese malo uzbuđenja u svoj život, onda je pred njom užasan dan.

Njeno najduže jahanje konja u životu bilo je ono sa Riđom, u povratku od kućice do hipodroma, gde je parkirala kola. „Prijetan dan“, doviknuo joj je s podsmehom kada je sišla sa sedla.

„Idi dođavola“, ljutito je uzvratila. Dok je okretao konja, mogla je da čuje njegov prigušeni kikut.

„Arogantni gad“, šapuće Aleks sada, izlazeći iz svojih kola i prilazeći crvenom kamionetu. Unutra vidi čoveka za volanom i mada joj je drago što se pojavio, pita se kako će se osećati ukoliko on imenuje Rida kao ubicu njene majke. Tako nešto bi je duboko uzdrimalo.

Ona zaobilazi kamionet, gazeći po šljunku koji krčka pod njenim čizmama. Derikova gostionica nije uložila ni dolar u spoljnu rasvetu, tako da bočno od zgrade vlada potpuni mrak. Nijedno vozilo nije parkirano u blizini.

Aleks za trenutak okleva pre nego što spusti ruku na kvaku. Gušeći nelagodu, ulazi u kamionet i za sobom zatvara vrata.

Njen svedok je ružan i star. Crte lica su mu oštre, s naglašenim jagodicama poput indijanskih i upalim obrazima. Zapušten je i smrdi na znoj. Izboran je i zarastao u višednevnu bradu.

Takođe je mrtav.

Kad shvati da mrtvac sedi za volanom i zuri u nju staklastim očima, sa ukočenim i pomalo iznenađenim licem, Aleks pokušava da vrisne, ali iz

njenih usta ne izlazi glas. Ne odvajajući pogled od njega, rukom napipava kvaku, ali ne uspeva da je otvori.

Posle grčevitog drmusanja, ramenom odguruje vrata i od siline udarca skoro ispada iz kamioneta. U želji da se što pre udalji od leša, zapinje o kamen, posrće i pada. Dočekuje se na ruke i oderavši kolena.

Iz grla joj se otima vrisak bola i straha. Dok se u polumraku pridiže na noge, zaslepljuju je automobilski farovi, praćeni sirenom.

Aleks refleksivno diže ruke i zaklanja oči. Uprkos jarkom svetlu, vidi figuru muškarca koji joj prilazi. Pre nego što stigne da potrči ili bar provcili, on joj kaže: „Ti stvarno ne odustaješ, je li?“

„Ride!“ uzvikuje ona s mešavinom olakšanja i strepnje.

„Šta radiš ovde, kog đavola?“

Rid ne zvuči nimalo prijateljski, što nju naprasno razgnevljuje. „Mogla bih isto to ja tebe da pitam. Onaj čovek je“, drhtavim prstom pokazuje na crveni kamionet, „mrtav.“

„Da, znam.“

„Znaš?“

„Zove se, to jest, *zva*o se Lepak Hikam. Rančer koji je radio za Angusa.“ Rid gviru kroz vetrobransko staklo, prljavo od insekata, i odmahuje glavom. „Bože, kakav užas.“

„To je sve što imaš da kažeš?“

Rid se okreće prema njoj. „Mogu da kažem i da je jedini razlog što te nisam priveo kao osumnjičenu za ubistvo taj da mi je neko telefonom javio kako Lepak sedi u svom kamionetu, prerezanog grkljana, ali nije spomenuo da je s njim ženska.“

„Neko ti je javio?“

„Tako je. Da ne znaš možda ko?“

„Verovatno neko ko je znao da dolazim ovamo da se nađem s njim“, urla Aleks. A onda joj na pamet pada nova misao i ona smireno dodaje, „Kako to da si stigao tako brzo, Ride?“

„Ne misliš valjda da sam ga ja sačekao i stavio mu nož pod grlo?“ sarkastično pita on.

„Moguće je.“

Zadržavši pogled na njenom licu, Rid doziva jednog od svojih pomoćnika. Aleks tek tada shvata da on nije sam. Ujedno postaje svesna još par sitnica - sirene ambulantnih kola koja postaje sve bliža, i nekoliko radoznalih lica, koja pilje kroz veliki prozor gostionice.

„Otprati je nazad u motel“, naređuje Rid svom pomoćniku. „Pobrini se da uđe u svoju sobu.“

„Razumem.“

„I drži je na oku do sutra. Ne sme nikud da mrda.“

Aleks i Rid razmenjuju neprijateljske poglede pre nego što je pozornik otprati do njenih kola.

„Šerife?“ Pozornik žurno kuca na vrata pre nego što ih otvori. Tog jutra, u policijskoj stanici pronosi se vest da je Rid vrlo neraspoložen. Samo delimičan razlog za to je smrt Lepka Hikama. Svi hodaju kao po jajima.

„Šta je?“

„Doneo sam neke papire da potpišete.“

„Daj ovamo.“ Rid se pridiže iz poluležećeg položaja u svojoj stolici i uzima tabak zvaničnih dokumenata, žvrljajući svoj potpis na naznačenom mestu.

„Kako je Riđa Fej jutros?“

Lepkova ljubavnica je bila u svom pokretnom domu kada je šerif došao da joj postavi nekoliko pitanja. Bila je pretučena kao mačka. Pre

nego što je izgubila svest, imenovala je svog ljubomornog muža kao počiniooca zločina.

„Lajl je nije štedeo, baš kao što nije ni Lepka. Moraće nekoliko dana da ostane u bolnici. Decu je spakovala i poslala kod majke.“

Ridov izraz lica postaje još grublji. Ne trpi muževe koji fizički zlostavljaju žene, koliko god da su isprovocirani. Otac ga je previše puta prebio da bi sada imao stomak za porodično nasilje.

Vraća dokumenta pozorniku. „Je l' objavljena zvanična poternica?“

„Nije, gospodine. Obavestiću vas čim bude. I rekli ste da vas podsetim na zakazano suđenje kod sudije Volasa danas po podne.“

„Umalo da zaboravim. Hvala ti.“ Pozornik se nečujno povlači, ali Rid ga je zaboravio i pre nego što se vrata za njim zatvore.

Celo jutro je rasejan. Razmišljanje o Aleks ostavlja malo prostora za sve ostalo u njegovoj glavi.

Psujući ustaje sa stolice i prilazi prozoru. Napolju je sunčan dan. Podseća na juče, kada je s njom jahao konja dok joj je sunce kosu obojilo u crvenkastu nijansu. O tome je razmišljao dok ga je ona ispitivala o onom glupom ragbi trofeju.

Zaboga, zašto ga to još uvek boli? Svaki put kad ga pogleda, emocije mu se uzburkaju kao u noći kada ga je primio. Njegovu sreću je pokvarilo to što Junior nije proglašen za najboljeg igrača. Ma koliko zvučalo neverovatno, želeo je da se izvini Angusu i Junioru što je uopšte dobio tu nagrade. Zaslužio ju je, naravno, ali pobeda nad Juniorom ga je dotukla.

Aleks je jedina koja je to odmah prokljuvila. Pametna je, to stoji. Ali nije jaka kao što se predstavlja. Sinoć je bila prestravljena, sasvim opravdano, doduše. Lepak nikad nije izgledao ružnije, a zgrušana krv po njegovoj jakni pojačavala je taj efekat.

Možda je bilo dobro što ga je Aleks videla. Možda će je to ohladiti od ideje razotkrivanja tajni koje je se ne tiču. Možda će je Lepkovo svirepo

ubistvo odbiti od istrage. Možda će napustiti Persel i više se nikada neće vratiti.

Umesto da ga oraspoloži, ova misao ga dodatno rasrđuje. Ljut je i na nju i na sebe.

Onaj poljubac juče bio je nepromišljen potez. Dopustio je da ga isprovocira. Izgubio je živce. Više nije mogao da se kontroliše. Izgovor mu donekle olakšava savest, ali tek toliko da ga ostavi sa slatkim sećanjem.

Istovremeno je prestravljen onim što je pritom osetio. Aleks ga je gurnula preko ivice zdravog razuma. Samo jedna osoba je dosad tako uticala na njega - Selina.

Kako ga je samo lukavo navela na priču o njihovom prvom poljupcu, pita se Rid. Godinama nije razmišljao o tome, a onda je naprasno oživeo u njegovom sećanju.

Bilo je to jednog vrelog, septembarskog dana, kada je otišao kod Seline da vidi zašto nije došla u školu. Ventilator stare udovice nije mogao da rashladi njihovu malu kuću. Vazduh je bio vruć i vlažan, umesto topao i suv.

Selina kao da nije bila sva svoja. Pustila ga je unutra, ali se ponašala čudno, kao da je taj prvi nagoveštaj njene ženstvenosti izbrisao svu detinju prirodu. Oči su joj bile otečene od plakanja. Rid se uplašio da joj se nije dogodilo nešto strašno.

Kada mu je spomenula svoju prvu menstruaciju, osetio je takvo olakšanje da je pozeleo da se nasmeje. Ali nije. Njeno blede lice je ubilo svaku vedrinu u njemu. Zagrlio ju je, nežno držao u naručju i milovao je po kosi, uveravajući je da to nije razlog za sramotu nego za radost. Željna utehe, Selina je omotala ruke oko njegovog pojasa i zarila mu lice u vrat.

Dugo su sedeli tako pripijeni jedno uz drugo, kao i mnogo puta kada bi naišli na nerazumevanje sveta oko sebe. Međutim, Rid je tada prvi put osetio potrebu da svečano obeleži njen odlazak iz detinjstva.

Prvo ju je poljubio u obraz, vlažan i slan od suza. Zatim je krenuo naniže. Selina je prestala da diše, zadržavši dah sve dok Rid nije spustio svoje čvrste usne na njene. Poljubac je bio vatren, ali čedan.

Već se bio ljubio s jezikom. Sestre Gejl su mu rado izlazile u susret, vežbajući s njim francuski poljubac. Bar jednom nedeljno su se sastajali u napuštenom skladištu i one bi ga naizmenično ljubile dok im je on milovao grudi i uvlačio ruku u gaćice da im istražuje međunožje. Svađale su se koja će mu otkopčani rajsferšlus i prva mu ga pomilovati.

Ti znojavi, tinejdžerski nestašluci činili su njegov život sa pijanim ocem podnošljivim. Bila je to jedina tajna koju je krio od Seline. Smatrao je da bi nju postidelo ono što je radio sa sestrama Gejl. Ili bi je razbesnelo. U svakom slučaju, prećutkivanje je smatrao najboljim rešenje, ne prekidajući strasne susrete sa sestrama Gejl.

Međutim, kad je osetio Selinina usta i začuo tihi jecaj u njenom grlu, pozeleo je da je poljubi na pravi način - uzbudljiv, ali zabranjen. Ne mogavši da odoli iskušenju, telo mu je nadvladalo razum.

Tek što je vrhom jezika dodirnuo njene usne, odmah su se razdvojile. Srce mu je lupalo i krv je ključala dok ju je privlačio bliže, gurajući jezik dublje u njena usta. Pošto ga nije odbila od sebe, navalio je svom žestinom. Selina ga je zgrabila za pojas, priljubivši svoje napupele, zašiljene grudi uz njegove.

Bože, mislio je da će istog trena umreti od zadovoljstva. Ovaj osećaj je poljuljao temelje njegove tinejdžerske duše. Telo mu je potresala vulkanska energija. Hteo je da ljubi Selinu Grejam beskrajno dugo. Ali njegov penis je toliko nabrekao da se isprečio između njih. Rid je spustio ruku i gurnuo ga nadole, izvinjavajući joj se.

Selina je nekoliko sekundi samo zurila u njega, širom otvorenih očiju i bez daha, a onda mu se bacila u naručje, rekavši mu da joj je drago što su se poljubili. Volela ga je. I on je voleo nju. Planirali su da se jednog dana uzmu i više ništa nije moglo da ih rastavi.

Sada, Rid umorno trlja oči i vraća se za svoj radni sto. Van sebe je otkad ga je Aleks podsetila na nešto što je godinama pokušavao da zaboravi. Onim poljupcem je hteo da je kazni.

Ali, bestraga, nije računao da će mu toliko prijati njena reakcija - ona bunda i meka vuna i topla koža. Nije očekivao da će njen ukus biti tako prokleta sladak. Tu slatkoću još uvek oseća na jeziku. Zar je mogao da pretpostavi da će joj grudi biti onako pune i čvrste?

Nije ni sanjao da će mu telo tako brzo i sramno uzbuditi Selinina kćerka. Tvrdi mu je nego što je ikada bio sa sestrama Gejl. Dodavola, i sad mu je tvrd.

To je samo još jedan razlog zašto ga je onaj nepromišljeni potez ostavio ludim za njom a ne tako blagim prema sebi. Aleks Gajter, žena koju je juče zavodnički ljubio, optužila ga je za dva ubistva: prvo za Selinino, a onda za Lepkovo. Iako svoje tvrdnje ne može da dokaže, može da mu pokvari sve planove za budućnost.

A bio je tako blizu ostvarenja svojih snova. Samo što on još nije postigao ono za šta se zalagao celog svog života. Aleks bi mogla da ga pokopa a da toga nije ni svesna. Ako mu zaista pobrka lončiće, mogao bi da je zadavi.

Međutim, kada Rid zamisli kako joj stavlja ruke oko vrata, onda to ne čini da bi je zadavio. Naprotiv.

„Rekli su mi gde si.“

„A jesu li ti rekli da za koji minut moram da budem na sudu i da sam u međuvremenu previše zauzet da bih ikoga primio?“

Aleks ulazi u Ridovu kancelariju i za sobom zatvara vrata. „Spomenuli su. Mislila sam da želiš da me ispituješ o čoveku koji je ubijen.“ „Zapravo nisi osumnjičena. Samo si se našla u pogrešno vreme na pogrešnom mestu. Izgleda da ti je to prešlo u naviku.“

„Ne misliš da postoji veza između mene i ubice?“

„Ne, očigledno da ne mislim.“ Digavši noge na ivicu svog radnog stola, Rid skršta ruke iza glave. „Da čujem.“

„Sigurno već znaš da je Lepak Hikam bio očevidac Selininog ubistva.“ „Otkud ti to?“

„Rekao mi je preko telefona.“

„Bio je neprikosnoveni lažov. Pitaj bilo koga.“

„Poverovala sam mu. Zvučao je nervozno i uplašeno. Dogovorili smo se da se nađemo u Poslednjoj šansi, ali je pobjegao kad je video da me pratiš.“ „I zbog toga sam ja Selinin ubica?“

„Ili neko ko krije ubicu.“

„Dozvoli da ti objasnim koliko je ta tvoja teorija promašena.“ Rid spušta noge sa stola i uspravlja se. „Angus je pre neki dan otpustio Lepka, a ovaj je upao u osvetnički trip. Mislio sam da si inteligentnija, tužioče. Servirao ti je neku bezveznu priču kako bi te pridobio, jer tvoja istraga dosad nije dala nijedan prokleti dokaz.“

„Verovatno misliš da su ova dva ubistva povezana. Ali grešiš“, nastavlja Rid. „Mućni malo glavom. Sinoćno ubistvo nema nikakve sličnosti sa Selininim. Forenzičar je pogrešio. Tip koji je Lepku nacrtao novi osmeh, saznao je da mu ovaj kreše ženu dok on rinta na plantaži blizu Karlsbada. Imamo zvaničnu optužnicu na njegovo ime.“

Ovo zvuči toliko verodostojno da Aleks uzmiče pred njegovim prodornim pogledom. „Znači da su male šanse da je taj rančer bio očevidac ubistva moje majke? Čutao je sve dosad iz straha od odmazde,

ili jednostavno zato što niko nije sproveo detaljnu istragu. Saznanje o tome ga je ubilo pre nego što je stigao da obelodani ime ubice. U to ću da verujem.“

„Samo izvoli. Gubiš svoje vreme, ne moje.“ Rid ustaje, ali Aleks kaže: „To nije sve.“ On se rezignirano vraća u stolicu.

Aleks iz svoje tašne vadi koverat i predaje mu ga. „Ovo je jutros stiglo u motel. Adresovano je na mene.“

Rid brzo čita pismo i vraća joj ga. Aleks zapanjeno pilji u njega. „Ne izgledaš iznenađeno, šerife Lambert.“

„Već sam ga pročitao.“

„Šta? Kada?“

„Prekjuče, ako se dobro sećam.“

„I dozvolio si da ga pošalju?“

„Što da ne? Ništa čudno. Pretpostavio sam da će se šef pošte složiti oko uslova poštarine. Sve je po propisima. Koliko znam, ni sadržaj pisma nije nezakonit, tužioče.“

Aleks želi da se nagne preko stola i s lica mu zbriše osmeh likovanja. Impuls je toliko jak da steže pesnicu kako bi ga obuzdala.

„Čitaš li između redova? Svi dole potpisani...“ Aleks zastaje da ih izbroji „... sve četvoro, prete da će me proterati iz grada.“

„Ne preteruj, gospođice Gajter“, uzvraća Rid, glumeći šok. „Paranoična si zbog ubistva Lepka. To pismo samo naglašava ono što ti sve vreme pričam. Angus i Junior Minton puno znače ovom gradu. Baš kao i njihov hipodrom.“

„Nečiju pažnju ćeš brže skrenuti ako ga šutneš u bankovni račun nego u jaja. Tvoja istraga izlaže riziku ozbiljnu investiciju. Ne očekuješ valjda da će grad mirno posmatrati kako se njihovi snovi ruše samo zbog tvoje osvetoljubivosti?“

„Nisam osvetoljubiva. Samo iznosim validnu i dugoočekivanu istinu o svirepom masakru na videlo.“

„Poštedi me.“

„Okružni javni tužilac okruga Travis odobrio je moju istragu.“ Ridov pogled bezobrazno silazi niz njeno telo dok otežući pita, „U zamenu za šta?“

„Ma sjajno. Vrlo profesionalno, šerife. Kad ti ponestane municije, pribegavaš seksizmu kao najjačem oružju.“

Aleks ljutito vraća pismo u koverat i ubacuje ga u svoju tašnu, odlučno je zatvarajući.

„Nemam potrebu da ti se pravdam. Ali shvati ovo“, upozoravajući kaže. „Neću odustati dok ne izvučem neke zaključke u vezi sa ubicom moje majke.“

„Da sam na tvom mestu, ne bih brinuo o tome hoće li me odžepariti“, uzvraća Rid s prizvukom dosade. „Kao što rekoh, Lepkovo ubistvo nema nikakve veze s tobom. Potpisnici tog pisma su stubovi ove zajednice - bankari, biznismeni, profesionalci - ne pripadaju tipovima ljudi koji bi te presreli u mračnoj uličici.“

„Ipak“, nastavlja on, „preporučujem ti da se više ne uvaljuješ u situacije kao prethodne dve večeri. Ako baš moraš, imam neka imena koja mogu da ti preporučim.“

Aleks uzdiše s neskrivenom netrpeljivošću. „Mrziš li sve poslovne žene ili samo mene?“

„Samo tebe.“

Njegova otvorenost je uvredljiva. Aleks bi ga slatko podsetila da je jučerašnji poljubac u suštoj suprotnosti sa ovim što joj sada govori. Ipak odustaje od te ideje. Ne želi ni njega ni sebe da podseća na taj trenutak slabosti. Nada se da će ga što pre zaboraviti, praveći se da se nije dogodio. Ali ne može. Taj poljubac ju je promenio. Iz korena.

Preostaje joj samo da živi u nadi da će naučiti da se nosi s tim sećanjem, gušeći reutoljivu telesnu glad koju je probudio.

Ridova izjava je duboko vreda. Aleks čuje sebe kako govori: „Zašto me ne voliš?“

„Zato što guraš nos gde ti nije mesto. Ne volim ljude koji se petljaju u tuđa posla.“

„Ali to *jesu* moja posla.“

„Kako? Pišala si u pelene kad je Selina ubijena“, urla Rid.

„Drago mi je da si to spomenuo. Budući da sam tada imala samo dva meseca, šta je ona usred noći radila na ranču?“

Rid brzo prikriva zatečenost ovim pitanjem. „Zaboravio sam. Čuj, moram da...“

„Sumnjam da si išta zaboravio, Ride Lamberte, samo loše glumiš. Šta je radila tamo? Molim te kaži mi.“

Rid ustaje. Aleks takode. „Junior ju je pozvao na večeru, to je sve.“

„Nekim posebnim povodom?“

„Pitaj njega.“

„Pitam tebe. Kojim povodom? I nemoj mi reći da se ne sećaš.“ „Možda mu je bilo žao Seline.“

„Žao? Zašto?“

„Zato što je bila okupirana detetom, nigde nije izlazila. Njen društveni život sveo se na nulu. Zaboga, imala je samo osamnaest godina.“ Rid je zaobilazi i nastavlja prema vratima.

Aleks nije spremna da ga pusti posle ovoga. Njegov odgovor je nedovršen. Ona ga hvata za ruku i okreće prema sebi. „Bio si tamo, na toj večeri?“

„Da, bio sam.“ Otrže ruku.

„Celo veče?“

„Otišao sam pre deserta.“

„Zašto?“

„Ne volim pitu od višanja.“

Aleks frustrirano stenje. „Odgovori mi, Ride. Zašto si otišao?“ „Imao sam sudar.“

„S kim? Živi li ona još uvele u gradu?“

„Kakve to veze ima?“

„Ona je tvoj alibi. Volela bih da propričam s njom.“

„Zaboravi. Neću da je uvlačim u ovo.“

„Moraćeš, ili se pozovi na peti amandman.“

„Ti stvarno ne odustaješ?“ pita on, pokazujući zube.

„Nikad. Jesi li se te noći vratio na ranč?“

„Nisam.“

„Uopšte.“

„Ne.“

„Ni da spavaš?“

„Rekoh, imao sam sudar.“ Unosi joj se u lice, toliko blizu da Aleks njegov vreli dah oseća na svojim usnama. „Bila je zgodna.“

Rid kratko klima glavom i okreće se da izađe. „Moram na sud. Zatvori vrata za sobom, hoćeš li?“

.

„Gospođice Gajter?“

„Da?“ Aleks nije imala osećaj da je neko u blizini. Poslednja prepirka s Ridom ju je iscrpla. Posle onog sinoć, živci su joj osetljivi. Ni Ridovo oskudno objašnjenje Lepkovog ubistva, ni najmanja količina njenog rezonovanja, nisu je uverili da nije u opasnosti.

Zato, kad začuje kucanje na vratima svoje motelske sobe, Aleks im oprezno prilazi i viri kroz špijunku. Napolju vidi nepoznat, ali bezazlen bračni par. Otvara vrata, čekajući da se predstave.

Muškarac joj pruža ruku, na šta Aleks uzmiče. „Ja sam velečasni Fergus Plamet.“ Postidena, ona prihvata njegovu ruku. „Jesam li vas uplašio? Molim za izvinjenje, nije mi bila namera.“

Maniri velečasnog su tako sn ishodljivi i glas tako umirujući, da predstavlja sve samo ne pretnju. Nižeg je rasta i zrelih godina, ali se drži uspravno, skoro vojnički. Njegovo crno odelo je na par mesta izlizano i previše lagano za zimsko godišnje doba. Velečasni ne nosi kaput, niti ičim pokriva talasastu, tamnu kosu, nešto razuzdaniju nego što to propisuje trenutna moda. U zajednici gde skoro svi muškarci od dvanaeste godine nose kaubojske šešire ili bejzbol kape, neobično je videti gologlavi primerak.

„Ovo je moja žena, Vanda.“

„Drago mi je“, odgovara Aleks.

Gospođa Plamet je krupna žena s bujnim poprsjem, koje pokušava da umanjí maslinastozelenim džemperom. Kosa joj je skupljena u strogu punđu na potiljku. Njen muž joj se ne obraća ništa intimnije nego što bi se obratio uličnoj lampi.

„Otkud znate kako se zovem?“ pita Aleks, radoznalo ih gledajući.

„Svi ga znaju“, odgovara velečasni sa smeškom. „Ceo grad priča o vama.“ Plamet pod jednom miškom drži Bibliju, primećuje Aleks. Nije joj jasno šta traži na njenim vratima - da ne vrbuje nove parohijane? „Verovatno se pitate zašto smo došli“, kaže on, kao da joj čita misli. „Iskreno, da. Izvolite, uđite.“

Bračni par ulazi u sobu. Gospođa Plamet ne zna gde bi sela sve dok joj njen muž ne pokaže na ivicu kreveta, dok on zauzima stolicu. Aleks seda

na drugi kraj kreveta, dovoljno daleko od gospođe Plamet, kojoj je podjednako neprijatno.

Velečasni razgleda po sobi, ne žureći s objašnjenjem zašto je tu. Aleks pomalo nestrpljivo pita: „Kako mogu da vam pomognem, velečasni?“ Sklapajući oči, on najednom diže ruku prema tavanici. „Nebesa, obaspite blagoslovom ovu kćer božju“, zapevava Plamet s dubokim vi- bratom. Zatim počinje usrdno da se moli.

Aleks ima neodoljivu želju da se smeje, iako se Merl Grejam pobrinula da njena unuka bude odgojena u protestantskom duhu. Redovno su išle u crkvu, ali Aleks nikad nije prihvatila fundamentalističku dogmu u koju se njena baka uzdala. Uprkos tome, sebe može nazvati hrišćankom.

„Molim vas, velečasni Plamet“, prekida Aleks, kad primeti da njegova molitva traje predugo, „imala sam težak dan. Možete li da predete na razlog vaše posete?“

On je gleda iskosa, pomalo iznerviran ovim upadom, a onda tajanstveno kaže: „Gospodice Gajter, ja mogu da vam pomognem u istrazi oko Minton Enterprajza.“

Aleks je zatečena. Najmanje je očekivala ovako nešto od lokalnog sveštenika. Naravno, mora biti na oprezu, opominje ona sebe, budući daje po svojoj prirodi izuzetno skeptična. Koje duboke, mračne tajne o Selini, Ridu Lambertu ili Mintonovima može da joj otkrije ovaj čovek? Sveštenici su obično vrlo diskretni, ali Aleks iz iskustva zna da ih etika sprečava da prepričavaju ispovesti. Strogo se pridržavaju pravila čuvanja svih informacija za sebe, osim kada su se tiču života i smrti.

Mala je verovatnoća da su Angus ili Junior otvorili svoju dušu čudaku kao što je Plamet. Na osnovu njegove pojave, Aleks zaključuje da ovaj sveštenik ima vrlo mali uticaj na Svevišnjeg. Pretpostavka da mu Riđ Lambert ispoveda svoje grehe skoro je komična.

Aleks reaguje s uzdržanošću na koju bi Greg Harper bio ponosan.

„Zaista? Zanimljivo. A, jeste li poznavali moju majku?“

„Nažalost, ne. Ali mogu da ubrzam vašu istragu. Mi - moja grupa svetaca i ja - verujemo da ste na našoj strani. A to je božja strana.“ „Pa... hvala vam“, uzvraća Aleks, nadajući se daje dobro odgovorila. Očigledno nije, jer njen odgovor mami tiho „amin“ sa usana gospođe Plamet, koja se sve vreme usrdno moli.

„Velečasni“, nastavlja Aleks, „nije mi baš najjasnije. Došla sam ovde na zahtev državnog javnog tužioca...“

* „Gospod koristi ljude kao svoje svete instrumente.“

„... da istražim ubistvo majke koje se dogodilo pre dvadeset pet godina.“ „*Molimo* gospoda... da ta *nepravda*... uskoro bude *ispravljena*!“ Plamet diže pogled ka tavanici.

Aleks se nervozno smeje. „Da, ovaj, i ja se nadam. Ali ne vidim kakve veze moja istraga ima sa vašom misijom. Imate li neke informacije o zločinu?“ „Kako da ne, gospodice Gajter“, uverava je Plamet. „Samo zajedno možemo da ubrzamo božje namere i tako kaznimo grešnike.“ „Grešnike?“

„Prestupnike!“ žučno uzvikuje on. „One koji skrnave ovaj grad i svu nevinu božju decu koja žive u njemu. Hoće da izgrade satansko igralište, da vene naše dece napune narkoticima, a njihove male glave bludom.“ Krajičkom oka, Aleks gleda u gospođu Plamet, koja sedi povijene glave, ruku skrštenih u krilu, a kolena i članaka skupljenih kao da su zalepljeni. „Mislite na kladionicu?“ oprezno pita Aleks.

Kao što se pribojavala, ova reč inicira bujicu jevandelskih proročanstava, koja kuljaju iz usta velečasnog. Aleks sluša pokude onih koji se klade na konje i sve prateće elemente. Međutim, kada joj Plamet predoči svoje misionarske planove o uništenju satanskih sinova, Aleks odlučuje da ga zaustavi.

„Velečasni, molim vas.“ Posle nekoliko pokušaja, uspeva u tome. Plamet je za trenutak zbunjen i gleda. Aleks nervozno oblizuje usne, ne želeći da ga uvredi, već samo da mu stavi do znanja šta je zapravo njen zadatak.

„Nemam ništa protiv toga da Minton Enterprajzis dobije dozvolu za kockanje. Činjenica je da već imaju odobrenje komisije za igre na sreću. Ostalo je samo formalnost.“

„Ali Mintonovi su pod istragom zbog ubistva.“

Pažljivo birajući reči, i izbegavajući direktno pozivanje na Mintonove, Aleks mirno kaže: „Ako skupim dovoljno dokaza, slučaj bi mogao da dospe na vrhovni sud. Pre toga je suvišno donositi bilo kakve zaključke. U svakom slučaju, osumnjičeni se smatraju nevinim dok se ne dokaže njihova krivica, u skladu sa našim ustavom.“

Aleks diže ruku, sprečavajući Plameta da joj upadne u reč. „Molim vas, dozvolite da završim. Šta god da se dogodi povodom kockanja na hipodromu nakon završetka moje istrage, biće u nadležnosti komisije za igre na sreću. Neću da utičem na konačno rešenje njihove ili bilo koje druge molbe koja je u razmatranju.“

„U stvari, prava je slučajnost da su Mintonovi lično umešani u ovaj slučaj. Ponovo sam ga otvorila, jer kao zastupnica javnog tužilaštva nisam bila zadovoljna njegovim zaključkom. Nemam ništa protiv ovog grada ili bilo koga u njemu.“

Plamet izgara od želje da progovori i Aleks mu to konačno dopušta. „Znači da vi želite da kladionica dođe u Persel? Zar niste protiv te đavolske rabote koja deci otima hranu iz usta, rastura brakove i slabe baca na put usuda i prokletstva.“

„Moje mišljenje o kladenju - ili bilo čemu iz te oblasti - nema nikakve veze sa vama, velečasni.“ Aleks umorno ustaje. Njen sagovornik je ćaknut i dala mu je više vremena nego što zaslužuje. „A sada vas molim

da idete.“ Plamet nije obrazovan i elokventan klerik, koji je prethodno istražio problem i izvukao prosvetljujuće zaključke. Ovde ipak postoje utemeljeni argumenti s obe strane. Pokrenuto kladenje u Perselu ili ne, Aleks s tim neće imati nikakve veze.

„Ovo nije kraj. Nećemo odustati“, odgovara Plamet, prateći je do vrata. „Spremni smo na svaku žrtvu samo da bude božja bolja.“

„Božja volja? Ako bude božja volja da Mintonovi dobiju dozvolu za kladenje, onda ste nemoćni da bilo šta učinite.“

Plamet je u klopci sopstvene logike. „Bog nas koristi kao svoje oruđe. On koristi i vas, iako vi možda toga još niste svesni.“ Oči mu se fanatično cakle, izazivajući jezu u Aleks. „Vi ste odgovor na naše molitve. O, da, gospođice Gajter, odgovor na naše molitve. Računajte na nas. Bog vas je izabrao i bićemo vaše ponizne slugе.“

„Imaću to na umu. Zbogom.“

Teologija velečasnog Plameta je uvrnuta. Nimalo joj se ne sviđa. Čim za njima zatvori vrata, oglašava se telefonsko zvono.

„Kako ti zvuči večera i ples?“ pita Junior Minton bez predstavljanja. „Kao bajka.“

„Nije bajka. Samo reci DA.“

„Izvodiš me na večeru i ples?“

„U pitanju je mesečna proslava u kantri klubu. Molim te, dođi. U protivnom ću umreti od dosade.“

Aleks se smeje. „Juniore, sumnjam da je tebi ikad dosadno. Naročito kad si okružen ženama. Većina pada na tvoju žvaku, zar ne?“

„Skoro bez izuzetka. Ali, ako ti večeras dođeš, biću samo tvoj.“
„Večeras⁷.“

„Da, večeras. Nije valjda da sam to izostavio? Izvini što ti kažem ovako kasno.“

„Ozbiljan si?“

„Zar bih se šalio s nečim tako važnim kao što je mesečna proslava u kantri klubu?“

„Naravno da ne. Praštaj moju neukost.“

„Ako dođeš, sve ti je oprošteno.“

„Stvarno ne mogu. Mrtva sam umorna. Sinoć...“

„Da, čuo sam. Mogu da zamislim kako ti je bilo kad si ugledala iskaspljenog Lepka Hikama. Hteo sam da bar večeras zaboraviš na to.“

„Cenim tvoju brigu ali zaista ne mogu.“

Dok razgovara s njim, Aleks skida haljinu, ostavši samo u čarapama. Pridržavajući slušalicu ramenom, pokušava da navuče bademantil. Spremačice svaki put isključe grejanje posle sređivanja sobe. Aleks se svaki

put smrzne kad uđe u sobu. Diže pogled ka otvorenom ormaru u kom visi njena odeća.

„Ne mogu, Juniore“, ponavlja ona.

„Ali zašto?“ navaljuje on.

„Sva finija odeća mi je ostala kod kuće. Nemam šta da obučem.“ „Ma daj, zar dama kao ti robuje stereotipima?“

„Bojim se da je tako.“

„Ali ovo je opuštena varijanta. Obuci onu kožnu suknju, koju si nosila pre neki dan. Strava je.“

Aleks konačno uspeva da navuče bademantil a da pritom ne ispusti telefon. Seda na ivicu kreveta i omotava se ćebetom. „Moj odgovor je isti:

NE.“ „Zašto? Znam da je nepristojno što te ovoliko gnjavim, ali neću prekinuti vezu dok mi ne daš neko bolje objašnjenje.“

„Jednostavno smatram da nije pametno da nas vide zajedno. Eto.“
„Zato što želiš da me pošalješ u državni zatvor?“

„Ne!“

„Nego zašto?“

„*Ne želim* da te pošaljem u zatvor, ali ti si jedan od osumnjičenih u istrazi.“

„Aleks, imala si dovoljno vremena da izgradiš mišljenje o meni. Da li zaista veruješ da sam mogao tako nešto da učinim?“

Aleks se seća Ridovog smeha na opasku o Juniorovom izbegavanju vojne obaveze. Lenj je, neambiciozan i promiskuitetan. Agresivni ispadi se ne uklapaju u njegov profil. „Ne verujem“, tiho odgovara ona. „Ali i dalje si osumnjičen. Zato bolje da se ne intimiziramo.“

„Sviđa mi se ta reč“, cedi Junior kroz zube. „Zvuči nestašno, skoro incestuozno. Za tvoju informaciju, sa ženama se intimiziram samo u četiri zida. Osim par izleta dok sam bio mladi. Rid i ja smo...“

„Poštedi me“, prekida ga Aleks. „Ne želim da znam.“

„U redu, poštedecu te bludnih detalja, pod jednim uslovom.“ „Kojim?“

„Da podeš sa mnom večeras. I)olazim po tebe u sedam.“

„Ne mogu.“

„Aleks, Aleks“, insistira Junior, „gledaj to iz ovog ugla. Večeras ću popiti nekoliko pića. Možda će m i se osvežiti pamćenje i razvezati jezik. Kada se to desi, hoću da budeš tu, da me saslušaš. Najdublje ispovesti događaju se upravo u stanju opijenosti. Ovo veče smatraj delom svoje istrage. Tvoj posao je da razoružaš svoje osumnjičene, zar ne?“

„Ukoliko me odbiješ, ispašće da odbijaš svoju dužnost jer ne koristiš svaku priliku za otkrivanje istine. Kako možeš da budeš tako sebično ušuškana u udobnoj motelskoj sobi dok se osumnjičeni ispoveda nad

čašicom u kantri klubu? Sramota. Duguješ to poreznicima koji plaćaju tvoju istragu. Učini to za svoju zemlju, Aleks.“

Aleks dramatično uzdiše. „Ako pristanem, obećavaš li da nećeš više držati govore?“

„U sedam“, trijumfalno uzvraća Junior.

Čim uđe u kantri klub, Aleks ne žali što je pristala na ovaj izlazak, jer unutra zatiče muziku i smeh. U prolazu hvata nekoliko razgovora, ali nijedan na temu smrti Seline Gajter. I to je svojevrsno osveženje. Raduje se narednim satima opuštanja, smatrajući ih zasluženim predahom.

Ujedno se nada da Junior neće napraviti scenu pod dejstvom alkohola. Ali zato sumnja da će od njega čuti ispovest.

Međutim, od ovog izlaska bi ipak moglo da bude neke koristi. Ekskluzivnost kantri kluba obećava da su njegovi članovi isključivo pripadnici viših društvenih slojeva Persela. Rid joj je rekao da su potpisnici pisma koje je primila lokalni biznismeni i profesionalci. Logično je da će neke od njih večeras upoznati i lično proceniti količinu njihovog animoziteta prema njoj.

Štaviše, imaće priliku da procaska sa ljudima koji dobro poznaju Mintonove i šerifa Lamberta, što bi moglo dodatno da rasvetli njihove karaktere.

Junior ju je dovezao svoj im crvenim 'jaguarom'. Jurcao je ne obazirući se na ograničenje brzine. Njegovo dobro raspoloženje ju je zarazilo. Iako se u kantri klubu obrela samo iz profesionalnih razloga, prija joj što stoji pored najzgodnijeg muškarca, čija ruka nehajno leži preko njenih ramena.

„Šank je tamo“, kaže joj Junior na uho, nadjačavajući glasnu muziku. Zajedno se probijaju kroz masu.

Kantri klub nije preterano raskošan. Ne podseća na uglađene, neon-kama okićene noćne klubove koji svetlucaju poput novih velegradskih

zvezdica, služeći mlade japije koji voze najskuplja kola i oblače se po poslednjoj modi.

Kantri klub u Perselu je tipičan kaubojski klub. Šanker ima duge brkove zakovrčanih krajeva i crvene satenske mašnice na rukavima. Iznad njega, sa zida se pruža par ogromnih rogova, širokih oko šest stopa između ispoliranih, zašiljenih vrhova.

Zidovi su ukrašeni slikama trkačkih konja, nagradama ovenčanih bikova sa testisima velikim kao boksterske rukavice, te krajolika na kojima uspevaju samo kaktusi i šipražje. Skoro svaka slika prikazuje vodenicu, koja deluje usamljeno na osunčanom horizontu. Aleks je dovoljno Tek- sašanka da bi taj prizor na nju delovao umirujuće, ali i dovoljno sofisticirana da bi prepoznala njegovu ruralnost.

„Belo vino“, kaže ona šankeru kad je ovaj značajno pogleda.

„Kakav si ti srećnik“, mrmlja ovaj dok pred Juniora spušta dve pune čaše. Osmeh pod njegovim bujnim brkovima je lascivan.

Junior diže čašu viskija u znak zdravice. „Jašta sam.“ Nadlaktivši se na šank, okreće lice prema Aleks koja sedi na visokoj stolici. „Muzika je malo više folk i vestern za moj ukus, ali ako si za ples, tu sam.“

Aleks odmahuje glavom. „Ne, hvala. Ovde mi je lepo.“

Nekoliko pesama kasnije, Junior se nagnje bliže i šapuće joj na uho: „Većina je naučila da đipa u štali. Pogledaj, kao da još uvek izbegavaju da zgaze u balegu.“

Vino već deluje na Aleks. Oči joj sijaju i obrazi se rumene. Prijatno opuštena, ona zabacuje kosu i grleno se smeje.

„Hajdemo“, predlaže Junior, hvatajući je za lakat i pomažući joj da siđe sa stolice. „Mama i tata su za svojim stolom.“

Aleks kreće s njim duž ivice podijuma za igru, prema stolovima pred viđenim za večeru. Za jednim od njih sede Sara Džo i Angus. On puši cigaru, a ona zgroženo maše rukom, terajući dim od svog lica.

Aleks je poslušala Juniorov predlog i obukla kožnu suknju i lagani džemper protkan kožom. U ovom se oseća udobnije nego da na sci>i ima bordo satensku haljinu kao Sara Džo, delujući prenapirlitano u prostoriji punoj ljudi, koji u džinsu i kaubojkama plešu kantri, ispuštajući ncarti kulisane zvuke i ločuci pivo pravo iz flaše.

„Zdravo, Aleks“, pozdravlja je Angus kroz oblak dima.

„Dobro veče. Junior je bio tako ljubazan da me izvede ovde“, uzvraća ona, sedajući na stolicu koju pridržava Junior.

„Jedva sam je nagovorio“, pojašnjava on svojim roditeljima i zauzima stolicu do njene. „Teška usedelica.“

„Za razliku od njene majke.“

Zajedljiva opaska Sare Džo momentalno otrežnjuje Aleks. Prijatna opijenost isparava poput mehurića iz sode. Ona klima glavom Sari Džo i kaže: „Dobro veče, gospodo Minton. Večeras izgledate predivno.“ Iako joj haljina uopšte nije pristala, ova vremešna dama u njoj ipak deluje ljupko. *I beživotno*, zaključuje Aleks. Sara Džo nikad ne izgleda živahno ili srečno. Njena lepota je eterična, kao da je u privremenoj poseti planeti Zemlji. Ona poklanja Aleks jedan od svojih neodređenih osmeha i mrmlja zahvalnicu pre nego što gucne vino.

„Čujem da si ti našla Lepkovo telo“, kaže Angus.

„Tata, ovo je zabava“, prekorno će Junior. „Aleks ne želi da priča o tim gadostima.“

„Ne, u redu je, Juniore. I sama bih zapodenula tu temu, pre ili kasnije.“ „Nije nimalo slučajno što si ga zatekla ispred one birtije i ušla u njegov kamionet“, nastavlja Angus, premeštajući cigaru s jednog kraja usana na drugi. „Nije.“ Aleks im ukratko prepričava telefonske razgovore sa Lepkom. „Taj kauboj je bio lažov i protuva. Što je najgore, varao je u pokeru“, priča Angus s neskrivenom gorčinom. „U poslednjih nekoliko godina je postao trapav i neodgovoran. Zato sam morao da ga otpustim.“

Pretpostavljam da si dovoljno pametna da ne veruješ ni reč onog što ti je rekao.“ Usred ovog monologa, Angus daje znak konobaru da donese još jednu turu pića. „Naravno, Lepak je možda mogao da vidi ko je ušao u štalu sa Selinom, ali taj kog je video bio je Ubogi Bad.“

Rekavši ovo i pruživši Aleks mogućnost da to ospori, starac nastavlja svoj hvalospev o džokeju, kog želi da unajmi. Pošto su Mintonovi njeni domaćini, Aleks graciozno pušta da priča o Lepku Hikamu zamre.

Kada završe piće, Angus i Junior predlažu damama da im donesu roštilj. Aleks bi im se rado pridružila jer nema ideju o čemu bi ćaskala sa Sarom Džo, ali ipak ostaje da sedi za stolom. Kad ostanu same, odlučuje da zapodene neobavezan razgovor.

„Jeste li dugo član kantri kluba?“

„Angus je jedan od članova odbora“, odsutno odgovara Sara Džo. Pogled joj je prikovan za par na podijumu, koji pleše okružen ostalim igračima.

„Izgleda da je on mirodija u svakoj Perselovoj čorbi“, šaljivo nastavlja Aleks.

„Moj Angus voli da bude u toku.“

„I da bude deo tih tokova.“

„Da. Večito se daje ovom gradu i izgara u tome.“ Sara Džo teatralno uzdiše. „Angus ima potrebu da ga ljudi vole. Stalno nešto polemiše, kao da je važno šta će drugi misliti.“

Aleks podupire bradu rukama i nalakćuje se na sto. „A vi ne verujete u to?“

„Ne.“ Njena očaranost plesačima brzo prolazi. Po prvi put te večeri, Sara Džo gleda Aleks u oči. „Ne primaj k srcu pažnju kojom te Junior obasipa.“ „Zašto?“

„Zato što on flertuje sa svim ženama.“

Aleks sporo spušta ruke na svoje krilo. Bes u njoj raste, ali uspeva da ga obuzda, sačuvavši ravnodušnost u glasu. „Ne sviđa mi se vaše uplitanje, gospodo Minton.“

Sara Džo nehajno diže jedno rame. „Obojica su veliki šarmeri. Većina žena ne shvata da je njihovo flertovanje plitko i beznačajno.“

„Možda Angusovo, ali ne i Juniorovo. Njegove tri bivše žene sigurno se ne bi složile sa vama.“

„Nijedna nije bila za njega.“

„A moja majka? Mislite li da ni ona nije bila za njega?“

Sara Džo opet upućuje hladan pogled Aleks. „Nikako. Puno ličiš na nju, znaš.“

„Zaista?“

„Uživaš u nemiru koji si unela ovde. I tvoja majka je stalno tragala za zabavom. Jedina razlika između tebe i nje je što ti brže i bolje upadaš u nevolje. Direktna si do granice netaktičnosti, a to je osobina koja prati samo zlo seme.“ Sara Džo diže pogled kada joj neko pride s leđa. „Dobro veče, draga.“

„Sudijo Volas“, uzvraća ona sa najsladim osmehom. Niko ne bi pomislio da je do maločas ubadala kao osica. „Zdravo, Stejsi, dušo.“

Aleks okreće zajapureno lice prema pridošlicama. Sudija Džo Volas smrknuto zuri u nju, kao da je to nepisano pravilo kluba.

„Gospođice Gajter.“

„Dobro veče, sudijo Volas.“ Žena pored njega s identičnom netrpeljivošću pilji u Aleks. Junior je, po svemu sudeći, jedino miroljubivo lice koje ovde poznaje.

Sudija blago gurka mladu ženu i zajedno se premeštaju za sledeći sto. „Je li to žena?“ pita Aleks, prateći ih pogledom.

„Zaboga, ne“, preneraženo će Sara Džo. „To mu je kćerka. Sirota Stejsi. Beskrajno neugledna.“

Stejsi Volas još uvek pilji u Aleks, s toliko zlobe daje to teško podneti. Ne sklanja pogled ni kada se Junior vrati za sto, spuštajući pred Aleks tanjir sa hranom.

„Nadam se da voliš rebarca i pasulj.“ Pogled mu prati njen. „Zdravo, Stejsi.“ Namiguje joj i prijateljski maše rukom.

Stejsine zgrčene, tanke usne se šire u nesiguran smešak i rumenilo joj obliva obraze dok nervozno dodiruje svoj vrat i stidljivo uzvraća: „Zdravo, Juniore.“

„Dakle?“

Iako je mnogo više zanimaju sudija i njegova kameleonska kćerka, Aleks okreće glavu i upitno ga gleda. „Molim?“

„Rebarca i pasulj?“

„Obožavam“, smeje se, šireći salvetu preko krila, i nimalo damski se obrušava na hranu.

Njen zdravi apetit mami Angusov zadivljeni pogled. „Sara Džo jede kao pričica. Zar ne voliš rebarca, dušo?“ pita je gledajući hranu u njenom tanjiru koji jedva da je pipnula.

„Malo su suva.“

„Hoćeš da ti donesem nešto drugo?“

„Ne, hvala.“

Kad oližu tanjire, Angus vadi cigaru iz svog džepa i pali je. Gaseći šibicu, kaže: „Što vas dvoje ne plešete?“

„Hoćemo li?“ pita Junior, gledajući žudno u Aleks.

„Može.“ Ona odguruje stolicu i ustaje. „Ali ovaj kaubojski ples nije moj fah, zato bez uživljanja, molim te.“

Junior je privlači u naručje, oglušivši se o njenu molbu, i počinje da je vrti po podijumu. „Vrlo lepo“, kaže joj sa zanosnim smeškom. Zatim spušta ruke na njen struk i privlači je sebi. „Vrlo, *vrlo* lepo.“

Aleks pušta da je Junior priljubi uz sebe, jer joj pričaju snažne, muške ruke. Njen partner je zgodan, šarmantan i zna kako da učini da se žena oseti lepom. Aleks je žrtva njegove harizme, svesna da je to zapravo njena sigurnosna mreža.

Nikada ne bi mogla da se zaljubi u šarmera kao što je Junior, međutim, pažnja kojom je obasipa omogućava joj privremenu zabavu, naročito otkad je primetila da joj samopouzdanje i ego posle svakog susreta sa Riđom drastično opadaju.

„Je li Riđ član kantri kluba?“ nehajno pita Aleks.

„Mora da se šališ.“

„Što? Zar ovde nije dobrodošao?“

„Naravno da jeste, čim je postavljen za šerifa. Samo što njemu više prija neka druga ekipa. Zabole ga - pardon - za društveni život.“ Junior joj miluje leđa. „Čini mi se da si opuštenija nego kad smo došli. Lepo se provodiš?“ „Da, ali ne zaboravi da si me doveo s lažnim pretenzijama“, optuživački kaže Aleks. „Daleko si od pijanstva i obećane ispovesti.“

Juniorov osmeh je nepoljuljan. „Pitaj me šta god hoćeš.“

„Dobro. Ko je onaj čovek tamo, onaj sa potpuno sedom kosom?“ Junior joj saopštava njegovo ime. Aleks instinkti govore daje nije slagao. To ime je jedno od potpisnika njenog pisma. „Upoznaj nas kad muzika napravi pauzu.“ „Oženjen je.“

Aleks ga strelja pogledom. „Moje namere nisu romantične prirode.“ „Ah, naravno.“

Junior joj ispunjava želju. Bankar kog je odabrala deluje neopterećeno kada je Junior predstavi. Dok se rukuje s njim, kaže mu: „Primila sam vaše pismo, gospodine Longstrit.“

Starac je zatečen njenom otvorenošću, ali to brzo prikriva. „Vidim, govorite iz srca.“ Znalački gleda u Juniora.

„Nemojte da vas prevari moj večerašnji izlazak s Juniorom. Cenim ono što gospoda Minton i gospodin Lambert znače za Persel i njegovu ekonomiju, ali to neće osujetiti moju istragu. Potrebno je više od pisma da bih se uplašila.“ Vidno iznerviran, Junior je odvlači nazad na podijum i kroz stisnute usne kaže: „Mogla si da me upozoriš.“

„Na šta?“

„Na to da si naoružana i opasna. Longstrit je veliki točak kuj i ne valja zaustavljati. I o kakvom se pismu radi?“

Aleks mu ukratko prepričava sadržaj pisma, nabrajajući sva imena kojih se seća. „Nadala sam se da ću neke večeras sresti ovde.“

Junior je zbunjeno gleda. Naposljetku sleže ramenima i šeretski se smeška. „A ja sam mislio da ću te večeras oboriti s nogu.“ S uzdahom dodaje, „Ali ipak ću ti pomoći. Takav sam. Hoćeš da upознаš i ostale?“ Trudeći se da deluje neupadljivo, Junior je vodi kroz klub i upoznaje sa svima koji su potpisali preteče pismo.

Pola sata kasnije, prilaze paru koji poseduje lanac prodavnica širom zapadnog Teksasa. Takođe su investirali u hipodrom i prema Aleks ne skrivaju neprijateljstvo jer se u međuvremenu klubom pronela vest o tome ko je Juniorova pratilja.

„Eto, upoznala si ih sve“, naposljetku kaže on.

„Hvala bogu“, šapuće Aleks. „Vire li mi još uvek noževi iz leđa?“ „Nećeš valjda dozvoliti da te ona matora jezičara uplaši? Čuj, ta veštica mrzi sve žene koje nemaju brkove gušće od njenih.“

Aleks se iskreno smeje. „Znaš šta mi je rekla? 'Prvim vozom da si napustila grad ili...'“

Junior joj steže ruku. „Zaplešimo. Zaboravićeš sve muke.“

„Pre toga moram da se osvežim“, kaže Aleks, oslobađajući ruku iz njegovog stiska. „Izvini me.“

„Važi. Ženski toalet je tamo.“ Pokazuje na uski hodnik.

'balet je prazan, međutim, kad izađe iz kabine, Aleks zatiče sudijinu kćerku pred ogledalom. Stejsi se naglo okreće da je pogleda u oči.

Aleks joj upućuje ućtiv osmeh. „Zdravo.“

„Zdravo.“

Aleks prilazi lavabou i pere ruke. „Nismo se zvanično upoznale. Ja sam Aleks Gajter.“ Otresla ruke i čepa papirni ubrus sa rolne.

„Da, znam.“

Aleks baca ubrus u kantu za đubre. „Ti si kćerka sudije Volasa.“ Njen pokušaj da probije led očigledno nailazi na nepremostivu santu, jer devojka pred njom više ne deluje nimalo stidljivo i nesigurno. Lice joj je kamena maska s neskrivenom ozlojeđenošću. „Stejsi, zar ne?“

„Da, Stejsi. Ali ne Volas, nego Minton.“

„Minton?“

„Tako je. Ja sam Juniorova žena. Njegova *prva* žena.“

2 0

„Vidim, iznenađena si“, primećuje Stejsi, smejući se preneraženom izrazu na Aleksinom licu.

„Da“, uzvraća Aleks. „Niko mi to nije spomenuo.“

Stejsina uvek savršena pribranost sada se ruši. Drhtavu ruku spušta na grudi, uzdišući, „Imaš li ti pojma koliko zla nanosiš?“

„Kome?“

„Meni“, urla Stejsi, udarajući se u grudi. Zatim naglo spušta ruku i pući usne, kao da je zgrožena sopstvenim ispadom. Za trenutak sklapa oči, a kada ih otvori, pune su mržnje. Povrativši kontrolu nad sobom, ona mirno nastavlja: „Dvadeset pet godina morala sam da opovrgavam

verovanje da me je Junior Minton oženio samo da bi preboleo tvoju majku.“

Aleks ćutke spušta pogled.

„Vidim, i ti u to veruješ.“

„Žao mi je, gospodice... Stejsi. Mogu li da te zovem Stejsi?“ „Naravno“, kruto odgovara ova.

„Žao mi je što te je moja istraga toliko potresla.“

„Kako ne bi? Kopaš po prošlosti. Na taj način vadiš moj prljav veš pred ceo grad. Opet.“

„Nisam imala pojma ko je bila prva Juniorova žena, niti da je ikada živela u Perselu.“

„Zar je bitno?“

„Verovatno nije“, iskreno odgovara Aleks. „Ne vidim kakve veze Ivoj propali brak ima sa ovim slučajem. U pitanju je površna povezanost na koju ne mogu da utičem.“

„A moj otac?“ pita Stejsi, menjajući temu.

„Šta s njim?“

„Ta tvoja bedna istraga mu urušava ugled. Već jeste.“

„Kako?“

„Tako što preispituješ njegovu prvobitnu presudu.“

„Žalim slučaj. Ni tu vam ne mogu pomoći.“

„Ne možeš ili nećeš?“ Stejsi revoltirano spušta ruke na svoje bokove. „Prezirem ljude koji skrnave reputaciju drugih zarad sopstvene slave.“ „Misliš da to radim?“ pita Aleks, uzvraćajući paljbu. „Misliš da sam izdejstvovala ovu istragu samo da bi napredovala u karijeri?“

„Pa zar nisi?“

„Ne“, odlučno odgovara Aleks, vrteći glavom. „Moja majka je ubijena u onoj štali. Ne verujem da je to učinio čovek koji je i optužen za taj

zločin. Hoću da znam šta se tačno dogodilo i ko je odgovoran što sam kao dvomesečna beba ostala siročić.“

„Htela sam da izrazim svoju saosećajnost, ali vidim da je osveta sve što te pokreće.“

„Ne, nego pravda.“

„Po cenu ugrožavanja ostalih?“

„Već sam se izvinila za sve nesreće koje sam ti nanela.“

Stejsi frkće. „Ali hoćeš javno da razapneš mog oca. Ne poriči to“, breca se. Aleks otvara usta da to opovrgne, ali ova nastavlja: „Koliko god da poričeš, ne вреди. Izložila si ga ruglu. A sada ćeš još da ga optužiš za ozbiljnu pravosudnu grešku.“

Stejsi je bar u tome u pravu, zaključuje Aleks. „Da, verujem da je napravio pravosudnu grešku u slučaju Badija Hiksa“, smireno kaže.

„Tata četrdeset godina besprekorno predsedava ovim sudom, a to garantuje mudrošću i integritetom.“

„Ako je moja istraga bedna, kako je ti nazivaš, onda neće ugroziti njegov uspeh, zar ne gospodo Minton? Visokog sudiju ne može da ugrozi tužilac nižeg ranga, čije oružje su inat i osveta. Da bih potkrepila svoje tvrdnje, neophodni su dokazi.“

„Ali ti ih nemaš.“

„Verujem da ću ih do kraja istrage imati. A ukoliko reputacija tvog oca bude ukaljana...“ Aleks duboko uzdiše, dižući umornu ruku na čelo. Izraz lica joj je ozbiljan, a reči saosećajne. „Stejsi, ne želim da ugrozim

karijeru tvog oca, niti da ukaljam njegovo predsedavanje sudom. Ne želim da povredim ničija osećanja, niti da nanese bol ili sramotu nevinim ljudima. Želim samo da isteram pravdu.“

„Pravdu“, sikće Stejsi, zlobno sužavajući pogled. „Nemaš prava ni da izgovoriš tu reč. Ista si kao tvoja majka - lepa ali glupa, tvrdoglava i sebična. Ne mariš za tuđa osećanja i ne vidiš dalje od sopstvenih želja.“

„Pretpostavljam da nisi mnogo volela moju majku“, primećuje Aleks s neskrivenim sarkazmom.

Stejsi je shvata ozbiljno. „Mrzela sam je.“

„Zašto? Zato što je Junior bio zaljubljen u nju?“

Aleks opravdano udara nisko zato što je to jedino rešenje za Stejsine ujede. I dobija poen. Stejsi uzmiče jedan korak i hvata se za stočić da ne bi pala. Instinktivno, Aleks pruža ruku da je pridrži, ali sudijina kćerka izbegava njen dodir.

„Stejsi, znam da te je Junior oženio samo par nedelja nakon ubistva moje majke. Ali moraš da shvatiš koliko mi to čudno izgleda.“

„Možda deluje kao daje bilo iznenada, ali pre toga smo se godinama zabavljali.“

Ovo zbunjuje Aleks. „Godinama?“

„Da. I veći deo vremena bili smo ljubavnici.“

Stejsi joj baca ovu informaciju kao strelicu, precizno i pobednički. Ali sve što time dobija je Aleksino iskreno sažaljenje. Sada ima kompletnu sliku o ovoj devojci, koja je bila beznadežno zaljubljena u zgodnog ravnog heroja, voljna da žrtvuje sve za njega, uključujući i svoj ponos, samo da bi iznudila mrvicu njegove pažnje. Takva žena bi učinila sve da bude pored njega. „Shvatam.“

„Čisto sumnjam. Baš kao i Junior, ne shvataš pravu istinu.“

„Koji istinu, Stejsi?“

„Da Selina nije bila za njega. Kao i svi ostali, stalno ga je upoređivala sa Ridom. Junior je uvek bio na drugom mestu. Ali meni to nije bilo važno. Volela sam ga onakvog kakav jeste. Junior nije hteo da mi veruje, ali i pored tvog oca i tebe, Selina nije prestajala da voli Rida.“

„Ako ga je toliko volela, što se onda udala za mog oca?“ Ovo pitanje je već danima muči.

„Selina i Rid su raskinuli pred kraj školske godine. Čim je počeo let-nji raspust, otišla je u posetu rođacima u El Paso.“

„I tamo je upoznala mog oca.“ Aleks to zna iz bakine priče. „On je bio u regrutnom centru Fort Blis. Ubrzo posle svadbe, poslat je u Vijetnam.“ Stejsi se ceri. „A kad je tamo poginuo, Selina je htela da se vrati Ridu, ali je ovaj više nije hteo. Tako se spandala sa Juniorom. Znala je da ju je on oduvek želeo, ali nije smeo ništa da preduzme zbog Rida. Sramota je kako se poigrala sa Juniorom, optuživši ga da je kriv za njenu trudnoću. Mogla je i da ga uvuče u brak, ali to je bilo neizvodljivo pored živog Rida Lamberta.“

„Tvoja majka je kod Juniora potpirivala nadu. Upropastila mu je život. Verovatno bi to činila i dan-danas da je živa.“ Stejsi naglo uzdiše, tako da joj se bezoblične grudi drhtavo dižu i spuštaju. „Bila sam srećna kad je Selina umrla.“

Iskra sumnje sija u Aleksinim očima. „Gde si bila te noći?“

„Kod kuće. Raspakivala sam se posle odmora na Galvestonu.“

Da li bi Stejsi slagala nešto što može lako da se proverí? pita se Aleks. „Ubrzo zatim si se udala za Juniora.“

„Tako je. Bila sam mu potrebna. Jedino ja sam mogla da ga utešim, kao i uvekkada bi vodio ljubav sa mnom zato što nije mogao sa Selinom. Ali nisam marila što me je iskorištavao. Htela sam da budem iskorištena. Kuvala sam mu, prala odeću, ugađala mu u krevetu i van njega.“ Stejsino lice se smekšava, poprimivši sanjiv izraz. „Oprostila sam mu prvu prevaru. Slomila me je, naravno, ali nisam razumela zašto se dogodila tako lako. Kad god bi izašao iz kuće, žene bi se lepile za njega. Koji bi muškarac odoleo tom iskušenju? Te veze su bile kratkog daha, jer je brzo gubio interesovanje.“ Stejsi skuplja dlanove i proučava ih, nastavljajući tiho: „Varao me je sve više, sve češće. Bila sam spremna da tolerišem sve samo da ostane sa mnom.“

„Ali on je predložio da se razvedemo. Isprva sam odbila. Navaljivao je, govoreći da ne želi da me povređuje svojim izletima. Kad mi nije ostalo ništa drugo, pristala sam na razvod. Slomio mi je srce, ali dala sam mu ono što želi, znajući, *znajući*“, naglašava Stejsi, „da mu više nijedna žena neće biti dobra kao ja. Mislila sam da ću umreti od ljubavi prema njemu.“

Stejsi naglo menja raspoloženje, okomivši se opet na Aleks. „Još uvek gledam kako menja žene, tražeći ono što sam mogla i želela samo ja da mu dam. I večeras sam svedok kako pleše i flertuje s tobom. S tobom!

Blagi bože“, jeca ona, naslonivši glavu na zid, sklapajući oči i hvatajući se za glavu. „Ti planiraš da ga uništiš, a on to ne vidi od tvog lepog lica i zgodnog tela.“

Spušta ruku i gleda u Aleks. „Ti si otrovna, gospodice Gajter. Probudila si u meni osećanja koja sam zakopala pre dvadeset pet godina.“ Stejsi prilazi Aleks, unoseći joj se u lice. „Volela bih da se nikada nisi ni rodila.“

Aleksin pokušaj da se sabere nakon Stejsinog odlaska je uzaludan. Lice joj je blede i celo telo joj drhti kad izađe iz toaleta.

„Spremao sam se da dođem po tebe.“ Junior je presreće na hodniku. Isprva ne primećuje njen izraz lica, a onda je brižno pita: „Aleks? Šta se desilo?“

„Htela bih odmah da krenem.“

„Da nisi bolesna? Šta ti je...“

„Molim te. Prićaćemo usput.“

Bez reči, Junior je hvata pod ruku i vodi prema garderobi gde uzima njihove kapute. „Sačekaj ovde.“ Aleks ga gleda kako se žurno vraća u klub, zaobilazi podijum za igru i prilazi stolu za kojim sede njegovi roditelji. Posle kratke razmene sa Angus i Sarom Džo, vraća se i izvodi je u hladnu noć.

Kad uđu u njegov luksuzni 'jaguar', Junior čeka da se dovoljno udalje od kantri kluba i unutrašnjost automobila se zagreje, i tek tada je pita: „Dakle, šta se desilo?“

„Što mi nisi rekao da si bio oženjen Stejsi Volas?“

Junior okreće glavu da je pogleda, a zatim brzo vraća pogled na drum. „Nisi me pitala.“

„Kakav propust.“

Aleks spušta glavu na hladni > pi < i/orsko staklo, osećajući se kao da je pretrpela bičevanje metalnim lancem, i sprema se da uđe u ring i istrpi drugu rundu. Baš kad je pomislila da je sortirala sve veze i vezice u Perselu, iskrsnula je nova zavera.

„Zar je važno?“ pita Junior.

„Ne znam.“ Okreće se prema njemu i naslanja leđima na prozor. „Ti mi kaži, je li važno?“

„Nije. Taj brak je trajao manje od godinu dana. Rastali smo se kao prijatelji.“

„Ti si se rastao. Ona te još uvek voli.“

Junior pravi grimasu. „U tome i jeste problem. Stejsina ljubav je opsesivna i posesivna. Gušila me je. Nisam mogao više...“

„Juniore, varao si je“, prekida ga Aleks. „Zato me poštedi banalnosti. Ne zanimaju me.“

„Zašto onda pitaš?“

„Zato što me je Stejsi sačekala u toaletu i optužila da ugrožavam njenog oca svojom istragom.“

„Zaboga, Aleks, Džo Volas je veliki slabić. Stejsi se ponaša kao da mu je majka. Ne sumnjam da joj je već cmizdrio kako si bila gruba prema njemu. To je njegov način da iznudi njene simpatije. Oni jedno drugo hrane tim neurozama. Ne sekiraj se.“

Aleks se trenutno nimalo ne sviđa Junior Minton. Njegov kavaljerski stav prema ljubavi žene - *bilo koje* žene - srozao ga je u njenim očima. Posmatrala ga je večeras i primetila da radi upravo ono što je Stejsi opisala - zavodi žene. Nebitno je da li su mlade ili stare, lepe ili ružne, udate ili neudate, jer on veruje da to tako treba. Prema svakoj je neizmerno šarmantan, obasipajući je pažnjom i osmesima poput uskršnjeg zeke koji gramzivoj deci deli poklone, nesvestan da će im bolje biti bez njih.

Junior kao da je nesvestan svog ponašanja. Aleks takvi muškarci nikad nisu privlačili. Ali on ozbiljno shvata reakcije tih sirotih žena. Flert je za njega prirodno stanje, poput disanja. Nije mu ni na kraj pameti da bi njegove namere neko mogao pogrešno da protumači i doživi emotivni krah.

Da joj Stejsi nije otvorila oči, Aleks bi možda nastavila očarano da se smeška, kao i sve druge žene, prihvatajući zavodenje kao deo njegove ličnosti. Umesto toga, sada je sve u vezi s njim užasno nervira. Štaviše, čezne da mu stavi do znanja kako je sve vreme bila šlepa. „Sudija nije jedini problem. Stejsi mi je rekla da moja istraga kopa po prljavom vešu vašeg braka. Imam utisak da joj teško pada što ti je bivša žena.“

„To više nije moj problem, zar ne?“

„Možda bi trebalo da bude.“

Njena oštra reakcija iznenađuje Juniora. „Zvučiš kao da si ljuta na mene. Zašto?“

„Ne znam.“ Iskra njenog temperamenta bila je kratka ali blagotvorna. Aleks se oseća izduvano. „Izvini. Možda zato što uvek stajem na stranu slabijeg.“

Junior pruža ruku i spušta je na njeno koleno. „Divna osobina koju sam odmah primetio.“ Aleks sklanja njegovu ruku sa svog kolena. „Uh-uh, nisam valjda toliko opasan?“

Aleks više ne podleže njegovom šarmu. „Zašto si se oženio Stejsi?“ „Stvarno hoćeš da znaš?“ Okreće volan i zaustavlja kola pred njenim motelom.

„Da.“

Smrknutog lica, Junior gasi motor i spušta ruku na naslon njenog sedišta, gledajući je u oči. „Tada mi se to činilo kao prava stvar.“

„Iako je nisi voleo?“

„Ne baš.“

„Ali si vodio ljubav s njom.“ Kad Junior upitno izvije obrve, Aleks dodaje: „Stejsi mi je rekla da ste bili ljubavnici mnogo pre nego što ste se uzeli.“

„Nismo bili ljubavnici, Aleks, samo sam je povremeno izvodio u grad.“

„Koliko često?“

„Hoćeš iskreno?“

„Pevaj.“

„Zvao sam Stejsi kad god bi sestre Gejl bile sprečene, na ovaj ili onaj način...“

„Ko?“

„Sestre Gejl. To je neka druga priča.“ Odmahuje rukom kao da želi da spreči bujicu novih pitanja.

„Imam celu noć“, kaže Aleks, nameštajući se udobnije na sedištn. „Tebi ništa ne promiče, a?“

„Skoro ništa. Pričaj mi o sestrama.“

„Bilo ih je tri - trojke, zapravo. Zvali smo ih sestre Gejl.“

„Sigurno s razlogom.“

„Ne, to im je bilo prezime. Zvale su se, Vanda Gejl, Nora (jejl i l'egi Gejl.“

„Šališ se?“

Junior pravi mali krstić na svojim grudima. „Kunem se. Riđ ih je već uveliko trošio, ako mogu tako da se izrazim, kad sam ja stupio na scenu. On me je i upoznao sa sestrama Gejl.“ Junior se smejući pri sećanju na perverznan incident iz njegove mladosti. „Ukratko, sestre Gejl su bile radodajke. Volele su da se podaju. Svaki srednjoškolac ih je imao, bar jednom.“

„U redu, shvatila sam. Znači, kad bi one bile zauzete, zvao si Stejsi Volas zato što je i ona volela da se podaje.“

Junior je procenjivački gleda. „Aleks, nikad nisam nagovarao ženu na seks. Ali Stejsi mi se podavala.“

„Samo tebi.“

On ravnodušno sleže ramenima.

„I ti si to koristio“, nastavlja Aleks.

„A koji muškarac ne bi?“

„Pa naravno“, suvo kaže ona. „Usuđujem se da zaključim da si ti jedini muškarac s kojim je Stejsi bila.“

Junior ima dovoljno obraza da pokaže tračak stida. „Da, rekao bih da je tako.“

„Večeras mi je nje bilo tako žao, Juniore. Otvoreno me mrzi, a ja je i dalje žalim.“

„Nikad mi nije bilo jasno što se toliko lepila za mene, ali zasenila me je kad smo krenuli u srednju školu. Bila je prepametna, znaš. Profani su je obožavali jer je bila vredna i uzorna, nikad se nije uvaljivala u nevo lje.“ Kikoće se. „*Nikad* ne bi poverovali šta je radila na zadnjem sedištu mog sevlja.“

Aleks gleda kroz staklo, ni ne slušajući ga. „Stejsi je prezirala Selinu.“ „Bila je ljubomorna na nju.“

„Zato što je znala da, svaki put kad vodiš ljubav s njom, zamišlja moju majku.“

„Dodavola“, tiho psuje Junior, najednom ozbiljan.

„Tako mi je rekla. Šta, zar nije bilo tako?“

„Selina je oduvek bila s Ridom. To je bila prirodna stvar.“

„Ali ti si je želeo, iako je pripadala tvom najboljem prijatelju?“

Posle kraće pauze, Junior priznaje: „Lagao bih kad bih rekao drugačije.“

Vrlo tiho, Aleks nastavlja: „Stejsi mi je spomenula još nešto. Visi komentar nego informacija. Rekla je da su svi znali nešto što je bilo opštepoznato - nešto što ja već znam.“

„Šta?“

„Da si želeo da se oženiš mojom majkom.“ Aleks ga netremice gleda, dodajući još tiše: „Jesi li?“

Junior okreće glavu nakratko, a onda odgovara: „Jesam.“

„Pre ili posle njene udaje i porođaja?“

„Oboje.“ Kad primeti Aleksinu zbunjenost, Junior nastavlja: „Svaki muškarac koji je pogledao u Selinu, pozeleo ju je. Bila je lepa i zabavna, i znala je da učini da čovek pomisli da joj je poseban. Imala je...“ Junior za trenutak ćuti, tražeći pravu reč. „Nešto“, naposletku kaže, stisnuvši pesnicu, „nešto što je muškarce teralo da je poseduju.“

„Jesi li je ikad posedovao?“

„Fizički?“

„Jesi li ikada spavao sa mojom majkom?“

Njegov izraz lica je iskren i zapanjujuće tužan. „Ne, Aleks. Nikada.“ „Jesi li bar pokušao? Da li bi pristala?“

„Ne verujem. Nisam ni pokušavao, to jest, nisam navaljivao.“ „Zašto, ako si je toliko želeo?“

„Zato što bi nas Rid oboje ubio.“

Aleks ga zaprepašćeno gleda. „Stvarno tako misliš?“

Junior sleže ramenima i razoružavajući osmeh mu se vraća na lice.
„Figurativno.“

Aleks nije baš tako sigurna. Zvučalo je prilično bukvalno.

Junior joj se primiće na sedištu i provlači prste kroz njenu kosu, milujući joj palcem vrat.

„Prilično jeziva tema. Promenimo je“, predlaže on šapatom. Aleks oseća njegov dah na svojim usnama. „Šta misliš o tome da ostavimo prošlost i vratimo se u sadašnjost?“ Oči mu se šire nad njenim licem dok vrhovima prstiju prati njenu vilicu. „Hoću da spavam sa tobom, Aleks.“ Za trenutak je previše šokirana da bi progovorila. „Šališ se, zar ne?“ „Hoćeš da se kladimo?“

Rekavši to, počinje da je ljubi. Daje sve od sebe: nakrivljuje glavu, pojačava pritisak, smanjuje ga, okleva, pritiska opet. Kad mu njene usne ne odgovore, diže glavu i zbunjeno je gleda.

„Ne?“

„Ne.“

„A zašto?“

„Znaš ti dobro zašto. Bilo bi suludo. Pogrešno.“

„Radio sam i luđe stvari.“ Spušta ruku na njen džemper i prstima traži bradavicu. „Pogrešnije, takođe.“

„Pa, ja nisam.“

„Bićemo dobar par, Aleks.“

„Nikada nećemo biti par.“

Junior prelazi palcem preko njene donje usne, prateći taj spori pokret pogledom. „Nikad ne reci nikad.“ Zatim saginje glavu i ljubi je opet - strasno, zahtevno - a onda se naglo odmiče na svoje sedište i izlazi napolje.

Na vratima joj spušta drugarski poljubac u obraz iako mu u očima tinja želja. Aleks je ubeđena da Junior ovo odbijanje pripisuje njenom umoru i samo je pitanje vremena kada će opet pokušati.

S druge strane, ona je preneražena njegovim drskim ponašanjem, toliko da tek nekoliko minuta kasnije primeti crvenu lampicu koja trepće na njenom telefonu. Odmah zove recepciju, a zatim okreće broj koji su zapisali. Pre nego što se doktor javi, Aleks zna šta će joj reći. Ipak, njegove reči je duboko pogađaju.

„Gospođice Gajter, primite moje iskreno saučešće. Gospođa Grejam je večeras preminula a da se nije probudila iz kome.“

.

2 1

Aleks kuca na vrata i čeka Ridovo „Da?“ pre nego što uđe u njegovu kancelariju. „Dobro jutro. Hvala ti što si me odmah primio.“

Seda na stolicu ispred njegovog radnog stola. Bez reči, Rid joj sipa kafu i spušta šolju pred nju. Aleks mu se zahvaljuje klimanjem glavom.

„Moje saučešće povodom smrti tvoje bake“, kaže joj kad se vrati u svoju škripavu stolicu.

„Hvala.“

Aleks je nedelju dana bila odsutna, pobrinuvši se za detalje oko bakine sahrane. Prisustvovala joj je samo šaćica Merlinih bivših koleginica i nekoliko bolničarki iz staračkog doma. Posle sahrane, Aleks je nevoljno pokupila bakine stvari iz njene sobe. Osoblje staračkog doma je bilo krajnje ljubazno, ali budući da postoji lista čekanja, sobu je trebalo isprazniti odmah.

Nedelja za njom bila je emotivno stresna. Dok je zurila u skromnu urnu sa pepelom njene bake, slušajući kako orgulje tiho sviraju u

pozadini, osećala se poraženo. Nije uspela da ispuni obećanje dato sebi i njoj: nije našla Selininog ubicu na vreme.

Još poraznije od toga je što nije uspela da dobije bakin oproštaj i ljubav. Propustila je jedinu priliku u svom životu; sledeću neće dobiti.

Ozbiljno je razmišljala da digne ruke od svega i vrati se u Ostin. Gregu bi priznala da je bio u pravu i da je trebalo odmah da poslušaj njegov savet. Uživao bi u njenom poniženju i brže-bolje joj dodelio novi slučaj. Možda bi tako nešto bilo najbolje. Ne bi više morala da se vraća u Persel, niti da trpi otvorenu netrpeljivost njegovih stanovnika. I ne bi morala da gleda u lice ovog čoveka, koji je u njoj probudio snažna i dosad neotkrivena osećanja.

S pravnog gledišta, njen slučaj još uvek nije dovoljno potkrepljen da bi ga iznela pred sud. Iz ličnih razloga ne može sada da odustane. Zaintrigirana je muškarcima koji su voleli njenu majku. *Mora* da otkrije koji od njih ju je ubio, odnosno, koji je odgovoran za njenu smrt. Odlučila je: ili će odbaciti sopstvenu krivicu ili će naučiti da živi s njom, ali neće dozvoliti da slučaj ostane nerešen.

I tako se vratila u Persel. Dok gleda u Ridove zelene oči, koje je već nedeljama proganjaju, Aleks shvata da su neodoljive i zagonetnije nego ikad. „Nisam se nadao da ćeš se vratiti“, iskreno kaže Rid.

„Baš čudno. Rekla sam da neću odustati.“

„Da, sećam se“, smrknuto uzvraća on. „Kako je bilo na igranci u kantri klubu?“

Njegovo direktno pitanje izaziva odbrambenu reakciju. „Otkud znaš da sam bila?“

„Priča se.“

„Junior ti je rekao.“

„Nije.“

„Ovo postaje neizdrživo“, uzdiše Aleks. „Od koga si saznao da sam bila u kantri klubu?“

„Jedan od mojih pozornika je snimio Juniora kako prekoračuje dozvoljenu brzinu na auto-putu. Negde oko jedanaest uveče. Video te je u kolima s njim.“ Rid spušta pogled na vrhove svojih čizama. „U priličnoj žurbi ste se vratili u tvoj motel.“

„Samo sam htela što pre da legnem. Nije mi bilo dobro.“

„Nije ti prijao roštilj? Ili ti nisu prijali ljudi? Od nekih se i meni prevrće stomak.“

„Ni hrana ni ljudi. U stvari, jedna osoba: Stejsi Volas... Minton.“ Aleks budno prati Ridovu reakciju, ali njegovo lice ostaje bezizražajno. „Zašto mi niko nije rekao da je Stejsi bila udata za Juniora?“

„Nisi pitala.“

Za veliko čudo, Aleks uspeva da obuzda svoj bes. „A nije ti palo na pamet da bi njihov ubrzani brak mogao da bude važan za slučaj?“

„Nije važan.“

„Ja odlučujem je li nešto važno ili nije“, podseća ga Aleks.

„U redu. Misliš li da je važno?“

„Da, mislim. Period Juniorovog prvog braka mi je čudan. Još čudnije je to što je nevesta kćerka lokalnog sudije.“

„Nema tu ništa čudno.“

„Onda je neobično.“

„Ništa od toga. Stejsi Volas je bila zaljubljena u Juniora od dana kad ga je ugledala. Svi su to znali, uključujući Juniora. Ona svakako to nije tajila. Kad je Selina umrla, Stejsi je ugrabila priliku i udala se.“

„Stejsi mi ne liči na oportunistu.“

„Odrasti, Aleks. Svi smo mi oportunisti kad nešto očajnički želimo. Zaboga, volela ga je“, naglašava Rid. „Junior se razboleo posle Selinine

smrti. Pretpostavljam da je Stejsi pomislila kako će ga njena ljubav izlečiti. Verovala je da će to biti dovoljno.“

„Ali nije bilo.“

„Očigledno. Nije mogla da natera Juniora da joj uzvrati ljubav, niti je mogla da spreči njegova neverstva.“ Rid iritirano pokazuje zube. „Ko ti je ovo ispričao? Junior?“

„Lično Stejsi. Sačekala me je u toaletu i optužila me da joj ugrožavam život ponovnim otvaranjem ovog slučaja.“

„Hrabro, nema šta“, mrmlja Rid, odmahujući glavom. „Uvek sam je gotivio.“

„Ma nemoj? A jesi li i spavao s njom? Ili su ti sestre Gejl bile dovoljne?“ „Stestre Gejl?“ Rid praska u grohotan smeh. „Siguran sam da ti Stejsi nije pričala o zloglasnim trojkama.“

„Junior je popunio rupe.“

„Pa ti si se ludo provela te večeri.“

„1 mnogo toga saznala.“

„Hajde!“ oteže on. „Šta si još saznala?“

Aleks ignoriše ovu vickastu insinuaciju. „Ride, zašto su toliko žurili s brakom? Junior očigledno nije voleo Stejsi. Recimo da se na silu njome oženio. Zašto baš tad?“

„Možda je Stejsi htela da bude junska nevesta?“

„Ne podsmevaj mi se!“ Aleks naglo ustaje sa stolice i prilazi prozoru. Rid to prati tihim, dugim zviždukom. „Au, al’je neko loše raspoložen.“ „Upravo sam sahranila svoju jedinu živu rođaku, sećaš se?“

Rid psuje ispod glasa i provlači prste kroz kosu. „Zaboravio sam nakratko. Izvini. Sećam se kako je meni bilo kad sam sahranio svog oca.“ Aleks se okreće da ga pogleda, ali Rid zuri u prazno. „Jedini koji su se pojavili na toj sahrani bili su Angus i Junior. Nije čak ni bilo ni opela u

crkvi, samo sahrana na groblju. Angus se vratio na posao. Junior se vratio u školu da ne bi propustio kontrolni iz biologije. Ja sam otišao kući.

„Ubrzo posle ručka došla je Selina. Izostala je iz škole da bi bila sa mnom. Znala je kako se osećam, iako sam mrzeo oca celog svog života. Ležali smo zagrljeni na mom krevetu dok nije pao mrak. Znala je da će njena majka brinuti ako se ne vrati kući. Plakala je za mene, jer ja nisam mogao.“

Kada Rid začuti, u kancelariji nastaje mučna tišina. Aleks još uvek stoji kod prozora, paralisana njegovom tužnom pričom. Srce joj se čepa za usamljenim mladićem kakav je nekad bio.

„Tada si prvi put vodio ljubav sa Selinom?“

Rid je gleda u oči. Ustaje i prilazi joj. „Pošto te toliko zanima moj ljubavni život, da čujem kakav je tvoj?“

Tenzija raste, baš kao i njen bes. „Što ne prestaneš da okolišaš i otvoreno me ne pitaš?“

„U redu“, smeška se Rid. „Je li Junior već uskočio u tvoje gaćice?“ „Gade!“

„Je li?“

„Nije!“

„Kladim se da je pokušao. Taj ne propušta priliku.“ Smeh mu je dubok i uznemirujući. „Pogodio sam!“ Diže ruku i nadlanicom joj miluje obraz. „Rumeniš, tužioče.“

Aleks mu gura ruku. „Nosi se.“

Besna je na sebe što rumeni kao šiparica pred njim. Ne tiče ga se njen ljubavni život. Međutim, ono što je najviše nervira je njegova ravnodušnost. Kad bi morala da opiše sjaj u njegovim očima, onda bi to bila zabavljenost, mogući prezir, ali svakako ne ljubomora.

Da bi skrenula temu sa sebe, Aleks se vraća na slučaj: „Oko čega ste se ti i Selina posvađali?“

„Selina i ja? Kada?"

»U proleće pred maturu. Zašto je otputovala 11E1 Paso na letnji raspust i počela da se zabavlja s mojim ocem?"

„Možda je samo htela da promeni sredinu“, taktički odgovara Rid. „Da li si znao koliko ju je tvoj najbolji prijatelj voleo?"

Njegov likujući kez nestaje. „Junior ti je to rekao?"

„Znala sam to i pre nego što mi je rekao. Da li si ti tada znao da ju je voleo?"

Rid sleže ramenima. „Skoro svi mladići u školi..."

„Ne pričam o opštoj zaljubljenosti u popularnu devojku, Ride.“ Aleks ga hvata za rukav, pokazujući koliko joj je ovo važno. „Da li si znao šta je Junior osećao prema njoj?"

„Šta i da jesam?"

„Rekao mi je da bi ga ti ubio da je išta pokušao s njom. Rekao je da bi ih oboje ubio ako bi te izdali.“

„Figurativno.“

„To je i Junior rekao, ali ja ne verujem u to“, hladno nastavlja Aleks. „Mnogo je strasti u celoj priči. Vaši odnosi su bili kompleksni, preklapali su se.“

„Čiji odnosi?"

„Ti i Selina ste se voleli, ali ste oboje voleli i Juniora. Zar to nije bio ljubavni trougao u klasičnom smislu?"

„Šta lupaš? Ispada da smo Junior i ja bili pederi.“

Rid je iznenada grabi za ruku i prislanja je uz svoje prepone. „Opipaj, lutko. Tvrd je, ali nikad nije bio tvrd zbog muškarca.“

Zapanjena i šokirana, Aleks trza ruku sebi, nesvesno je brišući o svoju butinu, kao da je oparena. „Imaš seljački mentalitet, šerife Lambert“, kaže mu, krajnje uvređena. „Mislim da ste se ti i Junior voleli kao što se vole indijanska braća. Ali ste se između sebe takmičili.“

„Nikad se nisam takmičio sa Juniorom.“

„Možda nesvesno, ali ostali su vas okretali jednog protiv drugog. Pogodi koji je uvek bio na vrhu? *Ti*. To ti je smetalo. Još uvek ti smela.“

„Je li ovo trabunjanje tvoja vrsta psihoanalize?“

„Ovo nije samo moje mišljenje. Stejsi mi je isto to spomenula one večeri, a da je nisam ni pitala. Rekla je da su ljudi stalno porcdili vas dvojicu, i da je Junior uvek bio na drugom mestu.“

„Ne mogu protiv mišljenja većine.“

„Vaš rivalitet je Selini došao glave, zar ne?“

„Zašto me pitaš kad imaš sve odgovore?“

„Zato što si bio deo cele priče. Junior je hteo da bude Selinin ljubavnik, a ti si to uistinu bio.“

Rid dugo ćuti, posmatrajući je s koncentracijom lovca koji je konačno naciľjao svoj plen. Sunce prodire kroz venecijanere, obasjavajući mu oči, kosu i preteći skupljene obrve.

Naposletku joj vrlo tiho kaže: „Dobar pokušaj, Aleks, ali ništa od toga ne priznajem.“

Pokušava da se udalji, ali ga ona hvata za ruku. „Šta? Nisi bio njen ljubavnik? Zašto nećeš bar to priznaš?“-

„Zato što se ne hvalim tim stvarima.“ Pogled mu klizi niz njen vrat i nazad. „Trebalo bi da ti je proketo drago zbog toga.“

Želja joj razdire telo, topla i zlatna poput jutarnjeg sunca. Aleks žudi da oseti njegove čvrste usne na svojim, njegov hrapav, ispitivački jezik u ustima. Vlažna je od pohote i plače joj se od muke i očaja što ne može to da ima.

Tako prikovanih pogleda i obasjani jarkim sunčevim zracima, nisu ni svesni da ih neko posmatra s druge strane ulice.

Istrgnuvši se snagom volje iz sadašnjosti i uznemirujuće prošlosti, Aleks kaže: „Junior mi je rekao da ste ti i Selina imali nešto više od

obične dečje ljubavi.“ Ovo je blef, ali rizik je jedino što joj je preostalo. „Ispričao mi je sve o vašem odnosu, stoga zaista nije važno hoćeš li priznati ili ne. Kada si je prvi put... znaš?“

„Jebao?“

Ova vulgarnost, izgovorena tihim, promuklim glasom, šalje nove varnice vrelina u njenu krv. Nikada do sada tu reč nije smatrala erotičnom. Aleks teško guta i jedva primetno klima glavom.

Iznenada, Rid je hvata za vrat i privlači sebi, spuštajući njeno lice tik ispod svog. Njegove oči je proždiru.

„Junior ti ništa nije rekao, tužioće“, šapatom kaže. „Kod mene ne prolaze ti advokatski blefovi. Stariji sam osamnaest godina od tebe i rođen sam pametan. Znam trikove za koje ti nikad nisi čula, i nisam toliko glup da padam na tvoje.“

Njegov stisak se pojačava i dah mu postaje vreliji i plići na njenom licu. „Nemoj više da se isprečavaš između Juniora i mene, jesi li čula? Bori se ili jebi se sa obojicom, ali ne podmeći nam mine iza leđa. Jasno?“

Rid škilji očima, nastavljajući: „Tvoja majka je imala ružnu naviku da se igra sa obojicom, Aleks. Nekome je to dozlogrdilo i stradala je pre nego što je naučila lekciju. Najbolje da je ti naučiš pre nego što se isto dogodi tebi.“

Jutro je totalni fijasko, bar povodom otkrića novih tragova. Ništa joj ne skreće misli sa uznemirujućeg razgovora sa Ridom. Da njegov pomoćnik nije pokucao na vrata, Aleks ne sumnja kako bi se završila epizoda pod Ridovim užarenim pogledom, sve jačim stiskom i usnama nadomak poljupca.

U podne diže ruke od pokušaja da se usredsredi na posao i odlazi u B&B na kafu. Kao i većina zaposlenih u centru grada, i sama je stekla tu naviku. Glave se više ne okreću kad Aleks zakorači u restoran. Štaviše, Pit joj se redovno javlja ako nije pretrpan kuhinjskim poslovima.

Aleks odugovlači sa jelom, igrajući se sa žutom keramičkom pepeljarom i listajući Pitovu štampanu brošuru sa receptom za spremanje zvečarke. Svesno odlaže povratak u svoju memljivu, hladnu kancelariju u suterenu sudnice, gde će zuriti u prazno, sabirajući svoje nemirne misli i rekapitulirajući teorije koje se zapetljavaju iz sata u sat. Međutim, jedno pitanje je uporno mori: Postoji li veza između Selinine smrti i Juniorovog ishitrenog braka sa Stejsi Volas?

Ophrvana ovim mislima, Aleks izlazi na ulicu i povijene glave na hladnom vetru korača prema sudnici. Semafor, jedan od retkih u centru grada, svetli zeleno baš u trenutku kad ona zađe za ugao. Samo što zakorači na pešački prelaz, neko je otpozadi hvata za ruku.

„Velečasni Plamet“, iznenađeno će ona. Događaji u poslednjih nekoliko dana istisnuli su ga iz njene glave, baš kao i njegovu tunjavu ženu.

„Gospodice Gajter“, optuživački će on, „video sam vas jutros sa serijom.“ U njegovim upalim očima Aleks može da pročita bezbroj smrtnih grehova na njen račun. „Duboko ste me razočarali.“

„Ne razumem...“

„Štaviše“, nastavlja on, zapevajući poput vrsnog besednika. „Razočarali ste i Svevišnjeg.“ Oči mu se teatralno šire a zatim skupljaju. „Upozoravam vas, Gospod neće tolerisati takvu nebrigu.“

Aleks nervozno oblizuje suve usne i gleda oko sebe u potrazi za nekim begom, iako ne zna u kom obliku bi mogao da se javi. „Nisam htela da uvredim ni vas ni Boga“, kaže ona, osećajući se krajnje glupo zbog takve izjave.

„Zlikovca još uvek niste bacili iza rešetaka.“

„Nisam ga još našla. Moja istraga nije gotova. I da odmah nešto raspravimo, velečasni, ovde nisam došla da bih ikoga bacala iza rešetaka.“

„Previše ste popustljivi prema bezbožnima.“

„Ako pod tim mislite daje moj pristup istrazi nepotpun, onda ste u pravu.“ „Jutros sam video kako se intimizirate sa đavoljim sinom.“

Njegove manijakalne oči su nemirne. Aleks hvata sebe kako pilji u njih. „Mislite na Rida?“

Velečasni prezrivo šišti, kao da spominjanje tog imena priziva nečasne sile. „Ne podležite njegovim đavoljim čarima.“

„Neću, uveravam vas.“

Plamet joj prilazi bliže. „Đavo zna gde je žena najslabija i koristi njeno meko, krhko telo za kanalisanje svojih zlih moći. Žena je prljava i zato se jednom mesečno čisti puštanjem krvi.“

Ovaj nije samo ćaknut, on je ozbiljno bolestan, zaključuje Aleks sa užasom.

Velečasni udara dlanom po Bibliji, nateravši Aleks da poskoči u mestu. Zatim diže kažiprst u vazduh i uzvikuje: „Odupri se iskušenjima, kćeri! Naređujem svim bludnim strastima da napuste tvoje srce, um i telo. Odmah!“

Rekavši to, naglo se povija, kao da mu je ovaj čin egzorcizma isisao svu energiju. Aleks stoji paralisana od šoka i neverice. Kad dođe sebi, s nelagodom gleda oko sebe u nadi da je još neko prisustvovao ovom sumanutom performansu.

„Koliko mi je poznato, nemam nikakve bludne strasti. A sada moram da krenem. Kasnim Silazi sa pločnika, iako na semaforu svetli crveno.

„Bog se uzda u tebe, kćeri. Nestrpljiv je. Ako izneveriš njegovo poverenje...“

„U redu, u redu. Daću sve od sebe. Zbogom.“

Velečasni trči za njom i grabi je za rame. „Bog te blagoslovio, kćeri. Tebe i tvoju svetu misiju“, kaže, tutnuvši joj u ruku jeftino štampani pamflet.

„Hvala.“

Aleks brzo prelazi ulicu, ostavljajući za sobom sirene nervoznih vozača i ludog propovednika. Trčeći se penje uza stepenice i skoro uleće u zgradu suda. Kad se osvrne preko ramena, vidi da je Plamet prati. Ne gledajući kuda ide, sudara se sa Ridom koji je hvata za remena.

„Koji ti je đavo? I gde si dosad?“

Aleks želi da se privije uz njegove grudi, da oseti zaštitničku snagu muškarca, sve dok joj se srce ne umiri, ali ne dopušta sebi taj luksuz. „Nigde. Mislim, bila sam napolju. Na ručku. U restoranu, ovaj, u B&B- u. Pešice.“

Rid ćutke proučava njenu raščupanu kosu i rumene obraze. „Šta je to?“ Glavom pokazuje na pamflet u njenoj stisnutoj šaci.

„Ništa.“ Pokušava da ga ubaci u džep svoje bunde, ali ga Rid munjevito grabi iz njene ruke. Otvara ga i čita proročanstvo o kraju sveta.

„Zanima te ovo?“

„Naravno da ne. Propovednik na ulici mi ga dao. Stvarno bi mogao da očistiš grad od svakojakih aktivista, šerife“, tobože revoltirano kaže

Aleks. „Nasrtljivi su.“

Zatim ga zaobilazi i silazi niza stepenice.

.

2 2

Nora Gejl se uspravlja u krevetu i navlači svoju providnu spavaćicu.

„Hvala ti“, mrmlja Rid.

Ona mu preko ramena dobacuje namršteni pogled, odgovarajući: „Kako romantično.“ Nakon što obuče svoj čipkasti penjoar, ustaje s kreveta i prilazi vratima. „Moram nešto da obavim, ali vratiću se i

možemo da porazgovaramo.“ Zaglađujući razbarušenu kosu, izlazi iz sobe.

Rid je prati pogledom. Njeno jedro telo će za par godina biti predebelo. Velike grudi će se opustiti, a ogromne bradavice će izgledati groteskno bez čvrste mišićne mase. Njen glatki, blago zaobljeni stomačić će omlohaviti, a butine i zadnjica će usahnuti.

Iako su dobri prijatelji, Rid je trenutno mrzi. Još više mrzi sebe. Mrzi fizičku potrebu koja ga nagoni na intimnost sa ovom ženom.

Obavljaju to bez srca i duše, skoro kao životinje u sezoni parenja. To oslobođenje bi trebalo da bude pročišćujuće i katarzično. Ali nije. Rid se ne oseća bolje, samo gore. Naročito u poslednje vreme.

„Sranje“, mrmlja sebi u bradu. Verovatno će nastaviti to da čini i pod stare dane. Odgovara mu što je njihov odnos neobavezan i jednostavan. Oboje znaju šta onaj drugi može da pruži i ne traže više. Po Ridovom mišljenju, njihova veza se temelji na potrebi a ne na želji, i svakako ne na ljubavi.

Danas je svršila. Nora mu često govori da je on jedan od retkih muškaraca koji uspevaju da je zadovolje. Njemu to nešto naročito ne laska, jer ga verovatno laže.

Zgrožen, on spušta noge s kreveta i uzima paklicu cigareta sa stočića. Vadi jednu, pali je i duboko uvlači dim. Nedostaje mu cigareta posle seksa, više nego išta drugo. Možda je to zato što duvan zagađuje i kažnjava telo koje ga uporno izdaje zdravom seksualnom željom.

Sipa sebi piće iz flaše na stočiću - i to ulazi u račun, iako je lično pojebao madam - i iskapljuje ga u jednom gutljaju. Grkljan mu se instinktivno skuplja, terajući mu suze na oči. Viski klizi polako, šireći svoju toplotu po njegovom stomaku i preponama. Već se oseća bolje.

Zavaljuje se nazad u jastuke i gleda u tavanicu, želeći da zaspi. Prija mu ova opuštenost kad ne mora da govori ili razmišlja.

Sklapa oči. Zamišlja njeno lice okupano suncem i divlju, tamnu kosu. Njegov penis, koji bi trebalo da je mlitav od iscrpljenosti, počinje da se ukružuje i raste s više zadovoljstva nego što je maločas iskusio.

Rid ovoga puta ne odagnava njen lik. Naslađuje se slatkim fantazijom kako njene plave oči trepću, iznenađene sopstvenim erotizmom, dok ružičastim jezikom oblizuje gornju usnu.

Opet je oseća uz sebe. Srce joj ubrzano lupa, prateći njegovo, i kosa joj je zapetljana oko njegovih prstiju. Opet kuša njene usne i jezik koji stidljivo flertuje s njegovim.

Nije svestan tihog jecanja, kao ni refleksivnog trzanja svoje nabrekle muškosti, iz koje prska nekoliko belih kapljica. Duboka žudnja umalo da ga utuši.

„Ride!“

Vrata sobe naglo se otvaraju. U sobu utrčava Nora, ne delujući nimalo mazno i otmeno.

„Ride“, ponavlja ona bez daha.

„Šta je?“ Gipko skače s kreveta, nimalo postidjen svojom očiglednom uzbuđenošću. Nešto se desilo.

Otkad poznaje Noru, nikad je nije video ovako uzrujanu. Rid navlači svoje bokserice pre nego što ona stigne da progovori.

„Samo što su zvali.“

„Ko?“

„Iz tvoje stanice. Dogodila se nesreća.“

„Gde?“ Rid već stoji u farmerkama i otkopčanoj košulji, obuvajući čizme.

„Na ranču.“

Rid se koči i okreće glavu da je pogleda. „*Mintonovih?*“

Iskolačenih očiju, Nora klima glavom.

„Kakva nesreća?“ pita Rid.

„Nisu rekli. Kunem se bogom da nisu“, panično odgovara ona, svesna da će Rid ispaliti još nekoliko pitanja.

„Je li neko stradao?“

„Ne znam, Ride. Stekla sam utisak da je nešto strašno. Samo su rekli da odmah odeš tamo. Mogu li ja nekako da pomognem?“

„Zovi stanicu i kaži da sam krenuo.“ Grabi svoju jaknu i šešir, odguruje Noru u stranu i istrčava u hodnik. „Hvala ti.“

„Javi mi šta se desilo“, dovikuje Nora, naslonivši se na ogradu, gledajući za njim.

„Hoću.“ Trenutak kasnije, vrata za njim se zatvaraju uz tresak. Preskočivši ogradu verande, Rid kreće u trk.

Aleks je u dubokom snu, zbog toga kucanje na vratima ne povezuje sa stvarnošću. Podsvesno misli da je to produkt njenih snova. Međutim, budi je muški glas.

„Aleks! Ustaj i otvori vrata!“

Bunovna, seda u krevetu i pali lampu pored uzglavlja, gest koji je uvek razbudi. Na jarkoj svetlosti trepće, još uvek dolazeći sebi.

„Aleks, dodavola! *Ustaj!*“

Vrata podrhtavaju od udarac a pesnicom. „Ride, ti si?“ promuklo pita ona.

„Ako ne otvoriš za deset sekundi...“

Aleks baca pogled na digitronski sat pored uzglavlja. Nekoliko minuta pre dva sala. Šn ii je ili pijan ili lud. U svakom slučaju, neće mu otvoriti vrata dok je n takvom stanju. „Šta hoćeš?“

Aleks ne primećuje da se lupanje pojačalo sve dok ne vidi kako drvo leti i vrata se nasilno otvaraju. Rid bukvalno provaljuje u njenu sobu.

„Da li si ti normalan? Šta to radiš?“ histerično pita ona, skupljajući pokrivač oko sebe i sedajući u krevetu.

„Dolazim po tebe.“

Rid je grabi za ramena i podiže sa kreveta, zajedno sa pokrivačem u koji je umotana, i postavlja je na noge. Zatim jednim pokretom skida pokrivač s nje, oslobađaju! i joj ruke. Aleks ostaje da drhti u gaćicama i majici, u čemu obično spava. Teško je reći ko je od njih dvoje više besan i šokiran.

Aleks prva uspeva da povрати moć govora. „Nadam se da imaš prokleta dobar razlog za provaljivanje u moju sobu, šerife.“

„Imam.“ Prilazi komodi, izvlači jednu fioku i počinje da pretura po njenom vešu.

„Mogu li da ga čujem?“

„Možeš.“ Još jedna fioka postaje žrtva njegove potrage. Aleks mu prilazi i zatvara fioku kukom, skoro mu prikleštivši prste.

„Šta tražiš?“

„Odeću. Osim ako nećeš tako da ideš“, kaže Rid, pokazujući glavom na njene gaćice. Tačka gde se čipkani porub spaja između njenih butina očigledno skreće njegovu pažnju, jer mu treba nekoliko sekundi da odlepi pogled od njenog međunožja i skrene ga ka ormaru. „Gde su ti farmerke?“ promuklo pita on.

„Znaš li koliko je sati? Ja nikud ne idem!“

Rid skida njene farmerke sa vešalice, trzajući tako jako da se ova zaljulja i padne na pod. „Ideš.“ Nimalo nežno, dobacuje joj farmerke. „Navuci ovo. I ovo“, dodaje, ćušnuvši joj njene čizme, a zatim se uspravlja i spušta ruke na bokove. „Brže! Ili hoćeš ja to da uradim?“

Aleks nema ideju čime ga je izazvala. Očigledno je da ga nešto muči. Ako želi da izigrava pećinskog čoveka, neka mu bude. Igraće po njegovom, jednako bezobzirno.

Okrenuvši mu leđa, Aleks oblači farmerke koje se zatežu preko njene zadnjice i kukova. Zatim uzima čarape iz jedne od otvorenih fioka, otresa ih i navlači. Čizme su sledeće. Naposletku se okreće da ga pogleda u oči.

„Evo, obučena sam. Hoćeš li mi sada reći šta se dešava?“

„Hoću. Usput.“

Rid trzanjem skida jedan džemper sa vešalice i prilazi joj. Zatim ga navlači preko njene glave, provlači ruke i zateže ga do njenih bokova, kao da je mala devojčica. Uski okovratnilc se upetljava u njenu gustu grivu, koju on izvlači napolje.

Umesto da povuče ruke sebi, Rid ih sklapa oko njene glave, dižući joj lice ka sebi. Oči mu sevaju od besa.

„Trebalo bi da ti polomim vrat.“

Ali ne čini to. Umesto toga je ljubi. Usnama gnječi njene, pozudno i zahtevno, gurajući jezik u njena usta bez trunke nežnosti. Ovo je gnevan poljubac koji vrca od ljute strasti.

Završava se isto tako naglo. Rid u hodu uzima njenu bundu sa stolice i baca joj u naručje. „Oblači to.“

Aleks je previše potresena da bi se sada raspravljala s njim. Poslušno oblaci bundu i prati ga do vrata. „Šta ćemo s vratima?“ pita ona. „Poslaću nekog da ih popravi.“

„U ovo doba noći?“

„Zaboravi prokleta vrata“, breca se Rid. Obujmivši joj zadnjicu šakom, gura je na ulicu gde stoji njegov 'blejzer's uključenim motorom. Rotacija na njegovom krovu svetli u tri boje, signalizirajući hitan slučaj.

„Koliko ću još da čekam na objašnjenje?“ pita ona kad sednu u kamionet i Rid nagazi gas. U toj ludačkoj voznji, sigurnosni pojas joj nije od naročite pomoći, zbog cega je prinuđena da se obema rukama uhvati za tablu ispred sebe. „Zaboga, Ride, kaži mi šta se dešava.“

„Ranč Mintonovih je zapaljen.“

„Zapaljen?“ ponavlja Aleks tiho.

„Prekini farsu, hoces li?“

„Ne znam o cemu govoriš.“

Rid udara šakom po volanu. „Kako si to mogla da prespavaš?“

Aleks zaprepašćeno zuri u njega. „Hoćeš da kažeš da ja imam neke veze s tim?“

Rid ne odvaja pogled od drumu. Lice mu je strogo i hladno na zelenkastoj svetlosti sa instrument-table. Policijska radio-veza za trenutak krci, iritirajuće glasno. Na auto-putu nema drugih vozila, tako da je sirena suvišna, ali rotacija sa krova neumorno blešti, terajući Aleks da se oseca kao u bizarnom kaleidoskopu.

„Mislim da i te kako imas veze s tim, ti i tvoj dragi prijatelj u mantiji.“

Njena zbunjenost kao da raspiruje Ridov bes. „Velečasni Fergus Plamet“, dodaje on. „Propovednik je tvoj dobar ortak, zar ne?“

„Plamet?“

„Plamet?“ imitira je Rid. „Kazi i kada ste došli na tu bolesnu ideju? One večeri kad te je posetio u motcelskoj sobi? Ili onomad na ulici, ispred B&B-a?“

Aleks uzima nekoliko brzih, plitkih uzdaha. „Kako znaš za posetu?“

„Znam. Ko je koga prvi zvao?“

„Niko nikog nije zvao! On i njegova žena su se pojavili na mojim vratima. Pre toga nisam ni čula za njega. Taj čovek je manijak.“

„Ali te to nije sprečilo da ga obrlatiš u svoju korist.“

„Nista slično nisam uradila.“

Psujući ispod glasa, Rid grabi mikrofonsku radio-vezu i prinosi ga usnama, obaveštavajući jednog od svojih pozornika da uskoro stiže na odredište.

„Deset-četiri, prijem. Ride, kad stigneš tamo, idi u štalu broj dva.“

„Otkud to?“

„Ne znam. Neko je rekao da ti tako prenesem.“

„Deset-četiri. Sad sam na kapiji.“

Skreću sa auto-puta i nastavljaju privatnim drumom. Aleksin stomak se okreće kad ugleda stub od crnog dima iznad jedne od konjušnica. Plamen više nije vidljiv, ali krov štale se još uvek puši. Vatrogasci u uniformama pokušavaju da ugase vatru.

„Stigli su na vreme da spreče veću katastrofu“, informiše je Rid.

Vatrogasna vozila su parkirana pored izgorele štale i ispred kuće. Skoro svi prozori su razbijeni, dok su spoljni zidovi sprejom išarani upozorenjima na sudnji dan.

„Potrpali su se u troje kola i nekoliko puta obigrali oko imanja, bacajući kamenice kroz prozore. Tek kasnije su izveli svoj prljavi posao. Vidiš koliko su sprejova nakupovali.“ Rid gnevno skuplja usne. „Sigurno su bili pijani. Fine prijatelje imaš ovde, tužioče.“

„Je li neko povređen?“ Scena je potresna. Aleks nije u stanju da udahne dovoljno vazduha u pluća.

„Jedan od konjušara“, odgovara Rid i Aleks okreće glavu da ga pogleda. „Čuo je lom, istrčao napolje, spotakao se i pao. Polomio je ruku.“

Štala broj dva je jedna od pomoćnih objekata čiji krov se puši. Rid zaustavlja kamionet i izlazi napolje, ostavljajući Aleks da sedi unutra. Ona se oseća veoma tromo, kao da su joj ruke i noge od olova. S naporom otvara vrata i prati ga do vrata od štale. Tamo se probija između vatrogasaca.

„Šta se dešava?“ čuje Rida, koji je već stigao do sredine štale.

Konji panično njište, proizvodeći najstravičniji zvuk koji je Aleks ikada čula. Rid ubrzava korak.

Mintonovi su okupljeni na drugom kraju štale, obučeni još uvek u pižame. Sara Džo neutešno plače. Angus je bezosećajno tapše po leđima.

Junior je jednom rukom pridržava za mišicu dok drugom pokriva zevanje. Rid ih pomera u stranu kako ne bi blokirali ulaz u štalu.

„Blagi bože.“ Posle nekoliko psovki Rid ispušta izbezumljeni krik koji tera Aleks da se povuče dublje u senku. Nepoznat čovek sa stomačinom i naočarima zaklanja Aleks pogled. Po njegovom izgledu reklo bi se da dolazi pravo iz kreveta. Preko pižame je stigao da navuče samo plišanu jaknu. Spušta ruku na Ridovo rame, odmahujući svojom ćelavom glavom. „Nisam mogao ništa da učinim, Ride. Moraćemo da mu presudimo.“

Rid nemo gleda u njega. Grudi mu se uzbrano dižu i spuštaju, kao da će svakog časa isprazniti sadržaj želuca.

Jecaji Sare Džo se pojačavaju i ona zariva lice u šake. „Mama, hajdemo u kuću.“ Junior je grli oko ramena i okreće. Angusova ruka pada s njenih leđa. Majka i sin polako koračaju kroz štalu.

Kad ugleda Aleks, Sara Džo počinje da cvili, uperivši prstom u njega. „Ti. Ti si nam ovo uradila.“

Aleks uzmiče. „Ali...“

„Za sve si ti kriva, odvratna, mala kučko!“

„Majko“, umiruje je Junior, ne da bi iznudio njeno kajanje već iz čistog sažaljenja. Iscrpljena ovim izlivom besa, Sara Džo se nemoćno naslanja na njega. Junior gleda u Aleks, više zbunjeno nego optuživački, i bez ijedne reči, izvodi Saru Džo iz štale.

„Eli, šta se dogodilo?“ pita Rid, očigledno nesvestan ove drame. „Verovatno se srušila greda na njega. Pao je i polomio rame“, odgovara čovek po imenu Eh, očigledno veterinar po struci.

„Zaboga, daj mu nešto protiv bolova.“

„Već jesam, ali izgleda da ne pomaže.“ Gleda u napaćenu životinju. „Naprsila mu je i butnjača. Mogu samo da nagađam kakve su unutrašnje povrede. Čak i da ga zakrpim, od njega nećeš imati vajde. Ni za priplod.“

Za trenutak ćute, osluškujući žalosne zvuke koje ispušta povređen i konj. Naposljetku Angus kaže: „Hvala ti, Eli. Znamo da si učinio sve što si mogao.“

„Žao mi je, Anguse, Ride“, kaže veterinar iskreno. „Idem do ordinacije po još neke lekove pa se vraćam da mu dam injekciju.“

„Neka“, promuklo uzvraća Rid. „Ja ću to obaviti.“

„Bolje nemoj, Ride. Injekcija je...“

„Ne mogu da čekam. Vidiš koliko se muči.“

„Ali vratiću se za manje od deset minuta.“

„Rekoh, ja ću to obaviti“, grmi Rid.

Angus odmah interveniše, pljeskajući veterinara po ramenu kako bi smirio situaciju. „Idi kući, Eli. Izvini što sam te namučio u ovo gluvo doba.“

„Užasno mi je žao. Znam Duplu Krunu otkad se oždrebio.“

Aleks zapanjeno pokriva usta. Dupla Kruna je Ridov obožavani trkački konj. Veterinar odlazi, ni ne pogledavši je.

Napolju se vatrogasci dovikuju i konji uplašeno njište i propinju se u svojim boksovima. Ali svi ovi zvuci su prigušeni u napetoj tišini zasebne štale.

„Ride, hoćeš li biti dobro, momče?“ zabrinuto pita Angus.

„Hoću. Idi da vidiš kako je Sara Džo. Ja ću se pobrinuti za ovo.“

Starac sa suzama u očima gleda kako se Rid spušta na kolena, milujući njušku svog mezimca. „Bio si dobar - najbolji“, šapuće mu tiho. „Dao si sve što si imao, i više.“ Životinja klima glavom na njegov smirujući glas.

Rid sporo ustaje i poseže za pištoljem u futroli. Vadi ga, proverava magacin i cilja konju u glavu.

„Ne!“ Aleks istrčava iz senke i grabi ga za ruku. „Ride, nemoj. Pusti nekog drugog.“

Vidala je kako se okoreli kriminalci osuđeni na smrt okreću protiv svojih tužilaca, sudija i članova porote, zaklinjući se na osvetu, čak i iz groba.

Ali nikad nije videla ovoliki mrak na nečijem licu kao sada na Ridovom. Oči su mu pune suza i mržnje. Munjevitom brzinom je hvata oko struka i povlači na svoje grudi. Aleks se bori, ali on psuje i pojačava stisak. Zatim u njenu desnu ruku nasilno gura pištolj, obavivši joj prste oko hladnog metala. Kad nacilja konju između očiju, Rid povlači oroz.

»Ne!«

Njen vrisak odjekuje istovremeno kad i pucanj pištolja. Smrtonosni prasak se odbija od kamenih zidova štale, odjekujući u njenim ušima. Konji unezvereno njište. Neko spolja dovikuje, i sledećeg trenutka u štalu utrčavaju vatrogasci.

Rid odguruje Aleks od sebe, sikćući: „Trebalo je to odmah učiniti i poštediti ga agonije.“

„Vatra je potpuno ugašena, gospodine Minton“, raportira šef vatrogasnog odreda. „Proverili smo sve instalacije i krov. Šteta je neznatna.“ Cokće usnama. „Žao mi je Ridovog pastuva.“

„Hvala ti. Uvek sam govorio da je naš vatrogasni odred najbolji u celom Teksasu.“

Angus uspeva da povrati deo svoje urođene topline, iako mu je lice ispijeno od umora. Ipak, dobro se drži, očigledno rešen da ne poklekne pred ovom nedaćom. Aleks se iskreno divi njegovom optimizmu.

Starac sedi za kuhinjskim stolom u društvu svog sina Juniora, koji izgleda kao da je celu noć igrao poker a ne bdeo nad ranjenim konjem i uništenom imovinom.

„Onda, mi odosmo.“ Vatrogasac uzima svoj žuti šlem i kreće ka zadnjim vratima. „Neko će sutra doći zbog uviđaja. Požar je svakako podmetnut.“

„Sarađivaćemo koliko možemo. Drago mi je da ste reagovali tako brzo i sprečili veću katastrofu.“

„Zbogom.“ Vatrogasac se na vratima mimoilazi sa Ridom, koji ignoriše Aleks naslonjenu na zid, i prilazi stolu da se posluži sveže skuva-
nom kafom.

„Odlivi su očišćeni. Nema straha od trovanja konja balegom“, bezlično kaže on. „Sve prozore smo zatvorili daskama da se noćas ne smrznemo. Ali ima još da se čisti.“

„U redu“, sa uzdahom će Angus, ustajući. „Poćemo u osvit zore. Odoh u krevet. Hvala, Ride. Ućinio si i više nego što je u nadležnosti šerifa.“

Rid kratko klima glavom. „Kako je Sara Džo?“

„Junior joj je dao tabletu za smirenje.“

„Spava“, kaže Junior, takođe ustajući. „Hoćeš da te odvezem u grad, Aleks? Nema potrebe da se zadržavaš ovde u ovo doba noći.“

„Doveo sam je da vidi svoje delo“, zajedljivo kaže Rid.

„Ja nemam ništa s požarom!“ uzvikuje ona.

„Možda ne direktno“, konstatuje Angus, „ali ta prokleta istraga je pokrenula neke stvari. Godinama se borimo s onim lajavim propovednikom. Samo je tražio izgovor da izvede nešto ovako zlobno. Ti si mu pružila zlatnu šansu.“

„Žao mi je ako tako mislite, Anguse.“

* * *

U prostoriji vlada neprijatan muk. Svi ukoćeno stoje, čak i domaćica prestaje da pere prazne šolje od kafe. Naposljetku, Junior prilazi Aleks i hvata je za ruku. „Idemo. Kasno je.“

„Ja ću je vratiti“, hladno kaže Rid.

„Nije mi teško.“

„Usput mi je.“

„Nastavićeš da je kinjiš zbog požara?“

„Šta tebe boli briga šta ću da joj radim!“

„U redu, ti je vodi kući“, pomirljivo kaže Junior. „Ti si je i doveo, zar ne?“ Rekavši to, okreće se i izlazi iz kuhinje.

„Laku noć, Ride, Aleks.“ Ozbiljnog lica, Angus prati svog sina.

Rid sipa ostatke svoje kafe u sudoperu. „Hajde“, naređuje joj. Navukavši svoju bundu, Aleks izlazi s njim napolje i ulazi u njegov kamionet. Želi nešto da kaže, bilo šta, samo da razbije neprijatnu tišinu, ali ne uspeva da proizvede ništa pametno. Ni Ridu nije do razgovora. Pogled mu je prikovan za drum, a usne čvrsto stisnute.

Konačno, kada joj teskoba u grudima naraste do pucanja, Aleks nabusito kaže: „Nemam nikakve veze sa ovim što se noćas dogodilo.“

Rid načas okreće glavu da je pogleda, sa izrazom nepogrešive neverice.

„Mislim da mi junior veruje“, dodaje Aleks.

„Šta on zna? Omađijala si ga. Dovoljno je da pogleda u te tvoje plave bebeće okice i sav se raspilavi. A sve samo zato što si Selinina kćerka. I sad vreba svaku priliku da te zabavi. Samo što igračka koju želi da ti ponudi nije zvečka.“

„Odvratani si.“

„Sigurno te uzbuđuje što se umalo potukosmo oko tebe.“

Aleks škrguće zubima. „Misli šta hoćeš o mojim namerama prema Junioru ili njegovim prema meni, ali me ne mešaj u odgovornost za štetu koja je naneta njegovom ranču.“

„Odgovorna si, jer si podstakla Plameta.“

„Nenamerno. Plamet je uvrteo u glavu da sam ja odgovor na njegove molitve - da me je bog poslao u Persel da ga očistim od grešnika, Mintonovih i svih koji imaju neke veze sa kladionicama.“

„On je luđi nego što sam mislio.“

Aleks nesvesno trlja svoje mišice, setivši se Plametovih jezivih proročanstava. „Ne znaš ni pola njegovih nebuloza. Čovek veruje da se bog razljutio zato što vas sve nisam odmah strpala iza rešetaka. Optužio me je da se intimiziram sa đavolom, misleći na tebe.“ Odlučuje da prećuti i seksualne parelele koje je Plamet nacrtao.

Rid parkira pred motelom. Vrata njene sobe su još uvek razvaljena. „Rekao si da ćeš narediti da ovo poprave.“

„Podmetni stolicu pod kvaku. Preživećeš do jutra.“

Rid ne gasi motor 'blejzera', niti gasi radio-vezu koja sve vreme šušti jer trenutno nema emitovanja. Taj zvuk Aleks ide na živce.

„Žao mi je zbog Duple Krune, Ride. Znam koliko si bio vezan tog konja.“

Njegova kožna jakna pravi škripav zvuk kad nehajno odmahne rukom. „Bio je osiguran.“

Aleks teško uzdiše, obuzdavajući gnev. Ovaj čovek joj ne dopušta da se izvini, niti da pokaže saosećajnost, zato što te emocije ne dopušta ni samom sebi. Bila je svedok njegovog kraha u trenucima pre nego što je prosvirao metak kroz konjsku glavu. Istu bol na njegovom licu videla je i kada je pričao o sahrani svog oca.

I to je ono što Rid ne može sebi da oprostiti. Nejednom je dopustio sebi da joj otkrije da se ispod te grube maske krije običan čovek.

Aleks skuplja pesnice i spušta ih na instrument-tablu ispred njega. Rid je mrko gleda. „Šta to treba da znači?“

„Stavi mi lisice“, predlaže ona. „Privedi me. Uhapsi me. Optuži me za zločin. Tvrdiš da sam odgovorna.“

„Jesi“, urla Rid, opet srdit. „Angus je u pravu. Da nisi došla ovde i počela da njuškaš, ništa od ovoga se ne bi dogodilo.“

„Odbijam da preuzmem krivicu za ono što se dogodilo noćas, Ride. To je delo neuravnoteženog čoveka i njegovih pristalica. Ako ih moja istraga nije podstakla na to, onda nešto drugo jeste. Žao mi je zbog tvog konja. Šta još hoćeš od mene?“

Rid je šiba pogledom. Aleks povlači ruke sebi, naglo ili trzajući kao da su postavljene previše blizu čeljusti neke krvoločne zveri, slivata ona u deliću sekunde. Ali kasno.

U ustima već oseća ukus njegovog poljupca - s aromom viskija, kafe i duvana - sve kao da počinje iznova: istraživačko palacanje njegovog jezika, posesivni stisak njegovih prstiju, čvrstina njegovih butina pripijenih uz njena bedra.

„Najbolje da se vratiš u svoju sobu, tužioče.“ Glas mu je promukao i tih. Rid ubacuje motor u brzinu. Poslušavši njegov savet, Aleks izlazi napolje.

.

24

Aleks rukom napipava slušalicu telefona koji zvoni već peti put, i pospano se javlja: „Halo?“

„Gospođice Gajter? Nisam vas valjda probudio? Molim vas, izvinite.“ Aleks sklanja kosu s lica, oblizuje suve usne i trepće naduvenim očima, pridižući se u krevetu. „Ne, samo sam, ovaj, radila sam nešto.“ Digitalni sat na noćnom stočiću pokazuje tačno deset. Ne pamti kad je spavala ovako kasno, ali opet, zaspala je tek pred zoru. „Izvinite, ali ko je to?“

„Sara Džo Minton.“

Aleks ne uspeva da uguši uzvik iznenađenja. Ni u najluđem scenariju nije mogla da nasluti da će je zvati Sara Džo Minton. „Jeste li... je li sve u redu?“

„Dobro sam, ali me je sramota zbog svega što sam ti sinoć rekla.“ Ova ispovest, izrečena tako pokajničkim tonom, istinski šokira Aleks. „Nema problema. Bili ste opravdano uzrujani.“

„Da li biste sa mnom popili čaj? Danas po podne?“

Možda još uvek spava, možda je ovo samo san, razmišlja Aleks. Suvremeni ljudi obično zovu na ručak ili na piće, ali retko na čaj.

„To bi bilo... baš lepo.“

„Odlično. U tri sata.“

„Gde?“

„Pa, ovde na ranču, naravno. Radujem se viđenju, gospođice Gajter. Zbogom.“

Aleks još nekoliko sekundi zuri u slušalicu pre nego što je spusti. Šta li je podstaklo Saru Džo Minton da je pozove na čaj?

Ordinacija doktora Elija Kolinsa verovatno je najneurednija prostorija u kojoj je Aleks ikada bila. Naravno, čista je ali krajnje neorganizovana, baš kao i njen nepretenciozni vlasnik.

„Hvala vam što ste pristali na razgovor, doktore Kolins.“

„Nije problem. Imam slobodno popodne. Uđite. Sedite.“ Sklanja hrpu stručnih časopisa sa drvene stolice, oslobađajući je za Aleks. On seda za svoj radni sto, pretrpan papirima.

„Vaš poziv me nije iznenadio“, priznaje on.

„Zašto?“

„Pet Čestejn me je zvao i rekao da ćete verovatno želeti da mi postavite par pitanja.“

„Mislila sam da je otputovao.“

„Bilo je to pre dve nedelje, odmah po vašem dolasku.“

„Shvatam.“

Aleks je odlučila da vreme do čajanke sa Sarom Džom iskoristi u razgovoru sa veterinarom. Kad ga je pozvala, odmah je pristao na susret.

„Jeste li upoznati sa ubistvom Seline Gajter?“ pita Aleks, prelazeći odmah na stvar.

„Naravno da jesam. Bila je ljupka devojka. Sve nas je pogodila njena smrt.“ „Hvala vam. Vaš otac je posetio ranč Mintonovih narednog dana, je li tako?“

„Tako je. Posle njegove smrti sam preuzeo njegovu ordinaciju.“ „Volela bih da mi kažete nekoliko informacija o tome. Radite li isključivo za Mintonove?“

„Ne, nisam privatni veterinar. Radim za državnu službu. Mada, moram da priznam da me Mintonovi toliko angažuju da bih mogao da radim samo za njih. Skoro svaki dan sam tamo.“

„Je li tako bilo i sa vašim ocem?“

„Jeste, ali ako sugerišete da bih izneverio Mintonove samo da ne bih rizikovao državnu službu, varate se.“

„Nije mi to bila namera.“

„Ovo je zemlja konja i stoke. Ponekad sam prinuđen da odbijem posao koji ne mogu da postignem. Šta ću, iskren sam. Takav je bio moj tata.“ Aleks proleće kroz glavu kako bi ovaj čovek isto tako mogao da zataji informacije koje inkriminišu njegove imućne klijente.

„Da li vam je otac pričao o ubistvu Seline Gajter?“

„Plakao je kao beba kad je čuo da je ubijena jednim od njegovih instrumenata.“

„U pitanju je bio njegov skalpel, zar ne? Doktor Kolins gaje identifikovao.“ „U to nije bilo sumnje. Mama mu je poldonila taj set srebrnih instrumenata povodom dvadesetpetogodišnjice braka. Na drškama su bili ugravirani njegovi inicijali. Taj skalpel je bio njegov. Zato tata nije mogao da prežali kako je bio toliko nemaran da ga izgubi.“

Aleks se pomera na ivicu stolice. „Nelogično je da bude toliko nemaran sa skalpelom koji mu je poklonila žena, zar ne?“

Veterinar se češka po obrazu. „Tata je cenio takve stvari – čuvao ih je u kutiji obloženoj somotom. Nikad mi nije bilo jasno kako je taj skalpel ispao iz nje, osim onog dana kad se porađala kobila. U svoj toj zbrci, sve je bilo moguće.“

„Bili ste tamo?“

„Mislio sam da to već znate. Otišao sam da posmatram i asistiram tati. Naravno, Rid je bio tamo. On je pomagao kod svih porođaja.“ „Rid je bio tamo?“

„Ceo dan.“

„Je li ga vaš otac ostavio samog sa njegovim instrumentima?“

Eli Kolins grize unutrašnju stranu obraza. Aleks je jasno da pokušava da izbegne odgovor. „Moguće, ali nisam siguran.“ Zatim dodaje: „Neću da ispadne kako optužujem Rida.“

„Ne, naravno. Ko je još tog dana bio u štali?“

„Uh, samo da se setim.“ Zamišljeno se grize za donju usnu. „Bili su skoro svi, mada ne u isto vreme – Angus, Junior, Rid, svi konjušari i jahači.“ „Lepak Hikam?“

„Da. Svi zaposleni na ranču porađali su tu kobilu. Čak i Stejsi Volas je svratila. Koliko se sećam, upravo se bila vratila s letovanja.“

Aleks se najednom koči, ali uspeva da na licu zadrži bezizražajnu masku. „Koliko dugo se zadržala?“

„Ko, Stejsi? Ne dugo. Rekla je da mora kući, da se raspakuje.“

„A Ubogi Bad? Je li on svraćao?“

„Taj je svuda svraćao. Ali ne sećam se da sam ga tada video, što ne znači da nije bio tamo.“

„Ako ga niste videli, zar vas nije iznenadilo što je kod njega pronađen skalpel uprljan Selininom krvlju?“

„Nimalo. Tata nije primetio da mu taj skalpel nedostaje sve dok nije pronađen kod Ubogog Bada. Verovali smo da je ispao iz tatine torbe i da ga je Ubogi Bad našao i njim ubio Selinu.“

„A postoji li mogućnost i da je neko, usred sve te gungule oko kobile i njenog ždrebeta, krišom izvadio skalpel iz torbe vašeg oca?“

„Postoji, naravno“, priznaje Eli, ali nevoljno, jer to automatski baca sumnju na ljude za koje je radio. Aleks se seća koliko je brige pokazao prema Ridovom konju prethodne noći. Eli Kolins je bio prijatelj sve trojice osumnjičenih. Aleks gaje naterala da razluči između sopstvenog integriteta i ljudi, kojima su kaubojke omiljena obuća. Neprijatan zadatak, ali neminovan.

Aleks ustaje u nameri da krene i pruža doktoru ruku. „Ah, da. Još nešto, doktore Kolins. Neće vam smetati ako pogledam taj skalpel?“

On je iznenađeno gleda. „Ne, kad bih ga imao.“

„Nemate ga?“

„Ne.“

„A vaša majka?“

„Nikad joj nije vraćen.“

„Ni posle hapšenja Ubogog Bada?“

„Ona i tata nisu insistirali na tome da im se vrati. Ne posle svega što se dogodilo.“

„Drugim recima, skalpel je još uvekto negde?“

„Ne znam šta se s njim dogodilo, zaista.“

Ranč Mintonovih vrvi od aktivnosti. Radnici raščišćavaju ruševine, a vatrogasni eksperti uzimaju uzorke ugaraka na analizu radi utvrđivanja uzroka požara.

Oko kuće, moleri prefarbavaju apokaliptične poruke, ispisane sprejom po kamenim zidovima. Stakloresci mere prozorska okna kako bi zamenili razbijena stakla.

Rid je svima na usluzi, neobrijan i čađav, kao da je od ranog jutra preorao sav pepeo u potrazi za tragovima počinilaca. Košulja mu je otkopčana, a rukavi zavrnuti do lakata. Na glavi nema šešir, ali zato na rukama ima radne rukavice.

On opaža Aleks čim ona izađe iz svojih kola, ali pre nego što stigne da joj pride, šef vatrogasnog odreda mu dovikuje: „Šerife, dođi ovo da vidiš.“ Rid se mršti i odlazi u štalu broj dva. Aleks ga prati. „Kamen? Kakve veze to ima sa vatrom?“ pita on u trenutku kad im se Aleks pridruži.

Vatrogasac se češe po glavi preko svoje bejzbol kape. „Meni izgleda kao da je požar izazvan nesrećnim slučajem. Hoću reći, ko god da ga je podmetnuo, koristio je nešto poput pračke i kamenica za razbijanje prozora.“

„Kao David protiv Golijata“, mrmlja Aleks. Ridove usne se skupljaju dok klima glavom.

Vatrogasac nastavlja svoju teoriju: „Pretpostavljam daje ovaj kamen proleteo kroz jedan od ventilacionih otvora na krovu štale i izazvao kratak spoj u instalacijama. To je izazvalo požar.“

„Ne veruješ da je namerno podmetnut?“

Vatrogasac se mršti. „Ne mogu sa sigurnošću da tvrdim, ali mislim da je bilo tako. Da je želeo da podmetne požar, piroman bi bacio Molotovljev koktel ili bi ispalio vatrenu strelu.“ Lice mu se širi u blentav kez. „Sigurno ne bi bacio samo kamenicu.“

Rid zamišljeno vrti oblu kamenicu u ruci. „U redu. Hvala ti.“ Kad se vatrogasac udalji, Rid se konačno okreće prema Aleks: „Sad ne možemo da teretimo Plameta za podmetanje požara.“

Dan je neobično topao i Rid se oseća na muški znoj, ali taj miris Aleks nije neprijatan. Naprotiv, sviđa joj se. Grudne dlačice mu vire kroz otkopčanu košulju, gubeći se iza njegovog pojasa. Izbliza joj se čini da su

vlažne od znoja, kovrdžajući se oko njegovih bradavica na mišićavim plećima.

Primetivši da joj se od ovog prizora utroba pali, ona diže pogled ka njegovom licu. Kapljica znoja curi mu niz obrvu i slepoočnicu. Aleks je u iskušenju da podigne ruku i dodirne je vrhom prsta. Jednodnevna brada mu odlično stoji.

Aleks se s naporom usredsređuje na posao. „Niste uhapsili Plameta?“ „Pokušali smo“, odgovara Rid. „Alije nestao.“

„A njegova porodica?“

„Svi su kod kuće. Izjeda ih krivica, ali se prave ludi. Ma ne brinem ja za njega. Taj nije otišao daleko. Prečešljaćemo njegovu vernu pastvu. Neko ga sigurno krije. Isplivaće, pre ili kasnije.“

„Kad se to desi, volela bih da ga ispitam.“

Rid baca kamenicu na zemlju. „Šta radiš ovde?“

„Došla sam kod Sare Džo na čajanku.“ Primetivši njegov zbunjen izraz lica, Aleks dodaje: „Njena ideja, ne moja.“

„Pa, lepo se provedi“, sarkastično će Rid. Okreće joj leđa i odlazi prema štali.

Angus stoji na verandi i nadgleda poslove. Kada mu Aleks pride, on ne krije svoje zadovoljstvo što je vidi, iako se Aleks brinula kako će starac reagovati kad je ugleda.

„Stižeš tačno na vreme“, kaže joj.

Znači, ipak ju je očekivao. „Zdravo, Anguse.“

„Tačnost je vrlina. Baš kao i hrabrost. A ti imaš muda, mlada damo.“ Zadivljeno klima glavom. „Čim si se danas pojavila ovde.“ Škiljeći gleda u nju. „Po tome si ista tvoja majka. Taje bila neustrašiva.“

„Je li?“

Angus se kikoće. „Video sam kako se nosi sa ova dva klipana - Riđom i Juniorom - bezbroj puta.“

Njegov kikot splašnjava u smešak naklonosti, a pogled luta nekud u daljinu. „Daje poživela, bila bi prava lavica od žene.“ Oči mu se vraćaju na Aleks. „Bila bi kao ti, verovatno. Da sam imao kćerku, voleo bih da bude takva kao ti.“

Pomalo postidena ovim izlivom iskrenosti, Aleks kaže: „Žao mi je ako sam na bilo koji način izazvala ovo, Anguse.“ Rukom pokazuje u pravcu štale. „Nadam se da će Rid naći krivca. Pobrinuću se da bude optužen i kažnjen.“

„Da, i ja. Većinu toga mogu da oprostim.“ Starac gleda u komadiće stakla po verandi. „Ali gubitak konj a je velika tragedija. Tako mi je žao Rida. Godinama je štedeo da bi kupio tog pastuva.“

„Da, Rid baš deluje potreseno“, primećuje Aleks, okrenuvši se da posmatra Rida, koji stoji pored svog kamioneta i priča preko radio-veze.

„Pre ljutito. Ljubomorani je kao pas kad je u pitanju nešto što njemu pripada. Razumljivo, naravno, s obzirom na to kako je rastao. Nije imao ni gde da se popisa, a kamoli nekog ko će da brine o njemu. Živeo je od danas do sutra. A kad čovek živi kao preživar, neke navike je teško prekinuti. Rid je surov jer mu život ponekad zavisi od toga.“

Utom na verandu izlazi Junior sa širokim smeškom na licu. Nepogrešivo dobro je raspoložen. Za razliku od Rida i Angusa, njegova odeća je besprekorna. I da se oznojio, to je nemoguće primetiti na njemu.

Nakon toplog pozdrava sa Aleks, on kaže: „Nećeš verovati s kim sam malopre razgovarao. Jedna od vlasnica je zvala da proverim kako je njena kobilica, ona što se oždretila. Loše vesti brzo putuju“, dodaje on, gledajući u Aleks.

„Elem, svojim kreštavim glasom mi je rekla: 'Jadna moja beba, sigurno se prestravila.' Uveravao sam je da je njena kobilica u drugoj štali, ali me je naterala da se zakunem da su njena beba i bebina beba dobro i zdravo.“

Junior oponaša piskav ženski glasić tako verno da Aleks i Angus praskaju u smeh. Najednom, Aleks krajičkom oka vidi da ih Rid posmatra, stojeći savršeno mirno ali predaleko da bi čuo o čemu govore. Njegova netrpeljivost je skoro opipljiva, zapljuskujući Aleks poput nevidljivog talasa.

„Bolje da uđem, da ne zakasnim na čaj“, kaže ona ovoj dvojici.

Junior je grli oko ramena. „Majka želi da se iskupi za sinoćni ispad. Bila je presrećna kad si prihvatila njen poziv. Jedva čeka da te vidi.“

2 5

Lupe preuzima njenu bundu i vodi je na sprat. Služavka zastaje pred jednim vratima i tiho kuca.

„Uđi.“

Lupe otvara vrata, ali ne ulazi unutra. Shvativši to kao znak, Aleks prekoračuje prag sobe koja bi mogla da posluži kao filmski set. Njena reakcija je spontana i iskrena: „Prelepa soba!“

„Hvala ti. I meni se sviđa.“ Sara Džo gleda nekud iza Aleksinog ramena. „Lupe, molim te zatvori vrata. Znaš da ne podnosim promaju, a i buka spolja je nesnosna. I donesi odmah čaj.“

„Da, gospodo.“ Služavka se povlači, ostavljajući ih same.

Aleks stoji pored vrata, osećajući se pomalo nezgrapno u svojim ravnim čizmicama od antilopa i dugoj vunenoj suknji. Nema ničeg lošeg u njenom današnjem izdanju, samo se moderan stil oblačenja nekako ne uklapa u ovu ultraženstvenu viktorijansku sobu koja miriše na parfimeriju.

Njena domaćica izgleda kao balerina u muzičkoj kutiji za nakit. Bela čipka duž njenog okovratnika identična je kao ona na rukavima, oko njenih krhkih ruku. Sara Džo na sebi ima raskošnu bež suknju, brižljivo

raširenu po kanabetu od plavog damaska, tik ispod prozora. Popodnevno sunce pravi oreol oko njene kose.

„Uđi i sedi.“ Gracioznim pokretom ruke pokazuje na stilsku stolicu.

Obično staložena i gipka, Aleks se najednom oseća trapavo dok korača preko skupocenog tepiha. „Hvala na pozivu. Čaj će mi prijati.“

„Morala sam što pre da ti se izvinim za ono od sinoć.“

„Već sam zaboravila“, uzvraća Aleks. Junior i Angus su joj očigledno oprostili nepromišljenu ulogu koju je odigrala u vandalskom činu. Zauzvrat, ona je oprostila Sari Džo.

Aleks radoznalo gleda oko sebe. „Zaista, prelepa soba. Sami ste je uredili?“ Sara Džo se smeje, lako kao što diže ruku na svoj vrat, tobože nameštajući čipkasti okovratnik. „Jesam. Nikada to ne bih prepustila onim netalentovanim dekoraterima. U stvari, ova soba je kopija moje devojačke, iz mladosti. Angus stalno govori da je previše kič.“

Aleks diskretno traži neki znak muškosti, tračak dokaza da u ovoj prostoriji povremeno obitava i muškarac. Ne nalazi ga. Kao da joj čita misli, Sara Džo dodaje: „On svoje stvari drži u drugoj sobi. Tamo.“ Aleks prati njen pogled ka zatvorenim vratima.

„Uđi, Lupe“, uzvikuje Sara Džo nakon tihog kucanja služavke. „Evo našeg čaja.“

Dok Lupe spušta srebrni poslužavnik na stočić, Aleks razgovorljivo pita: „Gospodo Minton, spomenuli ste svoju porodičnu kuću. U Kentakiju, zar ne?“

„Da, u zemlji konja. Zemlji lova. Tako sam je volela.“

Njen čeznutljiv pogled leti ka prozoru s kog se ne pruža bog zna kakav pogled. Za trenutak obe zure nekud iznad kamenog dvorišta sa bazenom. Krajolik oko njega je mrtav i bezličan, poput oranica posle žetve.

„Ovde je tako golo. Nedostaje mi zelenilo. Naravno, imamo hektare sočnih pašnjaka za konje, ali to nije isto.“ Sara Džo vraća pogled i

zahvaljuje se služavki klimanjem glavom. Lupe se nečujno povlači. „Kako želite čaj?“

„S limunom i šećerom, molim vas. Jednu kocku.“

Sara Džo vešto izvodi ritual za koji je Aleks mislila da je izumro pre dve generacije. Njene bele, nežne ruke čine to pažljivo i umešno. Aleks shvata zašto se običaj ispijanja čaja više ne upražnjava u modernoj Americi. Niko za njega nema vremena.

„Sendvič? Krem-sir i krastavac.“

„Svakako“, odgovara Aleks sa smeškom.

Sara Džo na tanjir dodaje i dva čajna kolačića, pre nego što ga pruži Aleks. „Hvala“, kaže Aleks, šireći salvetu preko krila.

Uzima gutljaj čaja, uživajući u njegovom savršenom ukusu. Sendvič se sastoji samo iz jedne kriške hleba, ali je njegov ukus svež i kremast.

193

Aleks se nada da njen prazan stomak neće proizvoditi neprijatne zvuke kada ga napuni ovom malom porcijom. Jutros je prespavala doručak, a u vreme ručka nije osećala glad.

Kad proguta zalogaj prvog kolačića, Aleks pita: „Putujete li često u Kentaki?“

Sara Džo zamišljeno meša svoj brižljivo obogaćen čaj. „Dosad sam išla samo dvaput, na sahranu oba roditelja.“

„Oh, nisam htela da zapodenem tužnu temu.“

„Od porodice nemam više nikog, osim Angusa i Juniora. Ali osoba s karakterom brzo nauči da živi i s gubicima.“ Spušta svoju šolju na tacnu, toliko pažljivo da se ne čuje ni klik. Pognute glave, Sara Džo diže pogled, posmatrajući Aleks ispod obrva. „Samo što ti nisi naučila, zar ne?“ Aleks odlaže nepojedenu polovinu kolačića na tanjir, jer joj intuicija govori da su dotakle razlog koji se krio iza poziva na čaj. „Šta nisam naučila?“

„Da je najbolje ostaviti mrtve s mrtvima.“

Linije bojnog polja su ucrtane. Aleks spušta šoljicu sa čajem na srebrni poslužavnik i skuplja salvetu sa svog krila. „Mislite na moju majku?“ „Upravo tako. Ta tvoja istraga je digla preveliku prašinu u mom domu, gospođice Gajter.“

„Izvinjavam se zbog neprijatnosti, ali okolnosti su takve.“

„Da li te okolnosti uključuju i uništavanje moje imovine, ugrožavanje zdravlja i života svih konja koje uzgajamo, od kojih živimo?“

„To je bio nesrećan slučaj, i zbog toga mi je neizmerno žao“, kaže Aleks, želeći daje ova žena razume. „Ja nemam nikakve veze s tim. Morate da mi verujete.“

Sara Džo duboko uzdiše. Čipka oko njenog vrata podrhtava od potisnutog besa. Njeno neprijateljstvo je toliko opipljivo da se Aleks iznova pita šta je pravi razlog što je pozvana ovde. Njena potreba za izvinjenjem je čista farsa. Sara Džo očigledno želi da se oslobodi dugogodišnje ozlojeđenosti.

„Koliko znaš o vezi tvoje majke za Juniorom i Ridom?“

„Samo ono što mi je baka pričala i ono što sam uspela da saznam iz razgovora sa stanovnicima Persela.“

„Bili su kao jedno“, kaže Sara Džo, neobično tihim glasom. Aleks zaključuje da se povukla u neki svoj svet. „Trio nerazdvojnih drugara. Nikad ih nisi mogla videti razdvojene.“

„Primetila sam to na slikama u maminom školskom godišnjaku. Na većini su sve troje zajedno.“ Aleks je dugo gledala te fotografije u potrazi za nekim tragom, bilo čime što bi pomoglo njenoj istrazi.

„Nisam htela da se Junior previše vezuje za njih“, nastavlja Sara Džo. „Rid je bio klošar, sin gradskog pijanca, između ostalog. A tvoja majka... pa, bilo je mnogo razloga zašto nisam htela da se zbližava s njom.“ „Kao na primer?“

„Uglavnom zbog onog što je imala sa Ridom. Znala sam da je Junior njen drugi izbor. Nerviralo me je što je ona ta koja može da bira. Nije imala to pravo“, ogorčeno kaže. „Ali Junior ju je obožavao, i nisam mogla od toga da ga odvratim. Kao što sam i strepela, zaljubio se u nju.“ Sara Džo pogledom fiksira svoju gošću. „I imam neki ružan predosećaj da se sad zaljubljuje u tebe.“

„Niste u pravu.“

„Ah, sigurna sam da ti odlično vidiš šta on radi. Baš kao i Rid. Opet se stvara ljubavni trougao, zar ne? Zar ne želiš da ih okreneš jednog protiv drugog, kao što je ona radila?“

„Ne!“ uzvikuje Aleks.

Sara Džo zlorado gleda kroz trepavice. „Tvoja majka je bila drolja.“ Aleks je dosad uspevala da drži jezik za zubima, ali otvoreno blaćenje njene pokojne majke više neće trpeti. „To je kleveta, gospodo Minton.“ Sara Džo nehajno odmahuje rukom. „Baš me briga. To je istina. Znala sam da je prosta i neotesana čim sam je videla. Priznajem, bila je lepa, na onaj napadan, kitnjast način. Baš kao i ti.“

Pogledom kritički odmerava Aleks, koja je u iskušenju da ustane i ode. Jedina stvar koja je zadržava na stolici je nada da će joj Sara I)žo nepromišljeno odati delić neke dragocene informacije.

„Tvoja majka se smejala preglasno, igrala pregrubo, volela prejako. Za nju su emocije bile kao flaša pića koju treba popiti. Preterivala je u samougađanju i nije kontrolisala svoja osećanja.“

„Bila je iskrena“, ponosno kaže Aleks. „Svet bi bio bolji kada bi ljudi otvoreno pokazivali šta osećaju.“ Sara Džo ostaje gluva na njene reči.

„Uvek se ponašala kako su muškarci želeli“, nastavlja Sara Džo. „Beskrajno koketno i izazovno. Svaki muškarac je bio zaljubljen u nju. Pobrinula se da bude tako. Davala je sve od sebe.“

Sad je stvarno preterala. „Gospodo Minton, neću dozvoliti da opanjkavate ženu koja nije tu da se brani. To je ružno i okrutno od vas.“ Soba koja je odisala svežinom poput staklenika kada je u nju ušla, sada je guši. Aleks mora da pobegne odavde. „Idem.“

„Ne još.“ Sara Džo ustaje kada i Aleks. „Selina je volela Rida, ali istovremeno nije bila u stanju da voli nikog osim sebe.“

„Kakve to veze ima sa vama?“

„Ima, jer je želela i Juniora, i stavljala mu je to do znanja. Tvoja glupa baka se zanosila idejom sparivanja njih dvoje. Još dok su bili deca. Kao da bi se moj Junior oženio Selinom“, prezrivo frkće Sara Džo. „Merl Grejam me je čak jednom pozvala i predložila da se mi, budući prijatelji, okupimo i bolje upoznamo. Pre bih umrla! Zaboga, bila je obična telefonistkinja.“

„Nije bilo šanse da Selina Grejam postane moja snaja. To sam otvoreno rekla i tvojoj baki i Junioru. On je balavio za tom devojčuricom, dovodeći me do ludila.“ Sara Džo diže svoje male, stisnute šake. „Kako mu nije bilo jasno da je ona samo sebična, manipulativna fufa? A sada si to *ti*.“

Zaobilazi stočić sa servisom za čaj kako bi se suočila sa Aleks. Aleks je viša, ali Sara Džo u sebi čuva dugogodišnji bes, koji je čini jačom. Njeno krhko telo drhti od besa.

„U poslednje vreme priča samo o tebi, kao nekad o Selini.“

„Nisam zavodila Juniora, gospodo Minton. Među nama ne može da se dogodi romantična veza. Možemo da budemo samo prijatelji, možda, ali tek po završetku istrage.“

„Kako ne shvatas“, cvili Sara Džo, „da je sve isto kao s njom? Iskoristila je njegovo prijateljstvo zato što se potajno nadao da će se s vremenom razviti nešto dublje. Za tebe je on samo osumnjičeni u slučaju ubistva. Koristiš ga, baš kao što ga je koristila tvoja majka.“ „Nijetačno.“

Sara Džo se blago njiše, kao da će se svakog časa srušiti. „Zašto si došla ovamo?“

„Da otkrijem razlog ubistva moje majke.“

„Ti si razlog!“ Sara Džo prstom pokazuje u Aleksino srce. „Selinina vanbračna beba.“

Aleks uzmiče jedan korak, boreći se za dah.

„Ššta ste rekli?“ zbunjeno mrmlja.

Sara Džo se već sabrala. Crvenilo polako nestaje s njenog zajapurenog lica, povrativši uobičajenu boju porcelana. „Bila si vanbračna.“

„To je laž“, poriče Aleks. „Moja majka je bila udata za Ala Gajtera. Videla sam njihov venčani list. Baka Grejam ga je sačuvala.“

„Venčali su se tek kad se ona vratila iz El Pasa i ustanovila da je trudna.“ „Lažete!“ Aleks se hvata za stolicu. „Zašto me lažete?“

„Ne lažem te. Razlog što ti ovo govorim je više nego očigledan. Hoću da zaštitim svoju porodicu od tvoje destruktivne osvete. Biti najimućnija žena u ovom užasnom, ružnom gradiću moj je jedini i najveći zalag. Volim što sam udata za najuticajnijeg čoveka u okrugu. Zato neću dozvoliti da uništiš sve što mi je Angus stvorio. Neću dozvoliti da ukaljaš moju porodicu. Selina je to učinila, ali ti nećeš.“

„Dame, dame.“ Junior ulazi u sobu, smeškajući se. „Kakva je to dreka? Da niste ugledale pauka?“

Ponašanje mu se drastično menja kad nasluti animozitet između njih dve, osetan poput ozona posle munje. „Majko? Aleks? Šta se desilo?“ Aleks zuri u Saru Džo, čije lice je ozbiljno i samozadovoljno poput kameleonskog. Aleks se okreće u mestu i prilazi vratima, puštajući da se stolica zaljulja. Kad izađe u hodnik, trčeći silazi niza stepenice.

Junior dobacuje majci upitan pogled, ali mu Sara Džo okreće leđa i seda na svoj kanabe. Zatim mirno uzima svoju šoljicu i srče čaj.

Junior istrčava iz sobe i juri niza stepenice. Aleks sustiže na ulaznim vratima, dok bezuspešno pokušava da navuče svoju bundu.

Grabi je za ramena. „Šta se dešava?“

Aleks okreće glavu u stranu kako ne bi video njene suze. Pokušava da se oslobodi njegovog stiska. „Ništa. Pusti me.“

„Ne izgledaš kao da si bila na čajanki.“

„Čajanki? Ha!“ frkće Aleks, zabacujući glavu. „Tvoja majka me nije pozvala na čajanku.“ Briše suze i istresa nos. „Možda bi trebalo da joj se zahvalim što mi je rekla istinu.“

„Istinu? Koju istinu?“

„Da sam biološka slučajnost.“ Juniorovo lice se izdužuje od šoka. „Znači, tačno je?“ Ruke mu padaju s njenih ramena u pokušaju da se okrene, ali sada Aleks grabi njega i okreće ga prema sebi. „Je li tačno?“ Suze joj teku niz obraze. „Odgovori mi, Juniore!“

Neprijatno mu je da prizna istinu, ali zato Aleks iznosi scenario. „Selina se vratila iz El Pasa. Tamo se malo provodila s vojnikom i bila je spremna da se izmiri sa Ridom. Verovatno bi sve ispalo tako da se nisam dogodila ja, zar ne?“ Aleks zariva lice u šake. „O bože, nije ni čudo što me on toliko mrzi.“

Junior joj sklanja ruke s lica i gleda u njene iskrene, plave oči. „Rid te ne mrzi, Aleks. Nismo te mrzeli ni onda ni sad.“

Ona se kratko ali gorko smeje. „Kladim se da Albert Gajter jeste. Bio je prinuđen da oženi moju majku.“ Oči joj se šire i glas postaje pištav. „To sve objašnjava. *Toliko* toga. Zašto je baka Grejam bila tako stroga povodom mojih izlazaka, zahtevajući da zna s kim, gde i do koliko smem da ostanem.

„Mrzela sam što je bila tako nepoverljiva, jer joj nikad nisam dala nijedan povod za to. Pretpostavljam da je njena potreba da me zaštiti bila

opravdana, zar ne?“ Glas joj postaje histeričan. „Njena kćerka je napumpana, a pre dvadeset pet godina to je bio neoprostiv greh.“

„Aleks, prekini.“

„Onda mi objasni zašto me baka nikad nije volela. Zato što sam Selini uništila život i to mi nikad nije oprostila. Selina nije mogla da ima Rida, nije mogla da ima tebe, nije mogla da ima budućnost. A sve to zbog mene. O, bože!“

Psovke ili molitve, neutešno kuljaju iz njenog grla. Aleks se naglo okreće i otvara vrata, trčeći preko verande i dvorišta do svojih kola. „Aleks!“ Junior hita za njom.

„Dođavola, šta se ovde događa?“ zahteva Angus, kad Aleks projuri pored njega.

„Vas dvojica je ostavite na miru.“ Sara Džo stoji na vrhu stepenica, odakle posmatra ceo prizor.

Junior se okreće da je pogleda. „Majko, kako si mogla? Kako si mogla ovako da je povrediš?“

„Nisam imala namet u da je povredim. Samo samo joj rekla istinu.“ „Šta si joj rekla?“ pita Angus, ulazeći u kuću. Zbunjen je i nestrpljiv zato što mu niko ne daje nikakvo objašnjenje.

„Naravno da jesi“, sike Junior. „Znala si kako će reagovati. Što si uopšte morala išta da govoriš?“

„Zato što mora da zna. Jedina osoba koja može da je povredi jeste ona sama. Ta devojka živi u iluziji. Majka koju ona traži nije postojala u Selini Gajter. Merl joj je napunila glavu hvalospevima o Selini, a zaboravila je da joj kaže koliko je njena majka bila problematična. Krajnje je vreme da sazna.“

„Sranje!“ psuje Angus. „Hoće li mi neko reći šta se, kog đavola, ovde događa?“

Angus ulazi u spavaću sobu i za sobom tiho zatvara vrata. Sara Džo leži na svojoj strani kreveta i čita knjigu. Kad on uđe, ona spušta knjigu i gleda ga preko rama svojih naočara na vrhu nosa. „Leći ćeš ovako rano?“ Njegova žena deluje nežno poput leptira, ali Angus zna da je to samo kamuflaža njene gvozdene volje. Čak i kada se preda, to je iz ravnodušnosti, nikako iz poraza. „Hoću da popričam s tobom.“

„O čemu?“

„O onome što se dogodilo danas po podne.“

Sara Džo prislanja prste na slepoočnice. „Imam glavobolju. Zato nisam sišla na večeru.“

„Jesi li popila nešto?“

„Jesam. Već mi je bolje.“

Isti razgovor vode skoro svaki dan otkad su se venčali.

„Nemoj na posteljinu“, ukoreva ga kad se Angus spusti na ivicu kreveta. On strpljivo čeka da Sara Džo rasprostire pokrivač, a onda seda bliže njoj. „Bože, što si večeras nešto utučen, Anguse“, primećuje ona. „Šta je? Da nisu vandali opet napali imanje?“

„Ne.“

„Hvala bogu da je si i ađao samo onaj Riđov konj.“

Angus odlučuje da oćuti. Sara Džo prezire Rida, i on to dobro zna. Njena osećanja prema njemu se nikad neće promeniti, tako da kritika njenog zajedljivog komentara ne bi imala smisla.

Tema o kojoj je došao da porazgovara je prilićno osetljiva, stoga pažljivo bira reći pre nego što joj se obrati. „Sara Džo, danas po podne...“

„Bila sam tako ljuta“, prekida ga ona, napućivši usne.

„Ti si bila ljuta?“ Angus s naporom obuzdava svoj temperament. Želi da čuje njenu stranu priče pre nego što izvuče zaključke. „A kako se Aleks osećala?“

„I ona je bila ljuta, naravno. Zar ti ne bi bio kada bi saznao da si kopile?“ „Ne bih“, odgovara Angus kroz suvi smeh. „Ali me ne bi iznenadilo da jesam. Nikad nisam pitao roditelje jesu li bili venčani kad su me napravili, a i da nisu, ne bih mario.“ Obrve mu se skupljaju. „Ma ja sam matori jarac, a Aleks je osetljiva, mlada žena.“

„Ne brini, dovoljno je jaka da podnese istinu.“

„Očigledno nije. Protrčala je pored mene u suzama. Bila je van sebe.“ Sara Džo se usiljeno smeška. „Da li ti to mene kriviš što sam joj rekla istinu? Misliš da sam pogrešila?“

Kad ga Sara Džo pogleda poput devojčice, srce mu se topi. Kao i uvek. Angus nežno uzima njenu ruku. Mogao bi da je zdrobi kao cvet svojom grubom šakom, ali s godinama je naučio da je miluje.

„Ne krivim te što si joj rekla, dušo. Samo se pitam je li to bilo pametno. Volela bih da si se prethodno posavetovala sa mnom i Juniorom. To je nešto bez čega je mogla da živi do kraja života.“

„Ne slažem se“, tvrdoglavo će Sara Džo.

„Kakve veze ima jesu li njeni roditelji bili u braku kad su je napravili? Dodavola, danas je to sasvim normalna stvar.“

„Ima veze, jer menja njeno mišljenje o Selini. Dosad ju je kovala u zvezde.“ „Pa šta?“

„Selina ne zasluhuje da je kuju u zvezde“, breca se Sara Džo. „Vreme je da svi prestanete da tetošite Aleks i kažete joj istinu o njenoj majci.“ „Zašto?“

„Zašto? Zato što je pokušala da nas uništi, eto zašto. Odlučila sam da uzvratim udarac. Upotrebila sam najbolje oružje koje imam.“ Kao i

obično u ovakvim scenama, Sara Džo postaje ratoborna. „Samo sam htela da zaštitim tebe i Juniora.“

U stvari, zaključuje Angus, Sari Džo je bilo potrebno neverovatno mnogo hrabrosti da se suprotstavi samouverenoj ženi kao što je Aleks. Međutim, nije morala da joj otkriva istinu o njenim roditeljima, ali njen motiv je bio krajnje nesebičan. Štitila je svoju porodicu. Taj smeli čin ne zaslužuje njegov kriticizam. Angus se nagine i ljubi je u čelo.

„Cenim tvoj herojski duh, ali nema potrebe za tim, dušo.“ Smeje se. „Kako neko tako nežan i sitan može da štiti nas velike momke? Imam dovoljno para i iskustva da rešim svaki, i najmanji problemčić. Jedna brineta od metar i žilet ne predstavlja nam nikakvu pretnju.“

„Kada bi mogao da oživiš onog ogavnog Lepka Hikama, sigurna sam da se ne bi složio“, kaže Sara Džo. „Video si kako je prošao. Za razliku od tebe i Juniora, i još sijaset muškaraca, ja sam imuna na devojački šarm.“ Glas joj poprima prizvuk očaja. „Anguse, kako ne shvataš? Junior se zaljubljuje u nju.“

„Ne vidim šta je u tome loše“, uzvraća starac sa osmehom.

„Loše? To je nedopustivo!“ uzvikuje Sara Džo. „Njena majka mu je slomila srce. Zar te to nimalo ne brine?“

Mršteći se, Angus je podseća: „To je bilo davno. I Aleks nije kao njena majka.“

„Ne budi tako siguran.“ Sara Džo pilji nekud u daljinu.

„Aleks nije ni nalik Selini“, uverava je on. „Ova voli da komanduje, a Junioru možda baš to treba. Sve svoje žene je ostavio i one su mu to dopustile. Možda mu konačno treba jedna koja će mu govoriti šta da radi.“ „Gde je on sad? Je li još uvek ljut na mene?“ usplahireno pita Sara Džo. „Jeste, ali ohladiće se, kao i uvek. Rekao je da ide napolje da se napije.“ Zajedno se smeju. Sara Džo prva uspeva da se uozbilji. „Nadam se da će polako voziti.“

„Verovatno se neće ni vraćati do jutra.“

„O?“

„Ništa me ne bi iznenadilo“, nastavlja Angus. „Aleks je potrebno malo vremena da se sredi. Junior možda nema puno mozga ali nije mrtav od pojasa nadole. Večeras će naći ženu koja će ga utešiti.“

Pogled mu pada na raskošan dekolte Sare Džo. Koža joj je glatka i svetlucava od mirišljavog pudera kojim se maže posle kupanja. „Naš sin ima veliki apetit. Na tatu.“

„Oh, Anguse“, umorno uzdiše Sara Džo kad njegova ruka zaluta pod slojeve čipke na njenim grudima.

„Prijalo bi mi malo utehe.“

„Muškarci! Samo vam je jedno u glavi. Od toga mi se...“

„Digo mi se.“

„Ne govori takve prostote. I ne mogu večeras. Glavobolja mi se opet vraća....“

Angusov poljubac je ućutkuje. Sara Džo popušta, kao što je pretpostavio da hoće. Uvek ima neki izgovor, ali ga nikad ne odbije. Odmalena je naučena da prihvata svoje bračne dužnosti, baš kao što je naučena da pravilno servira čaj.

To što reaguje na njega više iz osećaja obaveze nego iz strasti, ne gasi Angusovu želju; štaviše, pojačava je. Angus uživa u izazovu.

Brzo se skida i leže preko nje, otkopčavajući dugmiće na njenoj spavaćici. Sara Džo mu ne pomaže u tome. Grudi su joj čvrste i jedre kao i prve bračne noći, kada ih je prvi put gnječio. Sada ih ljubi s uvežbanom uzdržanošću. Njene bradavice su tako malo. Dovoljno je da ih pomiluje jezikom i već su krute. Angus sumnja da Sara Džo to zna, osim ako romani koje stalno čita nisu obogaćeni erotskim scenama.

Lice joj se grči kad prodre u nju. Angus se pravi da to nije video. Pokušava da se ne znoji, da ne ispušta zvuke ili da čini bilo šta što bi Sara

Džo smatrala grubim i neprijatnim. Svu svoju razuzdanost čuva za udovicu iz susednog okruga, koju redovno posećuje i sponzorije. Njoj ne smetaju njegove perverzije. U stvari, vulgarnosti kojima je obasipa neizmerno je zabavljaju. Strastvena je ljubavnica, baš kao i on. Ima velike bradavice s ukusom mleka, kojima se on satima igra ako mu je do toga. Zadovoljavaju jedno drugo oralno, i svaki put kad je uzjaše, njene jake butine ga priklešte poput mengela. Bučna je dok vode ljubav, jedina žena koja se tokom seksa glasno smeje.

Zajedno su preko dvadeset godina. Nikad od njega nije tražila obavezu, niti je očekuje. Uvek se dobro provode i Angus ne zna kako bi njegov život izgledao bez nje. Iako je ne voli.

Voli Saru Džo. Ili bar voli ono što ona predstavlja: nežnost, čistotu, prefinjenost i lepotu. Voli je kao što se voli umetnički predmet od neprocenjive vrednosti, koji se dodiruje samo u posebnim prilikama, a i tada s beskrajnom pažnjom.

Na insistiranje Sare Džo, uvek koristi kondom i, kad svrši, brižljivo ga skida da ne bi uprljao njenu svilenu posteljinu. I večeras, dok to radi, Angus posmatra kako Sara Džo presavija rub svoje spavaćice, zakopčava dugmiće i namešta pokrivač.

Angus se vraća u krevet, ljubi je u obraz i grli je. Voli da oseti njeno sićušno telo uz svoje, tako mirisno i meko. Želi da je čuva. Na njegovo razočaranje, Sara Džo sklanja njegovu ruku i kaže: „Spavaj, Anguse. Hoću da završim ovo poglavlje.“

Otvora svoju knjigu, čiji sadržaj je nesumnjivo hladan kao i njeno vođenje ljubavi. Angus se postideno okreće na drugu stranu, kako mu svetlost njene lampe ne bi išla u oči.

Međutim, nikad nije postiden dok prevaljuje pedeset kilometara do svoje ljubavnice, što planira da učini već sutra uveče.

Stejsi ispušta keramičku šolju, koja se razbija na popločanom kuhinjskom podu. „Gospode bože“, šapuće, grčecí revere svoje kućne haljine.

„Stejsi, ja sam.“

Prvo kucanje na vratima toliko ju je uplašilo da joj je šolja ispala iz ruke. Glas koji dopire spolja, ubrzava ritam njenog srca. Nekoliko sekundi ona nepomično stoji, zureći u vrata, a onda trči da ih otvori.

„*Juniore?!*“

Nema dovoljno vazduha da uzvikne njegovo ime. Usne joj se pomeraju, ali nepomično. Žurno otključava bravu i otvara vrata, kao da se plaši da će bi njen posetilac mogao da nestane.

„Zdravo, Stejsi.“ Njegov osmeh je jednostavan i iskren, kao i njegovo kucanje za zadnja vrata svake noći u ovo vreme. „Nešto si razbila?“

Stejsi diže ruku na njegovo lice, kao da se uverava da je zaista tu, a zatim stidljivo uzmiče. „Otkud ti ovde?“

„Došao sam da te vidim.“

Stejsi gleda nekud iza njega, kao da bi na zadnjem dvorištu mogla da otkrije razlog posete njenog bivšeg muža.

Junior se smeje. „Sam sam. Nisam hteo da zvonim za slučaj da je sudija već u krevetu.“

„Jeste. Ovaj... hajde uđi.“ Povrativši fine manire, Stejsi se sklanja u stranu. Junior ulazi unutra. Za trenutak stoje jedno prema drugom na jarkom kuhinjskom svetlu, koje baš i ne ide Stejsi u prilog jer je upravo umila lice i namazala noćnu kremu.

Maštala je o ovom trenutku, ali sada kada se dogodio, nesposobna je da bilo šta učini ili kaže. Kroz glavu joj proleću ljubavne fraze, ali nijednu ne može da izgovori. Stoga pribegava bezbednijim temama.

„Tata je rano legao. Muči ga stomak. Podgrejala sam mu mleko, a od onog što je ostalo pravim sebi kakao.“ Ne odvajajući pogled od Juniora, pokazuje rukom na šporet gde se čokoladno mleko puši iz lonca.

Junior prilazi šporetu i gleda u lonac. „Kakao, a? Obožavam tvoj kakao. Ima li za mene?“

„Naravno. Ostaješ?“

„Nakratko. Ako me primaš.“

„Da“, zahvalno uzvraća Stejsi.

Obično okretna u kuhinji, Stejsi pomalo nespretno sipa čokoladno mleko u dve šolje. Nema ideju zašto je Junior baš večeras došao kod nje. Nije ni bitno. Važno da je sada tu.

Kada mu pruži šolju iz koje se puši kakao, Junior je s razoružavajućim osmehom pita: „Imaš li u kući neko žestoko piće?“

Prati je u dnevnu sobu, u čijem uglu je stočić s nekoliko flaša koje se piju samo u specijalnim prilikama.

„Je 1' ti ovo prvo piće večeras?“ pita Stejsi, dok mu sipa brandi u kakao. „Nije.“ Zatim šapatom dodaje, „A i popužio sam jedan džoint.“ Usne joj se skupljaju u strogu crtu. „Znaš da ne volim kad se drogiraš, Juniore.“

„Marihuana nije *droga*.“

„Jeste.“

„Jao, Stejsi“, cvili on, naginjući se da je poljubi u uho. „Bivša žena nema pravo da zvoca.“

Dodir njegovih usana budi poznatu iskru želje. Njen prekor se topi kao sladoled u avgustu. „Nisam htela da ti zvocam. Samo se pitam zašto si posle toliko vremena došao kod mene.“

„Poželeo sam te.“ Stejsi zna da je to po Juniorovim životnim pravilima sasvim dovoljan razlog. On se spušta na kauč i povlači za sobom. „Ne!

Ostavi lampu“, kaže on kad joj ruka poleti ka prekidaču. „Hajde da sedimo ovde i zajedno pijemo kakao.“

„Čula sam za probleme na ranču“, mrmlja ona posle kratke pauze. „Sve je očišćeno. Ali nije prvi put. Mogli smo i gore da prodemo.“ Stejsi ga nesigurno dodiruje. „Mogao si da stradaš.“

Junior spušta praznu šolju na stočić i uzdiše. „Još uvek brineš za mene?

„Uvek.“

„Niko prema meni nije bio tako dobar kao ti, Stejsi. Nedostajala si mi.“ Uzima njenu ruku i stiska je.

„Izgledaš umorno i zabrinuto“, primećuje ona.

„Stvarno?“

„Je li zbog požara?

„Ne.“ Junior se zavaljuje dublje u jastuke i spušta glavu na naslon. „Nego zbog ove zbrke oko Selininog ubistva. Deprimirajuće je.“ Potom nakrivljuje glavu sve dok je ne spusti na njeno rame. „Mmm, dobro mirišeš. Nedostajao mi je tvoj miris. Tako čist.“ Nosom joj miluje vrat. „Ništa te ne muči osim te istrage, je li?“

„Ne naročito. U stvari, muči me Aleks. Ona i majka su se jutros posvađale. Sara Džo joj je rekla da je Selina zatrudnela pre nego što se udala za svog vojnika. Nimalo lepa scena.“

Junior provlači ruku oko njenog struka. Stejsi automatski spušta dlan na njegov obraz i prislanja mu glavu na svoje grudi.

„Slagala sam je“, priznaje ona tiho. „Tačnije, prećutala sam istinu.“ Junior nezainteresovano mrmlja: „Hmm-hmm.“

„Nisam joj rekla da sam bila u štali one noći kad je Selina ubijena.“ „Kako to tebi da se dogodi?“

„Pa nisam htela da me ugnjavi pitanjima. Nervira me i što tebe toliko gnjavi.“

„Aleks nije kriva.“

Poznati refren, onaj koji tera Stejsi da zaškrguće zubima. Junior jek tako branio i Selinu. Koliko god da ga je ponižavala, nikad je ni za šta nije optužio ili kritikovao.

„Mrzim tu devojk, baš kao što sam mrzela i njenu majku“, sikće Stejsi. Alkohol pomešan sa meksičkom travom otupljuje Juniorov razum. „Ma ostavi to sad. Ovo je baš dobro, je 1' da?“ šapuće on, uranjajući usne između njenih dojki. Jezikom pronalazi njenu bradavicu. „Nekad si volela da ti ovo radim.“

„Još uvek volim.“

„Stvarno? A ovo? Kako ti se ovo sviđa?“ pita on, šišajući njenu bradavicu celim ustima i gurajući ruku u njene gaćice.

Stejsi ječi njegovo ime.

„Razumeću ako me ne želiš.“ On tobože obazrivo pridiže glavu. „Ne“, brzo kaže ona, vraćajući mu glavu nazad i stežući butinama njegovu ruku. „Molim te, nastavi.“

„Stejsi, Stejsi, tvoja uteha je sve što mi večeras treba. Uvek mogu da računam na to da ćeš me oraspoložiti.“ Diže glavu s njenih grudi i ljubi joj usne, sporo i temeljno. „Sećaš se šta mi je uvek najviše prijalo?“ pita on, ne odmićući usne.

„Da.“ Stejsi ga gleda ozbiljnim očima. Junior joj se smeška poput anđela. Kada je tako umiljat, ne može ništa da mu odbije - ni kad su bili tinejdžeri, ni kad su bili supružnici, ni sada. Nikada.

Stejsi Volas Minton, sudijina uzorna kćerka, spušta se na kolena i brzo otvara Juniorov šlic, uzimajući ga gladnim ustima.

„Gospođice Gajter? Jeste li tu?“

Aleks je upravo zadremala. Probuđena kucanjem na tek popravljena vrata, budi se i shvata da leži obučena i nepokrivena na krevetu. Oči su joj otečene od plača.

„Šta hoćeš?“ Glas joj je promukao i kreštav. „Odlazi.“

„Je li vam telefonska veza zauzeta, gospodice?“

„Bestraga.“ Aleks s naporom ustaje s kreveta, nameštajući svoju zarozanu odeću. Zatim prilazi prozoru, sklanja zavese i kroz staklo vidi motelskog recepcionara na svojim vratima.

„Skinula sam slušalicu da telefon ne bi zvonio“, kaže mu kroz prozor. Mladić je gleda, očigledno srećan što je još uvek živa. „Onda izvin te na smetnji, ali jedan čovek uporno pokušava da vas dozove. Svađao se sa mnom. Kaže da je nemoguće da toliko dugo pričate.“

„Koji čovek?“

„Haper ili Haris, tako nekako“, nagađa ovaj, proveravajući papirić koji je poneo sa sobom, okrećući ga prema svetlu. „Ček' da vidim šta sam ovde zapiso... nije baš najčitkije.“

„Da nije Harper? Greg Harper?“

„Mislim da jeste, gospodice.“

Aleks navlači zavesu i skida lanac sa vrata, otvarajući ih. „Je li rekao zašto zove?“

„Jeste. Rekao mi je da vam kažem da morate sutra u deset da budete u Ostinu na sastanku.“

Aleks tupo zuri u recepcionara. „Jesi li siguran? Sutra u deset?“ „Tako je rekao. Znam jer sam tako zapisao ovde.“ Pokazuje joj papirić sa nažvrkanom porukom. „Celog popodneva pokušava da vas dobije. Poludeo je što je veza zauzeta. Na kraju mi je rekao da dođem u vašu sobu i lično vam uručim poruku, što sam i učinio. Pa, laku noć.“ „Čekaj!“

„Ali moram da se vratim na recepciju.“

„Je li spomenuo kakav sastanak? I šta je toliko hitno?“

„Jok, samo je reko da budete tamo.“

Mladić još trenutak stoji, iščekujući. Aleks mu gura novčanicu u ruku i zahvaljuje se, nakon čega ovaj odlazi u mrak.

Zamišljena, Aleks zatvara vrata i iznova čita poruku. Nema nikakvog smisla. Greg nikad nije bio tajanstven. Ne liči na njega da je zove na sastanak na koji jedva da može da stigne.

Prvobitnu zbunjenost zamenjuje ogromna dilema. Kako će uopšte da stigne u Ostin sutra do deset? Već je pao mrak. Ako krene odmah, morala bi da vozi celu noć i stigla bi negde pred zoru.

S druge strane, ako sačeka jutro, moraće da krene pre svitanja kako bi stigla tačno na vreme. Ova dilema je prava agonija, jer ni psihički ni emotivno nije sposobna za odlučivanje.

Na pamet joj pada spasonosna ideja. Pre nego što stigne da je odbaci, grabi telefonsku slušalicu.

„Policija, izvolite.“

„Šerifa Lamberta, moliću.“

„Šerif nije tu. Mogu li nekako da pomognem?“

„Ne, hvala. Moram s njim lično da razgovaram.“

„Izvinite, je li to gospođica Gajter?“

„Da.“

„Gde ste sada?“

„U svojoj hotelskoj sobi. Zašto?“

„Rid se zaputio tamo. Trebalo bi svaki čas da stigne.“ Za trenutak zastaje. „Gospođice, je li sve u redu?“

„Naravno da jeste. Mislim da ga čujem kako parkira. Hvala vam.“ Aleks prekida vezu i prilazi prozoru, baš u trenutku kad Rid izađe iz svog kamioneta i pohita prema njenim vratima.

Ona mu ih otvara ispred nosa. Rid naglo zastaje, skoro izgubivši ravnotežu. „Nemoj opet da provaljuješ, molim te.“

„Nemoj da mi glumiš finoću“, breca se Rid, gledajući je mrko. „Šta se događa?“

„Ništa.“

„Malo sutra.“ Pokazuje na telefon pored njenog uzglavlja, optužujući pokazujući na spravu. „Satima te zovem, ali je zauzeto.“

„Bila je skinuta slušalica. Šta je toliko važno?“

„Čuo sam šta se dogodilo danas po podne kod Sare Džo.“

Aleks snuždeno spušta ramena i teško uzdiše. Gregova poruka je zasenila taj nemili događaj.

Nikad nije proverila datum venčanja njenih roditelja. Nije joj bio važan. Kao advokat, dobro zna da datumi, pa čak i takozvani zvanični dokumenti, mogu biti falsifikovani. Način na koji su svi reagovali na otkriće Sare Džo, govori joj da je tačan. Aleks je začeta pre braka.

„Trebalo je da budeš tamo, šerife. Napravila sam scenu. Silno bi se zabavio.“

Njena dosetka mu ne popravlja raspoloženje. „Zašto si skinula telefonsku slušalicu?“

„Da se malo odmorim. Šta si mislio? Da sam zgutala šaku pilula za spavanje ili presekla vene?“

Rid se sarkastično ceri. „Možda.“

„Onda me uopšte ne poznaješ“, ljutito uzvraća ona. „Ne odustajem tako lako. I ne stidim se što su moji roditelji bili prinuđeni da se venčaju.“ „Nisam to ni rekao.“

„Bili su mladi. Pogrešili su. To nema nikakve veze sa mnom, važi?“ „Važi.“

„Onda prestani da tako misliš. U stvari, baš me briga šta ti misliš.“ Aleks trlja slepoočnice. Sama sebe nervira više neko iko drugi. Ovaj ispad je samo dokaz koliko je zapravo uzrujana. „Ride, treba mi tvoja pomoć.“

„Kakva pomoć?“

„Možeš li da me prebaciš avionom u Ostin?“

Rid ne skriva iznenađenje. Uspravlja se na dovratku, gledajući je ozbiljno.

„Avionom u Ostin? Zašto?“

„Na poslovni sastanak sa Gregom Harperom. Moram tamo da budem sutra u deset.“

27

U vazduhu su za manje od pola sata kasnije, na jugoistočnoj ruti prema prestonici Teksasa. Aleks je petnaestak minuta čekanja iskoristila da se upristoji. Umila se hladnom vodom, našminkala oči, očešljala kosu, obukla štofane pantalone i džemper. Za sutrašnji sastanak obući će nešto iz svog kućnog ormara.

Na putu do malog gradskog aerodroma, Rid svraća u gostionicu da pokupi hranu koju je ranije naručio telefonom. Avion s jednim motorom marke cesna čeka ih na betonskoj pisti. Šerif zna kako da potegne prave veze.

Persel je samo svetlucava tačka na crnom tepihu pod njima kad Aleks konačno upita: „Je li ovo tvoj avion?“

„Vlasnik je Minton Enterprajzis. Angus mi je dozvolio da ga uzmem. Dodaj mi jedan čizburger.“

Aleks već uživa u svom - sendvič Sare Džo je sve što je tog dana pojela. „Kad si naučio da pilotiraš?“

Rid ubacuje prženi krompirić u usta. „Sa osam godina.“

„Osam!“

„Biciklom sam odlazio na aerodrom kad god bi mi se ukazala prilika.“

„Ali od grada ima sigurno pet kilometara“, uzvikuje Aleks.

„Meni to nije smetalo. Bio sam očaran avionima. Vlasnik avio-kluba bio je pravi namćor, ali je za mene uvek imao sok od jagode u frižideru. Verovatno sam ga užasno nervirao, ali mi nije uskraćivao odgovore na sva moja pitanja. Jednog dana me je pogledao i rekao: 'Moram da proverim kako ovaj avion leti. Hoćeš sa mnom?' Umalo se nisam upiškiio od sreće.“

Rid nije svestan svog sentimentalnog smeška dok joj ovo priča. Aleks ćuti kako ga ne bi podsećala na svoje prisustvo. Uživa u tom osmehu, jer naglašava fine crte njegovog lica, praveći ljupke sitne bore oko njegovih očiju i usta.

„Bože, kako je to bio dobar osećaj“, nastavlja Rid, kao da iznova proživljava zadovoljstvo tog doživljaja iz detinjstva. „Tada još nisam otkrio seks, tako da mi je letenje bilo najbolja stvar koja mi se desila. Odozgo je sve izgledalo tako spokojno, tako čisto.“

Beg od ružne stvarnosti nesrećnog detinjstva, zaključuje Aleks. Najednom želi da ga dodirne, ali se ne usuđuje. Rizik je preveliki. Jedna pogrešna reč i čarolija će nestati, stoga se uzdržava od svakog komentara.

Ipak ga tiho pita: „Ride, zašto mi nisi rekao da je moja majka bila trudna kad se vratila iz El Pasa?“

„Zato što to nije važno.“

„Možda ne sad, ali je bilo pre dvadeset pet godina. Nije želela da se uda za mog oca. Morala je.“

„Sad kad to znaš, zar to nešto menja? Ništa.“

„Da, ali...“, nesigurno mrmlja Aleks. Posle kraćeg ćutanja dodaje: „U pitanju je bila svađa, zar ne?“

Rid je oštro gleda. „Molim?“

Spustivši glavu na naslon, ona sa uzdahom pojašnjava, „Razmišljala sam zašto se vas dvoje niste poljubili i pomirili kada se tog leta vratila iz El Pasa. Znajući koliko ste se voleli, pitala sam se šta je moglo da pogorša

običnu ljubavnu prepirku. Sada znam. Nije bila obična. Bila je mnogo više od toga. Bila sam to ja. Ja sam vas razdvojila.“

„Nisi ti.“

„Jesam.“

Baka Grejam joj je rekla da je ona kriva za Selininu smrt. Sve što je Aleks dosad otkrila ukazuje na to. Je li Selinu, nakon što je rodila dete drugog čoveka, ubio njen ljubomorni, posesivni ljubavnik?

„Ride, jesi li ti ubio moju majku zbog mene?“

„Dođavola“, ljutito psuje on. „Mogao bih da zadavim Saru Džo što ti je to rekla. Moja svađa sa Selinom nije bila zbog tebe - ne u suštini.“ „Nego zbog čega onda?“

„Zbog seksa!“ Rid okreće glavu da je pogleda.

„Seksa?“

„Da, seksa.“

„Navaljivao si, a ona nije htela?“

Rid steže vilice. „Ne nego obrnuto, tužioče.“

„Šta?“ zapanjeno će Aleks. „Očekuješ da verujem kako...“

„Zabole me šta ćeš ti da veruješ. Selina je već tada htela da započnemo našu budućnost, ali ja nisam.“

„Sada ćeš mi saopštiti i koji je bio tvoj nesebičan, plemenit razlog“, sarkastično kaže Aleks.

„Moji roditelji“, bezizražajno odgovara Rid. „Moj otac je napumpao moju majku kada je imala samo petnaest. Venčali su se i vidiš kako je ispalo. Nisam smeo da rizikujem da mi se isto desi sa Selinom.“

Aleksino srce se puni topline, nevericom i emocijama, previše složenim da bi ih sada tumačila. „Znači, vas dvoje nikad niste...“

„Nismo. Nikad.“

Veruje mu. Na njegovom licu nema neiskrenosti, samo gorčine i tračka žaljenja. „Zar niste čuli za kontracepciju?“

„Sa ostalim devojkama sam koristio kondom, ali...”

„Znači da je bilo i ostalih?”

„Nisam bio monah, pobogu. Bile su tu sestre Gejl“, Rid sleže ramenima, „i mnoge druge. Uvek voljne da daju.”

„Naročito tebi“, zajedljivo će Aleks. „Zašto si toliko brinuo da ne zatrudne?”

„Zato što su spavale sa svima. Bio sam jedan od mnogih.”

„Ali Selina bi spavala samo s tobom.”

„Istina.”

„Sve dok nije otišla u El Paso i upoznala Ala Gajtera“, glasno razmišlja Aleks. „Htela je samo da te napravi ljubomornim, zar ne?” Kroz smeh dodaje: „Ali je preterala i napravila mene.”

Nastaje neprijatna tišina koju Aleks ne primećuje, udubljena u turbulentne misli o svojoj majci, Ridu i njihovoj neostvarenoj ljubavi.

„Ovde je prelepo noću“ sanjivo primećuje ona, nesvesna da skoro pola sata nisu progovorili.

„Mislio sam da spavaš.”

„Ne.“ Aleks gleda u mesec i oblake koji promiču pored njih. „Jesi li ikada leteo s mojom majkom?”

„Više puta.”

„I noću?”

Rid okleva. „Jednom.”

„Kako joj se svidelo?”

„Uplašila se, koliko se sećam.”

„Smarali su je, zar ne?”

„Ko?”

„Svi. Kad se proćulo da je Selina Grejam trudna, kladim se da su se tračevi usijali.”

„Znaš kako je u malim mestima.”

„Zbog toga nije položila veliku maturu.“

„Čuj, Aleks, nisi joj se ti isprečila na putu“, pojašnjava Rid. „U redu, pogrešila je. Zacopala se u vojnika i on ju je iskoristio. Posle toga je sve išlo svojim tokom.“

Rid rukom seče vazduh između njih dvoje, pokazujući da je razgovor na tu temu završen. „Ti nemaš nikakve veze s tim događajem, niti s posledicama. Sama si to rekla pre nekoliko sati. Sećaš se?“

„Ne optužujem moju majku, niti stigmatizujem sebe, Ride. Samo mi je žao nje. Nije mogla da pohađa školu, iako je bila legalno udata.“ Aleks skršta ruke na grudima dodajući: „Mislim da je bila posebna. Mogla je da me da na usvojenje, ali nije. Čak i nakon pogibije mog oca, zadržala me je. Volela me je i za mene je bila spremna na svaku žrtvu.“

„Imala je hrabrosti da me nosi kroz grad, u kom su je svi ogovarali. Ne pokušavaj to da porekneš. Znam da jesu. Važila je za grešnicu i otpadnicu. Verovatno su likovali svi koji su jemrzeli. To je u ljudskoj prirodi.“ „Ako jesu, onda to nisu pokazivali.“

„Zato što si ti još uvele bio njen vitez, zar ne?“

„Junior i ja.“

„Vi ste je čuvali.“

„Moglo bi se tako reći.“

„Verovatno joj je vaše prijateljstvo tada značilo više nego pre.“ Rid kratko klima glavom.

Aleks za trenutak proučava njegov profil. Došla je do litice. Konačno je spremna na skok. „Ride, da Selina nije umrla, da li bi se njome oženio?“ „Ne.“

Njegov odgovor stiže bez oklevanja. Aleks je zatečena. Još uvek mu ne veruje. „Zašto?“

„Iz više razloga, ali, u suštini, zbog Juniora.“

Ovo nije očekivala. „Šta s njim?“

„Dok je Selina bila trudna, prilično su se zbližili. I baš kad se spremao daje zaprosi, ona je... ubijena.“

„Misliš li da bi pristala?“

„Ne znam.“ Rid iskosa gleda u Aleks. „Kad su žene u pitanju, Junior ume da bude vrlo ubedljiv.“

„Ride, rekla sam Sari Džo i sada kažem tebi...“

„Ššš! Prebacili su nas na ostinski radar.“ Zatim u slušalicu recituje svoje podatke. Posle obavljenih formalnosti, naređuje nekom na aerodromskom tornju da im obezbedi vozilo. Ubrzo ateriraju ka osvetljenoj pisti. „Jesi li vezana?“

„Da.“

Sletanje prolazi besprekorno. Aleks kasnije razmišlja kako je verovatno bila u nekoj vrsti transa, jer se ne seća kako je iz aviona dospela u automobil. Tako rasterećena, dala je Ridu svoju adresu.

Njen stan se nalazi u prestižnom delu grada, gde svi imaju moderne kuhinje, u garažama sportske automobile i redovno vežbaju u teretanama.

Grmljavina nije ometala njihov let, međutim, dok vijugaju praznim ulicama velegrada kiša počinje da pljušti i munje paraju noćno nebo. „Moja vrata su ona s nabacanim novinama“, Aleks mu daje uputstva. „Ti si javni tužilac. Misliš da je mudro objaviti svim lopovima da nisi u gradu? Ili je to tvoj način isterivanja pravde?“

„Zaboravila sam da odjavim isporuku.“

Rid zaustavlja kola uz ivičnjak, ali ne gasi motor. Nekoliko dana ranije, Aleks bi se radovala povratku kući, pa makar samo da predahne od onog sumornog motela, ali sada, dok gleda u svoja ulazna vrata, ne oseća nikakvu želju da uđe unutra. Suze joj mute vid, ali to nisu suze radosnice. „Prošlo je skoro tri nedelje.“

„Onda bolje da uđem s tobom.“ Rid gasi motor i izlazi na kišu. Prati je preko pločnika do vrata i usput podiže novine. Baca ih u ugao njene natkriljene verande dok Aleks otključava vrata. „Ne zaboravi sutra da baciš ove novine“, kaže joj.

„Neću.“ Aleks ulazi u predsoblje i ukucava šifru za alarm, koji zuji od trenutka kad je otvorila vrata. „Rekla bih da je unutra bezbedno.“ „Hoćeš da se nađemo sutra na aerodromu ili šta?“ pita Rid.

„Uh...“ Aleks ne može da zamisli da će on sada da ode i ostavi je samu u njenom stanu. „Nisam razmišljala o tome.“

„Ako hoćeš svratiću u državno tužilaštvo oko podne i potražiti te tamo.“ „U redu. Do tada bi trebalo da završimo.“

„Važi, vidimo se.“ Okreće se da pode.

„Ride.“ Instinktivno ga hvata za mišicu, ali kada se on okrene, Aleks brzo povlači ruku. „Jesi li za kafu?“

„Ne hvala.“

„Kuda ćeš sad?“

„Ne znam dok ne stignem tamo.“

„Pa šta imaš na umu?“

„Da procunjam po gradu.“

„A, tako...“

„Bolje uđi unutra.“

„Nisam ti platila.“

„Šta?“

„Avion, tvoje vreme.“

„Nema potrebe.“

„Insistiram.“

Rid psuje. „Jedina stvar oko koje se nikad ne svađam jeste novac. Je li ti jasno? Laku noć.“

Okreće se i odlazi, ali posle samo dva koraka ona ga doziva. Kad se Rid okrene, njene oči ga preklinju. „Neću noćas da budem sama“, priznaje Aleks. I posle svili suza koje je isplakala tog poslepodneva, njene zalihe još nisu potrošene. Potoci joj teku niz obraze, poput kiše koja lije napolju. „Molim te, ostani.“

Rid se vraća pod nastrešnicu, ali kosa mu je već potpuno mokra. Spustivši ruke na bokove, sumnjičavo je gleda. „Zašto?“

„Rekla sam ti zašto.“

„Sigurno imaš neki bolji razlog, inače ne bi to tražila.“

„U redu“, izdire se Aleks. „Osećam se užasno. Je li to dovoljan razlog?“ „Nije.“

„Razdire me sve ono što je moja majka morala da proživljava zbog mene“, kaže, brišući suze.

„Ja nisam doktor.“

„Treba mi rame za plakanje.“

„Izvini, imam druge planove.“

„Ne vredi ni što te molim za pomoć?“

„Ne baš.“

Aleks ga mrzi zbog toga što je tera da ga moli. Odbacuje poslednji sloj svog ponosa i kaže: „Moja baka Grejam umrla je prezirući me što sam uništila Selinin život. Htela je da je uda za Juniora i mene krivi što sam to osujetila. Dodavola“, uzdiše Aleks. „Moram da znam da me i ti ne prezireš.“

„Možeš li da zamisliš kako sam se osećala kad sam saznala da se moja majka udala za drugog čoveka iako je volela tebe? Da nije bilo mene, verovatno biste se vas dvoje uzeli, imali decu i srećno živeli do kraja života. Ride, molim te, ostani sa mnom.“

Rid joj prilazi i hvata je za ramena, drmusajući ih. „Hoćeš da te zagrlim i kažem ti da će sve biti dobro, da će posle kiše opet sinuti sunce i sve će izgledati bolje?“

„Da!“

„Pa, znaj, tužioče, ja ne čitam priče za laku noć. Kad provedem noć sa ženom, to nije zato što želim da je tešim ili uveseljavam jer je tužna.“ Unosi joj se u lice škiljeći. „I svakako ne zato da bih izigravao *taticu*.“

.

28

Gregori Harper, javni tužilac za okrug Travis, Teksas, očigledno je ljut. Puši već treću cigaretu zaredom. Njegov bes je usmeren prema njegovoj zastupnici, koja sedi prekoputa njegovog radnog stola i gleda ga svojim upalim, umornim očima.

„S kim si to spavala, gospođice Drakula? Izgledaš kao da ti je sva krv isisana“, primećuje Greg sa svojom uobičajenom naprasitošću.

„Možemo li da se držimo teme, molim te. Nemoj pogrešno da me shvatiš.“

„Teme? Misliš onog dela kada sam ti rekao daje tvoja istraga završena i da se vratiš u Ostin, odmah, smesta i bez pogovora?“

„Da, teme.“ Aleks spušta dlanove na ivicu stola. „Greg, ne možeš sada tražiti da prekinem.“

„Ne tražim - naređujem ti.“ Ustaje sa stolice i prilazi prozoru. „Šta si, kog đavola, radila tamo, Aleks? Juče me zvao guverner. Mnogo je ljut. Ali mnogo.“

„Taj je uvek ljut.“

„To je manje bitno.“

„I te kako je bitno. Greg, sve što ti radiš politički je motivisano. Ne pravi se da nije. Ali ne krivim te, zato ne izigravaj nevinašce samo zato što si dobio packu.“

„Guverner misli da ta komisija za igre na sreću ne može da pogreši. Priznanje greške što je Minton Enterprajzisu izdala dozvolu za kladenje bilo bi ravno priznanju da postoji greška u pravosuđu.“

„Minton Enterprajzis je manje bitan, baš kao i njegove konjske trke.“

„Ma nemoj? Znači, bitno je samo da je jedan od Mintonovih osumnjičen za ubistvo, a s njima i najviši organ reda. Bože, bože, a ja mislio da imamo problem.“

„Ne moraš da budeš sarkastičan.“

Greg se trlja po zatiljku. „Po guvernerovoj priči, Angus Minton je nešto između dobre vile i Bafalo Bila.“

Aleks se smeška jer je ovo poređenje prilično verno. „Tako nekako, ali to ne umanjuje njegovu sposobnost da nekog ubije.“

„Kakav je to požar izbio pre neko veće?“

„Otkud znaš?“

„Samo mi kaži šta se dogodilo.“

Aleks mu nevoljno priča o Fergusu Plametu i njegovom napadu na ranč Mintonovih. Kad završi, Greg se hvata za čelo. „Izgleda da si prilično uzburkala vodu tamo.“ Vadi novu cigaretu, pali je i ostavlja u uglu usana, tako da se mrda pri svakoj njegovoj reči. „Ovaj slučaj mi se nije svidao od samog početka.“

„Obožavao si ga.“ Aleks je na ivici nerava, a Greg iznova svaljuje svu krivicu na nju. „Mislio si da će postideti guvernera i radovao si se tome.“ Greg spušta ruke na sto i naginje se prema njoj. „Rekla si da ćeš ponovo otvoriti slučaj ubistva tvoje majke. Nisam imao pojma da će to razgoropaditi ludog propovednika, niti da će nečija štala skoro izgoreti i

pritom stradati skupocen konj, ni da će to uvrediti uvaženog sudiju, čija reputacija je bila savršena kao sam bog.“

„Volas?“

„Da, Volas. Navodno je pozvao našeg cenjenog guvernera i požalio se na tvoje neprofesionalno vođenje slučaja i tvoje neosnovane optužbe.“ Greg uvlači dim duboko u pluća i izbacuje ga istom silinom. „Da nastavim?“

„Molim te“, umorno kaže Aleks, svesna da će to svejedno učiniti.

„U redu. Čestejn se plaši Volasa.“

„Čestejn se plaši sopstvene senke. Ne uzvraća mi na pozive.“ „Odrekao te se i oprao ruke. Sad su mu čistije od hirurških. Kaže da si viđena u provodu sa svojim osumnjičenima.“

„U provodu? Videli smo se na javnim mestima i u zvaničnim prilikama.“

„Opasna igra, Aleks. Imamo tri muška osumnjičena i jednu ženu zastupnika tužioca, koja se s njima privatno druži. Bespotrebno praviš cirkus.“

Aleks pokušava da ne škilji pod njegovim optuživačkim pogledom. „U pitanju je nova taktika.“ Ustajući, obilazi svoju stolicu. „Ovo je nerešen slučaj ubistva. Istraga je izvodljiva, bez obzira na to ko je vodi.“ „U redu“, oprezno će Greg, skrštajući ruke na potiljku i zavaljujući se u svoju stolicu. „Da čujem šta imaš? Telo nemaš. Oruđe kojim je izvršeno ubistvo takođe nemaš...“

„Ukradeno je iz veterinarske torbe.“

„Šta?“

„Oruđe kojim je izvršeno ubistvo.“ Ukratko mu prepričava razgovor sa doktorom Elijem Kolinsom. „Skalpel nikad nije vraćen starom Kolinsu. Planirala sam da proverim skladište dokaza u slučaju da nije tamo, ali čisto sumnjam.“

„I ja sumnjam. Suština je da još uvek nemaš to oruđe. Da li se pojavio neki očevidac?“

Aleks uzdiše. „Tokom telefonskog razgovora. Je li guverner spomenuo rančera po imenu Lepak Hikam?“

„Znači, tačno je?“

„Da, tačno je. I molim te ne vređaj me tim zamkama. Planirala sam da ti kažem.“

„Kada? Kad si planirala da provučeš kroz razgovor da se zastupnik ovog tužilaštva spetljao sa kaubojem koji je ubrzo zatim ubijen?“ „Hoćeš li da čuješ moju verziju?“ Aleks mu priča sve o Lepku. Kad završi, Greg je još smrknutiji. „Ako je to tačno, onda je ne samo glupo nego i politički neumesno nastaviti istragu. Opasna je. Ne očekuj ničiju ispovest.“

Aleks pravi grimasu. „Ne očekujem. Ali jedan od njih je ubio Selinu. Možda baš Hikam.“

Psujući, Greg vadi cigaretu iz usta. „Držimo se ubistva. Ako bi sutra morala da uhapsiš onog ko je ubio tvoju majku, ko bi to bio?“

„Nisam sigurna.“

„Da li bi je starac isekao?“

„Angus je lukav i proračunat. Ima veliku moć i svakako da uživa u komandovanju.“

„Smeškaš se.“

„Veoma je simpatičan, moram da priznam.“ Seća se Angusovog priznanja da bi voleo da ima kćerku baš kao što je ona. „Neobično je grub prema Junioru. Ali daje koljač?“ retorski kaže, odmahujući glavom. „Ne verujem. Ne priliči mu. Uostalom, Angus nije imao motiv.“

„A Junior?“

„Postoji mogućnost. Nemaran je i vrlo šarmantan. Sigurna sam da me nije lagao, ali mi isto tako nije rekao sve. Znam da je voleo Selinu. Hteo je da je oženi posle pogibije mog oca. Možda ga je previše puta odbila.“

„Pretpostavke, pretpostavke. Dakle, ostaje još Lambert. Staje s njim?“ Aleks spušta glavu, zagledana u svoje bele prste. „On ima najveće šanse da bude optužen.“

Greg naglo pomera stolicu napred. „Zbog čega tako misliš?“

„Imao je motiv i mogućnost. Možda je naslutio da će njegov najbolji prijatelj da zauzme njegovo mesto, pa je ubio nju kako bi to sprečio.“

„Prilično opravdan motiv. A mogućnost?“

„Te noći je bio na ranču, a onda je otišao.“

„Jesi li sigurna? Ima li neki alibi?“

„Kaže da je bio sa nekom ženom.“

„Veruješ li mu?“

Aleks se za trenutak suvo smeje. „O, da. U to mogu da verujem. Ni on ni Junior nisu imali problem sa ženama.“

„Osim sa tvojom majkom.“

„Da“, tiho kaže ona.

„Šta je izjavila ta žena, Lambertov alibi?“

„Ne znam. On odbija da mi oda njeno ime. Ukoliko žena zaista postoji, verovatno je još uvek tu. U protivnom, zašto bi tajio? Pokušaću da otkrijem koja je, čim se vratim u Persell! .“

„Ko kaže da se vraćaš?“

Aleks, koja je dosad šetkala po kancelariji, zastaje kod svoje stolice i umiljato gleda u svog šefa. „Moram da se vratim, Greg. Ne mogu sve tek tako da prekinem, pa makar ubica bio i sam guverner. Moram ovo da isteram do kraja.“

Greg klima glavom prema telefonu na svom radnom stolu. „Zvaće me po podne da pita jesi li skinuta sa slučaja. Očekuje da mu kažem da jesi.“

„Iako bi to značilo još jedan nerešen slučaj?“

„Sudija Volas ga je ubedio da imaš pundravce i da je u pitanju tvoja lična osveta.“

„E, pa nije tako.“

„Bojim se da jeste.“

Aleks srce prestaje da kuca. „Stvarno tako misliš?“

„Mislim.“ Gregov glas zvuči više prijateljski nego šefovski. „Obustavi istragu, Aleks, dok smo još u dobrim odnosima i dok mi guverner nije seo za vrat.“

„Dao si mi trideset dana.“

„Koje ne mogu da vratim.“

„Ostalo mi je još nedelju dana.“

„Mogla bi da naudiš sebi za to kratko vreme.“

„Takode bih mogla da otkrijem istinu.“

Greg je skeptično gleda. „To je rizično. Ovde imam slučajeve koji zahtevaju tvoj istančan njuh.“

„Sama ću platiti troškove“, predlaže Aleks. „Smatraj ovo mojim odmorom.“

„U tom slučaju, ne mogu da sankcionišem ništa od onog što tamo radiš. Više nisi pod zaštitom ovog tužilaštva.“

„U redu.“

Greg tvrdoglavo odmahuje glavom. „Ne mogu da te pustim, kao što ni svoju kćerku tinejdžerku ne puštam napolje bez kondoma u tašnici.“

„Greg, molim te.“

„Blagi bože, koliko si svojeglava.“ Vadi novu cigaretu iz paklice ali je ne pali. „Znaš li šta me najviše intrigira u tom slučaju? Sudija. Ako se ispostavi da je kriv kao rog, onda guvernera držim za jaja.“

„Mešaš metafore.“

„Šta imaš o njemu?“

„Ništa konkretno. Nervozan, sitničav starac, prevrtljive prirode.“ Aleks za trenutak razmišlja. „Ima nečeg čudnog u vezi s njim.“

„Kao na primer?“ pita Greg, naginjući se napred.

„Kao Stejsi, njegova kćerka, koja se udala za Juniora Mintona par nedelja posle Selininog ubistva.“

„Osim ako su brat i sestra, to nije protivzakonito.“

Aleks ga seče pogledom. „Stejsi nije... ovaj, nije Juniorov tip, ražu mrv Ali još uvek ga beznadežno voli.“ Aleks mu prepričava incident

iz toaleta kantri kluba. „Junior je veoma zgodan, a Stejsi nije vrsta žene kojom bi se oženio takav muškarac.“

„Možda ima zlatnu picu.“

„Priznajem, nije mi to palo na pamet“, suvo kaže Aleks. „Uostalom, nije morao da se oženi da bi spavao s njom. Sigurno je imao debeo razlog. Osim toga, Stejsi me je slagala. Rekla je da je posle letovanja otišla kući da se raspakuje, ali nije spomenula da je tog dana svratila na ranč Mintonovih.“

Greg se grize za donju usnu, zatim ubacuje cigaretu u usta i pali je. „Još uvek nije dovoljno, Aleks.“ Izbacuje oblak dima. „Moraću da poslušam svoje instinkte i skinem te sa slučaja.“

Za trenutak zure jedno u drugo, a onda Aleks polako otvara svoju aktovku i iz nje vadi dve bele koverta. Polako ih spušta na sto, ispred njega. „Šta je to?“ pita Greg.

„Moja ostavka i građanska tužbu protiv Mintonovih i Rida Lamberta.“ Greg umalo guta svoju cigaretu. „Šta? Ne možeš!“

„Mogu. Hoću. Imam dovoljno dokaza za građansku tužbu protiv njih za ubistvo moje majke. Tužiću ih za onoliko novca koliko će biti dovoljno da se osujeti otvaranje tog famoznog hipodroma. Karijera Rida Lamberta će biti gotova. Možda nijedan od njih neće otići u zatvor, ali će svakako biti uništeni.“

„Ako pobediš.“

„Nema veze i ako ne pobedim. U građanskoj tužbi ne mogu da se pozovu na peti amandman i izbegnu krivično gonjenje. Šta god da izjave,

svi će znati da lažu. Komisija za igre na sreću neće imati drugog izbora nego da preinači svoju odluku i povuče dozvolu za kockanje.“

„Znači, sve se vrti oko novca?“ uzvikuje Greg. „Od početka ciljaš na to, je li?“

Njeni bledi obrazi naglo rumene. „Ispod časti mi je da odgovorim na takvo pitanje. Zahtevam izvinjenje.“

Greg mrmlja bujicu psovki. „U redu, izvini. Ali, nisi valjda ozbiljna?“

„Jesam.“

Greg dugo ćuti pre nego što konačno kaže: „Trebalo bi da ispitam svoju glavu.“ Prstom pokazuje na nju i nastavlja: „Ne uvaljuj se u nevolje. I provri i jesu li oba magacina pištolja puna pre nego što kreneš u poteru, naročito sa Volasom. Ako usereš stvar i ja dođem u procep, izjaviću da si neuračunljiva i da si sve izvela na svoju ruku. Prvobitni rok ostaje. Jasno?“

„Jasno“, odgovara Aleks, ustajući. „Javiću ti se čim nešto saznam.“

„Aleks?“ Ali ona je već na vratima. Kad se okrene da ga pogleda, Greg je pita: „Šta se dešava s tobom?“

„Kako to misliš?“

„Postoji li neki poseban razlog što izgledaš kao avet?“

„Samo sam umorna.“

Ne veruje joj, ali joj ipak popušta. Kad ostane sam, Greg uzima dve bele koverta sa stola. Prvu otvara, a ubrzo i drugu.

Greg Harper skače sa stolice i istrčava iz kancelarije. „Aleks, kučko jedna!“ urla u praznom hodniku.

„Upravo je otišla“, informiše ga uplašena sekretarica. „S nekim tipom.“

„S kim?“

„S nekim kaubojem u kožnoj jakni.“

Greg se vraća za svoj radni sto i gužva dve prazne koverta, bacajući ih u korpu za otpatke.

Sunce je na zalasku kad Rid skrene svoj kamionet prema motelu Vesterner.

„Ostavi me ispred glavnog ulaza, molim te“, kaže mu Aleks. „Moram da proverim ima li poruka za mene.“

Rid čini kako mu je rečeno. Nisu imali mnogo toga jednom drugom da kažu nakon ponovnog susreta u tužilaštvu. Let kući prošao je bez trzavica. Aleks je veći deo prespavala.

Rid je vreme prekratio gledajući je usnulu.

Prethodne noći je bar hiljadu puta pozeleo da se vrati u njen stan. Primetivši tamne kolutove ispod njenih očiju, nije mu bilo jasno zašto ju je uopšte ostavio samu. Trebao joj je neko, bilo ko. A on joj je jedini bio na raspolaganju.

Ali Rid nikad u životu nije dobio nagradu uzornog izviđača. Da je ostao s njom, verovatno ne bi uspeo da zadrži svoje prste, usne ili penis dalje od nje. Zato je otišao. Njihove potrebe se jednostavno nisu poklapale.

Sada, Aleks opet okleva pre nego što izađe iz njegovog kamioneta. „Pa, hvala ti.“

„Nema na čemu.“

„Sigurno nećeš da ti platim, bar troškove?“

Ridu nije ni nakraj pameti da joj odgovara na ovo pitanje. Umesto toga postavlja svoje: „Oko čega je bila cela frka?“

„Oko slučaja na kom sam radila pre dolaska ovamo. Drugi tužilac je hteo da raščisti neke činjenice.“

„A to nije moglo preko telefona?“

„Komplikovano je.“

Rid zna da ga Aleks laže, ali ne želi sada o tome. „Zbogom.“

Aleks izlazi napolje, kačeći svoju tešku torbu o rame. Ulazi u motelski foaje, gde je recepcionar pozdravlja rukom u kojoj drži svežanj pristiglih

pisama. Rid okreće kamionet i pre nego što nagazi gas, primećuje da Aleks zastaje dok čita sadržaj jednog pisma. Lice joj naglo bleedi. On momentalno gasi motor i izlazi napolje.

„Šta je to?“

Aleks ga gleda, a zatim žurno presavija papir i vraća ga u koverat.

„Moja pošta.“

„Daj da vidim.“

„*Moju* poštu?“

Rid triput pucketa prstima i otvara šaku. Aleks nevoljno spušta koverat na njegov dlan. Ne treba mu dugo da pročita pismo. Kratko je i koncizno. Između obrva mu se urezuje bora. „'Bludnica'?“

„Tako me zove.“

„Plamet, nesumnjivo. Mogu li ovo da zadržim?“

„Možeš“, drhtavo odgovara Aleks. „Naučila sam ga napamet.“

„Obavezno zaključavaj vrata.“

„Ne shvataš valjda tu pretnju ozbiljno?“

Rid želi da je prodrmusi. Snažno. Ili je glupa ili naivna. I jedno i drugo bi moglo da je košta. „Krajnje ozbiljno“, odgovara on. „A trebalo bi i ti. Ako pokuša da stupi u vezu s tobom, zovi me. Jesi li me razumela?“ Aleks se oštri za svađu, ali naposljetku samo klima glavom. Previše je umorna. Izgleda kao da je na ivici kolapsa. Rid zna da je delimično kriv za to, ali umesto da se time naslađuje, oseća se užasno.

Smrknutog lica, vraća se u svoj kamionet, ali ne pali motor sve dok se ne uveri da je Aleks bezbedno zaključana u svojoj sobi.

Rid okreće glavu kad se metalna vrata od hangara otvore uz škripu metala. Zalazeće sunce je Aleks iza leđa, tako da joj je lice u senci, ali on ne mora da vidi njen izraz da bi znao da je ljuta. Celo telo joj je napeto kao struna. Sunčevi zraci joj obasjavaju kosu, čineći da liči na crvenu buktinju.

Rid smireno pere ruke u industrijskom, metalnom umivaoniku, ispira ih i briše papirnatim ubrusom.

„Čemu dugujem ovo neočekivano zadovoljstvo?“ pita on.

„Ti si lažov, prevarant, a verovatno i ubica.“

„Tako misliš od samog početka. Kaži mi nešto što ne znam.“

Rid se zavaljuje u stolicu i diže noge na ivicu stola, skrštajući ih. Ruke nesvesno spušta na svoje međunožje. Nikad u životu nije toliko želeo da dodirne žensko telo kao sada njeno.

Aleks mu prilazi vojničkim korakom, kipteći od besa. Deluje tako meko i proketo životno da mu dlanovi iznova bride. Čini mu se da na njima još uvek oseća njenu glatku kožu. Želi da je zgrabi za kosu, zabaci glavu i taj beli vrat obaspe poljupcima.

Aleks na sebi ima svoju bundu koja redovno budi erotski naboj u njegovim preponama. Njene uske farmerke naglašavaju lepo izvajane butine koje bi, po njegovom mišljenju, bolje poslužile u horizontali nego što sada podupiru razgoropađenu ženu.

Kad zastane na samo nekoliko centimetara od njega, Aleks mlatara papirima ispred njegovog lica. Rid prepoznaje pismo koje je primila od zabrinutih građana odmah po dolasku u Persel. Vreme je za naplatu. Bilo je samo pitanje trenutka kada će Aleks sabrati dva i dva.

„Zнала sam da se nešto ne poklapa“, sikće ona kroz stisnute zube, „ali danas, dok sam prečešljavala materijal, tražeći tragove, konačno sam shvatila i šta.“

Praveći se da ne oseća primamljivu aromu njenog parfema, koji mu uzbuđuje sva čula, Rid skršta ruke na grudima. „Šta?“

„U pismu je navedeno više firmi nego što je potpisa na dnu. Mo Blej - kli, upravnik aerodroma“, navodi Aleks, lupkajući prstom po papiru. „Samo što Mo Blejkli nije potpisnik.“

„Pa, naravno, kad je čovek umro pre nekih sedam godina.“

„Je li Mo Blejkli starac o kom si mi pričao? Koji te je naučio da letiš i davao ti sokove?“

„Tako nekako.“

„Ti si vlasnik ovog aerodroma, gospodine Lambert.“

„Zajedno sa korovom i tarantulama. Mo mi ga je ostavio testamentom. Iznenadena si?“

„Zapanjena.“

„Većina ljudi ovde je bila. Neki su se i naljutili - oni koji su hteli da se dočepaju imetka. Tada su počeli da buše zemlju u potrazi za naftom.“ „Vrati se na ovo pismo“, opominje ga Aleks. „Rekao si da si ga pročitao, ali nisi spomenuo da je navedena i tvoja firma.“

„Ljudi koji su napisali to pismo nisu me prethodno ništa pitali. Da jesu, rekao bih im da me izostave iz njega.“

„Zašto? Razmišljaš isto kao i oni.“

„Da, samo što ja ne pretim iz senke. Rekao sam ti u lice da se vratiš u Ostin. Osim toga, nisam timski igrač, nikad nisam bio. Grupni projekti me ne zanimaju.“

„To i dalje ne objašnjava zašto si mi prećutao da je aerodrom tvoj, a imao si više prilika da mi to kažeš.“

„Zato što sam znao da si sklona preuveličavanju.“

Aleks duboko uzdiše, smirujući se. „Nisam sklona preuveličavanju. Zakoniti si vlasnik aerodroma i imaš velike planove za njegovu ekspanziju i modernizaciju.“

Rid sporo ustaje sa stolice i nadvija se nad nju. Lice mu je ozbiljno, a pogled leden. „Otkud ti to znaš?“

„Uradila sam domaći, danas po podne. Predstavivši se kao tvoja sekretarica, pozvala sam avio-kompanije i zamolila za status *naše* aplikacije za pružanje usluga. Da nisu čuli za tebe, znala bih da me instinkti varaju.“

Aleks se suvo smeje dodajući: „Međutim, čuli su za tebe, i odmah su čestitali što je ME dobila dozvolu za kockanje. Oduševljeni su tvojim idejama za čarter-letove i trenutno pripremaju ponude. Kontaktiraće s tobom čim kompletiraju istraživanje tržišta. Usput, duguješ mi deset dolara za međugradski razgovor.“

Rid je grabi za ruku. „Odakle ti pravo da se mešaš u moje poslove? To nema nikakve veze sa tvojim slučajem.“

„Imam pravo da sprovedim svoju istragu kako smatram da treba.“ „Samo zato što posedujem aerodrom koji će prosperirati u zavisnosti od hipodroma, ne znači da sam iskasapio Selinu.“

„Ali može da znači da štitiš onog ko jeste“, optužuje Aleks.

„Koga? Angusa? Juniora? To su gluposti i ti to znaš.“

Aleks izvlači ruku iz njegovog stiska. „Miniraš ovu istragu od samog početka. Nosiš značku, što te čini zaštitnikom reda i zakona. Ha! E *to* je glupost, Ride!

„Ne želiš da otkrijem ubicu, ko god da je, zato što bi to osujetilo izgradnju hipodroma, a samim tim i tvoje poslovne šeme. Nije ni čudo što si toliko odan Mintonovima“, prezrivo će Aleks. „Nema to nikakve veze sa prijateljstvom ili kompenzacijom za usluge iz prošlosti. Ti samo sebično štitiš svoje finansijske interese.“

Dojke joj podrhtavaju pod džemperom kad udahne i nastavi: „Otvoreno ću ti reći, mislim da si to ti.“

„Šta, ubica?“ Glas mu je ozbiljan i dubok. On se pomera bliže njoj, priljubivši je uz minijaturni model aviona koji je do malopre popravljao.

„Da. Mislim da si je ti ubio. A znam i zašto.“

„Pretvorio sam se u uši.“

„Voleo si Selinu do ludila, ali ona je izdala tvoju ljubav. Ja sam bila konstantan podsetnik njene izdaje, čak i pre nego što sam došla na svet. Nisi mogao da zaboraviš i oprostiš, ali Junior jeste. On je jedva dočekao priliku da zauzme tvoje mesto. Počeo je da joj se udvara i njegovi napori su imali efekta.

„Kad si primetio da se zaljubljuje u njega, nisi mogao da podneseš da izgubiš svog najboljeg prijatelja i jedinog rivala. I zato si ubio nju. Kad već ne možeš da je imaš, onda je neće imati niko, a naročito ne Junior.“

Rid zadivljeno namiguje. „Čestitam, tužioče. Samo, postoji jedan veliki problem u toj gomili budalaština.“ Prilazi još bliže, unoseći joj se ulice. „Ne možeš da dokažeš. Ništa od toga. Sve je pusto nagađanje. Nemaš ništa ni o meni, niti o ikome. Dakle, zašto jednostavno ne olakšaš i sebi i svima nama, i odustaneš?“

„Zato što ne mogu.“

Rid sluti očaj u njenom glasu i zna da je na dobrom putu da je slomi. „Zašto ne možeš?“

„Zato što hoću da kaznim ubicu.“

„Uh-uh“, uzdiše on, vrteći glavom. „Ne radiš to zbog Seline, nego zbog sebe.“

„Nijetačno!“

„Tvoja baka je u tvojim očima izgradila sliku o Selini većoj od života. Zato ne možeš sebi da oprostiš što si se rodila u pogrešno vreme i sve pokvarila.“

„Ko sada trabunja psihološke gluposti?“ ironično pita Aleks. „Znala sam dovoljno o tebi da bih zaključila da si sebičan, Ride Lamberte.

Mogućnost da drugi muškarac dođe u posed tvog ličnog imetka za tebe je bila neprihvatljiva.“

Na licu joj je mešavina trijumfa i izazova. „Šta ti je bilo najteže da oprostiš, Ride? To što je Selina otišla u krevet s drugim? Ili što to joj nisi prvi, kad ti se ukazala prilika?

„Zašto si zapela za to s kim sam spavao a s kim nisam?“ Rid se nagine napred sve dok im se grudi ne dodirnu. „Upozorio sam te da koriguješ tu tvoju radoznalost“, preteći joj kaže. „Isto radiš i sa Juniorom, zadovoljavaš svoju radoznalost zapitkujući ko je tvoju mamu više privlačio, zar ne?“ Rid s uživanjem posmatra kako joj boja nestaje s lica.

„Ne“, promuklo poriče Aleks.

„Jeste.“

„Ti si bolestan.“

„Ne ja, dušo.“ Dah mu je vreo na njenim usnama. „Ti si bolesno radoznala.“

Spušta glavu i ljubi je. Aleks tvrdoglavo stiska usne, ali on na kraju uspeva da ih razdvoji. Jezik mu nailazi na barijeru njenih zuba, ali ne zadugo. Aleks ih razdvaja kroz uzdah. Vlažna, topla slatkoća njenih usta ga uzbuđuje. Momentalna erekcija ga bolno opominje na zakopčane pantalone. Ipak, ruke uvlači pod njenu bundu i dlanovima joj pokriva dojke. Palčevima odmah pronalazi krute bradavice. Kada ih štipne, iz grla joj se otima tihi jecaj.

Rid diže glavu, zagledan u njeno lice. Glava joj je naslonjena na avion, otkrivajući nežni, beli vrat. Dah joj je plitak, ubrzano dižući i spuštajući grudi. Rid oseća njeno srce, poput malog, divljeg, uplašenog stvora, zatočenog pod njegovim dlanom. Njene usne su blago razdvojene, vlažne i svetlucave. Oči su joj sklopljene. Aleks sporo otvara kapke i za trenutak se gledaju. Oprezno i zbunjeno.

O, *bože*, poslednja je Ridova razumljiva misao. Usnama opet grabi njene, gladnije i strasnije nego pre. Dok prodire jezikom dublje, prstima nežno gnječi njene osjetljive grudi.

Ubrzo gubi strpljenje. Njena odeća mu smeta. On spušta ruku na njen struk, zadiže džemper i grudnjak, obujmivši prstima njenu toplu, meku dojku. Aleks automatski izvija leđa, gurajući mu je dublje u šaku. Rid počinje daje gnječi, iskusno trljajući nadraženu bradavicu prstima.

Ljubi je kao da je prvi put, ili poslednji. Kolenom uspeva da joj raširi noge i prisloni preponu uz njenu udolinu. Krajičkom svog uma registruje slabašne zvuke koje Aleks ispušta i podiže njene ruke oko svog vrata. Ova invazija je usmerena samo na njena usta, ma koliko ga razdirala želja da je obnaži, tu u svom hangaru, i uzme je celu.

Slobodna ruka mu klizi niz njenu butinu i grabi je iznad kolena. Zatim je diže na bok, prisanjajući njenu karlicu uz svoju. Dok se češe o nju, oseća kako joj daj postaje isprekidan. Aleks šapuće njegovo ime.

Nekoliko sekundi kasnije, opet čuje svoje ime, samo ovoga puta iz daljine i kao kroz maglu. Zbunjeno se pita kako je uspela da mu se obrati kad je njegov jezik u njenim ustima.

A onda shvata da ga ne doziva njen glas.

„Ride? Gde si nestao, momče?“

Rid naglo diže glavu. Aleks se trepćući budi iz transa. Izvlači ruku iz njenog džempera i ona žurno zatvara svoju bundu.

U tom trenutku Angus ulazi na vrata koja je Aleks ostavila otvorena.

Rid primećuje da je sunce zašlo.

Aleks se neverovatno brzo oporavila, primećuje Rid. Osim zamućenog pogleda i blago otečenih usana, deluje savršeno pribrano.

„Zdravo, Anguse“, vedro kaže ona.

„Zdravo, Aleks. Jesi li sve sredila u Ostinu?“

„Jesam. Hvala što ste mi pozajmili svoj avion.“

„Nema na čemu.“

„Ja... ovaj, upravo sam krenula.“ Zatim gleda u Rida. „Razgovaraćemo još o pismu“, kaže i žurno izlazi iz hangara.

Rid podiže šrafčiger i nastavlja da popravlja minijaturni motor aviona.

„Šta je sad smislila?“ pita Angus, sedajući za sto prekoputa Rida. „Otkrila je da posedujem aerodrom. Nikad to nisam krio, ali nisam ni reklamirao. Ona smatra da ću mnogo izgubiti ako ovaj slučaj iznese pred vrhovni sud.“

„U pravu je“, zaključuje starac. Rid samo sleže ramenima, baca šrafčiger u kutiju s alatom i zatvara je. „Eli mi reče da je bila u njegovoj ordinaciji da se raspituje o izgubljenom skalpelu i ubistvu njene majke.“ „Izgubljenom skalpelu?“

„Da. Znaš li nešto o tome?“

„Pojma nemam. A ti?“

„Ni ja.“

Rid ulazi u malu nišu, gde čuva zalihe alkohola. Sebi sipa viski i pokazuje flašu Angusu. „Može?“

„Naravno. Hvala.“ Dok uzima gutljaj, starac posmatra kako Rid iskapljuje čašicu i opet je puni. Uhvativši Angusov pogled, on kaže: „Težak dan.“ „Aleks?“

Rid nervozno provlači prste kroz kosu. „Ma da. Prokleta je uporna.“ „Ne mogu ni da zamislim kojim joj je sve glupostima Merl Grejam napunila glavu.“

„Stoga ne čudi što je osvetoljubiva.“ Rid frustrirano uzdiše. „Ukoliko ME ne dobije onaj hipodrom, svi moji planovi će propasti.“

„Toliko ti je to važno, a?“

„Šta si mislio, da ću do kraja života biti šerif?“

„Previše brineš, momče!“ srčano će Angus. „Sredićemo to, i tvoja budućnost će zasijati. Došao sam da popričamo o tome.“

Rid ga upitno gleda. „O mojoj budućnosti?“

Angus ispija viski u jednom zalogaju i gužva papirnatu čašicu. Zatim diže obod svog kaubojskog šešira i s đavolskim smeškom gleda u Rida. „Hoću da se vratiš i opet budeš aktivni deo Minton Enterprajzisa.“ Za trenutak, Rid ostaje bez teksta. Potom uzmiče jedan korak i kroz smeh pita: „Šališ se?“

„Ne.“ Angus diže ruku. „Pre nego što odgovoriš, saslušaj me.“

U glavi je već smislio šta će da kaže. Nakon uznemirujućih poziva od dva člana komisije za igre na sreću, koji su o Aleksinoj istrazi saznali iz štampe, odlučio je da zauzme agresivniji stav. Zaustaviće istragu pre nego što se proširi i ugrozi njegove poslove.

Međugradski razgovori završeni su u optimističkom tonu. Pobio je Aleksine iskaze, začinivši ih s par masnih viceva, prekinuvši vezu s grohotnim smehom. Nije preterano zabrinut, ne još, ali ME-u je nesumnjivo potreban čvršći front. Kada bi Rid opet postao integralni deo korporacije, biće mu srce na mestu.

Angus uvežbano tečno isporučuje svoj predlog. „Razumeš se u konjske trke dobro kao i ja, i svakako bolje od Juniora, koji se nikad nije potrudio da nauči. U kompaniju bi se vratio kao direktor. Odgovornosti bih podjednako podelio između tebe i Juniora, iako bi ti dobio i druge funkcije.

„Znam koliko ti aerodrom znači. Sentimentalno si vezan za njega, ali u njemu ujedno vidiš i finansijski potencijal. Ja takođe. Pripojio bih ga ME-u. Korporacija će ti omogućiti finansiranje rekonstrukcije

i željenog proširenja. Automatski ćemo ponuditi usluge većem broju avio-kompanija.“

Osmeh mu se širi. „Ako treba, uložiću i nekoliko akcija ME-a kao podsticaj. Ovakav predlog se ne odbija, momče.“

Angus je razočaran Ridovom reakcijom. Nadao se da će biti oduševljen, ali umesto toga šerif je neopravdano sumnjičav.

„Otkud sad to?“

Oličenje smirenosti, Angus odgovara: „Ti pripadaš nama - oduvek. U poziciji sam da te angažujem. Bićeš lud ako to ne iskoristiš.“

„Nisam više dečak kom je potrebna tvoja milostinja, Anguse.“ „Nikad te nisam ni smatrao metom milostinje.“

„Znam“, bezizražajno će Rid. „Ali koliko god da ulepšaš svoje izlaganje, svodi se na to.“ Rid netremice gleda u Angusa. „Nemoj misliti da nisam zahvalan za sve što si učinio za mene.“

„Nikad nisam tražio zahvalnost. Uvek si pošteno odradio sve što sam ti naložio.“

„Da nije bilo tebe, nikad ne bih dospeo dovde.“ Rid za trenutak zamišljeno ćuti. „Ali odužio sam ti se, višestruko, čini mi se. Iz tvoje kompanije sam otišao jer mi je bila potrebna samostalnost. Još uvek je.“ Angus je frustriran, ali to ničim ne pokazuje. „Hoćeš da te molim? U redu.“ Duboko uzdiše. „Pred penzijom sam. Neki me već smatraju pregaženim. Kompaniji je potreban neko s tvojim upravljačkim kvalitetima.“ Starac širi ruke. „Eto. Da li ovo zadovoljava tvoj ego?“

„Nije potrebno da mi podilaziš, Anguse, i ti to prokleta dobro znaš. Misli na još nečiji ego.“

„Na Juniorov?“

„Da. Zna li on za ovo?“

„Ne zna. Nisam smatrao da je potrebno, dok...“

„Dok mu ne budu vezane ruke.“

Angusovo ćutanje je dovoljna potvrda.

Rid počinje da šetka. „Junior je tvoj nasljednik, Anguse, ne ja. On bi trebalo da preuzme kompaniju. Potrebno je da se pripremi za to. Na vreme.“ Angus takođe ustaje i počinje da šetka, sabirajući misli. „Plašiš se da Junior neće biti spreman ako ti budeš obavljao sve za njega i pokrивao tragove njegovih brljotina?“

„Anguse, nisam tako mislio...“

„Sve je u redu“, mrmlja stari kauboj, dižući ruku da učutka Rida. „Ja sam mu otac, a ti najbolji prijatelj. Možemo otvoreno da razgovaramo na tu temu. Junior jednostavno nije jak kao ti.“

Rid skreće pogled. Izgovorena istina greje mu srce. Zna da je Angusu bilo teško da ovo izgovori.

„Uvek sam želeo da Junior bude kao ti - prodoran, agresivan, ambiciozan - ali...“ Angus sleže ramenima. „Potreban si mu, Ride. Baš kao i meni. Nisam dirinčio svih ovih godina, da bi se tako lako srušilo sve što sam sagradio. Ponosim se tobom, ali ja sam praktičan biznismen. Suočavam se sa činjenicama, ma koliko bile dobre ili loše. Jedna od tih činjenica jeste da si ti odgovorniji od Juniora.“

„U tome i jeste stvar, Anguse. On *može* da bude. Uposli ga. Prenesi mu veću odgovornost.“

„A kad zabrlja, znaš li šta će se tada desiti? Izgubiću strpljenje i izriću ga. On će se pokunjiti i pobeći kod svoje mame, koja će ga tetošiti.“ „Možda u početku, ali ne zadugo. Junior će uskoro dobiti na samopouzdanju. Počeće i sam da riba one oko sebe. Shvatiće da samo tako može s tobom da izađe na kraj, ako ti vrati milo za drago. Kao što sam ja radio.“ „Je li to ono što i sada radiš? Vraćaš mi za nešto čega nisam

ni svestan?“ „Zaboga, ne“, ljutito će Rid. „Kad sam se ja plašio da kažem da mi se nešto ne sviđa? Tebi ili bilo kome?“

„U redu, reći ću ti kad“, breca se Angus. „Od Selininog ubistva. To je sve promenilo, zar ne?“ Prilazi Ridu. „Ne sećam se da smo od tog jutra ikad više iskreno razgovarali. Najviše sam se bojao da će se ona isprečiti između tebe i Juniora.“ Ogorčeno se smeje. „To se i dogodilo. Čak i mrtva, rasturila je vaše prijateljstvo.“

„Selina nema nikakve veze s mojim stavovima. Odluka je samo moja. U potpunosti. Jednostavno neću da budem deo tvog konglomerata.“ „Znači, isključivo ekonomski?“

„Tako je.“

Točkici Angusovog mozga se ubrzano vrte. „A šta ako odlučim da sagradim sopstveni aerodrom?“

„Onda ćemo biti konkurenti“, mirno odgovara Rid. „Iako znaš da nema dovoljno posla za dva aerodroma i da bismo obojica poslovali s gubitkom.“

„Ali ja to mogu sebi da priuštim. Ti ne možeš.“

„Moje bankrotstvo ti ne bi pružilo nikakvo zadovoljstvo, Anguse.“ Starac prezrivo frkće. „U pravu si. Tako mi boga, ti si mi kao porodica.“ „Kao porodica, ali nisam. Junior je tvoj sin, ne ja.“

„Odbijaš priliku da se okoristiš na račun njega, je li?“ Ovo je puko nagađanje, ali Ridova reakcija mu potvrđuje da je u pravu.

Šerif gleda na svoj ručni sat. „Moram da krenem.“

„Ride“, Angus ga hvata za ruku. „Hoće li Junior ikada shvatiti koliko si mu ti dobar prijatelj?“

Rid pokušava da zvuči veselo. „Hajde da mu to prećutimo. Znaš kako je sujetan.“

Angus sluti poraz i očajnički zabacuje udicu. „Ne mogu da te pustim, momče.“

„Nemaš drugog izbora.“

„Ne prihvatam ovo odbijanje. Razgovaraćemo još“, obećava mu sa sjajem u svojim plavim očima.

„Ne boli tebe što ću ti ja nedostajati. Nego te boli što više neće biti po tvome.“

„Nemoj, Ride. Potreban si mi. Junioru takode. A najviše korporaciji.“
„Što baš sad? Posle svih ovih godina, zašto budućnost ME-a zavisi od mog povratka?“ Ridovo lice se izoštrava kada shvati. „Uplašio si se.“
„Uplašio?“ ponavlja Angus, vidno iznenađen. „Čega? Koga?“

„Aleks. Uplašio si se da bi mogla da ti istrgne jabuku iz ruke. Zato gomilaš svu moć iza sebe.“

„Zar ne bismo bili jači protiv nje ako se ujedinitimo?“

„Već smo ujedinjeni.“

„Jesmo li?“ puca Angus.

„Odan sam ti, Anguse, baš kao i ti meni.“

Starac mu prilazi bliže. „Nadam se da je tako. Ali sećam se tvog lica kad sam danas ušao ovde“, šapatom kaže. „Izgledao si kao da te neko drži za jaja, momče. A ona je bila zajapurena i vlažna oko usta.“

Rid ništa ne odgovara. Angus to ni ne očekuje. Sve što bi rekao bilo bi poricanje ili izvinjavanje, a to je znak slabosti. Ridova snaga je jedini razlog što mu se oduvek divio.

Angus opušta tenziju. „Sviđa mi se ta devojka. Sočna je i slatka ko bombona. Ali previše pametna za njeno dobro.“ Upire prstom u Rida.

„Pazi da ti se kita ne digne previsoko, jer nećeš videti šta ti radi. Ona želi da nas sve baci na kolena i kazni za Selinino ubistvo.“

„Možeš li da priuštiš gubitak svega što si stvorio? Ja ne mogu. Štaviše, neću.“

Rekavši to, Angus smrknuto izlazi iz hangara.

„Gde je moj sin?“ pita Angus šankera, skoro sat vremena nakon razgovora sa Riđom. U međuvremenu, tražio je Juniora po celom gradu.

„Pozadi“, odgovara šanker, pokazujući na zatvorena vrata u zadnjem delu kafane.

Birtija deluje neugledno, ali zato ima najveći pokeraški ugled u gradu. Tamo se igra u svako doba dana ili noći. Angus ljutito otvara vrata, umalo oborivši konobaricu s prepunim poslužavnikom na ramenu, i maršira kroz zadimljenu prostoriju prema osvetljenom okruglom stolu.

„Ostavite nas. Moram da pričam sa Juniorom“, naređivački kaže.

Junior, sa cigarom koja mu visi sa ugla usana, ceri se svom ocu. „Može li da sačeka dok ne završim ovu ruku? Uložio sam petsto i imam dobar osećaj.“

„Život ti zavisi od ovog što imam da ti kažem, pa samim tim i tvoj dobar osećaj.“

Ostali igrači, uglavnom Angusovi radnici na ranču, brzo skupljaju svoje uloge i razilaze se. Otac i sin ostaju sami.

„Koji ti je đavo?“ pita Junior.

„Reći ću ti koji mi je đavo. Tvoj prijatelj Riđ opet će da se okoristi dok ti traćiš život u ovoj rupi.“

Junior strpljivo gasi cigaretu. „Ne znam o čemu pričaš.“

„Zato što ti je glava u dupetu, umesto u našem poslu, gde i pripada.“

Angus s naporom obuzdava bes. Ako zaurla, Junior će se naduriti, kao i uvek. Uurlanje nema efekta, ali on više nema snage da skriva razočaranje i gnev.

„Aleks je danas po podne bila na aerodromu s Riđom.“

„Pa?“

„Pa, da sam došao samo koji minut kasnije, zatekao bih ih kako se jebu uz avion!“ viče Angus, zaboravivši odluku da obuzda svoju narav.

Junior ustaje sa stolice. „Šališ se?“

„Ne šalim se, momče. Znam kako izgledaju životinje u teranju. Živim od njihovog uzgoja, sećaš se? Mogu da nanjušim kad žele jedna drugu“, tiho kaže starac, dodirujući vrh svog nosa. „Rid je radio ono što je ti trebalo da radiš. Umesto toga, ti ovde prosipaš novac koji nisi ni zaradio.“ Junior se trza i u svoju odbranu kaže: „Poslednje što sam čuo je da Aleks nije u gradu.“

„E pa, vratila se.“

„U redu, zvaću je večeras.“

„Učini više od toga. Pozovi je da izađete.“

„Dobro.“

„Ozbiljan sam!“

„Rekao sam, dobro!“ urla Junior.

„I još nešto, jer hoću da to čuješ iz prve ruke. Ponudio sam Ridu da se vrati u ME.“

„A?“

„Čuo si me.“

„Šta... šta je rekao?“

„Odbio je, ali ne prihvatom takav odgovor.“ Angus prilazi svom sinu sve dok mu se ne unese ulice. „Reći ću ti još nešto. Nisam odlučio ko će raditi za koga ako prihvati moju ponudu.“

Juniorove oči su pune besa i bola.

Angus ga prstom ubada u grudi. Jako. „Bolje bi ti bilo da radiš ono što ti kažem, inače će biti svašta. Ili će Rid sedeti za tvojim radnim stolom i naređivati tebi da čistiš štale, ili ćemo nas dvojica praviti tablice u zatvoru. Kako god, više nećeš dangubiti na pokeru.“

Angus se odmiče i u prolazu vrhom svoje kaubojske čizme namerno šutira nogaru stola. Sto se prevrće, rasipajući karte, žetone, pepeljare i flaše piva po podu. Zatim energičnim korakom izlazi napolje, ostavljajući Juniora da počisti nered.

Konobarica spušta dve pileće salate, servirane u sveže izdubljenim korama od ananasa i ukrašene listićima nane. Usput u čaše doliva još ledenog čaja.

„Hvala“, kaže Junior uz blistav osmeh.

Iz restorana kantri kluba pruža se predivan pogled na terene za golf. Ovo je jedna od retkih prostorija kluba koja ne vonja na tešku teksasku hranu. Dekor je umirujućih, pastelnih boja. Junior i Aleks su među malobrojnim gostima koji trenutno ručaju.

Aleks viljuškom zahvata polovinu pečenog badema. „Izgleda previše lepo da bi se jelo. Bolje je i od specijaliteta u B&B-u“, primećuje ona, ubacujući zalogaj u usta. „Pretpostavljam, kad bih tamo slučajno ušla u kuhinju, više nikad ništa ne bih okusila. Sigurno vrvi od bubašvaba.“ „Čini ti se. Prže ih u dubokom ulju i serviraju kao prilog“, prihvata šalu Junior. „Često tamo jedeš?“

„Dovoljno često. Probala sam moću, koju serviraju uz svako jelo.“ „Pa, pošto si sinoć odbila moj poziv na večeru, drago mi je da sam te nagovorio na ovaj ručak. Često sam u prilici da spasavam dame iz kandži visokokaloričnih obroka dotičnog restorana. Jelovnik im je opasan po vitkost.“

„Ni ovo nije ništa manje opasno“, uzvraća Aleks, probajući kremasti preliv za salatu.

„Ne brini. Ti si prirodno vitka, kao tvoja majka.“

Aleks spušta viljušku na ivicu tanjira. „I posle porođaja?“

Junior naglo diže glavu, nadvijenu nad svoj tanjir, prozrevši dečju radoznalost u Aleksinom glasu. Kad obriše uglove usana salvetom, on

kaže: „S leđa izgledaš skoro identično, samo ti je kosa tamnija. Ima neki crvenkasti sjaj.“

„To je i Rid rekao.“

„Stvarno? Kada?“

Junioru osmeh pada s lica. Ovo pitanje je postavio previše ishitreno da bi zvučao nehajno. Između obrva mu se urezuje bora.

„Odmah pošto smo se upoznali“, odgovara Aleks.

„Ah.“ Bora između obrva nestaje.

Aleks ne želi da razmišlja o Ridu. Kada je s njim, njena praktična, metodična i profesionalna hladnoća, na koju je ponosna, naprasno nestaje. Pragmatizam popušta pred emocijama. Tako nešto još nikad nije iskusila.

Tek što ga je optužila za ubistvo prvog stepena, uzvratila mu je poljubac i poželela još. Rid je opasan, ne samo iz njene vizure tužioca, već i nje kao žene. Obe su je izneverile jer su slabe i ranjive pred njegovim napadima.

„Juniore“, počinje Aleks kad završi s jelom, „zašto Rid nije mogao da oprost Selini što me je rodila? Zar mu je ponos toliko bio povređen?“ Junior joj ne odgovara odmah, zagledan kroz prozor u zelene terene za golf. Kad oseti njene oči na sebi, uzvraća joj tužnim osmehom. „Razočaran sam, Aleks.“

„Zbog čega?“

„Mislio sam - nadao se - da si prihvatila moj poziv za ručak zato što želiš da me vidiš.“ Teatralno uzdiše. „Ali ti samo želiš da pričaš o Ridu.“ „Ne o Ridu, nego o Selini. Mojoj majci.“

Junior pruža ruku preko stola i hvata njenu. „U redu je. Navikao sam.

I Selina me je zvala samo kad je htela da priča o Ridu.“

„Šta ti je pričala?“

Junior naslanja jedno rame na prozor i počinje da se igra sa svojom salvetom. „Obično je počinjala s hvalospevima. Znaš, Rid ovo, Rid ono. Posle pogibije tvog oca u ratu, opet je bila slobodna, ali se plašila da više nikad neće pridobiti Rida.“

„Zar ga nije pridobila?“

„Ne.“

„Nije valjda očekivala da će mu se svideti što se udala za Ala Gajtera i rodila mene.“

„Naravno da ne. Nikome se nije svidelo što je tog leta otišla, ali bili smo nemoćni da išta promenimo.“ Junior diže glavu. „I tako je otišla. Ona je bila u El Pasu, a mi ovde, petsto kilometara dalje. Jedne noći, Rid je odlučio da uzme avion i odleti po nju.“

„Kućkin sin, ubedio me je da ćemo to moći da izvedemo a da niko ne primeti. Jedina osoba koja bi znala bio je Mo Blejkli, a po njegovom mišljenju, Rid je uvek bio u pravu.“

„Blagi bože, niste valjda?“

„Ne tada. Jedan od naših rančera - Lepak Hikam, u stvari - našao je naše planove i otkucio nas tati. Ovaj je digao frku i zapretio nam da ni u snu ne pokušavamo nešto slično. Znao je da Selina samo pokušava da napravi Rida ljubomornim i savetovao nam da je pustimo da se izduva. Uveravao nas je da će se vratiti kući kad joj tamo dosadi, i sve će biti kao pre.“

„Ali Angus je pogrešio. Kad se moja majka vratila u Persel, bila je trudna sa mnom. Ništa više nije bilo kao pre.“

Aleks neko vreme ćutke meša svoj ledeni čaj. „Koliko znaš o mom ocu, Juniore?“

„Ne mnogo. A ti?“

Aleks sleže ramenima. „Samo to da se zvao Albert Gajter, da je bio iz rudarskog gradića u Zapadnoj Virdžiniji, da je poslat u Vijetnam samo

nekoliko nedelja pošto se venčao s mojom majkom, i da je tamo nagazio na minu i poginuo pre nego što sam se rodila.“

„Ja nisam znao ni odakle je“, izvinjavajući kaže Junior.

„Kad sam odrasla, pozelela sam da odem u Zapadnu Virdžiniju i potražim njegovu porodicu, ali sam na kraju odustala od toga. Oni nikad nisu pokušali da stupe u vezu sa mnom, pa onda nisam htela ni ja. Njegovi ostaci su poslani njima i tamo su sahranjeni. Ne znam je li moja majka prisustvovala obredu.“

„Nije. Zelela je, ali gospođa Grejam nije htela da joj da pare za put. Moj tata je ponudio da joj plati, ali gospođa Grejam nije htela ni da čuje.“

„A pustila ga je da plati troškove mamine kremacije.“

„Verovatno je mislila da je to nešto sasvim drugo.“

„U svakom slučaju, Al Gajter nije ništa više kriv za taj ishitreni brak nego što je moja majka.“

„Možda i jeste“, tvrdi Junior. „Vojnik koji odlazi u rat i te fore. Selina je bila previše lepa da ne bi upotrebila svoju ženstvenost kao oružje.“

„Zato što Rid nije hteo da spava s njom.“

„I to ti je pričao, a?“

Aleks klima glavom.

„Navodno su neke devojke s kojima je spavao napakostile Selini. Morala je da dokaže da je žena. Gajter je to nesumnjivo iskoristio.“

„Tvoja baka mu je proklela ime, jer zbog njega Selina nije maturirala. Posle toga više nikada nije prestala da ga prezire.“

„Žao mi je što nije sačuvala nijednu njegovu sliku. Imala je na hiljade Selininih slika, ali nijednu mog oca.“

„Za nju je on verovatno bio oličenje zla, đavola koji je zauvek promenio Selinin život. I to nagore.“

„Da“, mrmlja Aleks, zaključivši da je njena baka slično mišljenje imala i o njoj, svojoj jedinoj unuci. „Štaviše, nimalo ne ličim na njega.“ „Bože, Aleks, to mora da je grozno.“

„Ponekad mi se čini da sam tikva bez korena.“ U pokušaju da popravi raspoloženje, dodaje: „Ko zna, možda su me našli u kupusu.“

„Nisu, ne brini“, odgovara Junior, hvatajući je opet za ruku, „rodila te je mama i bila je prelepa.“

„Stvarno?“

„Pitaj koga hoćeš.“

„Je li bila prelepa i spolja i iznutra?“

Junior skuplja obrve. „Kao i svi. Bila je ljudsko biće, sa svim vrlinama i manama.“

„Da li me je volela, Juniore?“

„Tebe? Naravno da jeste. Smatrala te je najlepšom bebom na svetu.“ Ushićena ovim otkrićem, Aleks s Juniorom napušta kantri klub. Kad joj otvori vrata svog 'jaguara, Junior spušta dlan na njen obraz i pita, „Moraš li danas da se vraćaš u onu sumornu sudnicu?“

„Bojim se da moram. Imam mnogo posla.“

„Dan je tako divan.“

Aleks gleda u nebo. „Lažovčino. Samo što ne padne kiša - ili sneg.“

Junior saginje glavu i brzo je ljubi. Kad se odmakne, šapatom joj kaže: „Odmah mi na pamet padaju sva uživanja kojim bismo mogli da prekratimo vreme.“

Sledeći poljubac je nešto odlučniji. Jezikom joj vešto razdvaja usne i unutra pronalazi njen. „Ne, Juniore.“ Aleks je uvredena njegovim neu-mesnim poljupcem koji, na njeno zaprepašćenje, ne uspeva da probudi njena čula.

Juniorov poljubac ne izaziva da joj krv grozničavo ključa u venama, niti joj grči utrobu, toliko jako da bi mogla u tom položaju zauvek da

ostane. Ne, njegov dodir je ne tera da pomisli kako će, ukoliko se potpuno ne spoji s njim, zasigurno umreti. Kao Ridov.

Ništa u vezi s Juniorovim poljupcem ne uzrujava je kao činjenica da je on pogrešno protumačio njeno prijateljstvo. Ukoliko ga odmah ne prekine, mogao bi da oživi neki nerazjašnjeni dašak prošlosti.

Aleks naglo zabacuje glavu. „Moram na posao, Juniore. I sigurna sam da i ti imaš svoje obaveze.“

U trenutku kada se Junior odmakne, oboje primećuju poznati kamionet, parkiran na nekoliko desetina metara od 'jaguara'. Vozač 'blejzera', kog oboje mogu vide kroz vetrobran, sedi skrštenih ruku i posmatra ovu scenu kroz tamne naočari. Lice mu je preteče ozbiljno.

Rid konačno otvara vrata i izlazi na parking. „Tebe tražim, Aleks. Neko reče da si otišla s Juniorom. Instinkti su me doveli ovde.“

„Šta hoćeš?“ pita Junior, ležerno spuštajući ruku na Aleksina ramena. „Locirali smo Fergus Plameta. Jedan od pozornika ga upravo privodi.“ „1 to ti daje za pravo da prekidaš naš intimni trenutak?“

„Zabole me za vaš intimni trenutak“, cedi Rid kroz zube. „Aleks je rekla da želi da prisustvuje ispitivanju Plameta.“

„Hoćete li da prestanete da razgovarate kao da nisam tu?“ izdire se ona. Tenzija između njih dvojice je skoro opipljiva. Aleks pomišlja je ovo podseća na ljubavni trougao koji su imali s njenom majkom. Skinuvši Juniorovu ruku sa sebe, kaže mu: „Rid je u pravu. Hoću da čujem šta Plamet ima da kaže u svoju odbranu.“

„Zar sada?“ cvili Junior.

„Žao mi je.“

„Idem s tobom.“

„Ovo je moj i njegov posao, Juniore. Hvala na ručku.“

„Nema na čemu.“ Kratko je ljubi u obraz i dodaje, dovoljno glasno da ga Rid čuje: „Zvaću te kasnije.“

„Zdravo.“ Aleks žurno prilazi ’blejzeru i ulazi unutra, doduše s malo poteškoća zbog visokih potpetica i uske suknje. Rid se pravi da to ne primećuje. Vraća se za volan i ceri se Junioru koji mu uzvraća jednako zajedljivim kežom. Čim Aleks sedne, Rid gazi gas.

Ubrzo s auto-puta skreću na makadam. Rid to čini toliko naglo da bi Aleks verovatno pala sa sedišta da se čvrsto ne drži za vrata. Ona škrguće zubima ali ćuti, trpeći neprijatno truckanje.

„Jesi uživala u ručku?“ pita on.

„Veoma.“

„Baš lepo.“

„Smeta ti što me je Junior poljubio?“

„Bože sačuvaj. Zašto bi mi smetalo?“

„I to što kažeš.“

Međutim, Aleks je ipak drago što je Rid stigao u pravom trenutku. Osetila je ogromno olakšanje. Sada s blagom dozom krivice i u pokušaju da s njim uspostavi profesionalan odnos, menja temu. „Gde ste našli Plameta?“

„Tamo gde sam i sumnjao da će biti. Krio se u jednoj od svojih parohijskih kuća. Izašao je da udahne vazduh i moj pozornik ga je ukebao.“ „Je li pružao otpor?“

„Nije toliko lud. Zasad je samo ispitan. Nemamo na osnovu čega da ga pritvorimo. Trebalo bi da su već stigli u stanicu.“

Junior ubrzo opet zapada u mračno raspoloženje. Mira i spokoja nema na vidiku, dok besciljno jurca gradskim ulicama u svom ’jaguaru’.

Angus mu sedi na glavi - ne bukvalno, doduše - ali i Sara Džo mu sedi na glavi, zato što mu Angus sedi na glavi. Sinoć je od njega zatražila da pod hitno preduzme nešto, na šta će njegov otac biti ponosan.

Elem, Sari Džo se nimalo ne sviđa ideja povratka Rida Lamberta u kompaniju. Tonom koji nikad dosad nije upotrebila, rekla je svom sinu da je to prosto nedopustivo.

„Angus želi *tebe*, a ne Rida.“

„Zašto mu je onda ponudio posao?“

„Da te probudi, dušo. Rida samo koristi kao suptilnu pretnju.“

Junior joj je naposljetku obećao da će dati sve od sebe. Međutim, kad je pozvao Aleks i predložio joj izlazak na večeru, odbila ga je, izgovorivši se glavoboljom. Ipak, pristala je da ručaju zajedno u kantri klubu. A onda, kada je sve išlo kao po loju, pojavio se Rid i odveo je.

„Posao malo sutra“, mrmlja Junior sebi u bradu dok pravi kružni zaokret ispred sudijine kuće i naglo koči. Preskočivši cvetni busen, u dva koraka stiže do vrata i počinje da lupa pesnicom.

Stejsi mu očigledno ne otvara dovoljno brzo jer mu pena bukvalno kreće na usta kada to konačno učini.

„Juniore!“ uzvikuje ona, presrećna što ga vidi. „Otkud...“

„Ćuti! Samo ćuti!“ Za sobom zatvara vrata sa treskom, toliko jakim da sav porcelan i staklo zazveckta. Grabeći Stejsi za obe ruke, prislanja je uza zid i pokriva njena usta svojim.

Ljubi je grubo, dok nestrpljivo otkopčava njenu bluzu. U svoj toj žurbi, nekoliko dugmića se otkida i pada na mermerni pod.

„Juniore“, dahće Stejsi, „šta ti je...“

„Moram da te imam, Stejsi“, mrmlja on, zagnjurivši lice u njene bujne dojke. „Nemoj još i ti da počinješ. Svi me gnjave oko nečega. Molim te, samo ćuti i pusti da te karam.“

Zadiže joj suknju i vešto sklanja gaćice, otkopčavajući drugom rukom svoj rajsferšlus. Kad prodre u nju, Stejsi nekontrolisano vrišti.

Junior zna da joj nanosi bol i mrzi sebe zbog toga, jer Stejsi to ne zaslužuje. Međutim, mračan deo njegove duše likuje što još neko osim njega pati. Zašto da on večito bude najnesrećnija osoba na svetu?

Svi se istresaju na njemu. Krajnje je vreme da se i on na nekom istrese. Stejsi mu je pri ruci... i on zna da mu neće zameriti.

Njena nemoć, njeno poniženje, ulivaju mu osećaj nadmoći. Upravo toga i uzbuđuje, a ne seks kao čin. Kad svrši, Junior se stropoštava na zid, prikleštivši Stejsi između sebe i susednog zida sa cvetnim tapetama.

Kad mu se dah umiri, on je neizmerno nežno miluje po obrazu. „Stejsi?“

Ona otvara oči i ustaje, iznova razoružana njegovim zanosnim osmehom i lakim poljupcem. Junior tek tada primećuje da je obučena za izlazak. „Krenula si nekud?“

„Na sastanak crkvenog odbora.“

Rupice u njegovim obrazima se udubljuju kad proširi osmeh, štipkajući je za obnaženu dojku. „Nećeš valjda ovakva pred crkveni odbor?“ Kao i uvek dotad, Stejsi reaguje na njegov dodir. „Juniore“, cvili ona, svlačeći bluzu i bretelu s ramena, prislanjajući već ukrućenu bradavicu njegovim ustima. Dok šapuće reči najdublje ljubavi, Junior klizi usnama niz njen stomak, i niže, skidajući pritom odeću koja mu se nađe na putu.

„Juniore?“ nesigurno će Stejsi kada se on spusti na kolena. Zaverenički joj se smeška, šireći prstima njene usmine.

„Juniore! Ne. Ne mogu. Stvarno ne... mogu.“

„Možeš, srce. Štaviše, umireš od želje za tim.“ Isprva je liže lako, uživajući u ukusu koji je ostavio u njoj. Miris napaljene žene ga uvek uzbuđi. „Još uvek moraš u crkvu?“ šapatom pita on, palcajući jezikom u njenoj udolini. „Je li, Stejsi?“

Kad njeni orgazmični jecaji utihnu u praznoj kući, Junior je postavlja da sedne na njegove prepone dok on leži na hladnom mermernom podu, prazneći se u njoj po drugi put. Kasnije, kada se Stejsi sklopča uz njega poput krpene lutke, Junior se oseća bolje negonedeljama unazad. „Nemoj da ideš“, preklinje ona, kad Junior pokuša da ustane. „Stejsi“, tobože prekorno joj kaže. „Vidi na šta ti liči kuća. Nećeš valjda da sudija sazna za tvoje nestašluke dok je on na poslu?“

Junior ustaje, zakopčava farmerke i zalizuje kosu „Uostalom, imam neka posla. Ako ostanem minut duže, odneću te u krevet i tamo potrošiti celo popodne. Iako to ne bi bilo uzaludno trošenje vremena.“

„Hoćeš li da se vratiš?“ pita ona žudno kad ga isprati do vrata, pokrivajući svoju nagotu najbolje što može.

„Naravno.“

„Kada?“

Junior se mršti, ali to krije okretanjem prema vratima. „Nisam siguran. Ali posle onog pre neko veče i ovog danas, zar ne misliš da bi trebalo malo da usporimo?“

„Jao, Juniore, tako te volim.“

Obujmivši joj lice dlanovima, Junior je ljubi u usne. „Volim i ja tebe.“ Stejsi za njim zatvara vrata i mehanički odlazi na sprat da se zagnjuri u toplu, mirišljivu kupku. Sutra će verovatno biti puna modrica, ali će joj svaka biti draga.

Junior je voli! Rekao joj je. Možda je posle svih ovih godina konačno sazeo kao ličnost. Možda se dozvao pameti i shvatio šta je za njega najbolje. Možda je iz svog srca konačno istisnuo Selinu.

Ali Stejsi ne zaboravlja Aleks, i pažnju kojom je Junior obasipa. Seća se ju je vrteo na podijumu kantri kluba, i smeja se s njom. Stejsina utroba se grči od ljubomore.

Poput svoje majke, Aleks se isprečila između Stejsi i njene sreće sa čovekom kog voli.

Odmah po ulasku u zgradu suda, Rid i Aleks odlaze u sobu za ispitivanje, u pratnji sudskog zapisničara. Fergus Plamet sedi za četvrtastim, drvenim stolom. Glava mu je povijena u molitvi nad Biblijom, a ruke sklopljene pod bradom.

Gospođa Plamet je takođe tu, takođe udubljena u molitvu. Međutim, kad Rid i Aleks uđu unutra, ona naglo diže glavu, gledajući ih poput uplašene košute. Kao i uvek, lice joj je bledo i bez trunke šminke, a kosa skupljena u strogu pundu na potiljku. Odeća koju nosi jednobojna je i bezoblična.

„Dobar dan, gospodo Plamet“, učtivo kaže Rid.

„Dobar dan, šerife.“ Da Aleks nije videla kako joj se pomeraju usne, ne bi znala da je ta žena uopšte progovorila. Deluje krajnje prestravljeno da bi bila pri sebi. Prsti su joj skupljeni na krilu i toliko zgrčeni da su joj zglavci modri.

„Jeste li dobro?“ pita Rid istim učtivim tonom. Ona klima glavom, bacajući uplašeni pogled ka svom mužu, koji se i dalje usrdno moli. „Imate pravo na prisustvo advokata dok vas budemo ispitivali.“

Pre nego što gospođa Plamet stigne da odgovori, Fergus završava svoju molitvu glasnim „Amin“ i diže glavu, mahnito gledajući u Rida. „Najbolji advokat je na našoj strani. Svevišnji. S njim se savetujem sada i za večnost.“

„U redu“, s podsmehom će Rid, „ali neka uđe u zapisnik da sam vam ponudio pomoć advokata tokom ispitivanja.“

Plametove oči lete ka Aleks. „Šta će bludnica ovde? Neću da je vidim u blizini moje čedne žene.“

„Ni ti ni tvoja čedna žena nemate pravo na prigovor. Sedi, Aleks.“ Na Ridovu zapovest, Aleks se spušta na najbližu stolicu. Zahvalna mu je na tome, jer stojeći ne bi izdržala Plametov zlobni pogled. Kao pojava, velečasni je smešan, ali ona oseća jezu u njegovom prisustvu.

Rid zauzima svoje mesto, hladno gledajući u propovednika s druge strane stola, a zatim otvara fasciklu koju mu je pripremio jedan od njegovih pomoćnika.

„Šta si radio u noći između srede i četvrtka?“

Plamet zatvara oči i nakrivljuje glavu u stranu, kao da osluškuje tajni glas. „Ne mogu na to da odgovorim“, naposljetku kaže, otvarajući oči. „Odslužio sam večernju službu u mojoj crkvi. Molili smo se za izbavljenje ovog grada od greha, za duše svih grešnika i onih koji će mimo božje volje uvući nevine u greh...“

„Molim te da jednostavno odgovoriš na pitanje“, prekida ga Rid oštro. „Nemam nameru da ovde trošim ceo dan. Dakle, u koliko sati je bila ta služba?“

Plamet opet osluškuje glas u svojoj glavi. „Nebitno je.“

„Bitno je“, breca se Rid. „Možda poželim da prisustvujem molitvi.“ Ovo mami kikot gospođe Plamet. Svi su iznenađeni spontanošću njene reakcije. Uozbiljivši se naglo, ona gleda u svog muža koji je strelja prekornim pogledom.

„U koliko sati je završena služba?“ ponavlja Rid, glasom koji ukazuje da više nije raspoložen za igru.

Plamet zuri u svoju ženu sve dok ona postideno ne povije glavu. Rid pruža ruku preko stola i okreće lice velečasnog ka sebi.

„Prestani da je gledaš kao govno koje pluta u činiji sa punčom. Odgovori na pitanje. I bez tih tvojih gluposti.“

Plamet opet zatvara oči i blago drhti. „Bože, začepi mi uši da ne slušam ovaj bogohulni jezik i izbavi me od ovih posednutih ljudi.“

„Moli se da ti pošalje legiju anđela upomoć. Jer ako ne budeš saradivao, baciću te u zatvor, tako mi boga.“

Plamet kao da se konačno budi iz molitvenog transa. „Po kom osnovu?“

„Za početak, zbog podmetanja požara. Na osnovu federalnog zakona.“

Aleks kratko gleda u Rida. Zna da blefira. Trkački konji se smatraju međudržavnim blagom i stoga ne spadaju pod jurisdikciju federalaca, samo što se vladini agenti obično ne mešaju u slučajeve podmetanja požara osim kad pričinjena šteta premašuje pedeset hiljada dolara. Ni Plamet ne pada na blef.

„Ne budi smešan. Podmetanje požara? Jedina vatra koju sam zapalio jeste ona u srcima mojih vernika.“

„Ako je tako, onda kaži šta si sve radio od srede uveče do danas, kada te je pozornik Kapel video da se šunjaš oko zadnjih vrata one kuće. Gde si otišao posle službe?“

Plamet spušta prst na obraz, tobože razmišljajući. „Mislim da sam te noći posetio jednog od naše bolesne braće.“

„Može li on to da potvrdi?“

„Nažalost ne.“

„Da pogodim - umro je.“

Plamet ne krije uvređenost šerifovim sarkazmom. „Nije, ali je njegova napaćena duša bila u groznici. Ničeg se ne bi setio.“ Teatralno uzdiše. „Jadnik, teško je bolestan. Njegova porodica, naravno, može da potvrdi da sam mu bio u poseti. Celu noć smo se molili za njega.“ Ridov upitan pogled skreće ka Vandi Plamet. Ona pokunjeno saginje glavu. Rid potom gleda u Aleks. Njegov izraz lica joj govori da je dao sve od sebe. Kad vrati

pogled na velečasnog, menja strategiju. „Znaš li gde se nalazi ranč Mintonovih?“

„Naravno.“

„Jesi li bio tamo u noći između srede i četvrtka?“

„Nisam.“

„Jesi li poslao nekog tamo u noći između srede i četvrtka?“

„Nisam.“

„Članove tvoje pastve? Vernike u čijim srcima si zapalio vatru tokom molitve?“

„Nikako.“

„Zar nisi otišao tamo da uništiš ranč, da farbaš zidove, sipaš govna u korita za vodu, razbijaš prozore?“

„Moj savetnik kaže da više ne odgovaram na tvoja pitanja.“ Plamet skršta ruke na grudima.

„Zato što bi mogao da inkriminišeš sebe?“

„Ne!“

„Lažeš, Plamete.“

„Bog je na mojoj strani.“ Oči mu se šire i skupljaju poput objektiva na kameri. „'Ako je bog na našoj strani'“, teatralno citira on, „'ko je onda protiv nas?'“

„Ne brini, neće još dugo biti na tvojoj strani“, preteći kaže Rid. Ustaje sa stolice i zaobilazi sto kako bi se uneo Plametu u lice. „Bog ne voli lažove.“ „Oče naš, koji si na nebesima...“

„Urazumi se, Plamete.“

„... da se sveti ime tvoje...“

„Ko te je poslao da skrnaviš ranč Mintonovih?“

„...da dođe carstvo tvoje...“

„Poslao si svoje vernike, zar ne? Prevelika si kukavica da bi to učinio sam.“

Molitva naglo prestaje. Velečasni vidno menja raspoloženje. Primitivši to, Rid nastavlja s pitanjima. „Jesi li tamo poveo svoju sramnu vojsku, ili si samo ispisao parole na zidovima?“

Rid je nešto ranije ispričao Aleks da je obišao sve gvožđare u gradu kako bi utvrdio gde je Plamet kupio sprej. Zasad se nijedan trgovac ne seća da mu ga je prodao.

Plamet je očigledno previše lukav da bi tako nešto učinio u Perselu; verovatno je sprej nabavio iz nekog drugog grada. Rid ga ne može zadržati bez ikakvih dokaza, ali će zato pokušati na prevaru da ga navede na pomisao kako je za sobom ostavio trag.

Međutim, ovaj po drugi put uspeva da prozre Ridov blef. Sabravši se, zagledan nekud ispred sebe, Plamet mirno kaže: „Ne znam o čemu pričaš, šerife Lambert.“

„Onda idemo iz početka“, predlaže Rid sa uzdahom. „Slušaj ovako. Mi znamo - gospodica Gajter i ja - da si kriv. Uostalom, otvoreno si joj zapretio da će biti kažnjena ako se ne suoči sa grešnicima. Je li uništavanje ranča Mintonovih ta kazna?“

Plamet ćuti.

Rid pokušava ponovo. „Zar ispovest nije dobra za dušu? Olakšaj svoju, Plamete. Priznaj i biće kao pre. Tvoja žena može da se vrati kući, tvojoj deci, a ja ću na vreme izaći s posla.“

Velečasni ostaje neumoljiv.

Rid iznova čita spisak pitanja koja je sastavio, nadajući se da će uhvatiti Plameta u laži. Nekoliko puta, Rid pita Aleks da li želi da ga ispita, ali ona to odbija. Ne vidi način kako bi ga povezala sa zločinom, baš kao ni Rid.

Evidentno je da cupkaju u mestu. Plamet ne menja svoju priču. Rid ne uspeva čak ni da ga izbací iz takta. Na kraju još jedne iscrpne runde

pitanja, Plamet mu sa osmehom kaže: „Vreme je za večeru. Jesmo li gotovi za danas?“

Rid frustrirano prolazi prstima kroz kosu. „Znam da si to bio ti, kućkin sine. Čak i da nisi bio tamo, sve si isplanirao. Ubio si mog konja.“

Plamet ga zbunjeno gleda. „Ja ubio tvog konja? To nije tačno. Ubio si ga sam. Pročitao sam u novinama.“

Rid ispušta režeći zvuk i zaleće se prema njemu. „Ali ti si odgovoran.“ Naginje se preko stola, nateravši Plameta da ustukne u svojoj stolici. „Sigurno si bio uzbuđen dok si to čitao, smrade mali. Platićeš mi za tu životinju, pa makar to priznanje iscedio kroz taj tvoj škrbavi vrat.“

I tako prolazi još jedan sat.

Aleks je umorna i ukočena od sedenja na neudobnoj stolici. U jednom trenutku ustaje da se prošetala po prostoriji ne bi li povratila cirkulaciju. Plametov frenetičan pogled je prati, ulivajući joj osećaj gađenja, terajući je da ponovo sedne.

„Gospodo Plamet?“

Žena velečasnog se trza kad joj se šerif iznenada obrati. Ramena i glava, koji su joj dotad bili povijeni od umora, naglo se uspravljaju dok sa strahopoštovanjem gleda u Rida.

„Da, gospodine?“

„Da li se slažete sa svim što je vaš suprug rekao?“

Vanda Plamet iskosa gleda u svog muža i teško guta, oblizujući suve usne. Zatim spušta pogled i povija glavu. „Da.“

Plametovo lice je bezizražajno. Samo mu se usne trzaju od čežnje za prezrivi osmehom. Rid upitno gleda u Aleks, koja mu uzvraća skoro neprimetnim sleganjem ramenom. Šerif neko vreme zuri u pod pre nego što dozove svog pomoćnika. Pozornik se momentalno pojavljuje na vratima, kao da je očekivao poziv svog razjarenog šefa.

„Slobodan je.“

Plamet sklapa Bibliju i ustaje, marširajući prema vratima poput krstaša u ratnom oklopu. Svoju ženu, koja ga u stopu prati, ni ne gleda.

Osude koje Rid mrmlja sebi u bradu su oštre i podle. „Neka mu kuća bude pod prismotrom“, kaže svom pomoćniku. „Obaveštavaj me o svemu što deluje iole sumnjivo. Najviše mrzim kad ovako pustim gada na slobodu.“

„Nemoj sebe da kriviš“, saosećajno kaže Aleks. „Sproveo si detaljnu istragu, iako si od početka znao da nemaš nijedan dokaz.“

Rid se munjevito okreće prema njoj, sevajući očima. „Ali to tebe nije zaustavilo, zar ne?“ Rekavši to, izlazi napolje, ostavljajući je zapanjenu.

Aleks se vraća u svoju hladnu kancelariju u suterenu. Ispred vrata vadi ključeve i saginje se da ih otključa. Najednom ima neprijatan osećaj da je neko posmatra. Srce joj ubrzava ritam kad začuje preteći šapat.

„Bludnice. Šurujes sa đavolom kao kurva koja prodaje telo.“ Aleks se naglo okreće, hvatajući zlokoban sjaj u Plametovim očima. Pljuvačka skupljena u uglovima njegovih usana liči na belu skramu. Dah mu je isprekidan i plitak. „Izdala si moje poverenje.“

„Nisam tražila tvoje poverenje“, uzvraća Aleks napetim glasom.

„Srce i um su ti zatrovani grehom. Telo ti je zaposeo đavo. Ti si...“ glas mu se iznenada gubi jer ga neko grabi otpozadi i grubo prislanja uza zid.

„Plamete, upozorio sam te.“ Ridovo lice je neumoljivo. „Gubi mi se s očiju, inače ćeš prespavati u zatvoru.“

„Zbog čega?“ skiči velečasni. „Nemaš ništa konkretno.“

„Zbog otvorenih pretnji gospođici Gajter.“

„Ja sam božji glasnik.“

„Ako bog ima nešto da poruči gospođici Gajter, učiniće to sam. Jasno? *Jasno?*“ Drmusa Plameta još jednom, a onda ga pušta. Zatim prilazi gospođi Plamet, koja stoji naslonjena na zid sa užasom na licu. „Vanda, upozoravam te, vodi ga kući. Smesta!“ urla Rid.

Demonstrirajući veću hrabrost nego što je Aleks mogla da zamisli, gospođa Plamet hvata svog muža za ruku i bukvalno ga vuče prema stepenicama. Zajedno se penju, nestajući im iz vida.

Aleks shvata koliko je uzrujana tek kada Ridov pogled sklizne na njenu drhtavu ruku u kojoj drži ključeve.

„Je l' te povredio?“

„Nije.“ Aleks odmahuje glavom, ponavljajući. „Nije.“

„Nemoj da me lažeš. Je li izrekao neke pretnje? Daj mi nešto, bilo šta, i zatvoriću ga!“

„Samo je lupetao o grehu i bludničenju. Kaže da sam ga izdala.“

„Pokupi svoje stvari. Ideš kući.“

„Ne moraš dvaput da kažeš.“

Rid skida njen kaput sa čiviluka pored vrata, ali joj ga ne pridržava. Zapravo ga baca preko nje, ali Aleks je ipak ganuta njegovom brigom. On navlači svoju kožnu, krznom postavljenu jaknu i u hodu stavlja kaubojški šešir. Zajedno se penju uza stepenice i izlaze na ulicu.

Plametovi su ozbiljno shvatili Ridov savet i otišli. Nema ih na vidiku. Ulica je pusta. Čak i restoran B&B je zatvoren, posluživši svojim gostima sva tri obroka.

Aleks se spušta na hladno sedište za volanom. „Upali motor da se zagreje, ali ne kreći dok iza sebe ne vidiš moj kamionet. Pratiću te do motela.“ „Nije potrebno, Ride. Kao što si već rekao, Plamet je kukavica. Ljudi kao on retko sprovode svoje pretnje u delo.“

„Da. Retko“, ponavlja Rid, naglašavajući poslednju reč.

„Mogu sama. Nema potrebe da brineš za mene.“

„Ne brinem za tebe nego za sebe. Došla si ovde da tražiš đavola i dobila si ga. Ali nijedna žena tužilac neće biti silovana, povređena ili ubijena dok sam ja šerif ovog okruga. Jasno?“

Zalupivši njena vrata, Rid nestaje u mračnoj uličici. Aleks ga posmatra kroz prozor, žaleći što je ikad kročila u njegov prokleti okrug. Najradije bi ga bacila u pakao kojim joj Plamet stalno preti.

Kad ugleda farove njegovog 'blejzera', Aleks ubacuje u brzinu i polako vozi prema svom motelu. Nervira je ova pratnja do kuće.

Ubrzo ulazi u svoju sobu i zaključava vrata za sobom, ni ne pozdravivši se sa Riđom. Hrana koju naručuje je bezukusna. Ostatak večeri provodi iznova listajući školski godišnjak, koji joj je toliko poznat da više ni ne primećuje fotografije u njemu. Umorna je, ali previše je uzrujana da bi spavala.

Juniorov poljubac je proganja, ne zato što je probudio iskru senzualnosti, već zato što nije. Ridov poljubac je proganja zato što tako lako postiže ono što Junior uporno pokušava, ali ne uspeva.

Angusu nisu bile potrebne reči da bi protumačio scenu koju je zatekao kada se pojavio u Ridovom hangaru. Na licu mu je videla iznenađenje, neodobravanje i nešto što još uvek ne ume da protumači. Osudu?

Aleks se dugo prevrće u krevetu. Umorna je, frustrirana i uplašena. Ma koliko to poricala, Plamet ju je uznemirio. Čovek je ćaknut, ali njegove reči imaju prizvuk istine.

Počela je da brine o tome šta osumnjičeni misle o njoj. Njihovo odobravanje joj je postalo važno skoro kao pridobijane bakinog. Zvuči bizarno, ali ona to uporno odbija sebi da prizna.

Ne veruje Ridu, ali žudi za njim i želi da i on žudi za njom. Uprkos Juniorovoj lenjosti, simpatije ga i istinski žali. Angus ispunjava njene dečje fantazije o strogom ali pravičnom roditelju. Stoje bliža otkrivanju istine o povezanosti njih trojice sa smrću njene majke, sve manje želi da je razotkrije.

A onda sve to zaseni ubistvo Lepka Hikama. Ridov osumnjičeni, Lajl Tarner, još uvek je pod lupom. Dok Aleks ne bude sigurna da je on ubio

Mintonovog bivšeg rančera, i dalje će verovati da je Lepak eliminisan zato što je očevidac Selininog ubistva. Njegov ubica je automatski pretnja njoj.

Usred noći je budi zvuk automobilskog motora ispred vrata i snopovi svetla na prozoru. Aleks sa strepnjom zbacuje pokrivače i u mraku se šunja do prozora da gvirne kroz prorez između teških zavesa. Napeto telo joj se opušta sa uzdahom olakšanja.

Šerifov 'blejzer' pravi široki krug na parkingu, prolazeći još jednom ispred njenih vrata, pre nego što odzuij dalje.

Rid se nosi mišlju da napravi još jedan krug i ode negde na piće. Prijaće mu osmeh dobrodošlice i toplo žensko telo. Ali ipak odlučuje da se ode kući.

Boluje od nepoznate bolesti. Ne može da je izleči, ma koliko se trudio. Muči ga iznutra, stežući mu grudi i držeći mu stomak u stanju neprestanog nemira.

Kuća, koja mu je oduvek pružala neprevaziđen osećaj slobode, sada delje pusto i hladno, zaključuje on dok otvara škripava vrata. Kad li će se setiti da naulji ove šarke? Svetio koje pali ne uspeva da oživi dnevnu sobu, samo rasvetljava činjenicu da tu nema nikog da ga dočeka.

Nema psa da mu oliže ruku i mahne repom, radujući se što ga vidi. Nema ni zlatne ribice, niti mačke - ničeg nema što bi moglo da umre i ostavi još jednu prazninu u njegovom životu.

Konji su nešto drugo. Oni su poslovna investicija. Iako mu se s vremena na vreme neki podvuče pod kožu, kao što je Dupla Kruna. Zaboleo ga je njegov gubitak. Pokušava da ne misli o tome.

Izbeglički kampovi u zemljama trećeg sveta bolje su opremljeni od njegove kuhinje. Retko jede kod kuće, a kada to i čini, kao sada, obrok mu se svodi na pivo, hleb i neki slani namaz.

Pri izlasku u hodnik podešava termosta da se ujutro ne bi zaledio od zime. Krevet mu je nenamešten; ne seća se kada je poslednji put spavao u njemu.

Sa sebe skida odeću i baca je u korpu za prljav veš u kupatilu, koju će Lupina rođaka isprazniti sledeći put kad dođe. Posедуje više donjeg rublja i čarapa nego iko od njegovih poznanika. Nije u pitanju ekstravagancija, samo nedostatak vremena i navike da često pere veš. Ormar mu je pun farmerki, majica i košulja. Dok je jedna polovina na pranju, drugu može bezbrižno da nosi.

Rid pere zube nad umivaonikom u kupatilu, posmatrajući svoj odraz u ogledalu. Kosa mu je zrela za šišanje. Na slepoočnicama ima nekoliko novih sedih vlasi. Kad pre?

Najednom shvata koliko mu je lice izborano. Prebacujući četkicu na drugi kraj usta, nagiње se bliže ogledalu i zagleda svoje lice. Puno je useka i nabora.

Jednom rečju, deluje staro.

Prestaro? Za šta? Ili tačnije, za koga?

Ime koje mu proleće kroz glavu ga iznova šokira.

Rid pljuje i ispira usta. Izbegavajući da se pogleda u ogledalo, gasi svetio i izlazi napolje. Nema potrebe da uključuje alarm. Ionako se budi pre svitanja. Nikad ne prespava zoru.

Posteljina je hladna. Navlači pokrivač do brade i čeka da mu se nago telo zagreje samo od sebe. U trenucima kao što je ovaj, kada je noć mračna, hladna i usamljena, proklinje Selinu što mu je upropastila život. S druge strane mu je drago što nije podlegao emocijama.

Rid potajno žali što se nikad nije oženio. Spavanje pored toplog ženskog tela, koje je s godinama dobilo naslage sala, ili koje je neverno, ili koje mu zvoca zbog novca i posvećenosti poslu, bolje je od ove samoće.

Možda ipak nije. Ko će ga znati? Zbog Seline to nikad neće osetiti. Nije je voleo u vreme kad je ubijena, ne onako kako ju je voleo pre toga.

Počeo je da se pita je li njihova ljubav samo mladalački hir, nestvaran i zanosan, ili samo zamena za se nedostatke u njihovim životima. U Selini je imao najboljeg prijatelja, međutim, njihova obostrana zavisnost nije bila zdrav temelj za zajednički život.

Možda je Selina osetila njegovu uzdržanost, i iz tog razloga poželeva da se nakratko udalji. Nikad nisu razgovarali o tome. Zato sada može samo da nagađa.

Nekoliko meseci pre odlaska u El Paso, preispitao je izdržljivost njihove tinejdžerske romanse. Ukoliko se njegova osećanja promene tokom sazrevanja, kako će tek podneti raskid? Još uvek je mozgao o tome kada je umrla, zbog čega je ostao obazriv prema svim budućim vezama.

Nikada više sebi nije dozvolio da se veže za neko žensko biće. Njegove emocije su bile mrtve, pokojne. Zakleo se da će ženama pružati radost seksa, u neizmernim količinama, ali ništa više od toga.

Međutim, kratkoročne veze su dobijale na težini. Žene su neminovno razvijale emotivnu privrženost koju nije mogao da im uzvрати. Tada je počeo da se oslanja samo na fizičke attribute Nore Gejl. Seks s njom je ubrzo postao prazna i beznačajna rutina. U poslednje vreme tokom tog čina sve teže uspeva da prikrije dosadu.

Zaista, odnos sa ženom na bilo kom nivou košta mnogo više nego što je on spreman da plati. Ali čak i sada, dok u hladnom krevetu obnavlja svoj zavet večnog usamljenika, hvata sebe kako misli o *njoj*.

U zrelim godinama počeo je da sanjari poput pubertetlije. Ona mu okupira misli više nego što je verovao da je moguće. Štaviše, te misli su oivičene emocijom vrlo nalik nežnosti, koja mu se sve dublje urezuje u podsvest.

Naravno, preispitivanje sopstvenog srca uvek donosi bol spoznaje ko je ona i koliko je njen dolazak na svet promenio njegov život, spoznaje koliko je smešan u njenim očima dok je posmatra kako ljubi Juniora.

„Dodavola.“

Rid stenje u tami i nadlakticom pokriva oči, ne bi li iz glave izbrisao tu scenu. Proizvela je napad ljubomore, prestravivši ga. Bes je izbilo na površinu. Pravo je čudo da ga nije izbacio kroz krov kamioneta u kom je sedeo.

Kako se to dogodilo? Zašto je dozvolio da ga tako osvoji žena od koje ne dolazi ništa dobro? Samo će produbiti jaz između njega i Juniora, isti onaj koji je stvorila njena majka.

Veza - reč od koje ga prolazi jeza - između njega i Aleks, ne dolazi u obzir. Zašto ga onda toliko potresa činjenica da je u očima mlade, inteligentne, karijere gladne žene kao što je Aleks, on običan seljak. Pritom još i *mator*.

On i Selina su imali sve zajedničko, samo što je ona bila neukrotiva. Otkud mu uopšte ideja da bi sa Aleks mogao da ima išta zajedničko?

Imaju samo jednu dodirnu tačku, ogorčeno zaključuje on. Selinino ubistvo. Aleks to nikada ne bi razumela.

U stvari, ništa od toga ne zvuči razumno, ali ga uporno tera da je želi. Telom mu prolazi talas vrućine, donoseći žudnju. Želi da je miriše. Želi da oseti njenu kosu na svom obrazu, grudima, stomaku. Zamišlja njene usne i jezik na svojoj koži i gubi dah. Ali nemanje vazduha je vredno njenog lika. Želi opet da je oseti, da usnama obujmi njene ružičaste bradavice.

U tami šapuće njeno ime, prizivajući sećanje kada je zavukao ruku pod njen grudnjak i osetio punu šaku zabranjenog mesa. Mašta mu se razbuktava. Gori poput buktinje.

A onda počinje da bleđi. Kad potpuno nestane, Rid oseća prazninu i usamljenost u svojoj hladnoj, mračnoj kući.

„Dobro jutro, Vanda Gejl.“

Žena Fergus Plameta uzmiče jedan korak. „Kako ste me to nazvali?“ „Vanda Gejl“, ponavlja Aleks sa smeškom. „Tako se zovete, zar ne? Vi ste jedna od Bartonovih trojki, poznatijih kao sestre Gejl.“

Gospođa Plamet stoji na vratima svoje kuće, s kuhinjskom krpom u rukama. Šokirana Aleksinim znanjem o njenoj prošlosti. Pogled joj za trenutak leti po dvorištu, kao da proverava je li Aleks došla sama. „Smem li da uđem?“

Ne čekajući dozvolu, Aleks ulazi u kuću na zaprepašćenje domaćice, koja se sklanja u stranu i zatvara za njom vrata. Identitet gospođe Plamet otkrila je sasvim slučajno, prelistavajući školski godišnjak svoje majke uz jutarnju kafu. Posle dugog proučavanja zajedničke slike Selininog razreda, isprva je pomislila da je oči varaju, sve dok nije proverila ime uz lik dotične devojčice. Vanda Gejl Barton.

Jedva je obuzdala uzbuđenje dok je telefonom tražila njenu adresu i vozila se tamo. Parkirala je malo dalje od kuće, sačekavši da Fergus ode na posao.

Dve žene sada stoje u polumračnom hodniku. Aleks je radoznala, a Vanda Gejl Plamet je prestravljena.

„Ne bih smela da razgovaram sa vama“, uplašeno kaže.

„Zašto? Zato što vam je to muž zabranio?“ tiho pita Aleks. „Ne želim da vas uvalim u nevolju. Bolje da sednemo.“

Preuzevši ulogu domaćice, Aleks uvodi Vandu Gejl u najružniju dnevnu sobu koju je ikad videla. U njoj nema nikakvog kolorita ili

komfora. Nema biljaka ni slika - osim ikone Isusovog raspeća - nema knjiga, ni časopisa. Zapravo nema nikakve radosti, svojstvene porodičnim domovima. Aleks je videla troje mršave, usukane dece, koje je Fergus odvezao u školu. Ona i Vanda Gejl su same u kući.

Sedaju na pohabani, staromodni kauč, još jednog dokaza siromaštva. Vanda Gejl nervozno grči svoje pomodrele šake. Lice joj je iskrivljeno od brige. Očigledno se smrtno plaši, ili svoje gošće ili svog muža, koji bi svakog časa mogao da se vrati.

Aleks pokušava daje umiri. „Hoću samo da popričamo. Slučajno sam otkrila da ste se zvali Vanda Gejl Barton.“

„Više ne. Otkad sam upoznala Hrista.“

„Kada? Ispričajte mi.“

„U leto posle mature. Nas tri...“

„Vaše sestre?“

Vanda klima glavom. „1 neki prijatelji. Potrpali smo se u nečija kola i otišli u Midlend, u potrazi za zabavom“, priča ona, spuštajući pogled. „Ugledali smo veliki šator nasred livade, van grada. Seansa je bila u toku. Ušli smo da vidimo o čemu se radi. Hteli smo da se zezamo, da ismevamo okupljene koji pevaju gospel.“

Vanda pravi tužnu grimasu. „Isprva je bilo smešno, jer smo bili pijani i naduvani.“ Skršta ruke u kratkoj molitvi.

„Šta se desilo? Jeste li doživeli neko religijsko iskustvo?“

Vanda kratko klima glavom. „Tamo je bio jedan mladi propoved- nik. Posle molitvene pesme uzeo je mikrofon.“ Oči joj postaju sanjive i setne. „Ne sećam se o čemu je propovedao, ali njegov glas me je bacio u trans. Kroz mene kao da je prostrujala neka energija. Nisam mogla da odvojim pogled od njega.“

Oči joj naglo bistre. „Ostalima je bilo dosadno, hteli su da nastave dalje. Rekla sam im da idu, ali da se kasnije vrate po mene. I tako sam ostala. Kad je završio propoved, prišla sam oltaru sa još desetak drugih vernika. Spustio je ruke na moju glavu i molio se za otpuštanje mojih grehova.“ S tajanstvenim smeškom, Vanda dodaje: „Te noći sam srce dala Hristu i Fergusu Plametu.“

„Posle koliko ste se venčali?“

„Dva dana.“

Aleks ne zna kako najbezbolnije da pristupi sledećem pitanju. Da bi pridobila svoju sagovornicu, obraća joj se njenim udatim imenom: „Gospodo Plamet, vi i vaše sestre...“ Zastaje, oblizujući usne. „Čula sam...“ „Znam šta ste čuli. Bile smo bludnice.“

Aleks ne odobrava njenu grubu osudu i stoga pokušava da je ublaži. „Znam da ste se zabavljale s mnogo muškaraca.“

Vanda počinje da uvrće kuhinjsku krpu u svojim rukama. „Ispovedila sam sve svoje grehe Fergusu. On me je razrešio, kao što je to činio bog. Zavoleo me je, uprkos mojoj bludnoj mladosti.“

Aleks ima drugačiji stav o njegovoj velikodušnosti. Verovatno je tražio ženu kojoj će nesebično oprostiti sve i koja će ga posle toga veličati kao božanstvo.

Bog oprašta grehe, ali Aleks sumnja da to čini Fergus Plamet. Velečasni sigurno vodi beskrupulozan zapisnik Vandinih grehova, koristeći ih za manipulaciju njenom voljom, zagorčavajući joj život konstantnim podsećanjem koliko je srećna što ima njegov oprost.

Šta god da je Vanda Gejl doživela u tom šatoru, sigurno je bilo duboko i nepovratno, jer njena odluka da iz korena promeni svoj život traje punih dvadeset pet godina. Samo zbog toga, Aleks joj se iskreno divi.

„Dva mladića s kojima si se zabavljala u srednjoj školi bili su Rid Lambert i Junior Minton.

„Da“, odgovara Vanda sa smeškom, „bili su najzgodniji i najpopularniji u školi. Sve devojčice su maštale o njima.“

„Uključujući i Stejsi Volas?“

„Jedini dečak s kojim se ona zabavljala bio je Junior Minton. Izgledalo je malo bez veze, znate, zato što je Stejsi bila toliko luda za njim, a on za Selinom.“

„A Selina je pripadala Ridu.“

„Da. Rid je bio, još uvek je, dobar u duši. Nikada se prema meni i mojim sestrama nije ophodio loše, iako smo bile to što smo bile. Uvek je bio pažljiv i fin... znate, kad god bi nas izveo. Na kraju bi se uvek lepo zahvalio.“

Aleks se kiselo smeška.

„Ali pukao je kad se Selina udala. A tek kad je umrla...“ Vanda saosećajno uzdiše. „Ponekad se ponaša sumanuto, ali duboko u duši je dobar čovek.“ Diže pogled ka Aleks. „Znam da nije kao Fergus, ali juče je bio fer prema meni.“

Ova žena i Rid su nekad bili ljubavnici. Aleks je pobliže gleda. Prosto je nemoguće zamisliti Vandu Gejl u ekstazi s drugim muškarcem, naročito s Ridom.

Lice joj je zadržalo veći deo lepote iz mladosti, na osnovu toga je Aleks i uspela da je prepozna u godišnjaku. Ali joj je koža opuštena i neugledno visi na vratu. Duga, gusta kosa koja je ističe na zajedničkoj fotografiji, sada je proredena i skupljena u strogu punđu. Nekad brižljivo iscrtane i osenčene oči sada nemaju ni trunku šminke. Vitak struk se s

vremenom popunio, izjednačivši se sa grudima i bokovima, koji su sigurno nekada bili zanosno izvajani.

Vanda Gejl izgleda deset godina starije od svojih školskih vršnjaka, Rida i Juniora - pa čak i Stejsi. Aleks se pita je li za to kriv njen razuzdani mladalački ili čedan bračni život sa Plametom. Najverovatnije ovo drugo. Život s njim joj sigurno ne prčinjava radost. Uprkos svoj svojoj pobožnosti, velečasni ne zrači radošću i ljubavlju, koji predstavljaju suštinu svake vere, podseća sebe Aleks. Njeno divljenje prema ovoj ženi pomešano je sa iskrenim sažaljenjem.

Taj osećaj se pojačava kad Vanda Gejl digne pogled i stidljivo kaže: „1 vi ste bili dobri prema meni. Nisam očekivala da ćete biti takvi, jer ste tako lepi i elegantni.“ Čeznutljivo gleda u Aleksinu bundu i modernu tašnu.

„Hvala“, uzvraća Aleks i, sluteći da se Vanda Gejl dovoljno smekšala, pita je: „Kako su vaše sestre reagovala na vaš brak?“

„Ah, verovatno nisu bile oduševljene.“

„Ne znate sa sigurnošću?“

„Fergus je smatrao da je najbolje da ih više ne viđam.“

„Odvojio vas je od vaše porodice?“

„Tako je bilo najbolje“, odgovara Vanda, dižući opet svoj odbrambeni štit. „Raskrstila sam sa starim životom. Više nisam bila deo tog sveta. Morala sam da im okrenem leđa da bih okajala svoje grehe.“

Aleks sada ima još jedan razlog da prezire velečasnog. Isprao je mozak svojoj ženi i otragao je od njene porodice, koristeći njenu besmrtnu dušu kao mamac. „Gde su sada vaše sestre?“

„Pegi Gejl je umrla pre nekoliko godina. Pročitala sam to u novinama. Imala je rak“, tiho kaže Vanda.

„A druga? Nora Gejl?“

Vanda prezrivo skuplja usne. „Ona još uvek živi kao bludnica.“ „Ovde u gradu?“

„0, da.“ Opet skuplja ruke pod bradom, mrmljajući kratku molitvu. „Svaki dan molim boga da joj prosvetli um pre nego što bude kasno.“ „Nije se udavala?“

„Ne, previše voli muškarce. Sve odreda. Nikad nikog nije izdvajala. Možda jedino Rida Lamberta, ali taj nije hteo da se vezuje.“

„On joj se sviđao?“

„Veoma. Uživali su u fizičkoj ljubavi, ali to nikad nije preraslo u nešto više. Možda su previše slični. Svoje glavi. Oboje imaju tu naopaku crtu.“ Aleks pažljivo formuliše sledeće pitanje tako bi zvučalo neobavezno. „Da li se još uvek viđaju?“

„Verovatno“, odgovara Vanda, skrštajući ruke na stomaku i frkćući. „Sve tri smo mu bile drage, ali Nora Gejl je uvek bila njegov prvi izbor. Ne znam da li još uvek spavaju zajedno, ali su sigurno ostali prijatelji jer se previše dobro poznaju. One noći kad je Selina ubijena, bio je...“ „Rid?“ nestrpljivo je prekida Aleks.

„Mislite gde je bio?“

„Da, u noći kada je Selina ubijena.“

„Bio je s Norom Gejl.“

Aleks oseća ubod ljubomore. „Te noći je bio sa vašom sestrom? Sigurni ste?“

Vanda je začuđeno gleda. „Mislila sam da to svi znaju.“

Svi osim mene, ogorčeno zaključuje Aleks.

Nakon toga pita Vandu gde Nora Gejl živi. Ova joj nevoljno diktira adresu. „Nikad nisam bila tamo, ali znam gde je to. Nema šanse da promašite.“

Aleks joj se zahvaljuje na informaciji i ustaje. Na vratima, Vanda opet postaje nervozna. „Fergusu se neće svideti što sam razgovarala sa vama.“

„Neće ni znati da sam bila“, uverava je Aleks. Primitivši Vandin uplašen pogled, dodaje: „Savetovala sam mu da se kloni nasilja i neću tole- risati još jedno preteče pismo.“

„Pismo?“

Po svemu sudeći, Vanda Plamet nije upoznata sa pismom koje je sačekalo Aleks po povratku iz Ostina, ali Aleks nije tako sigurna. „Neću da vas stavljam u nezgodan položaj da lažete svog muža, gospođu Plamet, ali trebalo bi da vas upozorim da Rid čuva to pismo i smatra ga policijskim dokazom. Sigurna sam da će postupiti po dužnosti ako dobijem još jedno.“

Aleks se nada da će ova suptilna pretnja uroditi plodom. Međutim, kad stigne do svojih kola, misli su joj već usmerene na razgovor sa Ridovim alibijem.

Dvospratnica podseća Aleks na drumske krčme iz gangsterskih filmova o vremenu prohibicije. Nema nikakvu tablu i nije vidljiva s auto-puta, ali zato ima mali parking, na kom zatiče nekoliko kamioneta i najnoviji model 'kadilaka'.

Kamena staza je oivičena raznobojnim, cvetnim žbunićima. Nekoliko stepenika vodi do verande, pod kojom visi staromodno zvonce, tik iznad ulaznih vrata. Prigušena honki-tonk muzika prodire kroz zidove, iako su svi prozori zamračeni.

Vrata otvara muškarac sa prosedom bradom, koja mu pokriva dve trećine lica i visi do sredine grudi. Na sebi imabeli, strukirani sako i crnu satensku leptir-mašnu. Lice mu je preteći namršteno.

„Ja...“ počinje Aleks.

„Izgubila si se?“

„Ne. Tražim Noru Gejl Barton.“

„Šta će ti?“

„Hoću da razgovaram s njom.“

„Očemu?“

„Stvar je lična.“

Bradonja je sumnjičavo odmerava. „Prodaješ nešto?“

„Ne.“

„Imaš li zakazano?“

„Ne.“

„Nora je zauzeta.“

Kreće da zatvara vrata, ali mu utom prilazi muškarac, u nameri da izađe napolje. Provlači se između njih dvoje, dodirujući obod svoje bej-zbol kape prema Aleks i mrmljajući reči zahvalnosti prema portiru. Aleks koristi trenutak i ulazi u formalno dekorisani foaje. „Htela bih da vidim gospođu Barton, molim vas. Obećavam da joj neću oduzeti mnogo vremena.“

„Ako tražite posao, gospođice, morate da popunite formular i priložite slike. Madam ne prima devojke dok im prvo ne vidi slike.“

„Nisam došla zbog posla.“

Portir je ponovo odmerava od glave do pete, donoseći odluku u njenu korist. „Ime?“

„Aleksandra Gajter.“

„Sačekaj ovde, jes' čula?“

„Da, gospodine.“

„Nikud ne mrdaj.“

„Neću, obećavam.“

Portir odlazi u zadnji deo kuće i penje se uza stepenice s gracioznošću i lakoćom mladića. Njegovu zapovest da nikud ne mrdaj, Aleks shvata vrlo ozbiljno. Stoji kao ukopana, verujući da je u tome ništa ne može poljuljati.

Međutim, samo nekoliko sekundi kasnije, muzika naglo jenjava. Tihi žamor i smeh, mame je prema ljubičastoj, brokatnoj zavesi koja foaje deli

od susedne prostorije. Krajevi zavese su spojeni, zaklanjajući joj vidik, ali ih Aleks radoznalo sklanja i viri kroz prorez.

„Gospođice Gajter.“

Naglo se okreće, spuštajući ruku s osećajem krivice. Bradonja se nadvija nad nju, trzajući svojim mekim, ružičastim usnama.

„Ovuda“, kaže, vodeći je iza stepeništa do zatvorenih vrata. Posle kratkog kucanja, otvara ih i propušta Aleks unutra, a onda za njom zatvara vrata.

Očekivala je da će madam zateći kako se meškolji u satenskoj posteljini. Umesto toga, Nora Gejl sedi za ogromnim, funkcionalnim radnim stolom, dok su iza nje poredani metalni plakari za fascikle. Sudeći po broju registara i tabaka papira na radnom stolu, vođenje bordela je ozbiljan posao.

Ni odeća koju madam nosi nije onakva kakvu je Aleks očekivala. Umesto čipkastog donjeg rublja, ova na sebi ima poslovno odelo od prugastog štofa, kombinovano s elegantnim, diskretnim nakitom.

Kosa joj je ofarbana u snežnobelu i zalizana, podsećajući na izvajanu šećernu vunu. Iako staromodna, ova frizura joj odlično stoli. Poput svoje sestre Vande, Nora je s godinama nabacila kilograme, ali ih odlično nosi. Boja kože joj je najveći adut: glatka, besprekorna i mlečnobela. Aleks sumnja da je Nora ikad izlaže jarkom, teksaskom suncu.

Plave oči, kojima upitno odmerava Aleks, deluju proračunato i lukavo, poput mačjih, dok desnom rukom steže ivicu svog radnog stola.

„Imate više ukusa od svoje majke“, primećuje Nora bez uvoda, smeškajući se ućtivo. „Selina je bila lepa, ali nije imala stila. Vi ga imate. Sedite, gospođice Gajter.“

„Hvala.“ Aleks seda na stolicu prekoputa radnog stola i za trenutak se glasno smeje, odmahujući glavom. „Izvinite što ovako buljim.“

„Ne smeta mi. Očigledno sam prva madam koju ste upoznali.“
„Zapravo ne. Krivično sam gonila ženu iz Ostina, za čiju modnu agenciju se ispostavilo da je leglo prostitucije.“

„Bila je neoprezna.“

„Samo sam radila svoj posao. Za dlaku smo izgubili taj slučaj.“

„Da to shvatim kao upozorenje?“

„Vaša delatnost nije u mojoj nadležnosti.“

„Baš kao ni slučaj ubistva vaše majke.“ Nora pali usku, crnu cigaretu, skoro muškim pokretima, i nudi jednu Aleks. „Hoćete nešto da popijete? Izgledate kao da bi vam prijalo.“

Rukom pokazuje na lakirani stočić, ukrašen sedefom, sa velikim izborom žestokih pića.

„Ne, hvala. Neću ništa.“

„Piter kaže da niste popunili formular, pa pretpostavljam da niste došli zbog posla.“

„Ne.“

„Šteta. Dobro biste zarađivali. Lepo telo, duge noge, neobična kosa. Je li to prirodna boja?“

„Jeste.“

Madam se zlobno ceri. „Znam nekoliko redovnih mušterija koje bi uživale sa vama.“

„Hvala“, hladno uzvraća Aleks, iako će od ovog komplimenta morati temeljno da se okupa.

„Verovatno ste došli poslom, ali ne mojim“, kaže Nora s lenjim osmehom, „nego svojim.“

„Htela bih da vam postavim nekoliko pitanja.“

„Ali prvo ja vama da postavim jedno.“

„U redu.“

„Je li vas Rid poslao?“

„Ne.“

„Dobro. To bi me duboko razočaralo.“

„Našla sam vas preko vaše sestre.“

Nora izvija obrvu. „Vande Gejl? Mislila sam da se ta ne usuđuje ni da izgovori moje ime, plašeći se da je ne strefi grom ili već neka slična glupost. Kako mi je sestra? Ma, nebitno“, brzo dodaje, naslutivši Aleksino oklevanje.

„Videla sam je iz daljine. Grozno izgleda. Onaj šarlatan koji sebe naziva božjim čovekom ju je upropastio. Deca joj liče na siročad. Ako ona želi tako da živi, u redu, ali zašto maltretira sirotu decu?“

Vidno zgrožena, Nora nastavlja: „Niko nije osuđen na siromaštvo. Voljna sam da joj finansijski pomognem, ali ona bi radije umrla od gladi nego primila jednu paru od mene. Čak i da joj to muž dozvoli. Je li vam otvoreno rekla da ima sestru kurvu?“

„Ne. Samo mi je dala vašu adresu. Pretpostavljam da je već bila upoznata s vašim... zanimanjem.“

„A vi niste?“

„Ne.“

„Moje zanimanje je vrlo unosno, gospodice Gajter. Nekada sam spavala s muškarcima iz zabave. Još uvek to radim, ali sada isključivo za novčanu nadoknadu. I znate šta? Novac je mnogo zabavniji.“ Njen glasni smeh odzvanja kancelarijom.

Nora ne poseduje ni trunku Vandine stidljivosti. Aleks ima utisak da se Nora Gejl ne plaši ni samog satane, štaviše, kad bi ga srela, verovatno bi mu pljunula u lice a da ni ne trepne. Posle toga bi ga verovatno zavela.

„U stvari“, nastavlja madam, „imate sreće što ste me ulovili. Upravo sam se vratila sa sastanka sa svojim bankarom. Koliko god da je zauzet, uvek nađe vremena da me primi.“

Pokazuje na otvorenu fasciklu ispred sebe. Iako je okrenuta naopačke, Aleks prepoznaje logo u gornjem uglu.

„NGB Inkorporejted“, nečujno čita Aleks. Kad dignu pogled, na licu Nore Gejl vidi samozadovoljan kez. „Vi ste NGB Inkorporejted? Nora Gejl Barton?“

„Tako je.“

„Vi ste potpisali ono pismo upućeno meni?“

„Pomogla sam u njegovom pisanju.“ Svoje duge, manikirane nokte uvlači u gustu mačju grivu na svom krilu, i češka je iza ušiju. „Ne sviđa mi se to što radite ovde, gospođice Gajter. Uopšte mi se ne sviđa. Planirate da osujetite sve moje brižljivo orkestrirane poslovne planove.“ „Koliko se sećam, NGB Inkorporejted je predložio izgradnju hotela nedaleko od hipodroma.“

„Tako je. Hotel će imati bazene i terene za golf i tenis. Sve što dolikuje ekskluzivnom rekreativnom centru.“

„A uz svaku sobu će ići jedna kurva?“

Nora Gejl se grohotom smeje, nimalo uvredena. „Ne. Ali ko zna bolje da razonodi narod od dobre stare kurve? Angažovala sam najbolje arhitekta u okrugu za taj projekat. Biće spektakularan, baš kao što turisti vole. Svi će dolaziti u Teksas, naročito sa istoka, jer misle da smo glupi, neotesani i razuzdani. A ja ne volim da razočaram svoje mušterije.“ „Imate li novčana sredstva za izgradnju takvog hotela?“ pita Aleks, otkrivajući svoju radoznalost.

„Imam dovoljno veliku uštedevinu. Šećeru, znaš li koliko se kauboja, kamiondžija, činovnika, političara, pa čak i državnika, dosad popelo uz one tamo stepenice? Ne bih mogla ni da izbrojim.“ Nora pokazuje na stepenice iza sebe. „Ali bih mogla da ti kažem koliko su dugo ostajali, šta su pili i pušili, kako su vodili ljubav i šta su hteli da saznaju. Moji podaci su vrlo precizni.“

„Jesam kurva, ali prokleta dobra. U ovaj posao se ne ulazi samo ako znaš kako da ti ona stvar uđe, nego kako da Mijent što pre svrši da bi mogla da primiš sledećeg. Takođe moraš da znaš kako da mu iscediš više dolara nego što je planirao da potroši.“

Nora se zavaljuje u svojoj fotelji, milujući mačku. „Da, imam novac. Što je još važnije, imam mozak i znam kako di ga uložim. Sa hotelom mogu da legalizujem posao. Nikada više neću pušiti nekome ko mi se ne sviđa, ili slušati još jednu tužnu priču o propalom braku.“

„Živim za dan kada ću moći visoko dignute glave da koračam gradom, pa nek me poljube u dupe svi kojima se ne sviđa ono što radim.“ Uperivši cigaretu u Aleks, dodaje: „Zato neću da mi čirlidersica kao ti sjebe sve što sam stekla.“

Kakav govor. Uprkos svojim uverenjima, Aleks je fascinirana, ali ne i uplašena. „Sve što pokušavam je da rešim slučaj ubistva.“

„Ne po redu i zakonu. Da država brine zbog ubistvo Seline Gajter, odavno bi nešto učinila povodom toga.“

„Upravo tako. Država brine i slučaj je ponovo otvoren.“

Nora Gejl elegantno sleže ramenima. „Možda sa pravne tačke gledišta, ali ne i sa one ljudske. Slušaj, šećeru, pričam s tobom kao što bih pričala s jednom od mojih devojaka kad joj krene nizbrdo.“ Naginje se napred. „Vrati se kući. Ostavi ovo ovde onako kako si zatekla i svi će biti srećniji, naročito ti.“

„Gospodo Barton, znate li ko je ubio moju majku?“

„Ne.“

„Verujete li daje to učinio Ubogi Bad?“

„Onaj bezopasni idiot? Ne.“

„Znači, sumnjate daje to učinio neko drugi. Ko?“

„Nikad vam ne bih rekla.“

„Ni pod zakletvom?“

Nora odmahuje svojom uglađenom belom kosom. „Ne odajem svoje prijatelje.“

„Prijatelje kao što je Rid Lambert?“

„Rid Lambert?“ zapanjeno ponavlja Nora. „S njim sam bliska još od detinjstva.“

„Čula sam.“

Norin promukli lcikot tera Aleks da dignu glavu. „Smeta li ti saznanje da smo se Rid i ja kresali do iznemoglosti?“

„Zašto bi mi smetalo?“

Ne skidajući pogled sa Aleks, Nora izbacuje oblak dima prema tavanici i gasi cigaretu u kristalnoj pepeljari. „To ti kaži meni, šećeru.“ Aleks uspravlja leđa, pokušavajući da se vrati u ulogu tužioca. „Dakle, bio je s vama u noći kada je moja majka ubijena?“

„Jeste“, odgovara Nora s daškom oklevanja.

„Gde?“

„U mojim kolima.“

„Krešuci vas do iznemoglosti?“

„Zašto te to toliko zanima?“

„Isključivo profesionalno“, breca se Aleks. „Pokušavam da utvrdim alibi Rida Lamberta. Moram da znam gde ste bili, šta ste radili i koliko dugo.“

„Ne vidim zašto je to toliko važno.“

„Ja ću odlučiti je li važno ili nije. Uostalom, kakve veze ima šta ćete sada da mi kažete? Sigurna sam da ste na ova pitanja već odgovorili policajcu koji vas je ispitivao.“

„Niko me nije ispitivao.“

„Molim?“ zabezeknuto će Aleks.

„Niko me nikad nije ispitivao. Pretpostavila sam da im je Rid rekao da je bilo sa mnom i poverovali su mu.“

„Je li bio sa vama cele noći?“

„U to mogu da se zakunem.“

Aleks je prodorno gleda. „Je li bio?“

„Rekoh, u to mogu da se zakunem“, ponavlja Nora razrogačenih očiju. Ovo je ćorsokak. Aleks odlučuje da prekine ovo natezanje. Boli je glava. „Koliko dobro ste poznavali moju majku?“

„Dovoljno dobro da ne zaplaćem posle njene smrti.“ Norina drskost je podseća na onu Stejsi Volas. Trebalo bi da se dosad navikla na to, ali nije. „Slušaj, šećeru, žao mi je što moram otvoreno da ti kažem, ali nisam volela tvoju majku. Dobro je znala da su Rid i Junior zaljubljeni u nju. Za nju je to bio prevelik izazov.“

„Kakav izazov?“

„Da se poigrava s obojicom i tako meri njihovu privrženost. Nakon pogibije tvog oca, počela je opet s tom igrom. Rid joj nikad nije oprostio što je zatrudnela, ali Junior jeste. Verovatno je ugledao svoju priliku i zgrabio je. Počeo je otvoreno da joj se udvara.“

„Njegovim roditeljima se to nije svidalo. Stejsi Volas samo što nije umrla od ljubomore. Ali Junior je bio na dobrom putu da osvoji Selinu. Svima koji su hteli da slušaju, pričao je kako će posle mature da se oženi njome. Tvoja baka je letela od sreće. Oduvek je prezirala Rida, a volela Juniora Mintona kao svog zeta.“

Nora zastaje da zapali novu cigaretu. Aleks nestrpljivo čeka dok joj napetost u grudima raste. Kad Nora konačno uvuče prvi dim, Aleks je pita: „Koliko je Rida doticala ideja mogućeg braka između Seline i Juniora?“

„Bio je još uvek ljut na Selinu, ali doticala ga je - poprilično. Zato je i došao kod mene te noći. Selina je otišla na večeru na ranč. Rid je očekivao da će je Junior zaprositi. Do jutra je mislio da će biti vereni.“

„Ali ujutro je Selina bila mrtva.“

„Tako je“, hladno potvrđuje Nora. „I, po mom mišljenju, to je bilo najbolje rešenje za njihove probleme.“

Kao pečat na njenu izjavu, odnekud odjekuje prasak pištolja.

3 4

„Blagi bože, šta to bi?“ Aleks skače na noge.

„Pucanj, rekla bih.“ Nora Gejl ostaje zadivljujuće pribrana, iako je već na vratima u trenutku kada ih Aleks otvori. „Pitere, je li neko povređen?“

„Jeste, madam. Klijent je ranjen.“

„Zovi Rida.“

„Da, madam.“

Piter trči prema telefonu na njenom radnom stolu. Nora Gejl napušta kancelariju. Aleks je prati. Madam žustro sklanja teške, brokatne zavese i hladno posmatra scenu. Aleks radoznalo viri preko njenog ramena.

Dva muškarca, za koje Aleks pretpostavlja da su izbacivači, drže trećeg, verovatno klijenta, prislonjenog uz šank. Nekoliko oskudno odevenih devojaka šćućureno je na ljubičastoj sofi. Još jedan muškarac leži na podu. Mlaz krvi, koja šiklja iz njegove rane, upija orijentalni tepih.

„Šta se desilo?“ zahteva Nora Gejl. Kad ne dobije odgovor, glasnije ponavlja pitanje.

„Posvađali su se“, konačno odgovara jedna od prostitutki. „A onda smo čuli pucanj.“ Pokazuje na pištolj, koji leži na podu nedaleko od nogu ranjenog.

„Oko čega su se svađali?“ Posle duge pauze, jedna od devojaka plašljivo diže ruku.

„U moju kancelariju i sačekaj me tamo.“ Norin ton je oštar kao led, opominjući neiskusnu devojkicu da je trebalo da spreči ovakav incident. „Ostale, trk gore i ne mrdajte do daljnjeg.“

Odmah je slušaju. Nora Gejl je očigledno autoritet. Devojke prolaze pored Aleks nečujno, poput leplrica. Dok se penju uza stepenice, mimoilaze se s nekoliko muškaraca loži u hodu navlače odeću. Bez izuzetka, ne gledaju ni desno ni levo, hitajući prema izlazu.

Komičan prizor, ali nije trenuak za smeh. Aleks je istinski prestravljena. Zahvaljujući svom poslu, upoznla se sa svakojakim zločinima, ali čitati o njima iz policijskih izveštaja i skusiti ih uživo, dve su potpuno različite stvari. Nema ničeg užasnijeg i stvornijeg od vonja tek prolivene ljudske krvi.

Nora Gejl rukom poziva Pit:ra, koji im odmah prilazi. Spušta se na kolena pored ranjenika i prstinu mu napipava vratnu arteriju. „Živ je.“

Aleks opaža kako ukočenoj nestaje iz držanja Nore Gejl. Madam odlično kontroliše situaciju, ali lije ni ona od kamena. Po svemu sudeći, više brine nego što to želi da pokaže.

Začuvši policijsku sirenu, N>ra se okreće prema vratima da dočeka Rida koji bukvalno utrčava unura. „Nora Gejl, šta se desilo?“

„Nesporazum oko jedne devojkice“, obaveštava ga madam. „Jedan je ranjen, ali živ je.“

„Gde je?“ Hitna pomoć je m putu...“ Rid zastaje kad ugleda Aleks. Isprva ne veruje svojim očima; i onda mu lice tamni od besa. „Šta ćeš ti ovde, kog đavola?“

„Sprovodim moju istragu.“

„Istragu, malo sutra“, reži on „Gubi se odavde.“

Utom ranjenik stenje, skrećići Ridu pažnju. „Predlažem ti da gledaš svoja posla, šerife Lambert“ nalusito će Aleks.

On psuje i spušta se na kolera pored ranjenika. Kad pod njim opazi lokvu krvi, odmah se usredsređuje na njega. „Kako si, kauboju?" Ovaj jauče. „Kako se zoveš?"

Ranjenik otvara oči. Razumi pitanje, ali nije u stanju da odgovori. Rid mu pažljivo sklanja odeću s rane. Metak mu je prosvirao kroz slabinu u visini struka. „Preživće" kaže mu. „Samo izdrži još nekoliko minuta. Hitna je na putu."

Rid ustaje i prilazi muškarcu kog izbacivači čvrsto drže. Ovaj stoji povij ene glave.

„A ti? Kako se zoveš?" pita Rid, dižući mu bradu. „Opa! Zdravo, Luise", otežući kaže. „Mislio sam A si prekinuo s glupostima. Očigledno nisi poslušao moj savet, je li? Ne mogu da ti opišem s kakvim ću zadovoljstvom ponovo da stavim pod ključ."

„Jebi se, Lamberte", sikće uhvaćeni.

Rid mu zariva pesnicu u stomak, toliko jako da se ovaj presamićuje od bola. Ali Rid se tu ne zaustavlja. Sledeći udarac u bradu, zabacuje Luise glavu unazad. Rid ga zatim grabi za revere jakne i prislanja uza zid.

„Mnogo laješ, Luise", preteći tiho kaže Rid. „Videćemo koliko si pametan posle dva meseca u ćorki. Tamo gde će loši momci svakog jutra da ti serviraju kitu za doručak."

Ovaj nemoćno cvili. Kad ga Rid pusti, Luis se klizeći niza zid stopostava u patetičan položaj na podu. Dva pozornika ulaze u prostoriju, zabezeknuti scenom koju zatiču.

„Uhapsite ga", smireno kaže Rid, pokazujući na Luisa. Dok mu pozornici stavljaju lisice, on se konsultuje sa bolničarima koji su utrčali da zbrinu prostreljenu mušteriju.

„Izgubio je puno krvi", kaže jedan, prebacujući povređenog na nosila. „Stanje je ozbiljno, ali ne i kritično."

Zadovoljan što je sve obavljeno brzo i efikasno, Rid se opet usredsređuje na Aleks. Hvatajući je za mišicu, odvlači je u stranu.

„Pusti me“, sikće ona.

„Osim ako te Nora Gejl nije zaposlila, nemaš ovde šta da radiš.“ Okreće se prema madam. „Nora Gejl, večeras nećeš raditi.“

„Ali petak je, Ride.“

„Žao mi je. Ne puštaj nikog napolje. Uskoro ćemo početi sa ispitivanjem.“ Grubo izvodi Aleks napolje i skoro je ugrurava u 'blejzer', pre nego što zatvori vrata. Zatim seda za volan, ni ne gledajući je.

„Moja kola su tamo“, tvrdoglavo kaže ona. „Ne treba mi vožnja do grada“ „Pokupiće ih jedan od mojih pozornika, kasnije.“ Okreće ključ i pali motor. „Koji te đavo terao da dolaziš ovamo?“

„Ni sama nisam znala dok nisam stigla.“

„A kad si shvatila, što nisi otišla?“

„Htela sam da porazgovaram sa Norom Gejl, kao tvojom starom i bliskom prijateljicom“, cvrkuće Aleks.

Pred skretanje za auto-put susreću jedna patrolna kola. Rid im signalizira da stanu i spušta prozor. „Daj mi ključ od kola“, kaže on Aleks. Ona

mu poslušno predaje ključeve od svog auta jer nema drugog izbora, a i zato što, uprkos hrabrom držanju, celim telom drhti.

Rid baca ključeve svom pozorniku, uz instrukcije da automobil gospođice Gajter odveze pred motel Vestener, ali tek nakon što završi preliminarnu istragu o pucanju. Kad se pobrine i za to, Rid izbija na auto-put. „Osećaš li bar neku krivicu?“ pita Aleks.

„Zašto?“

„Zato što zatvaraš oči pred činjenicom da javna kuća aktivno posluje u tvom okrugu?“

„Ne.“

Aleks ga zapanjeno gleda. „Ne? Zato što je madam tvoja stara ljubav?“ „Ne, nego zato što Norin bordel okuplja sve lokalne kavgadžije na jednom mestu. Njeni izbacivači ih drže pod kontrolom.“

„Ali ne i danas.“

„Danas je izuzetak. Ona bitanga pravi kavgu gde god se pojavi.“ „Trebalo bi da te prijavim zbog policijske brutalnosti.“

„Zaslužio je i mnogo više. Poslednji put se izvukao zahvaljujući našem pravosuđu. Ovoga puta će da odleži punu kaznu.“

„Uzgred, uhvatili su Lajla Tarnera iz Novog Meksika. Priznao je da je prerezao Lepku Hikamu vrat zbog švalerisanja sa Riđom Fej. Ali to nema nikakve veze s tobom i zato prestani da brineš. Nema babaroge.“ „Hvala na informaciji.“ Ova novost joj pruža olakšanje, ali Aleks ne prestaje da razmišlja o poslednjim događajima. „Ride, ne menjaj temu. Preko ovoga neću preći. Pet Čestejn mora da zna da mu bordel operiše pod nosom.“

Riđ se smeje. Skida šešir, prelazi prstima kroz kosu i odmahuje glavom, ne verujući njenoj naivnosti. Jesi li upoznala gospođu Čestejn?“ „Kakve ona veze...“

„Jesi ili nisi?“

„Ne. Ali razgovarali smo telefonom.“

„Ona je klupska veštica, preplanula i mršava. Na sebi ima više zlata od svodnika, čak i kad igra tenis. Veruje da njeno govno ne smrdi. Imaš li sliku? Voli što je žena javnog tužioca, ali ne voli javne tužioce, naročito u krevetu.“

„Ne zanima me njihov...“

„Njena ideja predigre glasi: 'Požuri, ali pazi da mi ne pokvariš frizuru,' i pre bi umrla nego dozvolila da joj neko svrši u usta.“

„Odvratan si.“

„Petova omiljena kurva je Nora Gejl, koja guta i glumi da uživa u tome, zato njemu ne pada na pamet da zatvara to mesto. Ako si pametna,

u šta počinjem da sumnjam, nećeš ga izblamirati otkrićem da znaš za bordel Nore Gejl. I nemoj da ti padne na pamet da se izlaješ pred sudijom Volasom. On ne koristi tamošnje usluge, ali svi njegovi prijatelji da. A on ih sigurno neće sprečiti u tome.“

„Gospode bože, postoji li neko u ovom okrugu ko nije korumpiran?“
„Zaboga, Aleks, odrasti više. Ceo svet je korumpiran. Ti si možda jedina osoba koja je studirala pravo i završila ga u uverenju da se moral temelji samo na zakonu. Ako budeš imala sreće, otkrićeš da je tajna tvog kolege sočnija od tvoje, i koristićeš je da ga učutkaš za svoje dobro.“ „Drago mi je što si se vratio na to. Nora Gejl tvrdi da si bio s njom u noći kada je ubijena Selina.“

„Čestitam. Konačno si ukapirala.“

„Nisam morala. Relda mi je Vanda Plamet.“

Rid se ceri. „Kako si nju našla?“

„Lako“, priznaje Aleks, pomalo nevoljno. „Prepoznala sam je na fotografiji u školskom godišnjaku. Mogao si da mi kažeš, Ride.“

„Mogao sam, a onda bi joj ranije dosađivala.“

„Nisam joj dosađivala. Bila je vrlo kooperativna.“

„Uplašila se. Sad se to ne vidi, ali nemaš pojma kakva je ona demonka bila.“ „Više me zanima njena sestra, Nora Gejl. Jesi li celu noć proveo s njom, u noći kada je ubijena moja majka?“

„Baš bi volela da znaš, a?“

„Šta ste radili?“

„Tripot pogađaj, prva dva puta se ne važe.“

„Vodili ljubav?“

„Karali se.“

„Gde?“

„U njenoj kući.“

„Nora Gejl kaže da ste bili u njenim kolima.“

Rid gazi gas svog 'blejzera i pretiče farmerski kamionet. „Moguće. U kolima, u kući, zar je bitno? Ne sećam se.“

„Ranije te noći bio si na ranču.“

„Da, pa?“

„Večerao si s Mintonovima.“

„Već smo prošli kroz ovo.“

„Ali to je bila posebna noć - Selina je bila na večeri.“

„Ne sećaš se kad smo pričali o tome?“

„Sećam se. Rekao si mi da si otišao pre deserta, jer ne voliš pitu od jabuka.“

„Greška. Pitu od višanja. Još uvek je ne volim.“

„Ali nisi zato otišao, Ride.“

„Nisam?“ Rizikujući, on skreće pogled sa druma da bi pogledao u Aleks.

„Ne. Otišao si zato što si se plašio da će Junior te noći zaprositi Selinu. Još više si se plašio da bi ona mogla da pristane.“

Rid naglo koči pred njenim motelom. Izlazi napolje, obilazi kamionet i skoro odvaljuje njena vrata, otvarajući ih. Opet je grabi za ruku i izvlači napolje, gurajući je prema njenoj sobi. Aleks se opire, okrećući se prema njemu.

„U pravu sam, zar ne?“

„Da, otišao sam kod Nore Gejl da se malo izduvam.“

„Je li pomoglo?“

„Nije, pa sam se krišom vratio na ranč i zatekao Selinu u štali. A otkud sam mogao da znam da će ona biti tamo, na tebi je da otkriješ, tužioče“, sikće Rid.

„Izvadio sam skalpel iz džepa. Zašto sam ga uzeo iz veterinarske torbe kad sam mogao da je zadavim golim rukama, takode je na tebi da otkriješ. Dok mozgaš o tome, razmisli i gde sam ga sakrio nakon što sam

se skinuo da karam Noru Gejl, koja bi u protivnom verovatno pri- metila skalpel.

„Elem, više puta sam ga zario u Selinu, a onda sam ostavio telo nasred štale, nadajući se da će Ubogi Bad došetati iste noći daje vidi, pokušati da joj pomogne i tako se umrljati njenom krvlju.“

„Mislim da si baš tako uradio.“

„Glupa si ko točilo, i porota bi isto zaključila.“

Razjaren, Rid je opet gura prema vratima njene sobe. Drhtavim glasom, Aleks mu kaže: „Ruke su ti krvave.“

Rid spušta pogled na svoje šake. „Bile su krvave i pre.“

„One noći kad si ubio Selinu?“

Rid vraća pogled na Aleksino lice. Glas mu je tih i promukao od pretnje kad joj se unese u lice i kaže: „Ne, nego one noći kad je pokušala da prekine trudnoću s tobom.“

.

3 5

Aleks nekoliko sekundi tupo zuri u njega. A onda nasrće; nokte mu zavrta u lice, a vrhove čizama u cevanice. Rid stenje od bola i iznenađenja.

„Lažeš! Lažeš! To nije istina.“ Aleks zamahuje pesnicom, ali Rid uspeva da se izmakne.

„Prestani!“ Grabi je za ruke, ne bi li zaštitio lice. Aleks pokušava da mu izmigolji, šutirajući ga po nogama. „Aleks, istina je.“

„Nije! Gade! Znaš da nije. Moja majka to nikad ne bi uradila. Volela me je. *Jeste!*“

Aleks se bori kao divlja mačka. Krv joj ključa od besa i adrenalina, ulivajući joj još veću snagu. Držeći joj ruke jednom šakom, Rid vadi ključ

iz njene tašne i otključava vrata. Kad se uteturaju unutra, Rid nogom zatvara vrata.

Aleks se koprcu, pokušavajući da se oslobodi njegovog stiska, vrteći glavom kao da nije sva svoja.

„Aleks, prestani“, oštro naređuje on.

„Mrzim te.“

„Znam, ali ne lažem te.“

„Lažeš!“ Izvija se, u pokušaju da ga zgazi.

Rid je na silu obara na krevet i pritiska svoj im telom. Ne popuštajući stisak oko njenih ruku, pokriva joj usta dlanom. Kad Aleks pokuša da ga ugrize, on pojačava pritisak, onemogućivši joj svako pomeranje vilice.

Oči joj ljutito sevaju i grudi se ubrzano dižu i spuštaju. Rid joj se za trenutak unosi u lice, tako da mu kosa pada na njene obrve. Kad dignu glavu, ne odvaja pogled od njenih plavih očiju.

„Nisam hteo da saznaš“, tiho joj kaže. „Ali naterala si me. Izletelo mi je i više nema nazad. Nek sam proklet ako to nije istina.“

Aleks ne uspeva da odmahne glavom, ali neverica joj vrca iz očiju. Dok izvija leđa, pokušavajući da se izmigolji ispod njega, podseća ga na nemoćno dete.

„Sad me dobro slušaj“, cedi Rid kroz stisnute zube. „Niko nije znao da je Selina trudna do te noći. Vratila se iz El Pasa na nekoliko nedelja, ali nisam išao da je vidim, niti sam je zvao. Ponos mi to nije dozvoljavao. Na neki svoj način sam je pustio da se sama izbori s tim.“

Rid sklapa oči i tužno odmahuje glavom. „Igrali smo igre, blesave, detinjaste igre. Na kraju sam odlučio da joj oprostim.“ Gorko se smeška.

„Otišao sam da je obiđem u sredu uveče, zato što sam znao da će tvoja baka biti na molitvi u baptističkoj crkvi. Posle službe, obično je ostajala na probi hora. Tako sam znao da ćemo Selina i ja imati nekoliko sati samo za sebe.“

„Kad sam stigao, pokucao sam na vrata, ali mi nije otvorila. Znao sam da je kod kuće. Svetio u njenoj sobi je gorelo. Pomislio sam da se tušira ili da glasno sluša muziku pa ne čuje. I tako samo ušao na zadnja vrata.“ Aleks mirno leži pod njim. Oči joj više nisu gnevne nego pune suza. „Provirio sam kroz prozor njene sobe. Gorelo je svetio, ali nje nije bilo. Pokucao sam na staklo. Nije odgovarala, ali sam primetio pomeranje senke na zidu od kupatila. Vrata su bila poluotvorena. Pozvao sam je. Znao sam da me čuje, ali je odbijala da izađe. A onda...”

Rid sklapa oči i pravi bolnu grimasu. „Poludeo sam, razumeš. Zato što sam mislio da se poigrava sa mnom. Otvorila je vrata od kupatila da bih je video.

„Nekoliko sekundi sam samo gledao u njeno lice, zato što je pre toga dugo nisam video. Stajala je i gledala me zbunjeno, kao da je htela da kaže: 'Šta sad?' A onda sam primetio krv. Donji deo njene spavaćice bio je natopljen krvlju.“

Aleks sklapa oči. Krupne suze klize ispod njenih kapaka, kvaseći Ridove prste.

„Prestravio sam se“, nastavlja on. „Utrčao sam u kuću. Ne sećam se ni kako. Mislim da sam podigao prozor i provukao se tuda. Samo trenutak kasnije bio sam u kupatilu. Zagrlio sam je i dugo smo ostali u tom položaju.

„Isprva nije htela da mi kaže šta se dešava. Urlao sam na nju, drmusao je. Naposletku me je pogledala i prošaputala: 'Beba. Tad sam shvatio otkud krv. Podigao sam je u naručje i odneo u moja kola.“

Rid zastaje, prisećajući se. Kad nastavi da priča, sve emocije nestaju iz njegovog glasa, zvučeći hladno i otuđeno.

„U gradu je postojao doktor, koji je radio abortuse u privatnoj režiji. Svi su to znali, ali nisu pričali o tome, jer je nameran prekid trudnoće tada bili ilegalan u Teksasu. Odveo sam je kod njega. Pozvao sam Juniora

i rekao mu da donese nešto para. On i ja smo sedeli u čekaonici dok je doktor nju operisao.“

Rid dugo gleda u Aleks pre nego što skloni ruku, ostavljajući crvene tragove svojih prstiju na njenom avetinjski bledom licu. Telo joj postaje mlitavo, kao da je beživotno. Rid joj palčevima briše suze sa obraza. „Proklet bio ako me lažeš“, šapuće ona.

„Ne lažem. Pitaj Juniora.“

„Junior bi podržao tvoju priču i kad bi rekao da je nebo zeleno. Pitacu doktora.“

„Umro je.“

„Naravno“, uzvraća Aleks kroz smeh. „Čime je Selina pokušala da me ubije?“

„Aleks, bolje da...“

„Kaži mi.“

„Neću.“

„Čime?“

„Nebitno je.“

„Tako ti boga, kaži mi!“

„Iglom za pletenje tvoje bake!“

Isprva staložena, ova rečenica se završava urlikom. Ridov glas najednom postaje zaglušujuće jak.

„Blagi bože“, mrmlja Aleks. Grize se za donju usnu i zariva lice u jastuk. „O, bože.“

„Ššš, ne plači. Selina nije povredila tebe, nego sebe.“

„Ali je htela da me povredi. Nije me želela.“ Jecaji joj potresaju celo telo, ali ih Rid ublažava. „Zašto me doktor nije dokrajčio?“

Rid ćuti.

Aleks okreće glavu da ga pogleda. Grabi ga za košulju i ljutito pita, „Zašto Ride?“

„Jednostavno nije.“

„Ali zašto nije?“

„Zato što sam mu zapretio da ću ga ubiti ako to učini.“

Emotivni naboj među njima je toliko jak da Aleks izbijaju dah iz grudi. Prsti joj za trenutak puštaju njegovu košulju, a onda je opet stežu, privlačeći ga bliže. Leđa joj se izvijaju, ali ne u pokušaju da ga odbiju od sebe, nego da mu se približe.

Rid uranja prste u njenu kosu, zabacujući joj glavu i pokrivajući njena usta svojim. Usne su joj vlažne i podatne. Njegov jezik odmah uranja duboko.

Aleks frenetično izvlači ruke iz svoje bunde i grli ga oko vrata. Rid načas diže glavu, gledajući je. U njenim kristalnoplavim očima vidi duboku senku. Ona dobro zna šta radi i njemu je to dovoljno.

Vrhom prsta prelazi preko njene usne, vlažne i otečene od njegovog poljupca. Želi opet da je poljubi, jače i duže. To i čini.

Aleks izvija vrat, kada njegove usne krenu naniže. Poljupcima joj pokriva nežni vrat, a kad naiđe na prepreku od njene odeće, Rid je diže u sedeći položaj i skida joj džemper preko glave.

Kad ponovo legnu, sobu ispunjava njihovo ubrzano disanje. Rid joj vesto otkopčava grudnjak i baca ga u stranu.

Nežno miluje njenu belu, toplu dojku, obujmivši je prstima tako da se bradavica ispupči na vrhu. Uzima je u usta i počinje da sisa, tek toliko da joj zakovitla utrobu. Kad se bradavica ukruti od uzbuđenja, Rid palaca jezikom po njoj.

Aleks ječi od uživanja. Zagnjurivši lice u njene dojke, Rid se okreće na leđa tako da je ona sada na njemu. Istovremeno skida svoju jaknu, dok mu Aleks užurbano otkopčava košulju. Nestrpljivo joj svlači suknju, uživajući u prizoru njenih skladnih bokova. Aleks prstima dodiruje

dlačice na njegovim grudima, ljubeći mu zategnute mišice na stomaku i ukružene bradavice.

Vraćaju se u prvobitni položaj. Aleks uspeva da skine cipele i čarape pre nego što se Rid opet popne na nju. Šaka mu klizi niz njen stomak i nestaje u njenim gaćicama, pokrivajući njen obrasli brežuljak gladno, posesivno. Palcem miluje njen ljubavni pupoljak, nežno i znalački, sve dok ne ovlaži. Zatim uvlači prste u toplu, kremastu šuplinu, mameći njen vrisak.

Dok Aleks stenje od zadovoljstva, Rid se spušta niže, ljubeći je u stomak. Lako joj skida gaćice, poigravajući se sa tamnim dlačicama između njenih butina i otkopčavajući istovremeno svoj rajsferšlus. Zatim uzima njenu ruku i prislanja je na svoj penis u punoj erekciji. Iz grla mu se otima prigušeni krik kad ga njena šaka čvrsto stegne. Šireći joj noge, Rid spušta svoju muškost u centar njenog međunožja.

Glatki vrh njegovog penisa polako prodire unutra. Rid joj šakama pokriva dojke i lako ih priljubljuje jednu uz drugu. Kratkim trzajem bokova pokušava da prodre dublje. Ne ide.

Neznatno joj širi noge i pokušava ponovo. Opet neuspešno. Diže glavu i gleda je u neverici. „Nisi valjda...?“

Dah joj je isprekidan i pogled zamućen dok ga posmatra. Ruke, kojima je dotad nevešto kružila po njegovim grudima, vratu i licu, naglo se koče.

Čisto uzbuđenje i njena satenska vrelina koja mu greje ud još više ga ukružuju. Rid gura po treći put i ubacuje ga celog. Njen grleni uzdah je najerotičniji zvuk koji je ikada čuo. Raspaljuje ga.

„Bože“, stenje on. „O, bože.“

Animalni instinkti ih savladavaju dok njegovi bokovi ritmično udaraju u njene, u iskonskoj potrebi za posedovanjem i punjenjem. Obujmivši joj lice dlanovima, Rid ljubi njene slasne usne. Vrhunac je erupcija čulnih užitaka. Čini se da traje večno... a, opet, nedovoljno dugo.

Tek nekoliko minuta kasnije, Rid skuplja volju da ga izvadi iz nje. Ne želi, ali kada je pogleda, u glavi mu ječi od nove čežnje za njom.

Aleks leži s glavom okrenutom u stranu i jednim obrazom na jastuku. Deluje tako krhko, tako ranjeno. Uočivši slab puls na njenoj vratnoj žili i modricu od njegovog poljupca, Rid se oseća kao silovatelj. Sa žaljenjem i samoprezirom, izvlači prste iz njene zamršene kose.

Utom neko kuca na vrata. Oboje skaču s kreveta. Aleks grabi pokrivač i uvija se u njega, Rid već navlači farmerke preko kukova.

„Ride, jesi tu?“

„Jesam“, odgovara on.

„Doneo sam, ovaj, ključeve od gospođice Gajter. Sećaš se, rekao si...“

Pozornik naglo ćuti kada Rid odškrine vrata. „Sećam se.“ Ruku pruža kroz prorez i uzima ključeve. „Hvala“, kaže i zatvara vrata.

Ključeve baca na okrugli stočić pored prozora. Njihov zveket kad udare po drvetu zvuči preglasno u maloj sobi. Rid se saginje da pokupi svoju košulju i jaknu sa poda pored kreveta, ne sećajući se baš najbolje kako su dospeli tu. Brzo ih navlači, obraćajući se Aleks preko ramena.

„Znam da mrziš sebe sada, ali možda će ti pomoći ako kažem da žalim zbog ovog što se dogodilo.“

Ona okreće glavu da ga pogleda. Na njegovom licu traži tragove nežnosti, saosećajnosti, ljubavi. Ali Ridov izraz lica je nedokučiv, a oči hladne. U njima nema ni trunke topline. Muškarac koji ju je do maločas imao, sada deluje neosetljivo i daleko.

Aleks teško guta, iako joj se srce slama. Iz odmazde prema njegovoj otuđenosti, kaže mu: „Pa, sad smo kvit, šerife. Ti si meni spasao život i pre nego što sam se rodila.“ Za trenutak ćuti i potom dodaje: „A ja sam tebi dala ono što si oduvek želeo, ali nikad nisi dobio od moje majke.“ Rid steže pesnice, kao da bi želeo da je udari. A onda, nervoznim

pokretima završava oblačenje. Na otvorenim vratima se okreće. „Iz kojeg god razloga da si to učinila, hvala ti. Dobro se jebeš za jednu devicu.“

Junior seda za narandžasti, plastični sto restorana u motelu Vestener. Njegov osmeh nestaje čim ugleda Aleksino lice. „Dušo, jesi li bolesna?“ Ona se umorno smeši. „Nisam. Kafu?“ pita ona, pozivajući konobaricu rukom.

„Molim te“, odsutno odgovara on. Kad konobarica pokuša da mu udeli veliki, plastični jelovnik, on odmahuje rukom. „Samo kafu.“

Kad im donesu kafu, Junior se naginje preko stola i šapatom pita: „Oduševio me tvoj jutrošnji poziv, ali nešto očigledno nije u redu. Bleda si kao kreč.“

„A tek da me vidiš bez tamnih naočara.“ Za trenutak ih spušta u pokušaju da se našali, ali kod njega to ne prolazi.

„Šta se desilo?“

Aleks uspravlja leđa i skreće pogled ka prozoru. Napolju je sunčan dan, tako da njene tamne naočari ne deluju neumesno. „Rid mi je ispričao o Selininom pokušaju da abortira.“

Junior isprva ćuti, a onda sipa bujicu psovki ispod glasa. Kad se smiri, uzima gutljaj kafe i zgroženo odmahuje glavom. „Koji mu je đavo? Zašto ti je uopšte spominjao?“

„Je li istina?“ zahteva Aleks.

Junior spušta glavu, zureći u svoju kafu. „Imala je samo sedamnaest, Aleks, i bila je trudna s čovekom kog nije volela, koji je regrutovan i poslat u Sajgon. Bila je prestravljena...”

„Znam činjenice, Juniore“, nestrpljivo ga prekida Aleks. „Zašto je stalno braniš?”

„Iz navike, valjda.”

Postiđena ovim priznanjem, Aleks koristi trenutak da se sabere. „Znam *zašto* je to učinila. Samo mi je nepojmljivo kako je *mogla*.”

„I nama je bilo nepojmljivo“, nevoljno priznaje on.

„Nama?”

„Ridu i meni. Dao joj je samo dva dana da se oporavi pre nego što smo on i ja odleteli nazad u El Paso da se pobrinemo za to.” Srče kafu. „Sreli smo se na aerodromu, tačno u suton.”

Aleks je pitala Rida je li ikada vodio Selinu na noćno letenje. „Jednom“, rekao joj je. Selina se plašila letenja, pojasnio je. „Ukrao je avion?” „*Pozajmio* ga je, kako on to voli da kaže. Mislim da je Mo znao šta Rid smeru, ali se pravio da to ne vidi. Dakle, odleteli smo u El Paso, iznajmili kola i odvezli se u vojnu bazu. Rid je potkupio stražu, rekavši da su Alu Gajteru stigli rođaci u posetu. Mislim da je imao slobodan dan. Svejedno, izašao je na kapiju, gde smo ga nagovorili da uđe u kola i pođe sa nama.” „Šta je onda bilo?”

Junior je gleda, pomalo postiđeno. „Odveli smo ga van grada i isprebijali. Mislio sam da će ga Rid ubiti. Sigurno bi, da Selina nije bila tamo. Pohisterisala je.”

„Znači, naterali ste ga da je oženi?”

„Iste noći. Odvezli smo se do meksičke granice.” Junior ogorčeno odmahuje glavom pri sećanju na taj događaj. „Gajter nije bio u stanju da ponavlja reči zavetovanja. Rid i ja smo ga držali između sebe tokom ceremonije, a onda smo ga izbacili na kapiji Fort Blisa.”

„Jedna stvar me zbunjuje. Zašto je Rid insistirao da se Selina venča?“

„Stalno je ponavljao da beba ne sme da se rodi kao kopile.“

Aleks ga gleda preko rama svojih tamnih naočara. „Zašto je onda on nije oženio?“

„Pitao ju je.“

„Pa u čemu je bio problem?“

„U meni. I ja sam je pitao.“ Opazivši njenu zbunjenost, Junior uzdiše.

„Sve se to odigralo onog jutra posle... razumeš?“

„Razumem. Nastavi.“

„Selina je još uvek bila sluđena i rekla je da nije u stanju da misli. Molila nas je da prestanemo s tom gnjavažom. Ali Rid je navalio da se odmah uda, ili će svi saznati šta se dogodilo.“

„Svi bi svejedno saznali.“

„Hteo je da je zaštititi od ogovaranja, što je moguće više.“

„Mora da sam glupa, ali i dalje ne kapiram. Selinu su dva muškarca volela i preklinjala da se uda za njih. Zašto nije pristala?“

„Nije htela da bira između nas dvojice.“ Na čelu mu se urezuje duboka bora. „Znaš, Aleks, to je bila najpametnija, najzrelija odluka koju je Selina donela. Bili smo maturanti. Bog zna da Rid nije imao ni cvonjka. Ja jesam, ali moji matorci bi flipnuli da sam se oženio pre mature, naročito Selinom, koja je nosila tuđe dete.“

„Međutim, ona je imala još jedan razlog, mnogo važniji od finansija ili blagoslova mojih roditelja. Selina je znala da bi udaja za mene ili Rida zauvek pokvarila naše prijateljstvo. Jedan bi morao da odstupi i tako bi se rasturio naš ljubavni trougao. Zvuči smešno, znam, ali to se ipak dogodilo.“

„Kako to misliš?“

„Po povratku iz El Pasa stvari više nisu bile iste. Sve vreme smo bili nekako rezervisani, dok smo ranije otvoreno razgovarali o svemu.“ Glas

mu postaje tiši, setniji. „Tokom njene trudnoće, Rid se više nije viđao tako često s njom, bar ne kao ja. Prionuli smo na učenje, dok je ona ostajala kod kuće. Naravno, i dalje smo važili za najbolje ortake, ali kad bismo se družili, sve je bilo nekako usiljeno.

„Ta noć, kad je pokušala da abortira, promenila je sve. Niko nije mogao preko toga da pređe. Razgovori su postali hladni, nezanimljivi. Smeh je nestao.“

„Ali niste je napustili.“

„Ne. Na dan kad si se rodila, Rid i ja smo pohrlili u bolnicu. Osim tvoje bake, bili smo prvi koje si upoznala.“

„Drago mi je zbog toga“, kaže Aleks.

„I meni.“

„Da sam na njenom mestu, ulovila bih jednog od vas dok još imam priliku.“

Osmeh mu nestaje s lica. „Rid je prestao da je zapitkuje.“

„Zašto?“

Junior daje znak konobarici da im dopuni šolje kafom. Zatim kaže: „Nikad joj nije oprostio.“

„Ala Gajtera?“

„Tebe.“

Zatečena, Aleks rukom pokriva usta. Krivica koju nosi celog svog života sad se žestoko obrušava na nju.

Osetivši njenu teskobu, Junior žurno dodaje: „Ne zato što te je začela. Nije mogao da joj oprostí što je pokušala da te ubije.“

„Ne razumem.“

„Vidi, Rid je žilav. Ako je nekom bilo suđeno da propadne, onda je to Rid. Kao dete nije imao nikakve šanse da uspe. Socijalni radnici bi, da ih je Persel ikada imao, pokazivali na njega, govoreći: 'Ovaj nije morao ni da se rodi. Propašće kad-tad. Pitanje je vremena.' Ali ne, ne Rid.

Profitirao je na sopstvenoj nesreći. Rid je borac. Čvrst je. Čim ga obore, spreman je za borbu.

„Ali zato ja“, nastavlja Junior sa prezrivosm smehom, „ja obično previđim tuđe slabosti zato što imam dovoljno svojih. Razumeo sam paniku i strah koji je Selina sigurno osećala. Pribegla je očajničkim merama zato što se plašila da se suoči s problemom.

„Rid ne razume kako je to ići linijom manjeg otpora. Zato nije mogao da toleriše njenu slabost. On previše očekuje od sebe, ali zato i drugima postavlja podjednako visoke standarde. Ti standardi su uglavnom nedostižni. Zbog toga je razočaran u ljude oko sebe. Nisu mu dorasli.“

„Rid je cinik.“

„Razumem zašto tako razmišljaš, ali nemoj da te njegovo držanje zavara. Kad ga ljudi iznevere, što je neminovno zato što su samo ljudi, on ipak pati. A kad pati, svaki čovek postaje zao.“

„Je li Rid bio zao prema mojoj majci?“

„Ne, nikada. Njihov odnos je bio čudan: ona je imala moć da ga povredi i razočara više od svih, ali prema njoj nije mogao da bude zao jer ju je previše voleo.“ Junior gleda Aleks u oči. „Samo nije mogao da joj oprost.“

„Zato se sklonio i prepustio je tebi.“

„Što sam ja oberučke prihvatio“, priznaje Junior uz kikot. „Nije mi teško udovoljiti kao Ridu. Ne tražim savršenstvo ni u sebi ni u drugima. Da, Aleks, uprkos svim njenim greškama, voleo sam tvoju majku i želeo sam da bude moja žena.“

„Zašto je onda nisi oženio, Juniore?“ pita Aleks, istinski začuđena. „Voleo si je. I ona je tebe.“

„Znam da jeste. A i prokleta sam zgodan.“ Junior namiguje, mameći njen smešak. „Malo ko bi poverovao u to zbog načina na koji danas živim, ali bio bih veran Selini, a tebi dobar otac. Kako god, hteo sam da

pokušam.“ Junior sklapa šake na stolu. „Ali Selina me je odbila, svaki put. A prosio sam je ne pamtim koliko puta.“

„I one noći kad je ubijena?“

Junior diže pogled ka Aleks. „Da. Pozvao sam je te noći na ranč, da je zaprosim.“

„Pa jesi li?“

„Jesam.“

T?“

„Ista stvar. Odbila je.“

„Znaš li zašto?“

„Znam.“ Junior se meškolji na stolici. „Još uvek je volela Rida. Oduvek i zauvek. Želela je samo njega.“

„Aleks skreće pogled, jer zna koliko može da boli ovo priznanje.

„Juniore, gde si bio te noći?“

„Na ranču.“

„Mislim, nakon što si Selinu odvezao kući.“

„Nisam je odvezao kući. Pretpostavio sam da će to tata uraditi.“

„Angus?“

„Bio sam uvređen što me je opet odbila, jer sam rekao roditeljima da se priviknu na ideju da će u kući uskoro imati snaju i unuče.“ Junior nemoćno širi ruke. „Naljutio sam se i izjurio napolje - ostavivši Selinu u kući.“

„Kuda si otišao?“

„Svuda gde bi maloletniku točili alkohol. Napio sam se.“

„Sam?“

„Sam.“

„Nemaš alibi?“

„Junioru ne treba alibi. Nije ubio tvoju majku.“

Oboje se okreću da pogledaju u osobu koju dotad nisu primećivali. Stejsi Volas stoji pored njihovog stola i s neskrivenom mržnjom pilji u Aleks.

„Dobro jutro, Stejsi“, kaže Junior, nimalo srećan što je vidi. „Sedi i popij kafu sa nama.“ Pomera se, praveći joj mesta.

„Ne, hvala.“ Ne skidajući pogled sa Aleks, Stejsi dodaje: „Prestani više da gnjaviš Juniora tim beskrajnim pitanjima.“

„Hej, Stejsi, uopšte me ne smara“, kaže on u pokušaju da smiri strasti. „Što ne odustaneš više?“

„Ne mogu“, odgovara Aleks.

„E pa, moraćeš. Biće tako najbolje za sve.“

„Naročito za ubicu“, tiho uzvraća Aleks.

Stejsino mršavo telo drhti poput mladice na vetru. „Tornjaj se oдавde i pusti nas da živimo, ti sebična, osvetoljubiva kujo...“

„Ne ovde, Stejsi“, prekida je Junior, ustajući daje zagrlji. „Ispratiću te do kola. Šta radiš ovog jutra? Ah da, doručkuješ sa svojim igračicama bridža“, mrmlja on, primetivši sto prepun žena, koje radoznalo zure u njihovom pravcu. „Baš lepo.“ Ljubazno im maše.

Aleks, takođe svesna njihovih pogleda, zavlači novčanicu od pet dolara pod tacnu svoje šolje za kafu i kreće za Juniorom i Stejsi ka izlazu.

Sa vrata svoje sobe, Aleks posmatra kako Junior na parkingu privlači Stejsi u zagrljaj, saosećajno joj trljajući leđa. Zatim je ljubi u usne i ona se lepi za njega dok joj on priča nešto na uho. Njegove reči je očigledno umiruju, jer joj se telo opušta.

Junior je uspeo da je otkači, ali s toliko šarma da Stejsi nasmejana seda za volan, pre nego što se odveze.

Aleks je u svojoj sobi kad začuje tiho kucanje. „Ja sam“, kaže Junior. Otvara mu vrata. „Šta je ono bilo?“

„Ma, Stejsi misli da sam noć proveo s tobom, budući da doručujemo zajedno u motelu.“

„Bože“, šapuće Aleks. „Ljudi u ovom gradu stvarno imaju bujnu maštu. Bolje idi pre nego što te neko vidi i opet donese pogrešan zaključak.“ „Zašto brineš kad ja ne brinem?“

„Moram da brinem.“

S nelagodom, Aleks gleda u svoj nenamešten krevet. Čistačica obično uđe da promeni posteljinu dok se ona tušira, međutim, baš jutros je nema. Aleks strepi da bi krevet mogao da oda njenu tajnu. Soba je podseća na Rida. Njegov duh kao da lebdi u vazduhu, poput najfinije prašine, i ona se plaši da Junior to ne nanjuši.

Pažljivo skida tamne naočari, otkrivajući plave kolutove oko očiju. „Nemirna noć?“ pita Junior.

Dobra moć zapažanja, primećuje Aleks. „Najbolje da ovo čuješ od mene. Sigurna sam da će se pronaći, pre ili kasnije. Juče po podne otišla sam kod Nore Gejl.“

Junior zapanjeno otvara usta. „Nek sam proklet.“

„Morala sam da pričam s njom. Dok sam bila tamo, neki čovek je ranjen. Lokva krvi. Hapšenje.“

Junior se smeje u neverici. „Daj, šališ se.“

„Nažalost, ne“, smrknuto će Aleks. „Ja, koja ovde zastupam državnog tužioca, bivam uvučena u pucačinu između dva kauboja, i to u javnoj kući.“

Najednom joj se sve skuplja, ali umesto da zaplače, Aleks praska u histeričan smeh. Smeje se sve dok joj ne poteku suze niz obraze. „O bože, ovo je strašno. Ako Greg Harper ikad sazna, on će...“

„Pet Čestejn mu neće reći. Tamo ima devojk...“

„Znam“, prekida ga Aleks. „Rid mi je rekao. Odgovorio je na poziv i izbavio me. On misli da neće biti značajnih posledica.“ Sleže ramenima, nadajući se da ne deluje lažno kao što se oseća.

„Dobro je opet čuti tvoj smeh“, kaže Junior, vidno srećan. „Voleo bih da ostanem i još malo te rasonodim.“ Spušta ruke na njene bokove, milujući ih. Aleks sklanja njegove ruke sa sebe.

„Ako si hteo nekog da rasonodiš, onda je trebalo da odeš sa Stejsi. Izgleda mi kao da bi joj prijalo.“

Junior pokunjeno skreće pogled. „Njoj ne treba mnogo.“

„Zato što te voli.“

„Ne zaslužujem je.“

„Njoj to nije važno. Oprostiće ti sve. Već jeste.“

„Na šta misliš?“

„Na ljubav prema drugoj ženi - Selini.“

„Ovog puta neće, Aleks“, šapatom kaže Junior, spuštajući glavu da je poljubi.

Aleks vešto izbegava njegove usne. „Nemoj, Juniore.“

„Zašto?“

„Znaš ti dobro zašto.“

„Još uvek sam samo ortak?“

„Prijatelj.“

„Zašto samo prijatelj?“

„Zato što mi se sadašnjost uporno meša sa prošlošću. Činjenica da si toliko želeo da mi budeš otac, guši svaki nagoveštaj romanse.“

„Kad te pogledam sad, ne mogu da te uporedim sa onom bebom u kolevci. Ti si lepa, uzbuđljiva žena. Hoću da te obaspem ljubavlju, ali ne očinskom.“

„Ne.“ Aleks odlučno odmahuje glavom. „Prosto nije u redu, Juniore. Previše je uvrnuto.“

Ovo je razgovor koji je trebalo da obavi sa Ridom. Zašto nije? Zato što je bila neiskrena, eto zašto. I zato što ista pravila ne mogu da se primene u sličnim situacijama, ma koliko ona to želela. I zato što nije mogla da kontroliše u koga će se zaljubiti. Ona i Selina bar to imaju zajedničko.

„Nikad nećemo biti ljubavnici.“

Junior se ceri i zajedljivo kaže: „Uporan sam. Kad se ovo završi, budi sigurna da ćeš me videti u sasvim drugačijem svetlu. Pravićemo se da se srećemo prvi put i beznadežno ćeš se zaljubiti u mene.“

Ako to prija njegovom egu, pusti ga neka misli tako, kaže sebi Aleks. Zna da se to nikad neće dogoditi, baš kao što se nije dogodilo ni sa Selinom.

U oba slučaja, razlog je bio Rid Lambert.

Angusova sekretarica uvodi Aleks u njegovu kancelariju, u sedištu ME- a. U pitanju su prostorije, smeštene u poslovnom centru između zubarske ordinacije i advokatske firme. Angus ustaje od svog radnog stola da je pozdravi.

„Hvala ti što si svratila, Aleks.“

„Drago mi je što ste me zvali. Imam s vama nešto da razgovaram.“

„Hoćeš li nešto da popiješ?“

„Ne, hvala.“

„Jesi li videla Juniora skoro?“

„Jesam. Jutros smo doručkovali zajedno.“

Angus je zadovoljan. Njegova lekcija je ipak urodila plodom. Kao i obično, Junioru je potrebno samo malo podstreka da bi se pokrenuo. „Pre nego što pređemo na posao“, kaže on, „kaži šta te muči?“ „Konkretno, muči me noć kad je ubijena moja majka.“

Angusov blistavi osmeh nestaje s lica. „Sedi.“ Pokazuje joj na omanji kauč. „Šta te zanima?“

„Junior mi je samo potvrdio ono što sam već saznala - da je te noći zaprosio Selinu. Znam da ste vi i gospođa Minton bili protiv te ideje.“

„Tačno. Nisam hteo to da spominjem jer ne volim ružno da pričam o tvojoj majci. Podržavao sam to što družim s Juniorom.“

„Ali niste hteli da postane i njegova žena.“

„Ne.“ Naginje se napred, uperivši prst prema njoj. „Nemoj da misliš da sam se poneo kao snob. Jer nisam. Sara Džo možda gleda te klasne

razlike, ali ne ja. Nisam želeo da se Junior oženi prvom koja naiđe. Ne u tim godinama.“

„Zašto se onda niste pobunili protiv njegovog braka sa Stejsi Volas, koji je sklopljen samo nekoliko nedelja kasnije?“

Ova cura nije glupa, zaključuje Angus i odlučuje da igra na kartu nevinosti. „Okolnosti su se promenile. Junior je bio emotivno dotučen Selininom smrću, a Stejsi je ljubila zemlju kojom je gazio. Mislio sam da će to biti dobro za njega. Neko vreme i jeste bilo. Ipak, ne žalim što sam blagoslovio taj brak.“

„Pa naravno. Kćerka uvaženog sudije je mnogo bolja prilika za sina velikog Angusa Mintona.“

Njegove plave oči naglo tamne. „Razočaravaš me, Aleks. To što pokušavaš je bedno. Zar misliš da bih svog sina jedinca prisilio na brak bez ljubavi?“

„Ne znam. Da li biste?“

„Ne!“

„Čak i da je ulog veoma visok?“

„Slušaj, Aleks“, preteći tiho kaže Angus, „sve što sam ikada činio za svog sina, bilo je za njegovo dobro.“

„Da li to uključuje i ubistvo Seline?“

Angus se uspravlja. „Stvarno imaš petlju, mlada damo.“

„Žao mi je. Ne mogu više da okolišam, Anguse. Junior kaže da je te noći napustio ranč ljut i povređen, zato što je Selina odbila njegovu ponudu.“

„Tako je.“

„Ostavio je vama da je odvezete kući.“

„Da. Umesto toga, ponudio sam joj jedna naša kola i dao joj ključeve. Pozdravila se i otišla. Pretpostavljam da se sama odvezla kući.“

„Je li još neko načuo vaš razgovor?“

„Koliko ja znam, nije.“

„Ni vaša žena?“

„Ona je otišla u krevet odmah posle večere.“

„Kako ne shvatate, Anguse? Jedino vi nemate alibi. Ne postoji svedok koji bi potvrdio ono što se dogodilo posle Juniorovog odlaska.“

Angusu je neobično drago što Aleks mari zbog toga. Lice joj je zabrinuto i ozbiljno. U poslednje vreme je sve češće razmišljao o njoj kao o svom neprijatelju. Očigledno i sama gaji sličnu nesigurnost.

„Te noći sam spavao sa Sarom Džonson“, naposletku kaže on. „Ona će to potvrditi. Baš kao i Rid. Bili smo u krevetu sledećeg jutra kada je utrčao da nam saopšti da je našao Selinino telo u štali.“

„Zar moja baka nije brinula što se Selina te noći nije vratila kući? Nije vam telefonirala?“

„Zapravo jeste, ali Selina je već bila otišla. Merl se požalila kako si ti već bila zaspala, pa sam pretpostavio da se i ona vratila u krevet, ne čekajući Selinu. Tek sutradan je shvatila da se Selina nije vratila kući.“ „U koliko sati vas je baka Grejam zvala?“

„Ne sećam se, ali ne previše kasno jer sam još uvek bio budan. Te večeri sam baš bio umoran, jer smo se namučili oko jedne kobile.“

Aleks se mršti, koncentrišući se. Angus se ceri, dodajući, „Zvuči li verodostojno?“

Aleks mu uzvraća smešak. „Da, ali i dalje ima puno rupa.“

„Siguran sam da ni porota ne bi bolje zaključila na osnovu krvave odeće Ubogog Bada, sa skalpelom u ruci.“

Aleks ćuti.

Angus pruža ruku i pokriva njenu. „Nadam se da te ne vređa što ovako otvoreno govorim o tvojoj majci.“

„Ne, nikako“, uzvraća Aleks sa smeškom. „U poslednjih nekoliko dana otkrila sam da nije bila anđeo.“

„Junior i ona nisu bili jedno za drugo. Moje neodobravanje njihovog braka nema nikakve veze s tim je li bila grešnica ili svetica.“

Angus posmatra kako Aleks oblizuje usne, pre nego što upita: „Šta je bila glavna prepreka, Anguse? To što je imala mene?“

U tom grmu leži zec, zaključuje on. Aleks krivi sebe za zlu sudbinu svoje majke. Krivica ju je navela da ponovo otvori ovaj slučaj. Vapila je za oprostom greha koji je Merl Grejam svalila na nju. Kakva nepravda matore kuje prema nedužnom detetu. Ipak, poslužilo je svrsi.

„Moje neodobravanje nije imalo nikakve veze s tobom, Aleks, nego sa Ridom i Juniorom.“ Angus skrušeno skršta ruke na krilu i spušta pogled na njih. „Junioru je trebao neko da ga pogura s vremena na vreme.

Jak otac, jak prijatelj, jaka žena.“ Diže pogled i gleda je ispod skupljenih obrva. „Ti bi bila savršena partija za njega.“

„Partija?“

Angus se smeje, šireći ruke. „Ko zna? Možda od toga i bude nešto. Voleo bih da vas vidim u kombinaciji.“

Šta!?”

Angus nije siguran da li je Aleks istinski zapanjena ili samo dobro glumi. U svakom slučaju mu je drago što je umešao svoje prste. Junior sam ne bi nikad završio posao.

„U porodici bi nam došla jedna britka advokatica. Zamisli samo koliko bi doprinela našem poslu, a da ne spominjem prazne sobe na ranču. Ubrzo bi ih napunila unučićima.“ Vragolasto gleda u njene bokove. „Dobro si građena, ne sumnjam da si plodna.“

„Mora da se šalite, Anguse.“

„Nikad u životu nisam bio ozbiljniji.“ Tapše je po leđima. „Zasad ću se zadovoljiti ako ti i Junior lagano razvijete svoje prijateljstvo u nešto dublje.“ Aleks se kao oparena odmiče od njega. „Anguse, ne bih da uvredim vas ili Juniora, ali to što predlažete...“, traži pravu reč, a onda kroz smeh kaže, „to je apsurdno.“

„Zašto?“

„Zato što od mene tražite da igram ulogu koja je prvobitno bila namenjena mojoj majci. A koju ste joj vi oduzeli.“

„Ti si idealna za tu ulogu. Ona nije bila.“

„Nisam zaljubljena u Juniora, i ne želim tu ulogu.“ Aleks ustaje i prilazi vratima. „Žao mi je ako ste nešto pogrešno protumačili...“ Angus je seče mračnim, ljutitim pogledom koji bi svakom ulio strah u kosti. Ali ne i Aleks. „Zbogom, Anguse. Bićemo u kontaktu.“

Kad ostane sam, Angus sipa piće da se smiri. Čašu steže toliko jako da mu se zglavci na šakama bele. Pravo je čudo da staklo ne pukne od njegovog stiska.

Angus Minton je retko u prilici da se njegove ideje dovode u pitanje, a još ređe da se oglašuju o njih. I niko se nikad nije usudio da ih nazove apsurdnim.

* * *

Aleks odlazi prilično uzrujana. Uprkos svojim najboljim namerama, uvredila je Angusa i zbog toga žali. Međutim, najviše je brine što je prozrela njegove koristoljubive namere.

Angus Minton voli daje sve po njegovom. Kada stvari ne idu kako je zamislio, ne preza od toga da ih malo pogura. I svakako ne trpi izdaju.

Više nego ikad, Aleks žali Juniora, koji je toliko drugačiji od svog oca. Nema sumnje da je među njima oduvek bilo gloženja. Sad konačno razume zašto je individualac kao Rid napustio Minton Enterprajzis. Jednostavno nije mogao da funkcioniše pod Angusovom stalnom kontrolom.

Aleks ulazi u svoja kola i počinje besciljno da vozi, izbegavajući centar grada, birajući drumove u predgrađu. Krajolik i nije naročito živopisan; beskrajna naftna polja i crni kranovi na horizontu koji neumorno pumpaju.

Vožnja joj pomaže da se osami sa svojim mislima.

Poput svoje majke, razapeta je između tri čoveka i svi su joj manje ili više dragi. Ne želi da veruje da je jedan od njih ubica.

Bože, kakva zbrka. Klupko se plako odmotava. Ako bude pametna i dovoljno istrajna, uskoro će otkriti istinu.

Ali njeno vreme je na izmaku. Ima još samo nekoliko dana pre nego što Greg zatraži konkretne rezultate. Ukoliko mu ih ne odnese, zahtevaće ponovno zaključivanje slučaja.

U povratku prema gradu, Aleks postaje svesna vozila iza sebe, koje joj se približava opasnom brzinom.

„Kreten“, mrmlja ona, gledajući u retrovizor. Narednih par kilometara nepoznati kamionet je prati poput senke, dišući joj za vrat. Sunce je iza nje, tako da ne može da vidi vozača. „Pretekni me kad toliko žuriš.“

Aleks lako gazi kočnicu, tek toliko da mu to stavi do znanja, ali ovaj ne reaguje. Na seoskom putu ne postoji proširenje, tako da je nemoguće skrenuti. Aleks se pomera skroz uz makadamsku ivicu, u nadi da će je vozač kamioneta zaobići.

„Hvala lepo“, kaže ona kad ovaj konačno počne da je pretiče.

Međutim, krajičkom oka vidi da vozač ne produžava nego počinje kočiti, priljubivši se uz njen bok. Aleks shvata da su njegove namere rdave.

„Idiote!“ sikće ona, okrećući glavu da pogleda kroz prozor. Kamionet najednom ubrzava i naglo uleće u makazice ispred nje. Pritom joj

odvaljuje levi branik svojim zadnjim trapom. Od siline udarca, Aleks gubi kontrolu nad vozilom.

Obema rukama steže volan dok gazi kočnicu, ali kasno. Njena kola sleću sa drumu i survavaju se u duboki, zemljani jarak. Zahvaljujući sigurnosnom pojasu, Aleks ostaje živa, zadobivši samo udarac u glavu. Vetrobransko staklo se razbija. Aleks instinktivno diže ruke da zaštiti lice od komadića stakla. Ima utisak da beskrajno sipaju po njoj.

Ne zna je li izgubila svest, jer sledeće čega postaje svesna su glasovi oko nje, tihi, melodični i njoj nerazumljivi.

Ošamućeno diže glavu. Taj pokret joj pričinjava neverovatan bol. S mučninom u stomaku, Aleks pokušava da se usredsredi. Sve joj je mutno.

Nekoliko ljudi opkoljavaju njena kola, gledajući je zabrinuto i pričajući na španskom. Jedan otvara vrata i kaže joj nešto što liči na pitanje.

„Dobro sam“, automatski odgovara ona. Ne shvata zašto je gledaju tako čudno, sve dok ne oseti kapljicu koja joj curi niz obraz. Sporo diže ruku i napipava toplu, lepljivu krv.

„Insistiram da prespavate u bolnici. Obezbediću vam zasebnu sobu“, kaže doktor.

„Nema potrebe. Biće mi sasvim dobro u motelu. Popiću par ovih i spavaću do jutra.“ Zvecka plastičnom bočicom sa pilulama.

„Nemate potres mozga, ali ćete morati da mirujete nekoliko dana. Bez sporta ili sličnih napora.“

Aleks pravi grimasu na sam spomen fizičke aktivnosti. „Obećavam.“

„Za nedelju dana dodite da skinem kopče. Srećom, rana je na vrhu glave a ne na licu.“

„Da“, uzvraća Aleks, drhtavim glasom. Nedostaje joj komadić kože, ali pokriće to kosom.

„Jeste li u stanju da primite posetu? Neko čeka da vas vidi. Pošto je vikend, nema puno posla. Ostanite u previjalištu koliko god želite.“

„Hvala, doktore.“

Kad doktor izađe, Aleks pokušava da ustane, ali otkriva da joj se vrti u glavi. Ni pojava Peta Čestejna na vratima ne pomaže joj da uspostavi ravnotežu. „Gospodine Čestejn, otkud ti?“ sarkastično će Aleks.

On prilazi stolu za previjanje na kom ona leži, i naivno pita: „Kako si?“

„Bilo je boljih dana, ali preživću.“

„Mogu li nekako da pomognem?“

„Ne hvala. Nisi morao da dolaziš. Kako si uopšte znao gde sam?“ Okružni tužilac privlači stolicu bliže i seda. „Oni Meksikanci su zaustavili prva kola koja su naišla. Vozač je otišao do najbliže telefonske govornice i pozvao hitnu pomoć i policiju. Pozornik koji je došao na uviđaj znao je španski, pa je uzeo njihove izjave.“

„Jesu li videli kamionet koji me je odgurao?“

„Jesu. Možeš li da ga opišeš?“

„Bio je bele boje.“ Aleks presreće njegov pogled. „I sa strane je imao znak Minton Enterprajza.“

Pet Čestejn deluje nervozno. „To su i Meksikanci rekli. Pozornik nije mogao da nađe šerifa Lamberta, pa su pozvali mene.“ Klima glavom prema njenoj previjenoj ruci. „Kada će ti to zarasti?“

„Za dva-tri dana. Sutra skidam zavoje. Morao je da mi stavi kopče. Ostaće mi ožiljci za uspomenu.“ Aleks diže ruku, prekrivenu sitnim ogrebotinama, tamo gde su je okrznuili komadići stakla.

„Aleks, jesi li prepoznala vozača?“

„Nisam.“ Okružni javni tužilac je strogo gleda, ispitujući njenu iskrenost. „Nisam“, ponavlja ona. „Veruj mi. Da jesam, sama bih pojurila za njim. Nisam ga ni videla. Uхватила sam samo siluetu na suncu. Mislim da je nosio nekakav šešir.“

„Misliš li da je incident slučajan?“

Aleks se pridiže na laktove. „A ti?“

Pat Čestejn joj pokazuje rukom da legne. „Ne, mislim da nije. „Onda mi ne postavljalj glupa pitanja.“

Prolazeći prstima kroz kosu, on kaže: „Kad sam svom starom prijatelju Gregu Harperu rekao da ti da odrešene ruke, nisam ni sanjao da ćeš uneti kaos u moj okrug.“

Aleks gubi strpljenje. „Neko je upravo pokušao da me ubije, gospodine Čestejn. Zašto ti kukaš?“

„Bestraga, Aleks. Sudija Volas, koji me nikad nije voleo, sada je zapet kao puška. U njegovoj sudnici više ne dobijam slučajeve, a ti si njegova tri najuglednija građanina nazvala ubicama. Lepak Hikam, omiljen gradski lik, nađen je mrtav, s tobom u kolima. Zadesila si se u javnoj kući Nore

Barton baš u vreme pucnjave. Kog si đavola otvarala to osinje gnezdo od slučaja?“

Aleks dlanom pokriva svoje pulsirajuće čelo. „Ništa nije bilo slučajno. Samo sam pratila trag.“ Spušta ruku, gledajući ga u oči. „1 ne brini, tvoja tajna sa Norom Gejl je kod mene sigurna.“

Pet Čestejn se neprijatno meškolji na stolici. „Kažem ti, Aleks, uhvatila si bika za rogove i umalo danas da pogineš.“

„Što samo dokazuje da sam sve bliže istini. Neko pokušava da me smakne kako bi zaštitio sebe.“

„Moguće“, zamišljeno će on. „Šta si sve saznala pre nego što si dospela ovde?“

„Vrlo jake motive.“

„Nešto konkretno?“

„Manjak alibija. Rid Lambert tvrdi daje u noći ubistva bio sa Norom Gejl. Ona je spremna da to izjavi pod zakletvom, ako je potrebno, što me navodi na zaključak da on ipak nije celu noć proveo s njom. Junior takođe nema nikakav alibi.“

„A Angus?“

„On tvrdi da je bio na ranču, ali bila je i Selina. Ako je Angus tamo proveo celu noć, onda je imao bezbroj prilika da izvrši zločin.“

„Baš kao i Ubogi Bad, koji ju je pratio tamo“, kaže Pet, „i to bi ti rekao svaki bolji advokat odbrane. Ne dobij a se doživotna tek tako. Još uvek pouzdano ne znaš ko se zadesio u štali sa skalpelom u ruci.“

„Danas sam krenula kod tebe da popričamo o tome, i evo šta me je zadesilo.“

„O čemu si htela da pričaš?“

„O veterinarskom skalpelu. Gde je sada?“

Javni tužilac je začuđeno gleda. „Ti si druga osoba ove nedelje koja me to pita.“

Aleks se s naporom pridiže na jedan lakat. „Ko te je još pitao?“

„Ja“, odgovara Rid Lambert s vrata.

Aleks oseća kako joj se uvrće utroba. Strepela je od ovog susreta, koji je bio neminovan, naravno. Ipak, nadala se da neće delovati uzrujano posle onog što se dogodilo između njih.

Ona nepomično leži na stolu za previjanje, kose ulepljene krvlju i ruku umrljanih žućkastim antiseptikom, previše slaba da bi se pridigla u sedeći stav. Nije svesna da deluje ranjivije nego što bi to zaista želela.

„O, šerife Lambert. Oduševiće te informacija da sam prihvatila tvoj savet i prestala da se strepim od babaroge, a onda me je ona ipak sustigla.“ Ignorišući je, Rid se obraća okružnom tužiocu: „Zdravo, Pete. Sad sam se čuo sa pozornikom putem radio-veze.“

„Onda znaš šta se desilo?“

„Prvo sam mislio da je Plamet umešan, ali pozornik reče da su kola imala oznaku ME-a.“

„Tako je.“

„ME obuhvata mnoge kompanije. Skoro svako iz okruga ima pristup njihovom voznom parku.“

„Uključujući i tebe“, zajedljivo upada Aleks.

Rid konačno skreće svoj strogi pogled ka njoj. Pet Čestejn nelagodno gleda čas u nju, čas u njega. „Da, zaista, gde si bio, Ride? Niko nije mogao da te nađe.“

„Bio sam na jahanju. Svi na ranču mogu to da ti potvrde.“

„Izvini, morao sam da pitam“, uzvraća Pet.

„Jasno. Ali trebalo bi da znaš da guranje nečijih kola s drumu nije moj stil. Osim mene, šta misliš ko je to još mogao da učini?“ pita on Aleks ozbiljnim glasom.

Teško joj je i da pomisli na njega, a kamoli da izgovori njegovo ime. „Junior“, tiho odgovara ona.

„Junior?“ smeje se Rid. „Zašto on?“

„Videli smo se jutros. Nije imao alibi u noći kada je Selina ubijena. Priznao mi je da je bio vrlo ljut.“ Aleks spušta pogled. „Takođe imam razloga da mislim da je možda ljut i na mene.“

„Zašto?“

Aleks ga gleda očima punim prezira. „Došao je jutros u moju sobu.“ To je sve što će mu reći. Neka sam izvlači zaključke.

Rid neznatno spušta kapke, ali je ne pita šta je Junior tražio u njenoj sobi. Ili ne želi da zna, ili ga ne zanima. „Još neko?“ hladno pita on. „Ili si suzila izbor na nas dvojicu?

„Možda Angus. Videla sam ga po podne i nismo se rastali kao prijatelji.“

„Znači, opet nas trojica? Veruješ li da nas treba okriviti za sve što se ovde dešava?“

„*Ne verujem* ja ni u šta, šerife. Sve svoje sumnje baziram na činjenicama.“ Hvata je novi talas mučnine i vrtoglavice, terajući je da nakratko sklopi oči. „Imam još jednog osumnjičenog.“

„A to je?

„Stejsi Volas.“

Pet Čestejn reaguje kao oparen. „Mora da se šališ!“ Zatim gleda u vrata, proveravajući jesu li dobro zatvorena. „Molim te, reci mi da sanjam. Nećeš valjda nju da okriviš? Jer, ako to planiraš, odmah da ti kažem, Aleks, bićeš prepuštena sama sebi. Moju podršku nećeš imati.“

„Tvoju podršku nikad nisam ni imala!“ urla Aleks, što izaziva jak bol u njenoj glavi.

„Kako je Stejsi mogla da dođe do kamioneta ME-a?“ pita Rid.

„Još nemam čvrste dokaze“, umorno uzvraća Aleks. „Samo nagađam.“

„I to je sve što imaš, pusta nagađanja“, prezrivo će Rid. Aleks ga šiba pogledom, nadajući se da deluje gnevnije nego što se oseća.

Pet se ubacuje: „Što se tiče Stejsi, na čemu zasnivaš svoja nagađanja?“

„Slagala je gde je bila u noći ubistva.“ Aleks mu prepričava ono što joj je Stejsi ispovedila u ženskom toaletu kantri kluba. „Znam da još uvek voli Juniora. Ne verujem da će to iko pobiti.“

Dva muškarca se zgledaju i Aleks pojašnjava: „Stejsi se brine o svom ocu kao da mu je majka. Ne bi učinila ništa što bi moglo da ugrozi njegovu reputaciju. Uostalom“, dodaje ona kroz uzdah, „mrzi me iz istog razloga iz kog je mrzela i Selinu - a to je Junior. Misli da kradem njegovu ljubav, kao što je to činila moja majka.“

Pet zveckta sitninom u svom džepu i počinje da se ljulja u stolici. „Zvuči logično, ali ne mogu da zamislim Stejsi u zločinačkom činu.“ „Iskreno, tvoje pretpostavke proteklih dana, bile su prilično netačne, tužioče“, dodaje Rid.

Aleks s naporom uspeva da sedne. „Vratimo se na skalpel.“ Da ne bi pala, hvata se za ivicu stola. „Pete, kad se Rid raspitivao o skalpelu?“ „Ako imaš nešto da me pitaš, onda pitaj.“ Rid staje tik ispred nje. „Spomenuo sam mu skalpel pre nekoliko dana.“

„Zašto?“

„Kao i ti, hteo sam da znam šta se desilo s njim.“

„Da si ga nekim slučajem našao pre mene, da li bi ga uništio ili bi ga predao kao materijalni dokaz?“

Mišić na njegovom obrazu se trza. „To pitanje je suvišno. Skalpel nije u skladištu za dokaze.“

„Proverio si?“

„Da. Ni traga od skalpela. Verovatno nikad i nije bio tamo. Moguće je da je bačen posle zaključenja slučaja.“

„Iz obzira prema porodici Kolins, da li je neko ponudio da im ga vrati?“ „Nemam odgovor na to.“

„Je li izvršena provera otisaka prstiju?“

„Bio sam slobodan da to pitam sudiju Volasa.“

„U to ne sumnjam, šerife. I šta ti je rekao?“

„Rekao je da nije.“

„Zašto nije?“

„Drška je bila krvava, sa otiscima Ubogog Bada svud po njemu. Provera je bila suvišna.“

Za trenutak se gledaju s toliko odbojnosti da Pet Čestejn počinje da se znoji. „Mislim da je vreme za razlaz. Aleks, tvoja kola su na popravci, ja ću te odvesti u motel. Možeš li da hodaš ili da tražim kolica?“

„Ja ću je odvesti u motel“, odlučno kaže Rid, pre nego što Aleks stigne da odgovori Petu.

„Siguran si?“ Pet se oseća odgovornim, iako mu pada kamen sa srca što će Rid preuzeti deo te odgovornosti.

„Pa, kad se šerif sam nudi“, počinje Aleks, „onda ću s njim.“ Okružni javni tužilac izlazi pre nego što se ovo dvoje ne predomisle. Aleks podrugljivo gleda vrata zatvorena za njim. „Nije ni čudo što je kriminal toliko zastupljen u ovom okrugu. Javni tužilac je kukavica u duši.“ „A šerif je korumpiran“, ironično će Rid.

„Uze mi reč iz usta“, kaže Aleks, klizeći oprezno s ivice stola za previjanje, pridržavajući se obema rukama za sto. Kad pokuša da napravi korak, zanosí se u stranu. „Doktor mi je dao nešto protiv bolova, prilično sam ošamućena. Molim te, idi po kolica.“

„Možda će biti bolje da prespavaš ovde.“

„Neću.“

„Kako hoćeš.“

Pre nego što Aleks stigne da se pobuni, Rid je diže u naručje i iznosi iz previjališta. „Moja tašna.“ Ona pokazuje rukom prema radnom stolu. Rid se vraća po nju. Na zaprepašćenje osoblja hitne službe, Rid nosi Aleks do svog 'blejzera', gde je pažljivo spušta na suvozačko sedište.

Tamo, Aleks umorno naslanja glavu i sklapa oči. „Gde si bio danas po podne?“ pita Rida, kad on sedne za volan.

„Već sam ti rekao.“

„Jahao si do zalaska sunca?“

„I završavao neke poslice.“

„Bio si nedostupan preko radio-veze. Gde si bio, Ride?“

„Na više mesta.“

„Konkretno.“

„Kod Nore Gejl.“

Aleks je iznenađena ubodom ljubomore. „Oh.“

„Morao sam da ispitam svedoka onog ranjavanja od pre neki dan.“

„Znači, radio si?“

„Između ostalog.“

„Još uvek spavaš s njom?“

„Ponekad.“

Aleks bi ga najradije zadavila golim rukama.

„Možda je Nora Gejl poslala jednog od svojih gorila da me sredi“, zamišljeno kaže Aleks. „Kao uslugu tebi.“

„Možda. To me ne bi iznenadilo. Kad ona nekog ne voli, ne okleva da ga ukloni“, šaljivo će Rid.

„Nije volela Selinu“, podseća ga Aleks.

„Nije. Ali u noći kad je ubijena, bio sam sa Norom Gejl, sećaš se?“

„To je i ona rekla.“

Dakle, je li Nora Gejl još jedna osumnjičena za Selinino ubistvo? Od ove ideje ponovo je boli glava. Aleks sklapa oči. Kad stignu pred motel, hvata se za kvaku, ali joj Rid naređuje da sačeka da joj on otvori vrata. S rukom oko njenog struka, polako je vodi do vrata njene sobe.

Rid otključava bravu i pomaže joj da legne na krevet. „Hladno ti je ovde, primećuje on, trljajući ruke i gledajući u regulator toplote.

„Uvek je tako kad uđem.“

„Nisam to sinoć primetio.“

Za trenutak se gledaju, a onda oboje skreću pogled. Ne mogavši da se obuzda, Aleks opet sklapa oči. Kada ih ponovo otvori, Rid pretura po fiokama njene komode.

„Šta sad tražiš?"

„Nešto u čemu ćeš da spavaš."

„Daj bilo koju majicu."

Rid se ubrzo vraća i seda na ivicu kreveta, skidajući joj čizme. „Ostavi čarape", kaže mu. „Hladne su mi noge."

„Možeš li da sedneš?"

Oslonjena o njegovo rame, Aleks strpljivo čeka da Rid otkopča njenu haljinu. Dugmići su minijaturni, opšiveni istim materijalom i raspoređeni u dva gusta niza, od dekoltea pa sve do kolena. Rid ljutito psuje kad stigne tek do struka.

Konačno je spušta na jastuke, pažljivo izvlači ruke iz dugih rukava i skida joj haljinu preko kukova i nogu. Njen kombinezon ga ne ometa, ali grudnjak da. Obuzdavajući nagone, Rid ga otkopčava neosetljivo brzo i pomaže joj da svuče bretele s ramena.

„Mislio sam da imaš samo posekotinu na glavi i nekoliko po rukama." Očigledno je razgovarao sa doktorom.

„Tako je."

„A šta je..."

Naglo ćuti, shvativši da su ozlede po gornjem delu njenog tela zapravo opekotine. Uglovi njegovih usana se saosećajno krive. Aleks najednom ima želju da prsloni dlan na njegov obraz i uveri ga da će sve biti dobro, samo kad bi je poljubile njegove vrele, žudne usne. Već ih zamišlja na svojim grudima i ukrućenim bradavicama.

Ali Ridovo smrknuto lice raspršuje njenu divlju maštariju. „Moraćeš opet da sedneš", naređuje on.

Uhvativši je za ramena, pridiže je u sedeći položaj i naslanja na dasku iznad glave. Zatim joj navlači majicu preko glave, čupajući joj pritom zamršenu kosu i slušajući njene jauke.

„Ovako ne ide“, zaključuje on i jednim potezom čepa okovratnik majice kako bi je lakše navukao preko glave.

Kad ponovo legne, Aleks dodiruje poderotinu na vratu. „Baš ti hvala. Ovo mi je jedna od omiljenih.“

„Izvini.“ Navlači joj pokrivač do brade i ustaje. „Hoćeš li biti dobro?“

„Hoću.“

Rid je sumnjičavo gleda. „Sigurno?“

Aleks slabašno klima glavom. „Treba li nešto da ti prinesem pre nego što odem. Vodu?“

„Može. Stavi čašu tu na noćni stočić, molim te.“

Kad se Rid vrati sa punom čašom, Aleks je već zaspala. On staje pored kreveta da je osmotri. Lice joj je bledo a kosa ulepljena od krvi, rasuta po jastuku. Grudi mu se stežu pri pomisli da je za dlaku izbegla smrt.

On spušta čašu na stočić i pažljivo seda na ivicu kreveta. Aleks se meškolji, mrmljajući nešto nerazgovetno, i rukom poseže za nečim. Reagujući na ovaj podsvesni gest, Rid svojim grubim dlanom pokriva posekotine na njenoj nežnoj koži.

Ne bi se iznenadio da Aleks sada otvori oči i ospe paljbu po njemu što joj je oduzeo nevinost. Kako je mogao da zna?

I da sam znao, misli on u sebi, opet bih to učinio.

Ali Aleks mirno spava. Samo jednom tiho frkće, stežući prste oko pokrivača. Rid najednom obuzima strepnja, ali samo nakratko. Na kraju donosi odluku pre nego što ga savest opomene drugačije.

Polako se spušta na krevet, okrenut prema njoj, dovoljno blizu da oseti njen lekovima omamljen dah. Upija delikatnu muskulaturu njenog lica, oblik usana i senku dugih trepavica na obrazima.

„Aleks.“ Šapuće njeno ime, ali je ne budi, samo uživa u tome kako zvuči kad ga izgovori glasno.

Ona duboko uzdiše. Rid spušta pogled na njenu pocepanu majicu. Kroz poderotinu može da vidi dve savršene nabrekline njenih dojki. Prorez između njih je osenčen i baršunast na slaboj svetlosti lampe. Najednom ima neizdrživu želju da tu zagnjuri lice.

Ne čini to. Niti joj ljubi usne, iako ga opseća čežnja za njenim mekim, vlažnim poljupcima.

U iskušenju je i da joj pomiluje grudi. Kroz tanku majicu vidi tamne bradavice i zna da bi se ukrutile posle samo jednog njegovog dodira. Ta prokleta majica je seksepilnija od svakog čipkastog negližea, koji je Nora Gejl dosad obukla.

Pravo je mučenje ležati pored Aleksa a ne dodirivati je, ali pravi je raj imati ovoliki pristup tako nevinom božanstvu. Kad zadovoljstvo i bol postanu skoro neizdrživi, Rid nevoljno ustaje s kreveta.

Pobrinuvši se daje dobro pokrivena i čvrsto uspavana, tiho se iskrada iz sobe.

.

39

„Uđi“, kaže Junior, ne ustajući s kauča. Sam je u dnevnoj sobi, gleda TV i puši džoint, kad Rid uđe unutra. „Zdravo. Otkud ti?“ Nudi mu dim marihuane.

„Ne, hvala.“ Rid seda na stolicu i diže noge na kauč.

Soba je pretrpela drastične promene otkad je, kao klinac, prvi put ušao u nju. Junior je zamenio kompletan nameštaj kad se, posle razvoda, vratio kući. Sada deluje moderno i funkcionalno.

„Bože, kako sam umoran“, uzdiše Rid, provlačeći šaku kroz kosu. Junior uzima poslednji dim i gasi džoint. „Grozno izgledaš.“

„Baš ti hvala.“ Rid se tužno ceri. „Kako to da ja uvek izgledam kao da me je pregazio stampedo, a ti si uvek svež i doteran?“

„Geni. Pogledaj moju majku. Nikad je nisam video u lošem izdanju.“
„Moguće. Moj otac nije davao ni cvonjka za te stvari.“

„Ne očekuj moje sažaljenje. Dobro znaš da tim nemarnim izgledom jednako dobro privlačiš žene. Ti i ja smo različiti tipovi, to je sve.“
„Zajedno možemo da budemo tim.“

„Bili smo.“

„A?“

„Sećaš se one noći kad smo delili jednu od sestara Gejl, iza oružarnice? Koja je to bese bila?“

Rid se kikoće. „Ubij me ako se sećam. Previše sam smožden da bih sada mozgao o tome.“

„Prilično se troiš u poslednje vreme. Radiš prekovremeno?“

„Tako nekako“, Rid taktički ćuti. „Motrim na Aleks, ne želim da joj se nešto dogodi.“

Rid odmah primećuje varnicu u Juniorovim očima.

„Mala je bombonica, vredna je truda“, ceri se Junior.

„Aleks danas umalo nije poginula.“

„Šta kažeš?“ Junior spušta noge sa naslona i ustaje. „Šta se desilo? Je li dobro?“ Rid mu prepričava incident na putu. „Moram da je pozovem“, uzrujano će Junior kad ovaj završi.

„Nemoj. Upravo je zaspala. U bolnici su joj dali neke jake pilule protiv bolova.“

Rid na sebi oseća težinu Juniorovog pogleda, ali ga ignoriše. Ne objašnjava mu zašto oseća potrebu da zaštiti Aleks. Uostalom, s ogromnim naporom se večeras odvojio od nje i ostavio je samu.

„Neki Meksikanci su videli ceo spektakl. Kažu da je vozilo imalo oznake ME-a i da je namerno odguralo njena kola s drumu.“

Junior deluje zbunjeno. „Prvo mi je na pamet pao velečasni.“

„Ali otkud njemu vozilo tvoje kompanije?“

„Od nekog vernika koji je ujedno radi kod nas.“

„Moji ljudi već proveravaju tu mogućnosti, iako sumnjam da će išta naći.“

Dva prijatelja za trenutak smrknuto ćute. Konačno, Rid nehajno kaže:

„Čujem da si jutros doručkovao sa Aleks.“

„Zvala me je da se vidimo i popričamo.“

„O čemu?“

„Kaže da si joj ispričao o Selininom pokušaju abortusa.“

Rid spušta glavu. „Jesam.“

„Ne volim da nagađam, prijatelju, ali...“

„Onda nemoj.“ Rid ustaje sa stolice.

„Dobro, dobro. Samo mi nije jasno zašto je to toliko važno.“

Rid ne želi da se seća prethodne noći. „O čemu ste još razgovarali za doručkom?“

„O noći kad je Selina ubijena. Pitala je da li sam je zaprosio.“ Junior ukratko prepričava svoj razgovor sa Aleks.

„Je l' ti poverovala da si izašao u grad i sam se napio?“

„Mislim da jeste. Svi drugi jesu.“

Pogled koji razmenjuju traje duže nego što im prija. „Pa naravno.“ Rid skreće pogled ka prozoru. „Aleks kaže da se na kraju pojavila Stejsi, nimalo prijateljski raspoložena.“

Junior okleva. „Da, ovaj, u poslednje vreme se viđam sa Stejsi.“

Rid naglo okreće glavu, gledajući ga ispitivački. „Da li je vidaš ili je samo karaš? Ili je to tebi isto?“

„Kriv sam, priznajem.“

Rid psuje. „Zašto raspiruješ vatru?“

„Tako mi odgovara.“

„Nora Gejl bi ti više odgovarala.“

„Ali ona je zauzeta - za sve osim za tebe.“

Rid pući usne. „Pazi šta radiš, Juniore.“

„Čuj, niko neće stradati. Stejsi je potrebna pažnja. Uvek je spremna za akciju.“

„Zato što te obožava, kretenu.“

„Auuu...“ Junior odmahuje rukom. „Ono što sa sigurnošću znam je da Stejsi šizi zbog Aleks, ali joj nikad ne bi naudila. Plaši da ne ugrozi sve nas, naročito svog oca.“

„Videćemo još. Aleks je čvrsto odlučila da nađe pravog krivca i strpa ga u zatvor.“

Junior opet diže noge na naslon kauča. „Tebe to baš mnogo brine, a?“ „Da“, odgovara Rid. „Mnogo gubim ako ME ne dobije dozvolu za kockanje. Isto kao ti.“

„Na šta ciljaš, Ride? Ne misliš valjda da sam ja inscenirao udes? Je li ovo ispitivanje, šerife?“ Juniorov glas ne drhti pod Ridovim prodornim pogledom.

„Pa, jesi li?“

Junior crveni od besa. „Blagi bože, ti si skroz poludeo!“ Skače s kauča i unosi se Ridu u lice. „Nikada joj ne bi falila dlaka s glave.“

„Jesi li bio jutros u njenoj sobi?“

„Jesam. Pa?“

„Zašto?“ urla Rid.

„A šta ti misliš?“ uzvraća Junior, urlajući.

Rid naglo zabacuje glavu. U pitanju je refleks kojim sebe sprečava da ne nasrne napred.

Posle nekoliko sekundi mučne tišine, Junior mirno dodaje: „Odbila me je.“

„Nisam te pitao.“

„Ali te zanima“, intuitivno će Junior. „Da li Aleks i njen razlog što je tu imaju neke veze sa tvojim odbijanjem tatine ponude da se vratiš u ME?“ Junior seda na ivicu kauča, streljajući Rida pogledom. „Nisi to planirao ni da mi spomeneš, je li?“

„Nisam.“

„Zašto?“

„Nema svrhe. Kad sam napustio kompaniju, bilo je to zauvek. Više neću da budem deo nje.“

„Misliš, deo *nas*.“

Rid sleže ramenima. Junior netremice pilji u svog prijatelja. „Zbog Seline?“

„Zbog Seline?“ ponavlja Rid, a onda se grohotom smeje. „Selina je mrtva, odavno.“

„Je li?“

Dva prijatelja zure jedan u drugog i njihove maske konačno padaju. Rid tiho odgovara, „Jeste.“

„Ali među nama nije isto još od onda, zar ne?“

„Nikad više neće biti isto.“

„U pravu si“, tužno će Junior. „I žao mi je zbog toga.“

„I meni.“

„A Aleks?“

„Šta s njom?“

Je li ona razlog što nećeš da se vratiš?“

„Naravno da ne. Dobro znaš moj razlog, Juniore - ili bi bar trebalo da znaš. Često puta sam ga spomenuo, čuo si me.“

„Ona glupost o samostalnosti? To nije razlog. Ti bolje umeš sa Angusom nego ja.“

Junior zadržava dah, najednom spoznavši istinu. „Udaljavaš se za moje dobro, je li tako?“

„Nije tako“, malo prebrzo poriče Rid.

„Nego šta nego jeste“, reži Junior. „Smatraš da si pretnja meni, kao navodnom nasledniku. E baš ti hvala, ali ne trebaju mi tvoje usluge!“

Naglo, kao što eruptira, Juniorov bes splašnjava. „Koga ja to zavaravam?“ Prezrivo se smeje. „Sigurno ne sebe.“ Diže glavu i molećivo gleda u Rida. „Voleo bih da se vratiš. Trebaš nam, naročito kad završimo hipodrom.“

„Ko sad priča gluposti?“

„Znaš da sam u pravu. Tata dobro vodi posao, ali sve radi po šablonu. Danas se tako ne posluje. Ja imam šarm, ali šarm je kod uzgoja konja koristan koliko i skije na Jamajki. Osim ako si žigolo - poziv koji bi mi jedino ležao - šarm je krajnje neupotrebljiv.“

„Ponekad dobro dođe.“

„Tata je dovoljno mudar da vidi kako nas ti držiš na okupu, Ride. Mogao bi da nam budeš tampon-zona.“ Junior gleda u svoje šake. „Radije bi tebe nego mene.“

„Juniore...“

„Ne, pusti me da prvi put budem iskren do kraja. Previše smo matori da bismo lagali jedan drugog. Tata bi se zakleo da je ponosan što sam njegov sin, ali ja znam da nije tako. Mislim, voli me, naravno, ali nisam ispunio njegova iščekivanja. Žao mu je što nisam kao ti.“

„Nije tačno.“

„Bojim se da jeste.“

„Ma daj“, Rid odlučno odmahuje glavom. „Kad prigusti, kad sve karte padnu, Angus zna da si ti njegov jedini adut. Bilo je prilika...“

„Kojih prilika?“

„Mnogo prilika“, uzvraća Rid, „kada si radio onako kako si smatrao da treba. Ponekad je potrebno doterati cara do duvara da bi ti prihvatio svoju odgovornost“, uverava ga Rid, „ali kad znaš da nešto zavisi od tebe,

onda to i uradiš, najbolje što znaš.“ Spušta ruku na Juniorovo rame. „Samo ponekad treba neko da te šutne u tur da bi te pogurao.“

Vreme je da se ovaj razgovor okonča, pre nego što postane krajnje patetičan. Rid tapše Juniora po ramenu i kreće prema vratima. „Ako tu travu budeš prodavao školarcima, lično ću te uhapsiti, razumeš?“ Otvara vrata i već je u hodniku kad ga Junior sustigne.

„Bio sam van sebe onog dana kad si došao na parking kantri kluba da pokupiš Aleks.“

„Znam. Ali posao je posao.“

„Ma nemoj? A aerodrom? Je li i to bio posao? Tata nije stekao takav utisak.“

Rid ćuti kao zaliven, niti priznaje niti poriče.

„Tako znači?“ šapuće Junior, nabirući obrve. „Istorija se ponavlja, a? Obojica se zaljubljujemo u istu ženu?“

Rid odlazi bez reči, zatvorivši za sobom vrata.

.

4 0

Stejsi Volas sklanja tanjir s polupojedenom tunjevinom ispred svog oca i na isto mesto spušta činiju sa voćnom salatoma. „Nećemo morati još dugo da brinemo“, uverava ga ona. Tema njihovog razgovora je Aleksandra Gajter. „Jesi li čuo za nedavni udes?“

„Koliko znam, to nije bio udes.“

„Razlog više da ta namiguša napusti grad.“

„Angus misli da joj to ne pada na pamet“, odgovara sudija, ćušajući vrhom viljuške višnju koja pliva u voćnom sirupu. „Kaže da je ubeđena da je neko hteo da je uplaši i otera iz grada pre nego što otkrije ubicu.“

„Da li stvarno veruješ u sve što Angus kaže?“ iznervirano pita Stejsi.

„Otkud zna šta će uraditi?“

„Navodno je tako rekla Junioru.“

Stejsi spušta viljušku. „Junioru?“

„Hmm.“ Sudija Volas pijucka svoj ledeni čaj. „Juče su se videli.“

„Mislila sam da se posle bolnice vratila u motel.“

„Gde god da je otišla, Junior je bio njen jedini kontakt sa spoljnim svetom.“ Sudija je toliko ophrvan svojim brigama da ni ne primećuje Stejsin iznenađeni pogled.

On ustaje od stola. „Bolje da krenem, inače ću zakasniti. Danas imamo sastanak porote i saslušanje onog što je upucao čoveka kod Nore Gejl Barton. Očekujem predlog za nagodbu, ali je Lambert ubedio Peta Čestejna da ga tereti za pokušaj ubistva.“

Stejsi ga ni ne sluša. Mislima je u motelskoj sobi, gde prelepa Aleks Gajter leškari na krevetu dok Junior stoji pored nje i drži je za ruku.

„Uzgred“, dodaje sudija, navlačeći kaput, „jesi li juče dobila moju poruku?“

„Da pozovem Fergusa Plameta?“

„Da. Nije li to onaj evangeliistički propovednik koji je digao frku zbog binga na prošlogodišnjem karnevalu u Noći veštica? Šta hoće od tebe?“

„Skuplja potpise za zabranu kockanja u okrugu Persel.“

Sudija se smeška. „Zna li da je to isto kao kada bi zabranio peščanoj oluji da duva?“

„I ja sam mu to rekla“, kaže Stejsi. „Čuo je da sam član nekoliko ženskih organizacija, pa hoće da se udružimo s njima. Odbila sam, naravno.“ Džo Volas uzima svoju aktovku i otvara vrata. „Rid je ubeđen da je Plamet odgovoran za onaj vandalizam na ranču Mintonovih, ali nema dokaze za to.“ Sudija ne krije ništa od svoje kćerke. Naučio je da u nju ima puno poverenje. „Ne verujem da Plamet ima dovoljno mozga da

tako nešto izvede sam. Ne bez nečijih instrukcija. Rid ne odustaje od te ideje, a ja ne znam gde mi je glava od silnih briga.“

Stejsi zabrinuto hvata oca za ruku. „Kojih briga, tatice? Aleks Gajter? Kako ona može da ti naudi?“

Sudija se usiljeno smeška. „Nikako. Ali i sama znaš koliko insistiram da sve bude besprekorno. Moram da idem. Zbogom.“

Vandu Gejl Barton Plamet poštar zatiče kako mete verandu. Kad joj uruči svežanj pisama, ona mu se ljubazno zahvaljuje i ulazi u kuću, sortirajući usput pristiglu poštu. Kao i obično, sva pisma su adresovana na njenog muža. Uglavnom računi i crkvena prepiska.

Međutim, jedno pismo je drugačije od ostalih. Koverat je kvalitetniji i čvršći. Adresa pošiljaoca je izostavljena, dok je adresa primaoca iskucana na pisačkoj mašini.

Radoznalost nadjačava striktnu zapovest njenog muža da samo on otvara svu pristiglu poštu. Vanda otvara koverat, koji sadrži samo jedan prazan papir presavijen napola i u njemu pet novčanica od sto dolara.

Zaprepašćeno zuri u novac kao da je pao s Marsa. Petsto dolara je više nego što su ikad sakupili na religijskim seansama, i to onim najposećenijim. Naravno, Fergus od priloga uzima samo onoliko koliko je neophodno da pokrije osnovne troškove svoje porodice. Sve ostalo ide crkvi i njenim 'potrebama'.

Nema sumnje da je ovo poslao donator koji želi da ostane anonimn. Poslednjih nekoliko dana, Fergus je zvao ljude, nagovarajući ih da učestvuju u protestima pred kapijama ranča Mintonovih, i skupljajući sredstava za antikockarske proglase u lokalnim novinama. Publikovane reklame su preskupe.

No, većina mu je spuštala slušalicu, nazvavši ga pre toga uvredljivim imenima. Vrlo mali broj ga je saslušao i udelio svoj skroman prilog.

Ali petsto dolara.

Fergus često telefonira tihim, šaputavim glasom. Vanda ne zna s kim to razgovara, niti o čemu, ali sumnja da to ima neke veze sa rančom Mintonovih. Najteže od svega joj je palo što je morala da slaže svog starog prijatelja Rida. Prozreo je njenu laž, ali je džentlmenski prešao preko toga.

Kasnije, kad je svoju nečistu savest ispovedila Fergusu, ovaj ju je zdušno uveravao da je njena laž opravdana. Bog ne očekuje od svojih slugu da idu u zatvor, gde mu nisu ni od kakve od koristi.

Podsetila ga je na činjenicu da je Sveti Pavle veći deo svog života proveo u zatvoru, gde je dobio inspiraciju da napiše Novi zavet. Fergus je odbacio njeno poređenje, rekavši joj da začepi gubicu kad su u pitanju stručne stvari, previše komplikovane da bi ih ona razumela.

„Vanda?“

Ona se trza na njegov glas iz susedne prostorije i refleksivno gura novac u svoje mlohavе grudi. „Da, Fergus?“

„Je li to bio poštar?“

„Da, jeste“, žurno odgovara ona, gledajući u koverat. Novac sigurno ima neke veze sa onim tajnim telefonskim pozivima. Fergus odbija da priča o njima. „Upravo ti nosim poštu.“

Vanda ulazi u kuhinju, gde njen muž sedi za kuhinjskim stolom, koji im ujedno služi i za pisanje. Pred njega spušta pisma i prilazi sudoperi da završi pranje sudova. Anonimni koverat ostaje skriven u džepu njene kecelje.

Kasnije će ga pokazati Fergusu, obećava sebi Vanda. Neka to bude iznenađenje. U međuvremenu će malo da mašta o svemu što bi za taj novac mogla da kupi svojoj deci.

* * *

Aleks je imala trideset šest sati da razmisli o svemu. Ležeći upornu glavobolju, dva dana i jednu noć je preležala u krevetu, preispitujući svoj slučaj i popunjavajući rupe u njemu.

Ne može večito da trči ukруг. Verovatno je istini bliže nego ikad, ali sada će morati da pribegne očajničkim merama. Rok koji joj je Greg postavio se bliži. Vreme je da pritera nekog uza zid, da postane agresivna, ako treba i da blefira.

Nekoliko dana ranije, došla je do srceparajućeg zaključka da je ona bila uzrok Selininog ubistva, ali nije planirala da taj teret krivice nosi do kraja života. Ko god da je ubio njenu majku, moraće takođe da pati.

Aleks se i jutros budi sa glavoboljom, ali podnošljivom. Jutro provodi prelistavajući svoje beleške i istražujući, a potom čekajući sudiju Volasa da se vrati sa ručka. Starac nije srećan što je vidi.

„Rekla sam gospodici Gajter da vam je današnji raspored prebukiran“, pravda se gospodica Lipskomb kad je sudija prekorno pogleda. „Insistirala je da vas sačeka.“

„U pravu je, sudijo“, potvrđuje Aleks. „Možete li da odvojite par minuta?“ Džon Volas gleda na svoj ručni sat. „Ali samo toliko.“

Aleks ga prati u njegovu kancelariju. On skida svoj kaput i kači ga na mesingani čiviluk. Tek kad sedne za svoj radni sto, trudeći se da deluje što robusnije, sudija pita: „O čemu se sad radi?“

„Čime vas je Angus Minton kupio?“

Njegovo lice namah crveni. „Ne znam o čemu govorite.“

„Znate, znate. Osudili ste nevinog čoveka na lečenje u mentalnoj instituciji, sudijo Volas. Znali ste da je nevin ili ste bar sumnjali u to. Učinili ste to na zahtev Angusa Mintona, zar ne? Zauzvrat ste tražili da se Junior oženi vašom kćerkom Stejsi.“

„Ovo je neverovatno!“ Sudija udara pesnicama po stolu.

„Vrlo verovatno. Onog jutra kada je Selina Grejam Gajter nađena mrtva u štali na ranču Mintonovih, Angus je kontaktirao s vama, telefonski ili lično. Ubogi Bad je ubrzo uhapšen. Bio je umrljan krvlju i kod njega je nađen skalpel, kojim se pretpostavlja da je izvršen zločin. To nikad nije precizirano, jer skalpel nije odnet na analizu. Izveštaj sa autopsije je utvrdio samo smrt višestrukim ubodima, ali forenzičari nisu imali pristup telu pre kremacije, tako da je moglo da bude izbodeno bilo čime.“

„Ubogi Bad ju je izbo skalpelom doktor Kolinsa“, tvrdoglavo kaže sudija. „Našao ga je u štali i upotrebio ga za zločin.“

„Gde je taj skalpel sada?“

„Sada? Prošlo je dvadeset pet godina. Ne očekujete valjda da je u skladištu za dokaze?“

„Ne, ali očekujem da postoje neki podaci o njegovom uništavanju. Niko nikad nije pozvao pokojnog doktora Kolinsa ili njegovog sina da pita želi li da mu se skalpel vrati, iako je poznato da je to bio poklon od njegove žene. Zar vam to nije nimalo neobično?“

„Bogzna šta se desilo s njim ili s podacima o njemu.“

„Mislim da ste ga vi uništili, sudijo. Vi, ne policijska služba, gde postoji poslednji podatak o posedovanju skalpela. Proverila sam jutros, pre dolaska ovamo.“

„Zašto bih ga ja uništio?“

„Za slučaj da kasnije neki istraživač - kao sada ja - lako poveruje u priču o njegovom nestanku kao posledici birokratske greške. Bolje biti optužen za loše vođenje knjiga nego za izvrtanje pravde.“

„Nesnošljivi ste, gospođice Gajter“, sikće sudija. „Kao i većina osvetnika, reagujete previše emotivno iako nemate nikakve osnove za tako gnusne optužbe.“

„Kako god, ovo planiram da iznesem pred velikom porotom. U stvari, činim vam uslugu što vam ovo govorim. Sad imate dovoljno vremena da konsultuje svoje advokate. Ili ćete da se pozovete na peti amandman?“
„Ni jedno ni drugo.“

„Želite li odmah da pozovete svog advokata? Rado ću sačekati.“

„Ne treba mi advokat.“

„Onda ću nastaviti. Angus je od vas tražio uslugu, i vi ste zauzvrat tražili protivuslugu.“

„Junior Minton je oženio moju kćer iz ljubavi.“

„Teško mi je da poverujem u to, sudijo Volas, budući daje meni ispričao kako je zaprosio moju majku u noći kad je ubijena.“

„Za njegovu prevrtljivost nemam objašnjenje.“

„Ja imam. Junior je bio zamena za osudu Ubogog Bada.“

„Okružni javni tužilac...“

„On je bio na odmoru u Kanadi u to vreme. Njegova udovica mi je to jutros potvrdila. Njegova sekretarica je imala dovoljno dokaza da Ubogog Bada optuži za ubistvo.“

„Porota ga je optužila, takođe.“

„Ne slažem se, ali to nikada nećemo saznati. Zahvaljujući vama.“
Aleks uzdiše. „Koga je Angus štitio - sebe, Juniora ili Rida?“

„Nikoga.“

„Sigurno vam je rekao kad vas je tog jutra pozvao.“

„Nije me zvao.“

„Zvao vas je odmah po hapšenju Hiksa. Šta vam je rekao?“

„Ništa mi nije rekao. Angus i ja se nismo čuli.“

Aleks ustaje sa stolice rukama se oslanja o njegov radni sto. „Slušajte, Džo, nešto mi ovde nije baš najjasnije. Je li bilo: 'Junior je malo preterao sa dokazivanjem svoje muškosti?' Ili je bilo: 'Pomozi Ridu? On mi je kao sin.' Šta od to dvoje?"

„Ništa.“

„Mogli ste da ga odbijete. Verovatno ste tražili malo vremena da porazmislite. A pošto je Angus oličenje finoće, dao vam je nekoliko sati. Tada ste smislili i protivuslugu - brak između Juniora i Stejsi.“

„Nemate pravo...“

„Možda ste o toj dilemi čak i prodiskutovali s njom i gospodom Volas?“

„Ova optužba je...“

„Ili je možda Stejsi sama predložila uslove pogodbe?“

Sudija skače sa stolice i unosi se Aleks u lice, urlajući nešto nerazgovetno. Kad shvati da se odao, trepće, oblizuje usne i polako se odmiče od nje, okrećući joj leđa. Nervoznim prstima prelazi preko naslona svoje kožne stolice. To je poklon od njegove kćerke, njegove jedinice.

„Znali ste koliko Stejsi voli Juniora Mintonu.“

„Da“, tiho odgovara on. „Znao sam da ga voli više nego što on zaslužuje.“ „I da je njena ljubav neuzvraćena.“

„Da.“

„I da je Junior šarao okolo, koliko god je hteo. Mislili ste da ćete njenu reputaciju i mogućnost od neželjene trudnoće najbolje zaštititi ako ih što pre venčate.“

Starčeva ramena se sležu dok tihim, slomljenim glasom odgovara: „Da.“

Aleks sklapa oči i ispušta dug, nečujan izdah. Napetost iz nje ističe poput talasa koji se povlači sa spruda. „Sudijo Volas, ko je ubio moju majku? Koga je Angus štitio kad je zatražio od vas da procesirate Ba- dija Hiksa?“

Sudija se okreće prema njoj. „Ne znam. Bog mi je svedok da ne znam. Kunem se u godine moje sudijske karijere.“

Aleks mu veruje. Klimajući glavom skuplja svoje stvari, ali kad stigne do vrata njegove kancelarije, čuje kako je sudija tiho zove.

„Da?“

„Ako ovo ikad izađe pred sud, hoće li to biti jezgro vašeg slučaja?“

„Bojim se da hoće. Žao mi je.“

„Stejsi...“ Sudija zastaje da pročisti grlo. „Nisam lagao kad sam rekao da nije znala za moju pogodbu sa Angusom.“

Aleks ponavlja: „Žao mi je.“

Sudija Volas pokunjeno spušta glavu. Aleks izlazi u predvorje i za sobom zatvara vrata. Sekretarica je neprijateljski gleda, što i nije sasvim nezasluženo. Naterala je sudiju da prizna istinu. Bilo je to neophodno, ali nije uživala u tome:

Dok čeka lift, Aleks čuje pucanj. „O, ne“, šapuće i ispušta aktovku, trčeći nazad kroz hodnik. Gospođica Lipskomb je već na vratima njegove kancelarije. Aleks je odguruje u stranu i utrčava unutra.

Vrisak joj se ledi u grlu, ali je nadjačava sekretaričin, odjekujući kroz hodnike.

.

4 1

U roku od nekoliko minuta, svi zaposleni u sudu okupljeni su pred kancelarijom sudije Volasa. Rid, prvi koji je dotrčao iz prizemlja, probija se kroz masu. „Dajte malo mesta!“ Svojim pozornicima u hodu izdaje zapo- vesti; prvom da pozove kola hitne pomoći, a drugom da isprazni hodnik.

Utešno grli gospođicu Lipskomb, koja histerično plače, predlažući Imodžen, sekretarici Peta Čestejna, da je izvede napolje. Naposletku prilazi Aleks.

„Siđi u moju kancelariju, zaključaj se i ostani tamo. Jasno?“ Ona mu uzvraća tupim pogledom. „Je l' ti jasno?“ ponavlja Rid glasnije, drmusajući je za ramena. Još uvek u šoku, Aleks nemo klima glavom.

Rid jednom svom pozorniku kaže: „Pobrini se da ode u moju kancelariju. Ne puštaj nikog unutra.“

Pozornik prati Aleks niz hodnik. Pre nego što siđu niza stepenice, ona hvata Ridov pogled ka užasnom prizoru za radnim stolom sudije Volasa, i vidi kako provlači ruku kroz kosu, mrmljajući: „Bestraga.“

U njegovoj kancelariji u prizemlju, Aleks prekraćuje vreme šetkajući, plaćući, sedeći i zureći u prazno. Zarobljena je u sopstvenom paklu zbog samoubistva sudije Džozefa Volasa.

Glava joj toliko pulsira da joj se čini kako će kopče na njenom temenu popucati. Zaboravila je da ponese lekove protiv bolova. Grozničavo pretura po šerifovim fiokama u potrazi za aspirinom. Zar je ovaj čovek imun na bol?

Ubrzo oseća mučninu i vrtoglavicu, a ruke odbijaju da se ugrelu iako ih uporno trlja. Stari zidovi i tavanica propuštaju prigušene zvuke sa sprata, ali ih ona ne razaznaje. Osluškuje beskrajnu paradu koraka. U Ridovoj kancelariji je sklonjena od meteža, ali izgara od želje da sazna šta se događa u prostorijama i hodnicima na spratu.

Aleks pada u očaj. Sve činjenice ukazuju na neumoljivu istinu, s kojom nije spremna da se suoči. Međutim, ispovest sudije Volasa nije rasvetlila nego dodatno zamaskirala njene glavne osumnjičene.

Uhvaćen u škripcu, Angus će tražiti načine da se izvuče bez trunke kajanja. Taj je bio spremna i da potkupi sudiju, samo da zaštiti Juniora. Ništa manje ne bi učinio za Rida. Ali od sve trojice, koji je te kobne noći ušao u štalu i ubio Selinu?

Kada Rid konačno otvori vrata, Aleks se naglo okreće, uplašena. Toliko dugo je gledala kroz prozor da je izgubila pojam o vremenu. A

onda shvata da je napolju počelo da se smrkava, jer Rid pali svetio. Ona još uvek ne zna šta se događa na spratu i pred zgradom suda.

Rid je mrko gleda, ali ne govori ništa. Sipa sebi kafu i otpija nekoliko gutljaja. „U poslednje vreme, kad god se nešto dogodi u ovom gradu, obavezno si i ti upetljana. Zašto je to tako?“

Oči joj se pune suzama. Do maločas je bila smirena, a sada joj neka gvozdена рука steže srce. Drhtavim kažiprstom, Aleks pokazuje na njegove grudi. „Nemoj, Riđe. Nisam imala pojma...“

„Da će Džo Volas prosvirati sebi mozak kad ga sateraš u ćorsokak. Pa, upravo to se dogodilo, dušo. Mozak mu se prosuo po radnom stolu.“ „Umukni!“

„Na suprotnom zidu smo našli komade kose i tkiva.“

Aleks pokriva usta, gušeći vrisak. Zatim mu okreće leđa, drhteći nekontrolisano. Kad je Rid dodirne, ona se trza, ali stisak njegovih šaka na njenim ramenima dovoljno je jak da je okrene prema sebi i prisloni na grudi.

„De, de. Prošlo je.“ Aleks pod obrazom oseća kako mu se grudi dižu —spuštaju, odajući duboki uzdah. „Zaboravi.“

Ona se naglo odmiče od njega. „Da zaboravim? Čovek je mrtav! Mojom krivicom!“

„Jesi li ti povukla obarač?“

„Nisam.“

„Onda nije tvojom krivicom.“

Utom neko kuca na vrata. „Ko je?“ strogo pita Rid. Kada se jedan od pozornika predstavi, Rid mu kaže da uđe, dajući Aleks znak da sedne dok ovaj uvlači papir u pisaću mašinu. Ona zbunjeno gleda u Rida. „Uzećemo ti izjavu“, objašnjava on..

„Sada?“

„Najbolje da to što pre obavimo. Spreman?“ pita pozornika, na šta ovaj klima glavom. „Dakle, šta se dogodilo?“

Pre nego što počne, Aleks papirnom maramicom briše lice. Kratko i sažeto priča šta se odvijalo u sudijinoj kancelariji, trudeći se da ne spomene imena i temu o kojoj su diskutovali.

„Izašla sam iz kancelarije i otišla do lifta.“ Aleks spušta pogled na zgužvanu, vlažnu maramicu u svojim rukama. „A onda sam čula pucanj.“ „Jesi li potrčala nazad?“

„Da. Ležao je preko radnog stola. Videla sam krv i... i znala sam da je mrtav.“

„Jesi li videla pištolj?“ Aleks odmahuje glavom. Rid se obraća pozorniku: „Zapiši da je odgovorila negativno i da nije mogla to da vidi jer je pištolj iz žrtvine ruke pao na pod. To je sve za sada.“ Pozornik se diskretno povlači. Rid čeka da mu koraci utihnu, a zatim seda na svoju stolicu i diže noge na ivicu stola. „O čemu si razgovarala sa sudijom?“ „O Selininom ubistvu. Optužila sam ga da je prikrrio dokaze i prihvatio mito.“

„Ozbiljne optužbe. Kako je reagovao?“

„Priznao je.“

Rid vadi nešto iz džepa svoje košulje i baca na sto. Srebrni skalpel uz tupi metalni zveket pada na sredinu stola. S vremenom je oskidirao, ali je čist.

Aleks uzmiče jedan korak, zapanjeno gledajući u zlokobno oruđe. „Odakle ti?“

„Iz njegove leve ruke.“

Dugo se gledaju u oči. Rid naposletku dodaje: „Bio je njegov instrument samokažnjavanja. Držao ga je u fioci svog stola kao podsetnik na korupciju kojoj je podlegao. S obzirom na onoliki ponos tokom

dugogodišnjeg službovanja, nije ni čudo što je sada pukao. Radije je sebi pro- svirao metak nego bio svedok sunovrata svoje karijere.“

„To je sve što imaš da kažeš?“

„Šta očekuješ da kažem?“

„Što me ne pitaš ko ga je podmitio? Čime? Zašto?“ Oči joj se naprasno suše. „Već znaš, zar ne?“

Rid spušta noge sa stola i ustaje. „Nisam se rodio juče, Aleks.“ „Znači, znaš da je Angus naterao sudiju Volasa da zatvori Ubogog Bada kao Selininog ubicu, u zamenu za brak između Juniora i Stejsi.“ „Šta ti to vredi?“ Rid spušta ruke na bokove, streljajući Aleks očima. „Obična spekulacija. Ne možeš ništa od toga da dokažeš. Vaš razgovor nije zabeležen. Kao da se nikad nije ni dogodio. Čovek je mrtav, njegova reputacija dobrog sudije je otišla dodavola, a ti i dalje nemaš čime da potkrepiš ubistvo.“

Rid se lupka prstima po grudima. „Ja sam morao da odem kod sudije kući i obavestim Stejsi da je njen otac prosuo mozak po svom radnom stolu zbog tvojih neosnovanih optužbi daje možda bio potkupljen.“ Rid naglo ćuti, obuzdavajući svoj bes. „Pre nego što se ozbiljno naljutim na tebe, predlažem da odemo negde gde ćemo biti bezbedni.“ „Bezbedni? Od koga?“

„Od tebe, za ime boga. Stvar se još nije slegla. Pet Čestejn je na ivici infarkta. Greg Harper je već triput zvao, pitajući imaš li ti neke veze sa samoubistvom uvaženog sudije. Stejsi je dotučena bolom, a u trenucima lucidnosti te proklinje.“

„Pred zgradom suda imamo Plameta i njegovu vojsku ludaka. Nose plakate na kojima piše da se bliži smak sveta. Sav taj haos si izazvala ti, tužioče, i tvoj nerešeni slučaj ubistva.“

Aleks oseća teskobu u grudima, ali se ne predaje. „Šta je trebalo da učinim? Da pustim Volasa da prođe nekažnjeno zato što je ljubazan čikica?“

„Postoje i suptilniji načini rešavanja ovako osetljivih situacija, Aleks.“ „Ali ih niko ne rešava!“ uzvikuje ona. „Je li to tvoja filozofija primene zakona, šerife Lambert? Neka pravila ne važe za neke ljude? Kada tvoj prijatelj prekrši zakon, da li mu progledaš kroz prste? Očigledno da. Ovde mislim na Noru Gejl Barton i njen bordel. Da li to izuzimanje od zakona važi i za tebe?“

Rid joj ne odgovara. Umesto toga, prilazi vratima i otvara ih, sikćući kroz zube: „Idemo.“

Izlaze u hodnik i skreću prema pomoćnom liftu. „Pet mi je pozajmio ženina kola“, obaveštava ga Aleks. „Parkirana su ispred.“

„Znam. Ali tamo je gomila novinara, gladnih detalja o samoubistvu. Iskrašćemo se na zadnja vrata.“

Neopaženo napuštaju zgradu. Napolju je mrkli mrak i Aleks se pita koliko je sati. Na pola puta do parkinga iz senke izlazi prilika koja im preprečuje put.

„Stejsi!“ tiho uzvikuje Rid. Nesvesno spušta ruku na butinu gde mu je pištolj, iako ga nije izvadio iz futrole.

„Znala sam da ću vas ovde uhvatiti.“

Stejsine oči su fiksirane za Aleks. Mržnja u njima tera Aleks da potraži Ridovu zaštitu, ali joj to ponos ne dozvoljava. „Pre nego što išta kažeš, Stejsi, hoću da znaš da mi je veoma žao zbog tvog oca.“

„Je li?“

„Jeste. Žao mi je.“

Stejsi drhti, da li od hladnoće ili od gađenja, Aleks nije sigurna. „Došla si ovde da ga uništiš. Ne bi trebalo da žališ, nego da likuješ.“ „Nemam nikakve veze sa greškama tvog oca iz prošlosti.“

„Ti si razlog celog ovog haosa! Zašto ga nisi ostavila na miru?“ pita Stejsi drhtavim glasom. „Nikom nije važno šta se dogodilo pre dvadeset pet godina osim tebi. Bio je star. Planirao je da se penzionise za samo nekoliko meseci. Šta ti je učinio nažao?“

Aleks se seća poslednjih reči sudije Volasa. Stejsi nije znala za mračnu pogodbu u koju se upustio da bi udovoljio svojoj jedinici. Aleks će morati da je poštedi tog bolnog saznanja, bar dok se Stejsi ne povrati od šoka zbog očeve smrti. „Ne mogu sada da pričam o slučaju. Izvini.“

„O slučaju? *Slučaju?* Nikad se nije ni radilo o slučaju, nego o tvojoj majci, kurvetini koja je manipulisala muškarcima sve dok nekom nije stala na žulj i dobila ono što je zaslužila.“ Stejsi žmiri prilazeći na korak od Aleks. „Ista si kao ona, samo donosiš nevolje i iskorištavaš ljude. Kurvo!“

Nasrće na Aleks, ali se Rid isprečuje između njih, odbivši Stejsi grudima i hvatajući je za ruke. Kad bes istekne iz nje, Stejsi se mlitavo oslanja o njega, jecajući.

Rid je tapše po leđima, mrmljajući reči utehe, dok drugom rukom dodaje Aleks ključeve od svog 'blejzera. Aleks odlazi do kamioneta, ulazi unutra i zaključava vrata za sobom. Kroz vetrobran posmatra kako Rid vodi Stejsi iza ugla i tada joj se gube iz vida. Nekoliko minuta kasnije, on se vraća sam. Aleks mu otključava vrata i Rid seda za volan.

„Hoće li Stejsi biti dobro?“ pita ga.

„Aha. Odveo sam je kod nekih prijatelja. Oni će se pobrinuti da stigne kući. Neko će noćas ostati s njom.“ Usne mu se skupljaju u tanku liniju. „Naravno, čovekkog voli nije s njom.“

„Njen otac?“

Rid odmahuje glavom. „Junior.“

Pošto je sve to toliko rastužuje, Aleks opet počinje da plače.

Glavu ne diže sve dok 'blejzer' ne poskoči, naletevši na džombu na putu. Pokušava da bude jaka, gledajući kroz prozor u crnu noć, a onda shvata da pored druma nema nikakvih oznaka. „Kuda idemo?“

„Kod mene.“ I pre nego što završi rečenicu, farovi osvetljavaju njegovu kuću.

„Zašto?“

Rid gasi motor. „Zato što se plašim da te ostavim samu. Previše je mrtvih i ranjenih oko tebe u poslednje vreme.“

Kad Rid izađe da otključa ulazna vrata, Aleks na pamet pada da sedne za volan i ode, ali shvata da je on odneo ključeve. Na neki način, Aleks oseća olakšanje što joj je oduzeta inicijativa. Želi da mu se suprotstavi, ali za to nema ni fizičke ni psihičke snage. Umorno otvara vrata 'blejzera' i izlazi napolje.

Kuća izgleda drugačije noću. Poput ženskog lica, neobično zrači pod bledim osvetljenjem koje joj sakriva mane. Rid je već popalio sva svetla i kleči ispred kamina, paleći vatru.

Kad suva drva počnu pucketavo da gore, on ustaje i okreće se prema Aleks. „Gladna?“

„Gladna?“ ponavlja ona kao da je to neka nepoznata reč na stranom jeziku.

„Kad si poslednji put jela? Za ručak?“

„Sinoć, kad mi je Junior doneo hamburger u sobu.“

Rid prezrivo frkće i odlazi u kuhinju. „Ne obećavam ništa slasno kao što je hamburger.“

Zahvaljujući Lupinoj rodaki, ostava je nedavno popunjena novim zalihama krekeri i putera od kikirikija. Posle brze pretrage, Rid joj

nabraja šta je u ponudi. „Supa iz konzerve, špagete iz konzerve, zamrznuta pica, slanina i jaja.“

„Slanina i jaja.“

Ćutke spremaju večeru. Rid izvodi veći deo posla, ne obazirući se na kulinarske finese i održavanje čistoće. Aleks ga posmatra s uživanjem. Kad pre nju spusti tanjir iz koje se puši hrana, i sedne prekoputa nje, ona se zamišljeno osmehuje. Rid primećuje njen izraz lica dok ubacuje prvi zalogaj u usta.

„Šta je?“

Aleks odmahuje glavom i stidljivo pokriva oči. „Ništa.“

Rid se ne miri s ovim odgovorom, ali pre nego što nastavi da je propituje, zvoni telefon. On ustaje i javlja se na zidni kuhinjski priključak.

„Lambert. O, zdravo, Juniore.“ Vraća pogled na Aleks. „Da, baš gadno.“ Neko vreme sluša. „Ona je, ovaj, bila na sastanku s njim neposredno pre... Bojim se da je sve videla.“

Rid parafrazira Aleksinu zvaničnu izjavu. „To je sve što znam... Zaboga, reci im da se smire. Čitaće o tome u sutrašnjim novinama, kao i svi ostali... U redu. Izvini“, kaže kroz uzdah, „imao sam težak dan.“ „Neka Sara Džo popije jednu svoju pilulu i kaži Angusu da nema razloga za brigu.“ Hvata Aleksin namršten pogled ali ne reaguje. „Aleks? Dobro je... Pa, ako ne diže slušalicu onda se verovatno tušira. Ako hoćeš da glumiš dobrog Samarićanina, ima neko kome si potrebniji... Stejsi, idiote. Zašto ne odeš tamo i malo posediš s njom... Dobro, vidimo se sutra.“ Kad Rid prekine vezu i vrati se za sto, Aleks ga jogunasto pita: „Zašto mu nisi rekao da sam ovde?“

„Zar si htela da zna?“

„Ne baš. Samo me zanima zašto si to uradio.“

„Zato što ne mora da zna gde si.“

„Hoće li otići kod Stejsi?“

„Nadam se da hoće, ali s Juniorom se to nikad ne zna. U stvari“, nastavlja on, gutajući, „izgleda da si mu samo ti u glavi.“

„Ja lično ili ono što sam čula od sudije Volasa?“

„Oboje, čini mi se.“

„Angus se uzrujao?“

„Prirodno. Džo Volas mu je stari prijatelj.“

„Prijatelj i saučesnik u zaveri“, uzvraća Aleks.

Ali Rid ne naseda na njenu provokaciju, nastavljaajući da večera. „Ride, moraću da razgovaram sa Angusom. Odvezi me na ranč čim završimo s jelom.“ On mirno diže svoju šolju i otpija gutljaj kafe. „Ride, čuješ li šta sam rekla?“

„Da.“

„Onda? Hoćeš li da me voziš?“

„Ne.“

„Ali moram da pričam s njim.“

„Ne večeras.“

„Da, večeras. Volas ga je imenovao kao saučesnika. Moram da ga ispitam.“

„Nikud neće pobeći. Obavi to sutra.“

„Tvoja odanost prema Angusu je neverovatna, ali nećeš moći večno da ga štitiš.“

Rid spušta pribor na prazan tanjir i odlaže ga u sudoperu. „Večeras mnogo više brinem za tebe nego za Angusa.“

„Za mene?“

On gleda u njen tanjir i, zadovoljan što je sve pojela, sklanja ga sa stola. „Jesi li se skoro pogledala u ogledalo? Izgledaš bolesno. Nekoliko puta sam te pridržao da ne padneš. Treba ti odmor.“

„Ne brini, dobro sam. Ako me vratiš u motel...“

„Jok“, odmahuje glavom. „Noćas ostaješ ovde ako misliš da se napavaš bez ometanja novinara.“

„Stvarno misliš da su tamo?“

„Smrt sudije je udarna vest. Samoubistvo sudije je ekskluziva. A ti si poslednja osoba koja je razgovarala s njim. Sprovodiš istragu koja brine komisiju za igre na sreću. Da, mislim da će mediji celu noć kampovati ispred motela samo da te se dočepaju.“

„A ako se zaključam u svoju sobu?“

„Neću da rizikujem. Kao što rekoh, ne bih voleo da jedna od Harperovih ljubimica strada u mom okrugu. Već si privukla dovoljno negativnog publiciteta u poslednjih par nedelja; ne treba nam još stresova. Boli li te još glava?“

Aleks diže ruke na čelo i nesvesno masira slepoočnice. „Da, malo.“

„Uzmi tabletu protiv bolova.“

„Nisam ponela.“

„Videću imam li ja nešto u svom ormariću.“

Rid zaobilazi njenu stolicu i odmiče je od stola. Aleks ustaje govoreći: „U kući čuvaš zalihe droge? To je protivzakonito, znaš.“

„Misliš li ti ikad na nešto drugo osim na zakon? Postoji li po tebi uopšte definisana razlika između dobrog i lošeg?“

„A po tebi?“

„Da postoji, ne bih kao dete toliko često bio gladan. Krao sam hranu da bismo ja i otac preživeli. Je li to bilo loše?“

„Ne znam, Ride“, umorno odgovara Aleks.

Glava je jače boli kad se upusti u ovakve prepirke. Ona ga prati kroz hodnik, ne znajući ni gde se zaputio sve dok Rid ne upali svetlo u svojoj spavaćoj sobi.

Lice joj verovatno registruje zvono za uzbunu, jer se on sarkastično ceri

—kaže: „Ne brini, neću da te zavedem. Spavaću na kauču u dnevnoj sobi.“ „Možda će biti bolje da odem, Ride.“

„Oboje smo odrasli... ako sebe smatraš odraslom, naravno.“

Nimalo zabavljena, Aleks opet naseda na provokaciju. „Postoji milion razloga zašto ne bi trebalo ovde da provedem noć. Prvi je ispitivanje Angusa, i to odmah.“

„Pusti čoveka da se malo smiri. Čemu tolika žurba?“

„Pet Čestejn to verovatno očekuje od mene.“

„Rekao sam mu da si na ivici kolapsa i da ćeš ga kontaktirati ujutro.“

„Vidim, sve si lepo isplanirao.“

„Nisam hteo da rizikujem. Neuračunljiva si kad te čovek pusti samu.“

Aleks se naslanja na zid i sklapa oči. Previše je ponosna da bi kapitulirala, ali i previše iscrpljena da bi nastavila borbu. Naposljetku nalazi kompromisno rešenje. „Imam samo jedno pitanje.“

„Kaži.“

„Mogu li da se istuširam?“

Petnaest minuta kasnije, Aleks zatvara vodu i poseže za peškirom koji visi pored kade. Rid joj je pozajmio svoju pižamu, koja deluje kao da nikad nije nošena. Na ovaj njen komentar, uzvratio je: „To mi je Junior kupio dok sam ležao u bolnici posle operacije slepog creva, pre nekoliko godina. Obukao sam je samo tada, da ne bih nosio onu ogavnu spavaćicu na tačkice.“

Aleks se smeje pri sećanju na grimasu koju je Rid napravio i dlanovima miluje plavu svilu prednjeg dela pižame na zakopčavanje. Utom čuje tiho kucanje na vratima od kupatila. „Našao sam nešto protiv bolova.“

Potpuno obučena, Aleks otvara vrata. Rid joj dodaje bočicu sa tabletama. „Jake su“, primećuje ona, čitajući etiketu. „Sigurno si imao velike bolove. Upala slepog creva?“

Rid odmahuje glavom. „Zubobolja. Je li ti malo bolje?“

„Tuširanje je pomoglo. Glava me više ne boli... toliko.“

„Oprala si i kosu.“

„Uprkos doktorovoj zabrani. Trebalo je da sačekam bar nedelju dana, ali nisam više mogla da izdržim.“

„Bolje daj da ti vidim te kopče.“

Aleks saginje glavu i Rid joj nežno razdeljuje kosu. Prsti su mu laki i vešti. Savršeno je svesna njegovog vrelog daha na svom temenu. „Izgleda dobro.“

„Prala sam okolo.“

Rid se odmiče, ali ne skida pogled s njenog lica. Aleks ga netremice gleda. Dugo ostaju u tom položaju, bez ijedne reči. Naposljetku, Rid neobično promuklim glasom kaže: „Popij tabletu.“

Aleks se okreće prema umivaoniku i puni čašu vodom. Zatim vadi jednu tabletu iz bočice, stavlja je u usta i zaliva velikim gutljajem vode. Kad opet digne glavu, hvata njegov pogled u ogledalu. Zatvara bočicu sa tabletama i okreće se, brišući usta nadlanicom.

Krajnje neočekivano, oči joj se pune suzama. „Znam da me ne ceniš previše, Ride, ali moraš da znaš koliko mi je teško zbog sudije Volasa.“ Donja usna joj drhti i glas postaje prigušen od nabujalih emocija. „Bilo je užasno.“

Aleks mu prilazi i uvlači ruke oko njegovog pojasa, spuštajući obraz na Ridove grudi. „Budi bar jednom dobar i zagrlj me. Molim te.“ Stenjući njeno ime, Rid je jednom rukom grli oko struka, a drugom je hvata za potiljak, dižući njeno lice ka svom. Umirujuće joj masira potiljak i spušta poljubac na čelo. Na prvi dodir njegovih usana, Aleks sklopa oči ali i dalje oseća toplinu njegovog pogleda na svom licu.

Ridove usne ovlaš dodiruju njene, razdvajajući ih. On mrmlja nešto nerazgovetno i ljubi je strasnije. Prste uranja u njenu vlažnu kosu, milujući joj vrat.

„Dodirni me opet, Ride“, preklinje Aleks.

On otkopčava gornji deo pižame i zavlači ruke, milujući joj leđa i privlačeći je bliže. Njegova košulja joj lako trlja bradavice, a hladna kopča od kaiša je ujeda za goli stomak. Nabreklina između njegovih prepona ugneždjena je u meke dlačice njenog međunožja.

Svaki osećaj je jači od prethodnog. Aleks želi da se naslađuje tim čulnim užicima, ali kombinacija svih je toliko snažna da gubi kontrolu nad sobom. Krvni sudovi joj se šire od uzbuđenja. Opijena je Ridovim dodirima.

Ali on se naglo odmiče od nje. Aleks ga zbunjeno gleda, širom otvorenih očiju i s nepojmljivom prazninom u grudima. „Ride?“

„Moram da znam.“

„Šta?“

„Jesi li bila s Juniorom?“

„Na to ne moram da ti odgovorim.“

„Moraš“, breca se on. „Ako hoćeš da nastavim, moraš. Odgovori, jesi li spavala s Juniorom?“

Želja nadjačava njen ponos. Aleks odmahuje glavom i šapatom kaže: „Nisam.“

Posle nekoliko dugih sekundi, Rid se vidno opušta. „U redu. Ovoga puta ćemo to da uradimo kako treba.“

Hvata je za ruku i vodi u dnevnu sobu, gde je kauč namestio sebi za spavanje dok se ona tuširala. Prostoriju osvetljava samo vatra iz ognjišta. Rid jednim trzajem skida pokrivač sa kauča i prostire ga na pod ispred kamina. Aleks se spušta na kolena dok se Rid užurbano skida.

Njegove kaubojke, čarape, košulja i kaiš padaju na pod. Aleks impulsivno diže ruke kad Rid počne da otkopčava svoje farmerke. Sporo, njeni prsti provlače jedno po jedno metalno dugme kroz rupicu. Kad raširi prerez na njegovim preponama, Aleks se naginje napred i ljubi ga.

Stenjući, Rid dlanovima nežno obuhvata njeno lice. Njene vlažne, blago razdvojene usne su tik iznad njegovog uda. „Ovo sam čekao“, mrmlja on.

Skliznuvši ruke na zadnji deo njegovih farmerki, Aleks mu miluje butine, obasipajući mu stomak poljupcima. Konačno jezikom dodiruje vrh njegovog penisa.

„Aleks“, ječi Rid. „Izluduješ me.“

Sledećeg trenutka užurbano skida farmerke i baca ih u stranu. Potpuno nag, Rid deluje vitkije i žilavije. Ožiljak od operacije slepog creva samo je jedan u nizu.

Grudne dlačice mu se presijavaju na vatri. Podsećaju na zlatno paperje na preplanuloj koži, za razliku od stidnih, koje su tamne i guste. Mišići mu titraju pri svakom pokretu.

„Skidaj tu pižamu da je ne pocepam zubima.“

Sedeći na svojim petama, Aleks izazovno svlači gornji deo pižame sa ramena i pušta ga da padne. Senzualna tkanina se mreška oko nje. Rid se spušta na kolena, upijajući svaki milimetar njenog tela.

Aleks se čini da je nikad neće dodirnuti, ali on konačno diže ruku i hvata pramen njene mokre, kose. Zatim prstima sporo klizi niz njen vrat do obnaženih grudi. Palcem lako miluje bradavicu sve dok se ne stvrdne.

Isprekidanog dana, Aleks mu kaže: „Rekao si da me nećeš zavesti.“

„Lagao sam.“

Zajedno se spuštaju na pod i Rid ih umotava u pokrivač, privlačeći Aleks u čvrst zagrljaj i ljubeći je neizmerno nežno.

„Mnogo si sićušna“, šapuće joj iznad usana. „Jesam li te povredio one noći?“

„Nisi.“ Aleks zabacuje glavu kako bi uhvatila njegov sumnjičav pogled, a onda je naslanja na njegovo rame. „Možda malčice.“

Prsti mu miluju nežnu kožu na njenom vratu. „Otkud sam znao da si devica?“

„Pa nisi.“

„Kako je to moguće, Aleks?“

Ona nakrivljuje glavu u stranu i gleda ga. „Zar je razlog toliko bitan, Ride?“

„Samo zato što si meni dala.“

„Nisam ti *dala*, jednostavno se desilo.“

„Žališ li zbog toga?“

Aleks spušta dlan na njegov obraz i privlači mu glavu bliže. Ljube se dugo i gladno. Njegova ruka nalazi put do njene dojke. Zbacujući pokrivač, Rid posmatra kako njeno telo reaguje na njegov dodir.

„Ride“, neodlučno će Aleks. „Malo mi je neprijatno.“

„Hoću da te gledam. Kaži ako ti je hladno.“

„Nije mi hladno.“

Iz grla joj se otimaju tihi jecaji i pre nego što on spusti glavu i usnama objuči jednu bradavicu. Obraduje je vešto, klizeći istovremeno rukom do njenog struka i niže, do butina. Poigrava se njenim pupkom i prstima štipka predeo ispod njega. Kad napipa stidne dlačice, pogled mu se zamračuje.

„Želim da ovoga puta svršiš“, mrmlja on.

„I ja to želim.“

Uvlači ruku između njenih bedara. Aleks blago izvija bokove kako bi mu se lakše otvorila. Već je ovlažila. Prst mu lako klizi unutra. „Rideeeee“, cvili ona od zadovoljstva.

„Ššš... Samo uživaj.“

Dok prstom lenjo miluje njen klitoris, posednički joj ljubi usne. „Blizu sam“, dahće Aleks između poljubaca.

„Nemoj još. Pričaj nešto. Nikad niko ne priča sa mnom dok vodim ljubav.“

„Da pričam?“ Ništa joj ne pada na pamet. „O čemu?“

„O bilo čemu. Hoću da ti slušam glas.“

„Ne... ne znam...“

„Pričaj, Aleks.“

„Sviđa mi se tvoja kita“, izleće joj.

„Šta?“ Rid se kikoće nad njenim usnama.

„Tako je muževna, onako sputana u gaćama. Nezgrapan si. I neuredan si dok kuvaš. Jaja ne tucaš nego ih razbijaš. Tvoja nevestost je neodoljiva.“

„Ti si luda.“

„Ti me izluđuješ.“

„Ja?“

Naglo se spušta niže, milujući joj stomak jezikom. Prst mu neprekidno kruži oko njenog klitorisa, provokativno sporo, dok ostali prsti ulaze i izlaze iz vlažnog kanala. Aleks oseća bujanje topline u donjem stomaku. Sada sve zavisi od njegovih pokreta, međutim, kad Rid zameni prst svojim jezikom, Aleks nekontrolisano vrišti.

Šakama ga grabi za kosu i izdiže kukove ka njegovom magičnom jeziku. Sledećeg trenutka celo telo joj se koči u ekstazi sitnih talasa zadovoljstva.

Tek kad potpuno obamre od slatkog umora, Aleks otvara oči. Njegovo lice je nadvijeno nad njenim. Vlažni pramenovi njene kose lepe joj se za obraze i vrat. On ih pažljivo sklanja i spušta ih na jastuk.

„Ride, šta žena obično kaže u ovim trenucima?“

„Ništa“, odgovara on sa smeškom. „Tvoje lice govori sve. Nikad pre nisam gledao ženu kako svršava.“

Aleks je duboko ganuta ovim priznanjem, ali odlučuje da okrene na šalu. „Super. Onda nećeš znati jesam li glumila ili ne.“

On spušta pogled na njene zajapurene dojke i stidne dlačice, koje se presijavaju od vlažnosti. „Nisi glumila.“

S neizmernom simpatijom, Aleks provlači prste kroz njegovu kosu. „Ovo bi se dogodilo i pre, znaš. Na primer, one večeri na aerodromu. Ili u Ostinu kad si me odvezao kući. Molila sam te da ostaneš sa mnom. Zašto nisi?“

„Zato što si me želela iz pogrešnih razloga. Meni je trebala žena, a ne ucveljena devojčica.“ Rid proučava njeno zamišljeno lice. „Ne veru- ješ mi?“

Izbegavajući njegov pronicljivi pogled, Aleks gleda nekud iznad njegovog ramena. „Siguran si da je to razlog? Da nisi možda tražio nekog drugog?“

„Misliš Selinu?“ Aleks naglo odvrća pogled, ali je Rid hvata za bradu i okreće prema sebi, nateravši je da ga pogleda. „Slušaj me dobro. Izbezumila si me one noći kad si pričala kako sam od tebe uzeo ono što sam oduvek želeo od Seline. To su gluposti! Hoću da shvatiš da smo sada samo ti i ja. Nema nikog između nas. Ni ljudi ni duhova. Je li ti jasno?“

„Mislim da...“

„Ne.“ Rid odmahuje glavom, tako žustro da mu pramenovi plave kose padaju preko zelenih očiju. „Nemoj samo da misliš - *znaj*. Ti si jedina žena koja mi je u glavi. Jedina žena od dana kada sam te ugledao. Jedina ženu koju želim da krešem svakog minuta dok sam budan, i koju sanjam da krešem dok spavam.“

„Previše sam star za tebe. Glupo je i verovatno pogrešno što te želim. Bože, kakav pakao! Ali baš me briga šta će drugi da misle i čija si kćerka.“

Želim te.“ Sledećeg trenutka snažno prodire u nju, ne skidajući pogled s njenog lica. „Razumeš?“ Zariva svoj penis sve dublje i strastvenije, ponavljajući: „Razumeš?“

Naravno da ga razume.

Junior se budi pre svitanja, što je za njega prava retkost. Loše je spavao. Poslušavši Ridov predlog, nekoliko sati je proveo sa Stejsi. Lekar joj je prepisao sedative koji očigledno nisu delovali. Svaki put kada bi Junior ustao sa stolice, ubeđen da je zaspala, Stejsi bi ga uhvatila za ruku i preklinjala da je ne ostavlja samu. Kući je došao tek posle ponoći i na počinak otišao razmišljajući o Aleks.

Sada, čim otvori oči, Junior se hvata za telefon na svom noćnom stočiću i okreće motel Vestener. Recepcionaru, koji zvuči umorno i mrzovoljno posle duge noćne smene, daje instrukcije da ga spoji s njenom sobom. Telefon zvoni deset puta.

Prekinuvši vezu, Junior zove policijsku stanicu. Tamo mu kažu da šerif još nije došao na posao. Kad zatraži da ga spoje s njegovom radiovezom, operaterka ga obaveštava da nije u mreži. Junior zove Rida na kućni broj, ali nailazi na zauzetu vezu.

Frustriran, skače sa kreveta i počinje da se oblači. Ne može da podnese ovu neizvesnost. Saznaće gde je Aleks, pa makar pitao Rida lično.

Na prstima se iskrada kroz hodnik, iako iz spavaće sobe svojih roditelja čuje neko kretanje. Angus će verovatno želeti da razgovara s njim o pogodbi sa sudijom Volasom u vezi s njegovim brakom sa Stejsi. Jednostavno nije spreman za to. Ne još.

Izlazi iz kuće i seda u svoj 'jaguar'. Jutro je vedro i hladno. Vožnja do Ridove kuće traje nekoliko minuta. Drago mu je kad ispred ugleda njegov 'blejzer' i dim koji vijuga iz dimnjaka. Rid je ranoranilac. Sigurno je već skuvao kafu.

Junior hita preko verande i kuca na vrata. Dok čeka, premešta se s noge na nogu i dahom greje ruke. Posle dužeg vremena, Rid konačno otvara vrata. Na sebi ima samo farmerke i pospan izraz lica.

„Koliko je sati?“

„Nemoj mi reći da sam te digao iz kreveta?“ pita Junior, ulazeći nepozvan u dnevnu sobu. „Uspavao si se, a?“

„Šta ćeš ovde? Šta se desilo?“

„To sam ja tebe došao da pitam. Aleks mi se celu noć ne javlja na telefon. Imaš li ideju gde bi mogla da bude?“

Krajičkom oka primećuje prostirku ispred kamina, a zatim pomera nje u hodniku. Okreće glavu i vidi je kako stoji na vratima Ridove spavaće sobe. Kosa joj je raščupana, usne pune i crvene, a noge gole. Na sebi ima gornji deo plave pižame koju je on poklonio Ridu posle operacije slepog creva. Aleks zapanjeno zuri u njega.

Junior uzmiče jedan korak, i kao da gubi dah. Naslonivši se na zid, diže pogled ka tavanici i histerično se smeje.

Rid ga hvata za rame. „Juniore, hteo sam da ti kažem...“

Ovaj ljutito otresa ruku svog prijatelja sa sebe. „Nije ti dosta što si imao njenu majku, je li? Morao si i nju da mazneš.“

„Nije tako“, hladno kaže Rid.

„Nije? Onda mi kaži kako je? Dao si mi zeleno svetio pre neko veče. Rekao si da je ne želiš.“

„Nisam rekao ništa slično.“

„Ali me svakako nisi odvrćao. Brži si od zvečarke kad te nešto zaintrigira. Čemu tolika žurba? Plašio si se da će, ako prvo bude spavala sa mnom, poželeti da se ne vrati svom dosadnom, malom životu?“ „Juniore, prekini!“ uzvikuje Aleks.

Ali Junior je ne čuje. Fokusiran je na Rida. „Zašto sve što želim ti moraš da imaš, je li Ride? Ragbi trofeji, poštovanje mog oca. Ni Selinu

više nisi hteo, ali si se svojski potrudio da je ja ne dobijem. Zašto?“

„Umukni“, reži Rid, prilazeći mu s pretnjom na licu.

Junior ga ubada prstom posred grudi. „Sklanja se od mene, čuješ li? Sklanjaj se!“

Sledećeg trenutka istrčava napolje. Odjek zalupljenih vrata ječi u maloj kući. Kad škripa kočnica i motor 'jaguara' utihnu, Rid se vraća u kuhinju i nastavlja da posluje oko kafemata. „Hoćeš kafu?“

Aleks je zapanjena onim što je Junior upravo izgovorio, i još više šokirana Ridovom kavaljerskom reakcijom. Mlevena kafa se prosipa iz kašičice kad ga Aleks zgrabi za ruku i okrene prema sebi.

„Pre nego što se zaljubim u tebe, Ride, moram nešto da razjasnim zauvek.“ Oštro uzdiše. „Jesi li ubio moju majku?“

Sačekavši da prođe nekoliko otkucaja srca, Rid joj odgovara: „Jesam.“

.

4 3

Fergus Plamet stoji pored kreveta, zagledan u svoju uspavanu ženu. Telom mu prolazi drhtaj ogorčenosti. „Vanda, probudi se.“ Njegov naređivački ton probudio bi i mrtve.

Vanda otvara oči i seda u krevetu, sanjiva i dezorijentisana. „Ferguse, koliko je...“ Najednom joj se pogled bistri kad shvati šta njen muž drži u ruci - pet novčanica od sto dolara.

„Ustaj“, zapoveda on, marširajući iz sobe.

Drhteći od straha, Vanda ustaje iz kreveta. Oblači se najbrže što može i nervozno zaglađuje kosu, ne želeći da ga dodatno iritira svojim izgledom.

Plamet je čeka u kuhinji, sedeći uspravno za kuhinjskim stolom. Vanda mu prilazi skrušeno, poput najveće grešnice.

„Ferguse, samo sam... uštedela za iznenađenje.“

„Tišina“, urla on. „Dok ti se ne obratim ima da ćutiš i da se kaješ.“ Pod njegovim optuživačkim pogledom, Vanda posramljeno spušta glavu.

„Odakle ti?“

„Juče je stiglo poštom.“

„Poštom?“

Vanda mahnito klima glavom gore-dole. „Da. U koverti.“ Koji sada leži na stolu, pored njegove šolje s kafom.

„Zašto si to sakrila od svog muža, kome prema Svetom pismu moraš da budeš pokorna?“

„Ja...“ počinje ona, oblizujući suve usne, „htela sam da uštedim kako bih te iznenadila.“

Plametove oči se sumnjičavo skupljaju „Od koga je?“

Vanda diže glavu i tupo zuri u njega. „Ne znam.“

On sklapa oči i blago se njiše, kao da je u transu. „Satano, naređujem ti da ovu ženu oslobodiš svojih zlih sila. Ovladao si njom i teraš je da laže. Vрати mi je, u ime oca i sina i...“

„Ne!“ uzvikuje Vanda. „Ne lažem! Mislila sam da je od nekog od onih ljudi s kojima preko telefona stalno pričaš o ranču Mintonovih.“ Plamet skače sa stolice kao oparen. Zaobilazi sto i obrušava se na nju. „Kako se usuđuješ to da spominješ? Zar ti nisam rekao da nikada, *nikada* više ne izgovoriš tu reč?“

„Zaboravila sam“, pokunjeno će Vanda. „Mislila sam daje novac poslao neko ko ceni to što si uradio.“

„Znam ja od koga je“, sikće Plamet.

„Od koga?“

„Od one bludnice.“ Grabi je za kosu i vuče do vrata koja iz kuhinje vode u garažu.

„Kuda ćemo, Ferguse?“

„Videćeš, Hoću da se grešnici sretnu licem u lice.“

„Ali deca su...“

„Bog će ih pričuvati dok se ne vratimo.“

S Vandom koja drhti na mestu suvozača, Plamet vozi kroz uspravane gradske ulice. Na auto-putu skreće prema zapadu. Čini se da je nesvestan hladnoće, ogrejan svojim plaštom pravednosti. Vanda ga zapanjeno gleda, ali on ljutitim pogledom ućutkuje svaki njen pokušaj da se pobuni.

Plamet zaustavlja kola ispred velike kuće pored auto-puta i naređuje svojoj ženi da izađe. Njegovi koraci odjekuju dok se penju uza stepenice. Odlučno kuca na vrata u tišini zore. Kad niko ne otvori, Plamet lupa pesnicom. Opet ništa. Naposljetku kuca po staklu obližnjeg prozora.

Nora Gejl konačno otvara vrata, ciljajući svojim damskim pištoljem direktno u njegovo čelo. „Gospodine, bolje bi ti bilo da imaš dobar razlog što me budiš u ovo gluvo doba.“

Fergus diže ruke iznad glave, pozivajući Boga i njegove anđele da očiste ovu grešnicu i bludnicu.

Nora Gejl ga gura u stranu i prilazi svojoj sestri. Za trenutak se samo gledaju. Nora Gejl, sa svojom platinastom, isfriziranom kosom, deluje čudesno za nekog ko je upravo ustao iz kreveta. Redovno nanošenje skupih noćnih krema sačuvalo je njen sjajni ten. Nora Gejl blista u svom ružičastom penjoaru od satena, protkanog biserima. Za razliku od nje, Vanda podseća na podgojenu, crnu svraku.

„Hladno je“, primećuje Nora Gejl, glasom prisnim kao da su se videle juče. „Uđi unutra.“ Uvodi svoju snuždenu sestru preko praga svoje javne

kuće. U prolazu bode Fergusa laktom u mršava rebra, govoreći: „Velečasni, ako ne prekineš tu glasnu brojalicu, prosviraću ti muda, jesi čuo?“ „Amin!“ uzvikuje on, naglo prekidajući molitvu.

„Hvala“, zabavljeno uzvraća Nora Gejl. „Nadam se da će imati efekta. Udite. Htela sam da popričam sa vama.“

Nekoliko minuta kasnije, sede za okruglim stolom u njenoj kuhinji, koja deluje sasvim obično i nimalo grešno. Kafa je skuvana i sipana u fine, porcelanske šoljice. Plamet šapuće Vandi da je ne pije, kao da bi mogla da bude otrovana.

„Ne možeš da nas pobediš“, mrzovoljno počinje on. „Bog je na našoj strani, i veoma je ljut na tebe, bludnicu koja slabu braću navodi na greh.“ „Poštedi me“, kaže Nora Gejl, odmahujući nehajno rukom. „Boga se plašim, naravno, ali to je nešto između mene i njega, a tebe se ne tiče. Jedina stvar koje se plašim, velečasni, jeste tvoja glupost.“

Duboko uvređen, Plamet crveni do korena kose. „Jesi li ti mojoj ženi poslala nešto svog bludničkog novca?“

„Jesam. Po onome kako izgledaju ona i njena deca, mislim da bi joj dobro došao.“

„Tvoje pare nam ne trebaju.“

Nora Gejl se naginje napred i sa smeškom na licu se obraća Plametu. „Vidim, nisi mi ga bacio nazad u lice, je li?“

Stisnutih usana, Plamet odgovara: „Nikad ne odbijam darove koje mi Bog tako velikodušno daje.“

„U to ne sumnjam.“ Nora Gejl samozadovoljno ubacuje dve kocke šećera u svoju kafu. „Zato hoću nešto s tobom da se dogovorim, *velečasni*.“ „S bludnicama se ništa ne dogovaram. Ovde sam došao kao božji glasnik, da te upozorim na gnev koji stiže, da te ispovedim ako treba...“ „Kako bi voleo da imaš novu crkvu?“

Bujica jevandeljskih poruka naglo prestaje. „A?“

Nora Gejl strpljivo meša svoju kafu. „Kako bi voleo da imaš novu crkvu? Veliku, grandioznu crkvu koja će zaseniti ceo grad, pa čak i novopridošle baptiste.“ Otpija gutljaj kafe. „Vidim, zanemio si, što bih mogla da protumačim kao blagoslov.“

Opet se smeška kao mačka koja je upravo olizala činiju punu mleka. „Kad proradi novi hipodrom, biću vrlo bogata i cenjena. U tvom je interesu, velečasni, da prihvatiš moju plemenitu donaciju, koja će rasti i redovno pristizati. A onda će predstavnici teksaskih medija doći ovde da me intervjuišu kao jednu od najbogatijih poslovnih žena u državi. Ujedno će objaviti i koliko sam darežljiva i dobroćudna osoba.“

„Kad dobiješ tu tvoju fensi crkvu“, nastavlja Nora Gejl, opet se nagnjući napred, „zauzvrat od tebe očekujem da začepiš gubicu i prestaneš kampanju protiv kockanja na konje. Ima toliko drugih grehova kojima bi trebalo da se pozabaviš. Ako ti je ponestalo ideja, biće mi zadovoljstvo da ti isporučim spisak, jer sam ih sve počinila, šećeru.“

Plamet pilji u nju otvorenih usta, poput ribe na suvom. Madam mu je nesumnjivo skrenula pažnju.

„I više nećeš izvoditi svinjarije poput onog na ranču Mintonovih pre nedelju dana.“ Nora Gejl ga učutkuje podizanjem svoje ruke okićene dijamantskim prstenjem. „Znam da si ti to uradio. Usput si povredio jednog konja, koji je morao biti ubijen. A to me je posebno zbolelo.“ Nora Gejl sužava pogled. „Ako još jednom izvedeš nešto tako glupo, zaboravi da si ikada stajao na propovedaonici, velečasni. Vidiš, kad ja nešto zacrtam, rušim sve koji mi se nađu na putu ostvarenja tog cilja. Ubuduće, ako imaš neki problem, obrati se meni. Osvetoljubive ideje ostavi nekom ko ume da ih realizuje a da pritom ne bude uhvaćen.“ Nora Gejl se zavaljuje u svojoj stolici. „Dakle?“

„Moraću... moraću malo da porazmislim o svemu“, muca Plamet. „Neće moći. Odgovor hoću odmah. Ili ćeš postati uvaženi propoved- nik

sa novom, blistavom crkvom ili ćeš ići u zatvor. Šta od toga? Shvati, čoveče, ako ne prihvatiš moju ponudu, pozvaću svog dobrog prijatelja Rida Lamberta i kazaću mu da imam očevice vandalizma na ranču Mintonovih. Dakle, šta si odlučio, šećeru - propovedaonica ili ćorka?“ Plamet teško guta. Bori se sa sobom, sa svojom savešću, ali ne dugo. Konačno klima glavom, pristajući.

„Odlično. I još nešto“, dodaje Nora Gejl, istim slatkim glasom. „Prestani da posmatraš moju sestru kao otirač. Javno si je ponizio u šerifovoj

kancelariji pre neko veće, imam svedoke. Ako još jednom čujem išta slično, lično ću ti odseći jaja i njima nahraniti pse. Jasno?“

Plamet opet teško guta.

„Šaljem Vandu Gejl u Dalas u banju na dve nedelje. Neka malo odmori dušu od tebe. Uostalom, kako očekuješ da ti ljudi dolaze u novu crkvu kad ti žena izgleda kao strašilo? Ovoga leta ti decu šaljem u letnji kamp. Dobiće nove bicikle i bejzbol rukavice, zato što ću pobiti tvoje pravilo protiv igranja i sportova. I na proleće ih upisujem u malu bejzbol ligu.“ Namiguje Vandi. „Tetka Nora Gejl biće najbolja stvar koja se ikada desila toj deci. Je l' ti to jasno, velečasni?“

Plamet opet žustro klima glavom.

„Super.“ Nora Gejl se opet zavaljuje u stolici, njišući svojom prekrštenom nogom, koja se u celini pojavila iz satenskog proreza njenog penjara. „Sad kad smo sve lepo raščistili, da se vratimo na uslove. Primićeš prvu donaciju na dan finalizacije lizinga, i posle toga svakog prvog u mesecu. Čekove će izdati NGB banka, sa zajedničkog računa. Naravno, to će mi biti odbijeno od poreza“, završava ona kroz smeh.

Kad završi sa Plametom, Nora Gejl gleda u svoju sestru. „Vanda Gejl, nemoj da sediš skrštenih ruku dok te ne pošaljem u Dalas. Iskoristi one

pare i kupi sebi i deci novu odeću. I zaboga, uradi nešto s tom kosom. Izgleda katastrofalno.“

Vandine oči su pune suza. „Hvala ti, hvala ti.“

Nora Gejl pruža ruku kao da će njom potapšati svoju sestru, ali umesto toga vadi cigaretu iz paklice i pali je. Kroz gust, beo dim, kaže joj: „Nema na čemu, šećeru.“

44

„Juniore?“

On se okreće od bifea, gde sebi sipa već drugo piće za samo deset minuta. „Dobro jutro, majko. Jesi li za jedan koktel?“

Sara Džo mu prilazi i iz ruke grabi flašu votke. „Šta je s tobom?“ pita ona, grublje nego obično. „Zašto piješ ovako rano?“

„Nije rano, s obzirom na to kad sam ustao.“

„Izlazio si? Čula sam te. Gde si bio?“

„1 ja bih to voleo da znam“, kaže Angus, ulazeći u dnevnu sobu. „Moram s tobom da razgovaram.“

„Da pogodim“, uzvraća Junior s usiljenom vedrinom, „0 sudiji Volasu.“

„Tako je.“

„I mom braku sa Stejsi.“

„Da“, nevoljno će Angus.

„Kladim se da ćeš me ubediti koliko je bilo važno daje tada oženim.“ „Bilo je za tvoje dobro.“

„To si mi rekao i pre dvadeset pet godina. Bila je to čista razmena, zar ne? On je zaključio slučaj Selininog ubistva u zamenu za moj brak sa Stejsi. Jesam li blizu? Navodno je i Aleks bila. Kad je svoju pretpostavku

iznela sudiji, on se ubio.“

Prebledela, Sara Džo pokriva usta. Angus gnevno steže šake. „Bilo je to najbolje rešenje u tom trenutku. Nisam smeo da dozvolim sprovode - nje dalje istrage. Da bih zaštitio svoju porodicu i svoj posao, nisam imao drugog izbora nego da od sudije zatražim uslugu.“

„Je li Stejsi ikad saznala?“

„Od mene nije. Sumnjam da joj je Džo nešto rekao.“

„Hvala bogu na tome.“ Junior seda u fotelju i nemoćno spušta glavu.

„Tata, dobro znaš da je Ubogi Bad bio nevin.“

„Ne, ne znam.“

„Ma daj. Bio je bezopasan. Znaš da nije ubio Selinu, ali si ipak dozvolio da bude kažnjen. Zašto nisi pustio da stvari teku svojim tokom? Na kraju bismo svi bolje prošli.“

„Dobro znaš da nije tako, sine.“

„Ma nemoj?“ Junior diže glavu i gleda u svoje roditelje. „Znaš li s kim je Rid jutros bio u svom krevetu, sav razbarušen i pospan? Sa Aleks.“ Zavaljuje se u fotelji i naslanja glavu. S gorkim smehom dodaje: „Sa Selininom *ćerkom*. Možeš li da veruješ?“

„Aleks je provela noć sa Ridom?“ grmi Angus.

Sara Džo zgroženo frkće. „Uopšte me ne iznenađuje.“

„Zašto si to dozvolio, Juniore?“ pita Angus.

Naslutivši očev bes, Junior se breca: „Pokušavao sam!“

„Očigledno nedovoljno. Aleks je trebalo da bude u tvom krevetu, a ne u Ridovom.“

„Aleks je odrasla žena. Ne treba joj moja dozvola da bi spavala s njim. Ili s bilo kim.“ Junior ustaje iz fotelje i prilazi bifeu.

Sara Džo mu se isprečuje na putu. „Ne sviđa mi se ta devojka. Kurvica je, kao i njena majka, ali ako si je hteo za sebe, zašto si je onda prepustio Ridu Lambertu?“

„Situacija je mnogo složenija, Sara Džo“, obaveštava je Angus. „Naša budućnost zavisi od njenog mišljenja o nama. Nadao sam se da će postati član porodice. Kao i obično, Junior je omanuo.“

„Ne kritikuj ga, Anguse.“

„Što da ne? Moj je sin. Kritikovaću ga koliko mi je volja.“ Obuzdavajući bes, Angus teško uzdiše. „Sad je kasno da žalimo za propuštenim. Imamo i važnijih problema od Juniorovog ljubavnog života. Bojim se da smo na meti istrage.“ Napušta prostoriju, zalupivši za sobom vrata.

Junior doliva sebi votku. Sara Džo ga hvata za ruku kojom čašu prinosi usnama. „Kad ćeš više shvatiti da si dobar kao i Rid? I *bolji*. Opet si razočarao oca. Kad ćeš uraditi nešto i učiniti ga ponosnim na tebe? Juniore, dušo, vreme je da odrasteš i uzmeš stvar u svoje ruke.“

* * *

Aleks zaprepašćeno zuri u Rida. On smireno briše kafu prosutu po pultu i nastavlja da puni filter kafemata. Tek kad dolije licipuću vodu, okreće se da je pogleda.

„Izgledaš kao da si progutala mermer. Zar to nije ono što želiš da čuješ?“

„Je li tačno?“ šapatom pita ona. „Jesi li je ubio?“

Rid za trenutak skreće pogled, a onda ga ponovo vraća na njeno lice. „Ne, Aleks. Nisam ubio Selinu. Da sa hteo, učinio bih to mnogo ranije, i to golim rukama. Bilo bi to savršeno ubistvo, ne bih pribegavao skalpelu ili nečem sličnom. I sigurno ne bih čekao da me u tome preduhitri onaj nesrećni retard.“

Aleks mu prilazi i grli ga. „Verujem ti, Ride.“

„Pa, i to je nešto, valjda.“ Priljubivši je uz sebe, Rid joj miluje leđa. Aleks spušta obraz na njegove grudi.

Iz grla mu se otima uzdah nadolazećeg uzbuđenja, zbog čega se odmiče od nje. „Kafa je gotova.“

„Nemoj da bežiš, molim te. Ja bih još malo da te grlim.“

„I ja bih“, odgovara Rid, milujući joj obraz, „ne samo da te grlim nego još štošta da ti radim. Uostalom, imam osećaj da naš razgovor neće biti nimalo romantičan.“ Sipa kafu u dve šolje i spušta ih na sto.

„Zašto to kažeš?“ Aleks seda prekoputa njega.

„Zato što te kopka da li znam ko je te noći ušao u štalu.“

„Znaš li?“

„Ne znam“, odgovara Rid, odmahujući glavom. „Kunem se da ne znam.“

„Ali znaš da je to bio ili Junior ili Angus.“

Rid sleže ramenima.

„Nikad nisi želeo ni da saznaš koji, zar ne?“ dodaje Aleks.

„Zar je važno?“

Aleks je zapanjena. „Meni je važno. A trebalo bi i tebi da bude.“ „Zašto? Znanje ništa neće promeniti. Neće vratiti Selinu. Neće promeniti ni tvoje ni moje nesrećno detinjstvo. Da li bi te baka više volela? Ne bi.“

Čitajući užas na njenom licu, Rid dodaje: „Aleks, znam zašto si odlučila da osvetiš Selinu. Merl Grejam je uvek morala da ima nekog žrtvenog jarca. Kad god bi Selina napravila neku glupost, ja bih obično preuzeo krivicu. 'Onaj Lambertov mali' - tako me je zvala, uvek namrgođena i kivna.

„Zato me ne iznenađuje što je celog života krivicu svaljivala na tebe. Jednostavno nije htela da preuzme odgovornost za Selinine greške. I nije htela da prizna da je Selina, kao i svako drugo ljudsko biće na zemlji, radila ono što joj se sviđa i kad joj se sviđa, sa ili bez povoda. Tako je

preostalo da ti, jedino stvarno, nevino biće u celoj toj zbrci, preuzmeš svu krivicu na sebe.“

Rid duboko uzdiše dodajući: „Onda, kad sve to znamo, kakvu je korist neko mogao da ima od Selininog ubistva?“

„Moram da znam, Ride“, uzvraća Aleks, sada na ivici suza. „Ubica je ujedno i lopov. Opljačkao me je. Moja majka bi me volela da je poživila. Znam da bi.“

„Zaboga, Aleks, nije te čak ni želela“, urla on. „Baš kao ni moja mene. Zato je nisam ni tražio.“

„Zato što si se plašio“, uzvraća Aleks.

„Nisam“, breca se Rid. „Bilo mi je svejedno.“

„E pa meni nije, bogu hvala. Nisam tako hladna i bezosećajna kao ti.“ „Mislio sam da sam sinoć bio dovoljno uzbudljiv“, sikće on. „Ili si devica ostala tako što si izneverila sve svoje frajere?“

Aleks uzmiče, kao da je primila šamar. Duboko uvredena, pilji u njega preko stola. Ridov izraz lica je na ivici mržnje, ali njena ranjivost ga poražava. Psujući ispod glasa, on zariva lice u šake.

„Izvini. Preterao sam. Ali, prokleta si teška kad je taj slučaj u pitanju.“ Spušta ruke i gleda je svojim zelenim očima velikog dečaka. „Odustani, Aleks. Ohladi se.“

„Ne mogu.“

„Nećeš.“

Ona pruža ruku, hvatajući njegovu. „Ride, nikada se nećemo složiti oko ovoga, i zato neću da se svađam sa tobom.“ Lice joj postaje mekše. „Ne posle onog sinoć.“

„Neki ljudi će pomisliti“, kaže Rid, klimajući glavom ka dnevnoj sobi, „kako bi to moglo da izbriše prošlost.“

„Jesi li zato to uradio? Nadao si se da ću oprostiti i zaboraviti?“

Rid trza ruku sebi. „Stvarno si resila da me naljutiš, je li?“

„Ne, ne pokušavam da te isprovociram. Samo shvati zašto ne mogu da odustanem sad kad sam tako blizu.“

„Ne mogu da shvatim.“

„Onda se pomiri s tim. I pomози mi.“

„Kako? Tako što ću pokazati prstom na mog mentora ili na mog najboljeg prijatelja?“

„Junior malopre nije zvučao kao da ti je najbolji prijatelj.“

„To je zbog povređenog ponosa i ljubomore.“

„Ljubomorан je bio i one ноći kad je Selina ubijena. Tad mu je ona povredila ponos. Odbila je njegovu bračnu ponudu zato što je još uvek bila zaljubljena u tebe. Zar to nije moglo da ga navede na ubistvo?“

„Razmisli malo bolje, Aleks“, iznervirano će Rid. „Da je Junior besno nasrnuo na nju, zar bi imao skalpel pri ruci? I da li iskreno misliš, ma koliko da je bio van sebe, da Junior uopšte može nekog da ubije?“ „Onda je Angus“, tiho zaključuje Aleks.

„Ne znam.“ Rid ljutito ustaje od stola i počinje da šetka po kuhinji. Ovo što je Aleks rekla zvuči najrealnije. „Angus je bio protiv toga da Junior oženi Selinu.“

„Angus je nasilniji od Juniora“, mrmlja Aleks, skoro za sebe. „Videla sam kakav je kad se naljuti. Pretpostavljam daje u tom stanju sposoban da ubije, i da je sigurno preduzeo drastične mere da slučaj bude zaključen pre nego što dokazi ukažu na njega.“

„Kuda ćeš?“ pita Rid kad Aleks ustane sa stolice i krene prema spavaćoj sobi.

„Moram da pričam s njim.“

„Aleks!“ Rid juri za njom, ali ona je već zatvorila vrata od spavaće sobe i zaključala ih za sobom. „Neću da ideš tamo!“

„Moram.“ Aleks otvara vrata, već obučena i pruža mu otvoreni dlan.

„Mogu li da pozajmim tvoj kamionet?“

Rid zuri u njenu ruku. „Upropastićeš sebi život. Jesi li razmišljala o tome?“

„Jesam. I uvek se sa žaljenjem setim svog usamljenog detinjstva koje sam provela bez ljubavi dok je on napredovao.“ Za trenutak sklapa oči, sabirajući misli. „Neću da uništim Angusa. Samo radim svoj posao, onako kako treba. Zapravo mi se dopada. Da su okolnosti drugačije, verovatno bih ga i zavolela. Ali okolnosti su takve kakve su, i ne mogu da ih promenim. Svako ko počinu zločin, mora biti kažnjen.“

„U redu.“ Rid je grabi za ruku i privlači bliže. „Koja je kazna za tužioca koji spava sa osumnjičenim?“

„Ti više nisi osumnjičen.“

„Sinoć sam bio.“

Aleks besno oslobađa ruku i istrčava iz kuće, grabeći ključeve sa stočića gde je sinoć videla da ih je spustio.

Rid je pušta da ode, a zatim mirno okreće policijsku stanicu. Kad dobije vezu, bez okolišanja izdaje naređenje, „Pošalji mi kola na kući. Odmah!“

„Sva vozila su na terenu, šerife. Sva osim džipa.“

„Poslužiće. Pošalji ga.“

Stejsi Volas Minton šokira svoje prijatelje ulaskom u dnevnu sobu, potpuno obučena, suvih očiju i vidno pribrana. O njenoj patnji se uveliko šušalo i svi su verovali da joj je potreban zasluženi odmor kako bi prebrodila predstojeća iskušenja.

U znak podrške i saosećanja, slali su joj i gurmanske poslastice u skupom posudu, raspitujući se: „Kako je sve to podnela?“

Međutim, prema jutrošnjem držanju i izgledu, Stejsi očigledno dobro podnosi očevu smrt. Kao i uvek, besprekorno je obučena i isfrizirana. Osim tamnih kolutova oko očiju, moglo bi se reći da je spremna za izlazak u grad.

„Stejsi, jesmo li te probudili? Na vrata smo zakačili natpis sa molbom da ne zvone nego da kucaju.“

„Odavno sam budna“, odgovara ona svojim prijateljima. „Kad je Junior otišao?“

„U neko doba noći. Hoćeš li nešto da pojedeš? Bože, ima toliko hrane da se prehrani cela vojska.“

„Ne, hvala. Ništa zasad.“

„Zvao je gospodin Dejvis. Mora s tobom da utanači detalje sahrane, ali rekao je da ga zoveš kad ti bude zgodno.“

„Javiću mu se kasnije.“

Na zaprepašćenje njenih prijatelja, Stejsi ulazi u hodnik i iz plakara vadi svoj kaput. Svi razmenjuju zbunjene poglede.

„Stejsi, dušo, kuda ćeš?“

„Napolje.“

„Biće nam zadovoljstvo da obavimo sve tvoje poslove umesto tebe. Zato smo tu.“

„Hvala na ponudi, ali ovo je nešto što moram sama da završim.“ „Šta ćemo da kažemo ljudima koji dođu da te obiđu?“ pita neko, zabrinuto je prateći do ulaznih vrata.

Stejsi se okreće i mirno odgovara: „Kažite im šta god hoćete.“

Angus ne deluje nimalo iznenađeno kad ugleda Aleks, nenajavljen u na vratima svoje sobe. Zavaljen u svojoj kožnoj fotelji, on masira prste na nogama koji ga neprestano bole. „Nisam čuo kad si ušla“, kaže joj. „Samo

što sam se vratio iz štale. Imamo dvogodišnjeg škopca s povređenom potkolenicom, ali ne verujem da ga boli više od ovoga.“

„Lupe mi reče da ste se vratili.“

„Jesi li za neki doručak? Kafu?“

„Ne, hvala, Anguse.“ Velikodušan do samog kraja, zaključuje Aleks.

„Je li zgodan trenutak da nas dvoje porazgovaramo?“

Angus se smeje. „Trenutak je uvek zgodan, samo zavisi na koju temu.“

Aleks seda na kožni kanabe, osećajući na sebi njegove pronicljive, plave oči. „Je li Džo ispljunuo istinu pre nego što se ubio?“

„Nije me pozvao u svoju kancelariju da bi se ispovedio, ako na to mislite“, odgovara Aleks, „ali znam za vašu pogodbu s njim. Kako ste nagovorili Juniora da pristane, Anguse?“

„U ono vreme“, priča starac, ne trudeći se da porekne njene optužbe, „moj sin nije mnogo mario za sebe. Selinina smrt ga je duboko pogodila, pa se Džoomom kćerkom oženio a da toga nije ni bio svestan. Znaš šta? Ne verujem da bi preživeo prvih nekoliko meseci da se Stejsi nije onako dobro brinula o njemu. Nikad nisam zažalio što sam ugovorio taj brak sa Džoom.“

„Koga ste štitili?“

Naglo menjajući temu, Angus kaže: „Jutros deluješ malo neispavano. Zar te je Rid jahao celu noć?“

Postiđena, Aleks spušta glavu. „Junior vam je rekao?“

„Da.“ Starac s bolnom grimasom navlači svoju kaubojsku čizmu. „Ne mogu reći da sam iznenađen - razočaran da, ali ne i iznenađen.“ Aleks diže bradu. „Zašto?“

„Kakva majka, takva ćerka. Rid je uvek imao najveću prođu kod Se-line. Ko zna zašto? Jednostavno je tako. Danas to zovu hernija.“ Angus spušta nogu na pod i zavaljuje se nazad u fotelju. „Je li tako i između vas dvoje?“

„Ovo je više od hernije.“

„Voliš ga?“

„Da.“

Starac zabrinuto skuplja obrve. „Daću ti jedan očinski savet, Aleks. Rida nije lako voleti. Teško pokazuje osećanja i još teže ih prima. Iako je mator konj, još uvek vuče traume što ga je majka ostavila kao bebu.“ „Je li mu zato bilo teško da oprostí Selini što se smuvala sa Alom Gajterom i rodila mene?“

„Jeste. Pokušao je da sakrije koliko ga je to povredilo. Ušao je ovde sa kamenom na plećima, velikim ko Teksas. Krio je svoja osećanja iza ravnodušne maske, ali ja znam da je bio utučen. Nije imao ništa protiv tebe, razumeš, ali jednostavno nije mogao da oprostí tvojoj majci što ga je prevarila.“

„A Junior?“

„Junior nije mogao da joj oprostí što je volela Rida više nego njega.“ „Ali nijedan od njih dvojice je nije ubio.“ Aleks gleda Angusa u oči. „Učinili ste to vi, zar ne?“

On ustaje i prilazi prozoru, gledajući u sve ono što je izgradio ni iz čega i što bi mogao sada da izgubi. Mučna tišina u prostoriji se oteže. Angus je konačno prekida: „Nisam.“ Zatim se sporo okreće i dodaje: „Ali hteo sam.“

„Zašto?“

„Tvoja majka je igrala igre, Aleks. Uživala je u tome. Kad sam je prvi put sreo, bila je muškobanjasto derište. Sve bi bilo drugačije da je ostala takva. Ali odrasla je i shvatila da ima moć nad tim dečacima - seksualnu moć. Počela je da koristi tu moć u svojim igrama.“

Aleks se srce steže i dah postaje plići. Kao da gleda horor film, čekajući da čudovište konačno digne svoju ružnu glavu. Želi da vidi tu scenu, ali nema snage. Zna da će biti gadna.

„Predvideo sam to“, nastavlja Angus, „ali nisam mogao ništa da preduzmem. Selina se poigravala sa obojicom.“

Njegove reči se podudaraju s onim što je Nora Gejl rekla o Selini. *Za nju je to bio prevelik izazov.*

„S godinama su postali sve gori“, priča Angus. „Čvrsto prijateljstvo između dečaka bilo je kao zdrava jabuka, koju je Selina progrizla do same srži, kao crv. Nisam je mnogo voleo.“ Starac se vraća u svoju fotelju. „Ali sam je želeo.“

Aleks nije sigurna da li ga je dobro čula, ali joj se sa usana otima pitanje: „Šta?!“

Angus se šeretski ceri. „Ne zaboravi da je to bilo pre dvadeset pet godina. Tada nisam imao ovo“, pokazuje na svoj pivski stomak, „a imao sam i više kose. Ako smem da kažem, važio sam za velikog zavodnika.“ „Ne sumnjam u vaš šarm, Anguse, samo mi nije bilo ni na kraj pameti...“

„Nikom nije. Bila je to moja mala tajna. Ni ona nije znala... do one noći kad je umrla.“

Aleks šapuće njegovo ime. Čudovište istine nije samo ružno, odvratno je.“

„Junior je odjurio da utopi svoju tugu u alkoholu. Selina je ušla u ovu sobu. Sedela je tu gde ti sada sediš i plakala. Rekla mi je da ne zna šta da radi. Volela je Rida kao nijednog drugog muškarca. Volela je i Juniora, ali nedovoljno da bi se za njega udala. Nije znala kako sama da te podiže. Svaki pogled na tebe bio je podsetnik na grešku koja joj je zauvek promenila budućnost.

„Brbljala je bez prestanka, očekujući moje saosećanje, ali nisam mogao da zaboravim kolika je sebična kučka bila. Sama se uvalila u probleme. Nikad nije marila koliko će povrediti one oko sebe dok se poigrava njihovim životima. Brinula je samo o sebi.“

Angus odmahuje glavom. „Ali to me nije sprečavalo daj želim. Želeo sam je još više, smatrajući da ni ne zaslužuje bolje od napaljenog jarca kao što sam ja.“ Duboko uzdiše. „I tako sam se okuražio.“

„Priznali ste joj... svoje pritajene želje?“

„Ne odmah, ne. Ponudio sam joj smeštaj u kući van grada, negde blizu. Rekao sam joj da ću plaćati sve. Ne bi morala ni prstom da mrdne, samo da me primi svaki put kad dođem. Očekivao sam da povede i tebe, naravno, i gospođu Grejam, iako sumnjam da bi tvoja baka ikad pristala na takvu pogodbu. Ukratko“, zaključuje Angus, „predložio sam joj da bude moja ljubavnica.“

„Šta je odgovorila?“

„Ništa. Samo me je nekoliko sekundi gledala, a onda je počela da se smeje.“ Angusov pogled je hladan kao glečar. „A najviše u životu mrzim kad se smeju mojim idejama.“

„Dobre jedno, matoro.“

Oboje okreću glave prema vratima, gde stoji Junior. Lice mu je crveno od besa dok drhtavim prstom preti svom ocu. „Nisi mi dao da se oženim njome zato što si je želeo samo za sebe! A onda si je ubio kad je odbila tvoju skandaloznu ponudu! Gade prokleti, ti si je ubio!“

Drum je džombastiji nego obično. Ili je to zato što vozi očiju punih suza. Aleks se svojski trudi da ne sleti s puta dok u 'blejzeru' hita prema Ridovoj kući.

Kad se Junior obrušio na Angusa i počeo da ga udara pesnicama, istrčala je iz sobe. Nije mogla to da gleda. Njena istraga je okrenula sina protiv oca i zavadila najbolje prijatelje. Ona to jednostavno više ne može da podnese. Zato je izjurila.

Svi su bili u pravu. Pokušali su da je upozore, ali nije htela da sluša. Imuna na krivicu, tvrdoglava i neustrašiva, naoružala se do zuba nepoljuljanim osećajem pravde i osokoljena razuzdanošću nezrelosti,

Aleks je zakoračila na zabranjenu teritoriju i narušila njen mir. Uzburkala je zle duhove koji su odavno zaspali. Prkoseći zdravom razumu, nastavila je da kopa. Sada su se duhovi povampirili, zahtevajući odmazdu.

Aleks je mozak ispran verovanjem da je Selina bila neshvaćena heroína, tragično sputana u cvetu svoje ženstvenosti, mlada udovica slomljenog srca sa novorođenčetom u naručju, koja s prezirom gleda na okrutni svet oko sebe. Nažalost, Selina je bila manipulativna, sebična i okrutnija od ljudi koji su je voleli.

Merl je ubedila Aleks da je odgovorna za smrt svoje majke. Svakim svojim gestom, rečju, delom, slučajno ili namerno, uterivala je u svoju unuku osećaj nepoželjnosti i grešnosti.

Ali Merl je pogrešila. Selina je jedina odgovorna za svoju smrt. Sada, s ogromnim naporom volje, Aleks uspeva da se oslobodi sve te krivice i žaljenja. Slobodna je! Više nije važno čija ruka je držala onaj skalpel, zato što to nije bilo zbog nje.

Prvo što želi je da ovaj osećaj slobode podeli sa Ridom. Parkira kamionet ispred njegove kuće, izlazi napolje i trči preko verande. Na vratima okleva, kucajući tiho. Posle nekoliko sekundi čekanja, otvara ih i ulazi. „Ride?“ Unutra je mračno i prazno.

Aleks prilazi kupatilu i opet ga zove, a onda shvata da nije tu. Kad se okrene, primećuje svoju tašnu, zaboravljenu na noćnom stočiću. Načas ulazi u kupatilo, kupi svoje sitnice i ubacuje ih u tašnu.

Kada je zatvori, čini joj se da čuje poznatu škripu ulaznih vrata. Zastaje da oslušne. „Ride?“ Ali u kući vlada nema tišina.

Izgubljena u slatkim sanjarenju o prošloj noći, dodiruje Ridove stvari na noćnom stočiću - par tamnih naočara, češalj koji retko koristi, me-singanu kopču za kaiš sa državnim grbom Teksasa. Srce joj se nadima od

nabujalih emocija. Okreće se u nameri da ide, a onda se ukopava u mestu.

Na vratima spavaće sobe stoji žena sa nožem u ruci.

„Šta se ovde događa?“

Rid grabi Juniora za okovratnik i odvaja ga od Angusa, koji leži sklupčan na podu. Tanak mlaz krvi curi mu iz raspukle usne niz bradu. Najbizarnije je što se starac grohotom smeje.

„Gde si naučio tako da biješ, momče? Mogli bismo ovo i češće da radimo, a?“ Angus ustaje i pruža ruku Ridu. „Pomozi mi.“ Pustivši Juniora, uz prekoran pogled, Rid pomaže Angusu da ustane.

„Dodavola! Hoće li neko da mi objasni šta se ovde događa?“ zahteva Rid. Kada je džipom stigao na ranč, dovezao se odmah pred kuću, gde ga je usplahirena Lupe sačekala na vratima sa vešću da se gospodin Min-ton i Junior tuku.

Rid je utrčao u Angusovu sobu i zatekao oca i sina na podu. Junior je šaketao svog oca u glavu ali njegovi udarci očigledno nisu imali efekta.

„Hteo je Selinu za sebe“, sikće Junior, zadihan i ljut. „Načuo sam njegov razgovor sa Aleks. Hteo je da mu Selina bude ljubavnica. Kad ga je odbila, ubio ju je.“

Angus maramicom mirno briše krv sa brade. „Stvarno veruješ u to, sine? Stvarno misliš da bih žrtvovao sve - tvoju majku, tebe i ovaj ranč - za tu malu fufu?“

„Svojim ušima sam čuo kad si rekao Aleks da si je želeo.“

„Jesam, od pojasa nadole, ali je nisam voleo. Nije mi se svidelo što se isprečila između tebe i Rida. Nisam bio toliko lud da prokockam ceo svoj

život i ubijem je. Možda mi je palo na pamet kad je ismejala moju ponudu, ali je nisam ubio.“ Pogled mu leti s Rida na Juniora i nazad. „Moj ponos je pošteđen kad je jedan od vas to učinio umesto mene.“ Sva trojica razmenjuju poglede. Dvadeset pet godina se svodi na ovaj presudni trenutak. Sve dosad nijedan nije imao hrabrosti da postavi ovo pitanje. Istina bi bila previše bolna, i zato su pustili da identitet ubice ostane tajna.

Njihovo dugogodišnje ćutanje bilo je taktički opravdano. Štitilo ih je od saznanja ko je zaista ubio Selinu. Niko zapravo nije želeo to da zna.

„Nisam ubio tu devojk“, kaže Angus. „Kao što sam ispričao Aleks, dao sam Selini ključeve od jednih kola i rekao joj da se sama odveze kući. Poslednji put sam je video na vratima, pre nego što je izašla.“

„Ja sam bio ljut zato što me je odbila“, kaže Junior. „Obišao sam nekoliko birtija i napio se. Ne sećam se ni gde sam bio ni s kim. Ali mislim da bih se sećao da sam iskasapio Selinu.“

„Kad je poslužen desert, ja sam otišao“, kaže Rid. „Noć sam proveo krešujući Noru Gejl. U štalu sam se vratio negde oko šest ujutro. Tada sam našao Selinu.“

Angus zbunjen odmahuje glavom. „Onda je sve što sam rekao Aleks istina.“

„Aleks?“ uzvikuje Rid. „Zar nisi rekao daje upravo bila ovde?“

„Tata je razgovarao s njom kad sam ušao“, odgovara Junior.

„Gde je ona sada?“

„Sedela je ovde“, kaže Angus, pokazujući na praznu fotelju. „Kad je Junior uleteo, više je nisam video. Oborio me je kao priplodni bik“, dodaje on, golicajući svog sina ispod brade. Junior se ceri poput razdraganog dečaka.

„Hoćete li prekinuti i reći mi gde je otišla Aleks?“

„Smiri se, Ride. Sigurno je tu negde.“

„Nisam je video kad sam dolazio“, dovikuje Rid, već trčeći napolje. „Prošlo je samo nekoliko minuta“, smiruje ga Junior. „Što se toliko nerviraš...“

„Kako ne shvataš?“ breca se Rid preko ramena. „Ako niko od nas nije ubio Selinu, onda je ubica tamo negde, i mnogo je ljut na Aleks, kao što smo i mi bili.“

„Bože, nisam razmišljao...“

„U pravu si, Ride.“

„Idemo.“

Tri muškarca žurno izlaze iz kuće. Dok silaze niza stepenice, Stejsi Volas parkira ispred kuće.

„Juniore, Anguse, Ride, dobro je da sam vas uhvatila. Reč je o Aleks.“

Rid vozi džip kao da beži iz samog pakla. Kad sa privatnog drumca Mintonovih izbije na auto-put, sustiže pozornike koji su mu dovezli džip i signalizira im da zaustave patrolno vozilo.

„Jeste li videli moj 'blejzer'?“ pita ih. „Vozi ga Aleks Gajter.“

„Jesmo, Ride. Išao je prema tvojoj kući.“

„Hvala“, uzvraća on i svojim saputnicima kaže, „Držite se“, gazeći papučicu za gas.

„Šta se događa?“ pita Stejsi. Džip je već u četvrtoj brzini, zbog čega mora da se uhvati za nešto da ne bi pala. U njenom lepo uređenom svetu nema ovakvih luđačkih jurnjava.

Bilo je nemoguće zadržati Mintonove i Rida. Vrtoglavom brzinom su se potrпали u džip, obavestivši je da im se obrati tek negde usput. Bespogovorno je ušla na zadnje sedište sa Juniorom, dok se Angus smestio na suvozačko, pored Rida.

„Aleks je možda u opasnosti“, urla Junior kako bi ga Stejsi čula. Hladan severni vetar isisava mu reči iz usta.

„U opasnosti?“

„Duga je to priča.“

„Bila sam u njenom motelu“, uzvraća Stejsi, takođe urlajući. „Rekli su da je možda na ranču.“

„Šta je toliko važno?“ pita je Rid preko ramena.

„Sinoć nisam stigla sve da joj kažem. Ona možda nije držala pištolj ili povukla obarač, ali je izazvala tatino samoubistvo.“

Junior grli Stejsi i privlači je sebi, ljubeći je u čelo. „Dušo, pusti to sada. Aleks nije razlog što se Džo ubio.“

„To nije sve“, nastavlja Stejsi, jednako gnevno. „Njena istraga je otkrila da... da smo se mi venčali ubrzo nakon Selininog ubistva. Ljudi će pomisliti... znaš kako umeju da budu sumnjičavi i plitkoumni. Opet naklapaju

o tome.“ Stejsi molećivo gleda u Juniora. „Zašto si se oženio mnome?“

On je prstima hvata za bradu i okreće lice ka sebi. „Zato što si lepa, dinamična žena. Stejsi, ti si najbolja stvar koja mi se ikad dogodila“, iskreno kaže. Ne može da je voli, ali ceni njenu dobrotu i безусловnu ljubav koju mu pruža.

„Ipak me malo voliš?“

Junior se smeška i za njeno dobro kaže: „Zaboga, ženo, volim te mnogo.“

Njene oči sijaju od sreće, i lice skoro blista od neobične lepote. „Hvala ti, Juniore.“

Angus se naglo naginje napred, pokazujući na horizont. „Blagi bože, izgleda kao...“

„Dim“, smrknuto završava Rid, dodajući gas.

„Sara Džo!“ uzvikuje Aleks. „Šta to radite, za ime boga?“

Sara Džo se mirno smeška. „Vodim te odavde mojoj kući.“

„Zašto?“

Aleks spušta pogled na metalno sečivo. U pitanju je običan kuhinjski nož, koji deluje tako neprirodno u nežnoj ruci Sare Džo. Njene šake je oduvek smatrala ženstvenim i krhkim, ali sada izgledaju jezivo koščato i nekako zlokobno oko drške noža.

„Došla sam da se rešim još jedne smetnje u mom životu.“ Sara Džo žmirka. „Kao što sam uradila u Kentakiju. Moj brat je dobio ono što je tražio. Nije bilo fer, ali morala sam da se rešim i njega i onog ždrebeta, inače nikad ne bih povratila svoju sreću.“

„Šta... šta si uradila?“

„Namamila sam ga u štalu, rekavši mu da ždrebe ima grčeve. Onda sam zaključala vrata i zapalila vatru.“

Aleks se blago njiše. „To je užasno.“

„Da, bilo je užasno. Miris pečene konjetine osećao se danima.“ Aleks diže drhtavu ruku na usne. Ova žena je očigledno psihički poremećena, što dodatno pogoršava situaciju.

„Ali nisam morala da palim vatru posle Seline.“

„Zašto?“

„Onaj idiot, Ubogi Bad, pratio ju je do ranča. Srela sam ga na izlasku iz štale. Prestravio me je, stojeći tamo u senci. Ušao je unutra i video Seline. Pao je preko nje i počeo da radi nešto odvratno. Videla sam kad je podigao nož doktora Kolinsa.“ Sara Džo se izveštačeno kezi. „Tada sam znala da ne moram da podmećem požar i ubijam sve one divne konje.“ „Ti si ubila moju majku“, zaključuje Aleks sa suzama. „Ti si ubila moju majku.“

„Bila je obična kurva.“ Izraz na licu Sare Džo postaje prezriva maska. „Molila sam se svake noći da se Rid Lambert oženi njome. Tako bih oboje

sklonila iz svog života. Angusu nije trebao još jedan sin, osim onog kog sam mu ja rodila“, kaže, udarajući se slobodnom pesnicom o grudi. „Nije mi jasno zašto je tu bitangu stalno držao uz sebe?“

„Kakve to veze ima sa Selinom?“

„Glupača je zatrudnela. Rid je posle toga više nije hteo.“ Sara Džo škrguće zubima, kriveći fine crte svog lepog lica do neprepoznatljivosti. „i morala sam da pazim da Junior slučajno ne zauzme Ridovo mesto. On je zapenio da se njome oženi. Zamisli, jedan Prešli da uzme za ženu običnu drolju sa kopiletom? Nečuveno! Nisam smela da dozvolim da moj sin upropasti sebi život.“

„Pa si tražila priliku da je ubiješ.“

„Sama mi se namestila. Junior je te noći odjurio, ljut kao ris. Onda je Angus od sebe napravio budalu.“

„Prisluškivali ste njihov razgovor?“

„U prolazu.“

„I bili ste ljubomorni.“

„Ja? Ljubomorna?“ Zvonko se smeje. „Zaboga, ne. Angus je imao i druge žene, ubrzo nakon našeg venčanja. Ne bi mi smetala ni Selina, samo da je bila van grada i daleko od Juniora. Ali ta mala kuja mu se smejala - smejala se mom mužu u lice nakon što joj je poklonio svoje srce!“

Oči joj rapidno trepću i grudi se dižu i spuštaju. Njen glas više nije melodičan, već je kreštav. Aleks zna da bi mogla iz ovoga da se izvuče, samo ako bude igrala pametno. Dok grozničavo bira reči, primećuje prvi dašak dima.

Pogled joj leti ka hodniku iza Sare Džo. Pun je crnog dima. Plamen već liže zidove dnevne sobe.

„Sara Džo“, polako počinje Aleks, „htela bih nešto da pričam sa vama, ali...“ „Da nisi mrdnula!“ oštro naređuje Sara Džo, dižući nož kad Aleks

pokuša da zakorači napred. „Došla si ovde i napravila zbrku, baš kao i ona. Draži ti je Rid od mog Juniora. Srce si mu slomila. Angus se živ

pojede zbog smrti Džoa Volasa, za koju si ti kriva. Jer, Angus je mislio da je Selinu ubio jedan od dečaka.“

Đavolski se smeška. „Znala sam da hoće. Znala sam i da dečaci neće postavljati suvišna pitanja. Zavisila sam od njihove odanosti jednog prema drugom. Bio je to savršen zločin. Angus se, ubeđen da štiti dečake, pogodio sa sudijom. Šizela sam što je Junior morao tako mlad da se oženi, ali bolja je i Stejsi od Seline.“

Dim postaje gušći. Već kovitla oko Sare Džo, koja kao da ga nije svesna. „Počela si previše da njuškaš“, nastavlja ona, praveći tužnu grimasu. „Pokušala sam da te oteram onim pismom. Udesila sam tako da izgleda kao da ga je napisao onaj ludi Plamet, velečasni, ali ja sam ga poslala.“ Čini se da je ponosna na sebe. Aleks koristi trenutak da napravi još jedan korak. Kreće se sporo, ali bolje išta nego ništa.

„Ali ti ništa nisi ukapirala. Zato sam morala da te izguram s drumu jednim od naših kamioneta. Da si poginula u onoj vrtači, sudija Volas bi sada bio živ, a njegova pogodba sa Angusom nikad ne bi izašla na videlo.“ Sara Džo deluje vidno potresena. „Ali od danas više neću morati da...“ Aleks naglo skače napred i udara Saru Džo posred ruke. Međutim, starica je jača nego što izgleda. Uspeva da stegne nož jače. Aleks je grabi za ručni zglob, sprečavajući pokušaje Sare Džo da joj zarije oštricu u telo.

„Neću dozvoliti da uništiš moju porodicu, čuješ li?“ stenje Sara Džo, zamahujući nožem u pravcu Aleksinog stomaka.

Dve žene otpočinju borbu oko noža. Padaju na kolena, ali nijedna ne odustaje. Aleks pokušava da okrene oštricu nadole, ali dim je previše gust da bi išta videla. Oči su joj pune suza i grlo je steže. Sara Džo je svom snagom gura uza zid. Aleks oseća kako joj od udarca glavom pucaju kopče na temenu.

Nekako uspeva da se pridigne i počinje da vuče Saru Džo kroz hodnik, tamo gde je dim najgušći. Kroz glavu joj proleću pravila u slučaju požara. Aleks pokušava da udahne vazduh, njenim plućima je neophodan kiseonik ako misli da izvuče Saru Džo napolje.

Kad stignu do dnevne sobe, Sara Džo shvata da je Aleks drži samo za jednu ruku. Skupivši svu snagu, ona zamahuje nožem i zariva oštricu. Aleks oseća neopisiv bol u predelu nožnog članka i nekontrolisano vrišti. Posekotina je duboka, terajući je da vuče nogu dok se tetura nazad u dnevnu sobu.

Najednom gubi stisak oko Sare Džo. Do pre nekoliko sekundi se borila za svoju slobodu, a sada panici pri pomisli da se njena napadačica guši u crnom dimu. Toliko je gust da više ne razaznaje ni obrise njenog tela.

„Sara Džo! Gde si?“ Aleks iskašljava dim, pružajući ruke ispred sebe. Nažalost, ne uspeva da napipa ništa osim praznog prostora.

A onda se instinktivno osvrće iza sebe. Brzo se saginje i trči nazad kroz hodnik. U dnevnoj sobi naleće na zapaljeni nameštaj i naslepo skreće prema vratima. Još uvek su netaknuta, ali čadava su od vatre. Ona grabi kvaku, koja joj toliko vrela da joj prži ruku.

Vrišteći od straha i bola, Aleks istrčava na verandu.

„Aleks!“

Trči u pravcu Ridovog glasa i kroz zamagljene oči nazire obrise džipa koji se uz škripu kočnica zaustavlja na nekoliko metara od nje.

„Ride“, skiči ona, pružajući ruke ka njemu. Za trenutak pada, ali je njegove čvrste šake dižu sa zemlje. „Sara Džo je...“ cvili ona. S naporom diže ruku i pokazuje prema kući.

„O, ne. Majko!“ Junior izlazi iz džipa i baca se u trk.

„Juniore, vrati se!“ vrišti Stejsi. „Ne, bože, ne!“

„Sine, nemoj!“ Angus pokušava da uhvati Juniora za ruku. „Kasno je!“

Rid je već na verandi, kad ga Junior sustigne. U trku ga obara na zemlju. Kad ne uspe da ga zgrabi za nogu, Rid urla iz sveg grla: „Ne, Juniore!“

Ali Junior zastaje na vratima i okreće se da ga pogleda. „Ride, ovoga puta je slava moja.“

Uputivši Ridu svoj najlepši osmeh, Junior utrčava u zapaljenu kuću.

E P I L O G

„Znala sam da si tu.“

Rid se pravio da nije čuo kako mu Aleks prilazi sve dok mu se nije obratila. Okreće se da je pogleda preko ramena, a onda nastavlja da zuri u dve sveže humke. Za trenutak nastaje neprijatna tišina, koju on razbija recima: „Obećao sam Angusu da ću svakoga dana dolaziti ovamo. On još uvek nije spreman.“

Aleks mu prilazi bliže. „Znam. Obišla sam ga danas po podne. Pokušavao je da se oraspoloži, ali bezuspešno“, tužno priča Aleks. „Normalno je da bude u žalosti. Rekla sam mu to. Nadam se da me je shvatio ozbiljno.“ „Sigurno mu je značila tvoja poseta.“

„Nisam tako sigurna.“ Rid se okreće da je pogleda. Aleks nervozno zabacuje kosu, koju jak vetar uporno vraća na lice. „Da nikad nisam došla ovde, da nisam otvorila slučaj...“

„Aleks, nemoj to sebi da radiš“, prekoreva je Rid. „Nisi ti ni za šta kriva. Ko je mogao da nasluti da je Sara Džo toliko luda. Čak ni Angus, njen rođeni muž. Junior... doduše...“ Rid naglo ćuti jer je rana još uvek sveža. „Sigurno će ti nedostajati“, tiho kaže Aleks.

„Nedostajati?“ ponavlja on, usiljeno nonšalantno. „Taj idiot. Utrčao je u zapaljenu kuću, pravo u smrt. Samo budala može da izvede nešto tako sumanuto.“

„Dobro znaš zašto je to učinio, Ride. Smatrao je da tako treba.“ Suze u Ridovim očima teraju je da uguši jecaj u grlu. Ona mu prilazi bliže i hvata ga za ruku. „Voleo si ga, Ride. Zar je to tako teško priznati?“

On skrhanu gleda u cvećem pokriven grob. „Ljudi su stalno pričali koliko mi je zavideo, a niko nije imao pojma koliko sam ja njemu zavideo.“

„Zavideo si Junioru?“

Rid klima glavom. „Na prednostima koje je imao.“ Gorko se smeje. „Besneo sam što rasipa sve te prednosti.“

„Volimo ljude uprkos svemu, i svakako ne zbog onoga što jesu. Bar bi tako trebalo biti.“

Aleks pušta Ridovu ruku, pokušavajući da zvuči vedrije. „Angus mi je rekao da neće odustati od izgradnje hipodroma.“

„Da. Tvrđoglav je kao mazga.“

„Tvoj aerodrom će procvetati.“

„I bolje. Do kraja godine se povlačim iz posla“, obaveštava je. Opazivši zbunjenost na njenom licu, Rid dodaje: „Dao sam otkaz. Ne mogu da budem šerif i da istovremeno upravljam aerodromom. Došao je trenutak da nešto menjam u svom životu. Odlučio sam se za ono što me više ispunjava.“

„Drago mi je zbog tebe. Angus kaže da razmišljaš o povratku u njegovu kompaniju.“

„Videćemo još. Kupicu još jednog trkačkog konja, od osiguranja Duple Krune. Razmišljam o tome da ga sam treniram. Angus će mi pomoći.“

Aleks ne može da obmane njegova suptilna promena teme, ali ne želi da ga pritiska. Da je kockarka, verovatno bi stavila novac na budući savez. Ovoga puta će to biti pre u Angusovu nego u Ridovu korist.

„A ti?“ pita on. „Kad se vraćaš na posao?“

Aleks uvlači ruke u džepove svoje bunde i skuplja ramena. „Nisam sigurna. S obzirom na povrede...“

„Zaceljuju li?“

„Sve je lepo zaraslo.“

„Nemaš bolove?“

„Više ne. U suštini, kao nova sam, ali Greg insistira na tome da ne žurim na posao. Zna pod kolikim sam bila stresom.“ Aleks uvlači vrh cipele u meku zemlju. „Nisam sigurna da li uopšte da se vraćam.“ Osetivši njegov pogled na sebi, osmehuje mu se. „Zvučaće ti zanimljivo, šerife, ali nedavno sam shvatila koliko saosećam sa optuženima. Možda ću se okušati u domenu advokature.“

„Kao javni branilac?“

„Moguće.“

„Gde?“

Ona ga gleda netremice u oči. „Nisam još odlučila.“

I Rid počinje čizmom da ćuška zemlju. „Ovaj, pročitao sam tvoju izjavu u novinama. Fer je što si zaključila slučaj usled nedostatka dokaza“, tiho kaže.

„Ionako više ne bi imalo svrhe opovrgavati staru presudu, zar ne?“ „Ne bi, naročito sada.“

„Verovatno nije imalo svrhe od samog početka, Ride.“ On diže glavu i začuđeno je gleda. „Bio si u pravu, svi ste bili. Ova istraga je bila iz ličnih pobuda. Iskoristila sam ljude povezane s njom kako bih dokazala da moja baka nije bila u pravu.“ Aleks drhtavo uzdiše. „Kasno je da ispravim Selinine greške, ali svakako mogu da se iskupim za svoje.“

Glavom pokazuje na obližnji grob, nešto stariji i obrastao travom, na kom leži jedna crvena ruža. „Ti si je stavio?“

Rid skreće pogled na Selinin grob. „Pomislio sam kako bi Junior voleo da podeli cveće s njom. Znaš koliko je voleo žene.“ Dobro je što još uv^k ima potrebu za humorom.

„Znaš, nisam shvatala daje sve ovo bila zavera porodice Minton, sve do sahrane. Mojoj majci bi se svidelo to što je sada s njim.“

„A on je tamo gde je oduvek želeo da bude. Pored Seline. I da nema nikog između njih.“

Emocije se skupljaju u Aleksinom grlu i očima. „Sirota Stejsi. Nikad nije imala šanse kod Juniora, zar ne?“

„Nijedna žena nije. Uprkos svim njegovim vezama, Junior je voleo samo jednu.“

Kao po dogovoru, oboje se okreću nizbrdo, tamo gde su im parkirana kola.

„Je li tvoja ideja bila da se Stejsi na neko vreme preseli na rane?“ pita Aleks, dok koračaju kroz travu.

Rid nije voljan da joj to prizna. Umesto toga sleže ramenima, kao da time govori sve.

„Bilo je to pažljivo od tebe, Ride. Ona i Angus će biti skladan par.“ Kćerka pokojnog sudije nikad nije volela Aleks, ali je ova to razumela i sve joj je oprostila.

„Stejsi je potreban neko o kome će da brine“, kaže Rid, „a Angusu je sada potrebna ta vrsta pažnje.“

Stigavši do kola, Aleks se okreće prema njemu i tiho ga pita: „A ti? Ko će o tebi da brine?“

„Nikad mi to nije bilo potrebno.“

„Jeste, jeste“, uverava ga Aleks, „samo što to nikom nisi dopuštao.“
Prilazi mu bliže. „Pustićeš me da odem iz grada i iz tvog života? Nećeš pokušati da me zaustaviš?“

„Ne.“

Aleks ga frustrirano gleda. „U redu, onda ću ti reći kako stoje stvari. Nastaviću da te volim dok budem živa, a ti ćeš se i dalje opirati.“ Hrabro od nje, nema šta. „Pa ti vidi koliko ćeš još izdržati.“

Rid nakrivljuje glavu, procenjujući odlučnost u njenom držanju, glasu, očima. „Mnogo si gorda, znaš li to?“

Aleks se grleno smeje. „Voliš me, Ride Lamberte. Voliš me i ti to znaš.“ Vetar mu diže kosu s potiljka i on klima glavom. „Da, volim te. Dosadna si kao osica, ali volim te.“ Psuje sebi u bradu. „Ali to ništa ne menja.“ „Zašto?“

„Zbog razlike u godinama. Ostariću prvi i umreću pre tebe.“

„Zar je to bitno danas - ovog trenutka?“

„Dabome da jeste.“

„Nije.“

Iznerviran njenom smirenom logikom, Rid udara pesnicom po dlanu druge ruke. „Bože, kako si uporna.“

„Jesam. Kad nešto očajnički želim, kad znam da je to prava stvar, nikad ne odustajem.“

Rid je nekoliko sekundi netremice gleda, kao da se u njemu vodi rat. Ponuđena mu je ljubav, ali on se plaši da je prihvati. A onda, psujući glasno, hvata pramen njene tamne kose i privlači je sebi.

Ruke uvlači pod njenu bundu, tamo gde je toplo, meko i podatno. „Imaš prokleta jak argument, tužioče“, mrmlja on.

Prislonivši je uz vrata njenih kola, dodiruje joj srce i stomak, zatim spušta ruku na njen kuk i privlači njeno telo uz svoje. Ljubi je sa strašću, sa ljubavlju i još nečim, čega je oduvek imao premalo - sa nadom.

Bez daha, kad odvoji usne od njenih, zariva se licem u njen meki vrat.
„Nikad u životu nisam imao nešto što je pripadalo prvo meni, što mi je poklonjeno - ništa, osim tebe. Aleks, Aleks...”

„Kaži, Ride.“

„Budi mi žena.“

KRAJ

By Voki